

AMŽINYBĒS

PATAISYTAŠ
10-OJO JUBILIEJAUS
LEIDIMAS

ĪKVĒPTI

*Gyvenkite taip, kad jūsu
gyvenimas būtu vertingas
šiandien ir amžinybėje*

JOHN BEVERE

PRIDEDAMA AMŽINYBĒS ĪKVĒPTI
DVD MEDŽIAGA

Brangus bičiuli,

90 psalmės 12 eilutėje Mozė šaukdamasis Dievo prašo:
„Mokyk mus skaičiuoti savo dienas.“ Iš tiesų visos mūsų
dienos šioje Žemėje yra niekas, palyginus su nesibaigiančia
amžinybe, bet tai, kaip naudojame tas mums skirtas akimirkas,
lemia, kokį atlygį gausime, kai būsime išvaduoti iš laiko pančių.

Knygoje *Amžinybės įkvėpti* perduodama žinia yra vienas
stipriausių ir labiausiai keičiančių apreiškimų, kuriuos man
apreiškė Dievo Dvasia. Bažnyčios, lyderiai ir kiti šią tiesą atradę
žmonės atrado naują tikslą, perspektyvą ir apsisprendė tarnauti
Karalystei. Man didelė garbė pasidalinti šiuo apreiškimu
su jumis.

Ši knyga, kurią siunčiu jums ir kitiems bendradarbiams
vadovams, yra nedidelė mano meilės ir palaikymo dovana.
Prašau tyrinėkite, dalinkitės šia ir kita medžiaga, kurią rasite
internete, su visais pažįstamais. Gilindamiesi į šiuose puslapiuose
išdėstytas tiesas, tikiu, suprasite jūsų gyvenimui ir likimui Dievo
skirtą didį planą ir tikslą.

Mano bičiuli, meldžiu, kad jūs patirtumėte tokį pat perkeitimą
kaip ir aš. Jei uoliai sieksite amžinybės apreiškimo, tikiu,
kad jūsų gyvenimas, šeima ir tarnystė bus visiškai perkeisti.
Norėčiau sulaukti jūsų liudijimo, kaip ši žinia paveikė jus
ir tuos, kuriais jums patikėta rūpintis.

Brolis Kristuje

John Bevere
JohnBevere@ymail.com

MESSENGER
INTERNATIONAL
MessengerInternational.org

AMŽINYBĒS

ĪK-VĒPTI

JOHN BEVERE

„Dažnai kasdieniai rūpesčiai užgožia tai, kas iš tiesų svarbu. Todėl Džono Bivyrio knyga „Amžinybės įkvėpti“ jus motyvuos, įkvėps ir įgalins gyventi prasmingą gyvenimą.“

—CRAIG GROESCHEL, *Life* bažnyčios pastorius ir knygos
#Struggles: Following Jesus in a Selfie-Centered World
(„Paspriešinimai: sekimas Jėzumi asmenukų valdomame
pasaulyje“) autorius

„Knyga „Amžinybės įkvėpti“ – tai atsakymas į klausimą, kaip prasmingai gyventi. Ši svarbi žinia privers jus susimąstyti, todėl būtina ją perskaityti!“

—JOHN C. MAXWELL, bestselerių autorius ir pranešėjas

„Mano draugo Džono Bivyrio knygos „Amžinybės įkvėpti“ dešimties metų jubiliejinis leidimas – tai puikus priminimas, kad gyvenimas yra kur kas daugiau nei kasdienybė. Ši knyga atskleis didingą jūsų gyvenimo pašaukimą, o tai suteiks jums ramybės ir vilties.“

—STEVEN FURTICK, *Elevation* bažnyčios pastorius, *New York Times*
bestselerių autorius

„Naudodamasis Šventuoju Raštu savo knygoje „Amžinybės įkvėpti“, Džonas atskleidžia, kaip be galo svarbu mąstyti apie amžinybę. Aš tikiu, kad jo mokymas padės tikintiems Kristumi įgauti daugiau išminties ir supratimo, kaip gyventi šiandien, persmelktam amžinybės.“

—JOYCE MEYER, bestselerių autorė ir Biblijos mokytoja

„Knygoje „Amžinybės įkvėpti“ drąsiai kalbama apie vieną iš žmogaus egzistencijos „paslapčių“ – amžinybę. Džonas Bivyris aiškiai ir nuodugnai – kas būdinga visiems jo darbams, nagrinėja biblinę išmintį apie amžinybę, įkvėpdamas skaitytojus gyventi mąstant apie tai, kas didinga.“

—BRIAN HOUSTON, vyresnysis *Hillsong* bažnyčios pastorius

„Amžinybės įkvėpti“ – tai knyga kiekvienam, norinčiam kurti amžinybės paveldą ir priartinti Dievo karalystę. Nuodugniai remdamasis Biblija, Džonas meta iššūkį skaitytojams, įkvėpdamas juos kuo geriau išnaudoti patį brangiausią turtą, – savo laiką žemėje, kad turėtų geriausia amžinybėje. Ši knyga – tai šiuolaikinė klasika!”

—CHRIS HODGES, vyresnysis *Highlands* bažnyčios pastorius ir *Fresh Air* („Gaivus oras“) ir *Four Cups* („Keturi taurės“) autorius

„Knygoje „Amžinybės įkvėpti“ Džonas Bivyris atidengia nežinomybės skraistę nuo amžinybės ir intriguojančiai pasakoja, kaip šiandieniniai sprendimai nulems mūsų gyvenimą po mirties. Nelikite tam abejingi!”

—MARK BATTERSON, *New York Times* bestselerio *The Circle Maker* („Apskritimų autorius“) ir National Community bažnyčios pagrindinis pastorius

„Knygoje „Amžinybės įkvėpti“ Džonas Bivyris meta iššūkį skaitytojui, kviesdamas visada remtis tuo, kas amžina. Džonas – brangus mano draugas, todėl man garbė rekomenduoti šią knygą.“

—JENTEZEN FRANKLIN, vyresnysis *Free Chapel* Geinsvilyje, Džordžijos valstija, pastorius ir *New York Times* bestselerių autorius

„Knyga „Amžinybės įkvėpti“ pakeis jūsų mąstymą apie laiką ir tai, kaip jį prasmingai išnaudoti. Puikiai Džono pateiktos biblinės tiesos padės jums kiekvieną dieną gyventi siekiant tikslo, didesnio už jūsų laikiną realybę.“

—VYSKUPAS T.D. JAKES, *New York Times* bestselerių autorius ir TDJ Enterprises vadovas

„Oho! Galinga, žavinga, nuolanku. Negalėjau nuo jos atsiplėšti, todėl rekomenduoju kiekvienam. Būtinai ją perskaitykite.“

—BILL MCCARTNEY, tarnystės *Promise Keepers* įkūrėjas

AMŽINYBĒS

PATAISYTAŠ
10-OJO JUBILĒJAUS
LEIDIMAS

ĪK-VĒPTI

*Gyvenkite taip, kad jūsu
gyvenimas būtu vertingas
šandien ir amžinybėje*

JOHN BEVERE

Driven By Eternity, Lithuanian by John P. Bevere
Special 10th Anniversary Edition
MessengerInternational.org
Originally published in English as *Driven By Eternity*
ISBN: 978-1-937558-03-1
© 2018 Messenger International

Additional resources in other languages by John and Lisa Bevere
are available for free download at:
CloudLibrary.org

To contact the author : JohnBevere@ymail.com
This book is a gift from Messenger International and is NOT FOR SALE

Printed in Belarus
Order 18037C(#6191). Quantity 1 000.

Amžinybės įkvėpti, John P. Bevere, lietuvių k.,
10-ties metų jubiliejinis leidimas
MessengerInternational.org
Originalas išleistas anglų kalba pavadinimu *Driven By Eternity*
ISBN: 978-1-937558-03-1
© 2018 Messenger International

Iš anglų kalbos vertė: Kristina Vrubliauskaitė
Redagavo: Sonata Aleksandravičienė

Papildomą Džono ir Lizos Bivyrių pateikiamą medžiagą įvairiomis kalbomis galite
atsisiųsti nemokamai iš:
CloudLibrary.org

Susisiekite su autoriumi el. paštu JohnBevere@ymail.com
Ši knyga yra Messenger International dovana ir NĖRA PARDUODAMA
Spausdinta Lietuvoje

Šventasis Raštas, jei nenurodyta kitaip, cituojamas iš BIBLIJA arba Šventasis Raštas,
Vilnius: Lietuvos Biblijos draugija, 2016. Šeštas pataisytas leidimas

Kiti naudojami Biblijos vertimai:
BIBLIJA: Senasis Testamentas. Naujasis Testamentas, Vilnius: Tikėjimo žodis, 2004.
(Knygoje trumpinama KBV)

ŠVENTASIS RAŠTAS arba BIBLIJA: Naujas Lietuviškas Vertimas (vert. Prof. dr. A. Jurėnas).
Belarus: World Wide Printing, 2000 (Knygoje trumpinama AJV)

Biblijos vertimų anglų k. trypiniai (kai cituojant verčiama pažodžiui):
AMP – Amplified Bible, CEV – Contemporary Bible Version, MSG -The Message, NIV –
The New International Version, NLT – The New Living Translation, TEV – Today's English
Version, TLB – The Living Bible, NASB – The New American Standard Bible.

*Šią knygą skiriu visiems,
kurie nepailstamai dirbuojasi,
statydindami gyvenimus amžinybei.*

Žygiuokite drąsiai.

Jo atėjimas užtikrintas, ir Jo atlygis yra su Juo.

*„O amžinasis gyvenimas – tai pažinti tave, vienintelį tikrąjį Dievą,
ir tavo siųstąjį Jėzų – Mesiją.“*

JN 17,3

TURINYS

Apie šią knygą	xi
Pratarmė	xiii
Ižanga.....	1

1 DALIS

1 skyrius: Tai, kas amžina	5
➤ 2 skyrius: Afabelės karalystė: gyvenimas Endelyje.....	19
➤ 3 skyrius: Afabelės karalystė: teismo diena I.....	37

2 DALIS

4 skyrius: Amžini mirusiųjų namai	59
5 skyrius: Apgautųjų teismas.....	77

3 DALIS

6 skyrius: Didysis atkritimas.....	105
7 skyrius: Pamatas	131

4 DALIS

➤ 8 skyrius: Afabelės karalystė: teismo diena II.....	143
9 skyrius: Dangus	165
10 skyrius: Kristaus teismo krasė.....	183

5 DALIS

11 skyrius: Namas pagal Dievo užsakymą.	199
12 skyrius: Pašaukti Dievo	213

6 DALIS

13 skyrius: Padauginimas	237
14 skyrius: Asmeninė įtaka	263
Priedas: Kaip būti išgelbėtam	279
Pastabos	281

APIE ŠIA KNYGĄ

Amžinybės įkvėpti galite skaityti nuo pradžios iki galo kaip bet kurią kitą knygą. Ši knyga suskirstyta į šešias dalis, todėl jei norite ją naudoti asmeninėms ar grupės studijoms, kiekvienos dalies pabaigoje rasite diskusijos klausimus. Ši studijų medžiaga parengta taip, kad visą kursą baigtumėte per šešias savaites, bet galite ją naudoti ir savo nuožiūra.

Taip suskirstytos knygos dalys ir atitinkami skyriai:

1 dalis	1–3 skyriai
2 dalis	4–5 skyriai
3 dalis	6–7 skyriai
4 dalis	8–10 skyriai
5 dalis	11–12 skyriai
6 dalis	13–14 skyriai

Jei ruošiatės studijuoti pagal knygą „Amžinybės įkvėpti“, rekomenduojame visai grupei peržiūrėti arba perklausti kiekvienos savaitės mokymo kursą ir atsakyti į atitinkamos dalies diskusijos klausimus. Prieš kitą jūsų susitikimą kiekvienas grupės narys turėtų perskaityti atitinkamus knygos skyrius. Kiekvienai studijų savaitei skirtas vienas mokymo kursas.

Norėdamas aiškiau pateikti mokymą, knygos „Amžinybės įkvėpti“ autorius pasitelkia kvapą gniaužiantį palyginimą apie Afabelės karalystę, kuriai vadovauja neprilygstamas karalius Džeilinas ir kurios gyventojų prigimtis atspindi mūsų kasdienį gyvenimą ir daro jam poveikį. Tai išpūdinga „Amžinybės įkvėpti“ žinios iliustracija, padėsianti tau, skaitytojau, per išgalvotus, bet gyvenimiškus personažus, atpažinti

ir geriau suprasti Dievo karalystės paslaptis.

Afabelės istorija aprašyta 2, 3 ir 8 skyriuose, kurie turinyje pažymėti šiuo ženklu ➤. Šią istoriją puikiai pastatė Afabelės garso dramos teatras. Jos pasiklausyti galite Džono Bivyrio internetinėje svetainėje: CloudLibrary.org

Malonių akimirku!

PRATARMĖ

Išauš diena, kai kiekvienas iš mūsų stovėsime prieš Dievą. Tik nežinia, ar būsime tam pasiruošę?

Šventajame Rašte mūsų maldaujama: „Broliai ir seserys, darykite viską, kad būtumėte *užtikrinti* dėl savo pašaukimo ir išrinkimo“ (2 Pt 1, 10 NET). Pagrindinis žodis čia yra užtikrinti.

Ar kada nors susinervinote dėl to, kad buvote kažkuo užtikrintas, bet vėliau sužinojote, kad klydote? Kaip bet kuris kitas vyras, dažnai būnu užtikrintas, kad tai teisingas kelio maršrutas, instrukcija, procedūra, formulė ar metodas, bet vėliau paaiškėja, kad atsidūriau ne tame rajone, arba kad tą projektą, susirinkimą ar formulę reikia pradėti iš naujo, tik šįkart vadovautis instrukcijomis. Tai labai nervina, nes be reikalo išnaudojau kurą, laiką, jėgas ar pinigus. Buvau įsitikinęs, kad žinau, ką darau, bet, pasirodo, buvo kitaip.

Todėl nenoriu tos pačios klaidos daryti su amžinybe.

Rašydamas šią knygą, jos poveikį išgyvenau stipriau nei bet kurios kitos savo knygos. Per dešimt metų nuo šios knygos išleidimo gavome gausybę laišku, kuriuose liudijama, kaip pasikeitė žmonių gyvenimai, perskaičius knygą. Peržiūrėjome naują šios knygos leidimą, nes suprato, kokia reikalinga ir gyvybiškai svarbi šiuose puslapiuose išdėstyta žinia. Mes, Evangelijos prievaizdai, esame pašaukti paruošti žmones amžinybei per malonę ir tiesą. Todėl trokštu, kad būtumėte užtikrinti dėl amžinybės.

Svarbu suvokti, kad kai stovėsime priešais savo Kūrėją, bus per vėlu viską pakeisti. Meldžiu, kad skaitant šią knygą Šventoji Dvasia įkvėptų jus žengti pirmyn į savo nuostabią ateitį amžinybėje – per amžius būti Jo malonės ir gailestingumo pakeistam.

Nuoširdžiai,
Džonas Bivyris
2017 m. gegužė

IŽANGA

Tai, kas slypi žodyje *amžinybė*, gali paveikti visą tautą. Bet kas tai? Galbūt mums padės tai atskleisti viena istorija? Australas Artūras Steisis gyveno sunkiu laikotarpiu – tarp Pirmojo pasaulinio karo ir Didžiosios depresijos. Jis buvo benamis alkoholikas, įsivėlęs į smulkius nusikaltimus. Tačiau kai 1930 m. rugpjūčio 6 d. įtikėjo Jėzų, jo gyvenimas pasikeitė. Jis dažnai girdėdavo savo pastoriaus raudą: „Norėčiau visose Sidnėjaus gatvėse šaukti *amžinybė!*“, tad labai troško tai įgyvendinti.

Kiekvieną rytą Artūras anksti keldavosi ir valandą pasimeldęs apie 5 val. ryto išeidavo iš namų ten, kur jausdavo, kad jį veda Dievas. Tuomet valandų valandas maždaug kas šimtą pėdų ant Sidnėjaus šaligatvių jis išpiešdavo grafiti vieną žodį – *amžinybė*. Ir tai jis darė daugiau nei dvidešimt metų. Niekas nesuprato, iš kur atsirado tas užrašas, tačiau tas vienintelis žodis priversdavo žmones susimąstyti apie gyvenimo ir *amžinybės* prasmę. Ar šis niekam nežinomas žmogus suvokė, kokia didelė galia slypi jo užrašytame žodyje *amžinybė*? Ši mįslė nebuvo įmintą iki 1956 m.

Praėjus dvejiems metams po Artūro mirties, Sidnėjaus poetas Duglas Stiuartas (angl. Douglas Stewart) parašė eilėraštį apie šio grafiti pamokslininko misiją:

Tai kuklus paslaptingas poetas –
Artūras Steisis.
Jam skirtas vienintelis darbas –
galingas žodis,
sklandęs laiko ir erdvės gelmėse.
Štai Jo žodis prabilo, ir Artūras išgirdo:
„AMŽINYBĖ“, „AMŽINYBĖ“.
Skambėjo kaip varpas –
švelnus dangaus garsas,
niūrus pragaro gausmas.

Tas vieno žodžio pamokslas pažadino tautą. Architektas Ridlis Smitas įamžino Artūro žinią ant varinės plokštelės Sidnėjaus aikštėje, taip išsaugodamas ją ateinančioms kartoms. Vėliau šį žodį matė daugiau nei keturi milijardai žmonių iš viso pasaulio, per TV stebėję Sidnėjaus olimpinių žaidynių atidarymo ceremoniją. O taip pat prieš pasitinkant XXI amžių, kai virš Sidnėjaus Uosto tilto sužibo fejerverkai, danguje užrašę žodį amžinybė.

Amžinybė prikausto visos žmonijos dėmesį. Nėra rasės, genties ar lyties, kuri galėtų atsispirti jos traukai. Nuo pat sukūrimo mūsų širdyse įrašyta amžinybė – tai, kas mūsų laukia ateity. Kad geriau ją suvoktume, išmintinga pažinti mūsų Kūrėjo mintis, kuris sako: „Aš esu Dievas, amžinai tas pats! Nėra, kas išvaduočiau iš mano rankos; kas gali pakeisti tai, ką aš darau?“ (Iz 43, 13 LBD). Būtent dėl to jūs skaitote šią knygą. Aš tikiu, kad jūs pasirinkote išmintingai.

Kviečiu prieš pradėdamas studijuoti kartu pasimelsti.

Brangus amžinybės Dieve, visa ko Kūrėju ir Visatos Viešpatie, ateinu pas Tave Jėzaus Kristaus, Tavo Sūnaus, vardu. Kartu su Tavo tarnu Džonu Bivyriu prašau, kad šią dieną Tu pateptum mano akis matyti ir ausis girdėti, kad atvertum širdį suprasti, ką man kalbi per šią žinią. Tepadedu man Šventoji Dvasia pažinti Tavo valią, skirtą mano gyvenimui. Trokštu džiuginti Tave per visas savo gyvenimo dienas bei visą amžinybę. Parodyk man ne tik savo kelius, bet ir savo širdį, kad galėčiau pažinti Tave, nes tai yra amžinasis gyvenimas – artimai pažinti Tave kaip savo Dangiškajį Tėvą. Ačiū už Tavo nuostabią ištikimybę, malonę ir gailingumą.

Pradėkime studijuoti, žinodami, kad Šventoji Dvasia suteiks įžvalgą ir supratimą, kurio negalėtumėte gauti savo jėgomis. Tai įkvėpia!

1 DALIS

TAI, KAS AMŽINA

*Tad mokyk mus skaičiuoti savo dienas <...>
padaryk mums sėkmingą mūsų rankų darbą,
padaryk sėkmingą mūsų rankų darbą!*

Ps 90, 12. 17 NLT

Dauguma žmonių nori nugyventi prasmingą gyvenimą. Tai teisingas ir dievotas siekis. To prašė ir Mozė aukščiau pateiktoje maldoje. Jis prašė išminties, kaip tinkamai išnaudoti laiką. Daugelį gyvenime prarastų dalykų galime susigrąžinti, tačiau tik ne iššvaistyto laiko. Kai saulė nusileidžia, diena dingsta amžiams.

Mozės malda baigiasi žodžiais: „Padaryk mūsų rankų darbą sėkmingą.“ Ši frazė pakartojama dar kartą. Kodėl? Tai nebuvo Mozės gramatinė klaida ar atminties sutrikimas, nes tai būdinga hebrajų literatūriniam raštų stiliui. Pakartojimas – tai pabrėžimo forma. Norėdami pabrėžti kokį nors žodį ar posakį, anglų kalboje vartojame kelis būdus: tuos žodžius paryškiname, parašome pasvirusiu šriftu, pabraukiame, užrašome didžiosiomis raidėmis arba padedame šauktuką. Visi šie būdai atkreipia skaitytojo dėmesį į tai, kas labai svarbu. Tačiau hebrajų rašytojai, norėdami pabrėžti žodį ar posakį, užrašydavo jį du kartus, – jie labai atsargiai elgdavosi su užrašytais žodžiais. Faktas, kad ši frazė Šventajame Rašte pakartota du kartus, rodo, jog sėkmė yra ne tik Dievo valia mums, bet ir tai, kad Jis to aistringai mums trokšta. Dievas pats tai pabrėžė.

Mes buvome sukurti mėgautis sėkme. Dievas nori, kad mūsų gyvenimas būtų reikšmingas! Tai visų pirma Dievo troškimas, ne mūsų.

Jis apie tai skelbia visame Šventajame Rašte. Pažvelkime į kelias citas: „VIEŠPATS, tavo Dievas, tave apščiau praturtins kiekvienu tavo rankų darbu <...>“ (Įst 30, 9). Atkreipkite dėmesį į žodį kiekvienu, o ne kai kuriais darbais!

„Neleisi šiai Įstatymo knygai pasitraukti nuo tavo lūpų, bet kartosi ją dieną naktį, kad ištikimai laikytumeisi visko, kas joje parašyta. Tik tada padarysi savo kelią sėkmingą, tik tada tau seksis“ (Joz 1, 8).

Reikia dieviškos išminties, kad mėgautumėtės sėkme. Šventajame Rašte teigiama: „Kas įgyja išminties, tas tampa sau geriausiu draugu; kas brangina supratimą, tam seksis“ (Pat 19, 8). Išmintis suteikia mums žinių ir gebėjimą teisingai rinktis, atsivėrus galimybėms. Išmintis nėra skirta tik aštraus proto žmonėms; ji skirta visiems, kurie bijo Viešpaties ir yra išisakniję Kristuje. Jei trokštate, kad jūsų gyvenimas įgautų amžiną vertę, jums reikalinga dieviška išmintis – būtent apie tai bus kalbama šioje knygoje.

Išmintis brandina sėkmę, kuri atneša ilgai išliekantį pasitenkinimą ir atlygį: „Jei esi išmintingas, tavo išmintis tau atlygins“ (Pat 9, 12 NIV). Viešpats ne tik trokšta mums sėkmės, bet Jis taip pat nori mums už ją atlyginti. Kitur skaitome: „Viešpats žino teisiųjų dienas, jų paveldėjimas liks amžinai“ (Ps 37, 18 KBV).

Pastaraisiais metais nemažai bažnyčių pabrėžia, kad Dievas trokšta, jog mums sektųsi. Ir tai tiesa. Tačiau labai dažnai sėkmė suvokiama, kaip ją apibrėžia visuomenė, o ne Dievas. Į ją žiūrima laikinumo, o ne amžinybės akimis. Tai susilpnina mūsų regėjimą ir supratimą ir veda prie klaidingų siekių.

Vieną dieną mes stovėsime priešais visatos Teisėją Jėzų Kristų. Jei dieviškos išminties dėka mūsų gyvenimas taps vertingas, būsime amžiams apdovanoti. Jei leidome, kad mus suklaidentų rūpesčiai, būsime nubauti arba kentėsime amžinus nuostolius. Todėl išmintinga skirti nors kelias valandas, kad išsiaiškintume, ko Jis tikisi.

Tad šia knyga ir siekiama padėti jūsų gyvenimui tapti vertingam ne tik šiandien, bet per visą amžinybę. Biblijoje aiškiai kalbama, kaip

tai pasiekti. Jei mus motyvuoja tai, kas amžina, visų pirma išsiaiškinkime, kas tai yra.

Amžinybė

Atidžiai perskaitykite šias dvi Šventojo Rašto ištraukas:

„Niekas negali suprasti amžinybės iki galo“ (Job 36, 26 TLB).

„<...> Jis įdiegė amžinybę į jų širdį“ (Mok 3, 11 LBD).

Kas yra amžinybė? Kaip ją apibrėžti? Kaip ją suprasti? Vienas žodynas ją apibrėžia kaip laiką be pabaigos; o kitas – kaip egzistavimo už laiko ribų būseną.² Kodėl vienas žodynas apibūdina amžinybę kaip buvimą laike, o kitas ją apibrėžia kaip buvimą už laiko ribų? Ir kodėl niekas dėl to nesistebi? Ar mes nesuabejotume viena iš dviejų mokslinių knygų, jei jos kažką apibrėžtų kaip esančius skirtingų būsenų? Tarkim, viena tų knygų apibūdintų žuvį kaip stuburinį gyvūną, gyvenantį vandenyje, o kita teigtų, kad žuvis gyvena aplinkoje, kurioje nėra vandens. Mes iškart nuspręstume, kad viena iš jų klysta, ir ją išmestume. Tad kodėl nekvestionuojame ir neišmetame vieno iš žodynų apibrėžimų, kas yra amžinybė?

Iš tiesų mes negalime protu suvokti amžinybės. Mūsų mąstymas yra baigtinis, jis negali suvokti begalybės ir amžinybės sąvokų. Pavyzdžiui, pabandykime įsivaizduoti, kur yra amžinybės pabaiga. Pagalvokite apie jos ribas. Jei tokios ribos būtų, kaip jos atrodytų? Kaip siena? O iš ko ji tuomet padaryta? Kokio ji storio? Ar išorinė sienos dalis būtų tas taškas, kur baigiasi visata? Jei taip, kas yra už sienos išorės? Dar daugiau erdvės? Argi tai ne toliau besitęsianti visata? Kur pabaiga? Ar jūsų protas suvokia, kad visata neturi pabaigos?¹ Pamąstykite apie tai.

O kaip su bedugne? Ar galite įsivaizduoti, kad krentate į duobę, kuri niekada nesibaigia? Jūs niekada nepasiekiate ir net nematote dugno.

Jūs amžinai krentate ir krentate. Tuo metu ne vienas, o du dalykai nušvinta mūsų mintyse: pirmiausia, kad duobė neturi dugno; antra, kad mes ištiesai krentame. Tai sunku suvokti ir skamba kaip mokslinės fantastikos mintis, bet Šventasis Raštas septynis kartus nurodo tokią vietą.

O kaip pats Dievas, žmogaus Kūrėjas? Minutėlę pamąstykite apie Jo pradžių arba teisingiau apie Jo pradžios nebuvimą. Šventajame Rašte teigiama, kad Jis yra „nuo amžių per amžius“. Jei Jis negimė – jei niekas Jo nesukūrė, – tuomet, kaip Jis pradėjo būti tuo, kuo Jis yra? Kaip Jis susiformavo?

Tiesa ta, kad Jis netapo Dievu, nes psalmininkas skelbia: „Pirma, negu kalnai užgimė, ir žemę bei pasaulį pagimdei, tu esi Dievas nuo amžių per amžius“ (Ps 90, 2). Pamąstykite apie tai, nors mūsų intelektui ir sunku suvokti, nes, anot Jobo knygos žodžių: „Dievas <...> viršija mūsų pažinimą“.

Irašyta į mūsų širdis

Nors šią tiesą protui sunku suvokti, tačiau Kūrėjas ją įrašė į mūsų širdis. Amžinybė yra pažįstama mūsų širdims. Ji gimsta kiekviename žmoguje. Todėl „kvailys sau sako širdyje: „Dievo nėra!“ (Ps 14, 1). Biblijoje nerašoma: „Kvailys pasakė savo mintyse“. Daugelis ateistų kategoriškai neigia Dievo buvimą, bet savo širdyse jie žino, kad Jis yra, nes būtent ten įrašyta amžinybė. Jie dar neužkietino savo širdžių iki visiško sugedimo.

Turėjau draugą, kuris daugelį metų buvo užkietėjęs ateistas arba tiesiog taip apie save galvojo. Jis neleido, kad kas nors liudytų apie Dievą. Kartą jis išplėšė Bibliją iš bendradarbio rankų, numetė ją ant žemės ir mindžiojo, keikdamas tą vyrą ir jo Bibliją. Draugas kaltino šį krikščionį, vadindamas jį silpnu ir bukapročiu.

Praėjus daugeliui metų, šį vyrą suėmė stiprus krūtinės skausmas. Padarę tyrimus gydytojai teigė, kad jam liko gyventi mažiau nei dvidešimt keturios valandos.

Tą naktį gulėdamas lovoje jis suvokė, kad eina į amžinuosius namus, tačiau ne ten, kur norėtų atsidurti. Iš kur jis tai žinojo, juk jis nesiklausydavo Biblijos pasakojimų? Ar įmanoma, kad amžinybė buvo įrašyta į jo širdį? Šventajame Rašte taip kalbama apie visą žmoniją: „Nes tiesa apie Dievą jiems žinoma, jiems to nesuvokiant – šias žinias Dievas įdėjo jiems į širdį“ (Rom 1, 19 TLB).

Tą naktį mano draugo širdis sustojo. Jis išėjo iš savo kūno ir nugrimzdo į gilią tamsą. Tamsa buvo tokia tiršta, kad, rodės, buvo ja apsilvilkęs, nesimatė jokio šviesos spindulėlio. Nors jis gana ilgai krito, galiausiai išgirdo siaubą keliančius kankinamų sielų klyksmus. Stipri jėga jį pritraukė prie pragaro vartų, kai staiga jis vėl sugrįžo į savo kūną. Draugas buvo atgaivintas.

Kitą rytą mano draugas paskambino vieninteliam pažįstamam krikščioniui, kuris atėjęs paskelbė jam gerąją naujieną apie išgelbėjimą per Jėzų Kristų. Kai šis priėmė Jėzų Kristų kaip savo Viešpatį ir Gelbėtoją, jo draugas pasimeldė dėl išgydymo. Po trijų savaičių mano draugą išrašė iš ligoninės – prieš išeidamas atsiimti savo amžinojo atlygio, jis išgyveno dar kelis dešimtmečius. Šis žmogus buvo vaikščiojantis stebuklas.

Būdamas ateistas, šis vyras skelbė, kad Dievo nėra, tačiau amžinybė buvo įrašyta į jo širdį. Kvailys yra tas, kuris Dievą neigia ne tik protu, bet priešinasi Jam ir savo širdyje taip stipriai, kol užkietėja sąžinė. Tuomet jis tampa nepasiekiamas. Viena yra tvirtai laikytis savo įsitikinimų protu – tai gali pasikeisti, bet visai kas kita – visiškai užkietinti savo širdį. *The New Unger's Bible Dictionary* pateikia tokį apibūrinimą: „Šventajame Rašte „kvailiu“ pirmiausia laikomas asmuo, kuris praranda Dievo baimę ir mąsto bei elgiasi taip, tarsi jis galėtų nepaisyti amžinų Dievo teismo principų ir likti saugus.“³

Kvailys gali pripažinti Dievą protu, bet neigti Jo egzistavimą širdyje, ir tai atskleidžia jo gyvenimas. Būtent dėl Dievo baimės mūsų širdys prieinamos Šventajai Dvasiai. Jei Dievo baimė prarandama, mums nebelieka vilties. Paulius sako: „Broliai, Abraomo giminės sūnūs ir čia

esantys dievobaimingieji žmonės! Tai mums atsiųstas šis išganymo žodis“ (Apd 13, 26). Tik bijantieji Dievo išgirsta amžinojo gyvenimo žodžius.

Amžinybės apibrėžimas

Amžinybė buvo įrašyta į mūsų širdis, nors protu jos suvokti ir neįmanoma. Taigi, bandydami ją apibrėžti, klausykitės širdimi. Tiesą sakant, to jums reikės ir skaitant šią knygą. Visų pirma, pripažinkite, kad jums reikalinga Šventosios Dvasios pagalba, ir paprašykite Jos jums padėti. Ji bendraus su jūsų tikruoju vidiniu žmogumi, o ne su jūsų protu. Antra, kai jūsų širdį sujaudins kuris nors tiesos teiginys, apsvarstykite jį. Neskubėkite perskaityti visos knygos iš karto; jei skubėsite, nebūsite palaiminti.

Jei norite, kad amžinas Dievo žodis jus pakeistų amžiams, pritaikykite minėtus du žingsnius. Dovydas sako: „Branginu širdyje tavo žodį, kad tau nenusidėčiau“ (Ps 119, 11). Neskaitykite Dievo žodžio tik tam, kad suprastumėte protu, nes tai lengvai pasimirš, bet melsdamiesi ir apmąstydami paslėpkite jį savo širdyje.

Amžinybė yra nesibaigianti; ji neturi galo. Čia kalbame ne apie nutrūkstantį laiką, nes tai nėra susiję su laiku, – amžinybė peržengia laiko ribas. Jei kalbame apie amžinybę kaip apie paprasčiausią neribotą laiką, vadinasi, nematome viso vaizdo.

Tam, kad suprastume amžinybę, turime pažvelgti į patį Dievą. Jo galia, žinios, išmintis, supratimas ar šlovė neriboti – ir tai tik kelios išvardintos savybės. Jis egzistuoja pats savaime; amžinai Jis buvo ir amžinai Jis bus Dievas. Jis vadinamas „Amžinuoju Tėvu“ (Iz 9, 6).

Young'o žodynas šią frazę verčia „Amžinybės Tėvas“.⁴ Jis vadinamas „amžių Karaliumi“ (1 Tim 1, 17). Viskas, kas amžina, yra Jame. Viskas, ko nėra Jame, yra laikina ir keisis. Kad ir kaip gerai, kilniai, galingai ar ilgalaikiškai tai atrodytų, galiausiai to nebeliks. Net ir žemė bei visata pasikeis, tačiau Jis – ne:

„Iš pradžių tu, Viešpatie, padėjai pamatus žemei, ir dangūs – tavo rankų darbas. Jie išnyks, o tu pasiliksi, jie visi sudils kaip drabužis, ir kaip apsiaustą tu juos suvyniosi tartum drabužį, ir jie bus pakeisti. Bet tu esi tas pats, ir tavo metai nesibaigs“ (Hbr 1, 10–12).

Jis ne tik niekada nesibaigs, bet toks pats išliks amžinai. Šventajame Rašte skelbiama:

„Kiekvienas kūnas – tartum žolynas, ir visa jo garbė – tartum žolyno žiedas. Žolynas nudžiūsta, ir žiedas nubyra; tik Viešpaties žodis išlieka per amžius. Toks yra žodis, paskelbtas jums kaip Geroji naujiena“ (1 Pt 1, 24–25).

Dievas yra amžinas; todėl tai, ką Jis kalba, yra amžina. Jis negali meluoti, o tai, ką Jis pasako, negali būti panaikinta. Jei būtų kitaip, tuomet visas žlugtų ir pavirstų aklina tamsa, nes Jis yra šviesa ir visa palaiko savo Žodžiu. Jo žodžių negalime pakeisti, antraip Jis nebūtų amžinas. Tai – tvirtas pamatas, ant kurio mes galime statyti savo gyvenimą.

Amžini nuosprendžiai

Šiandien daugelio žmonių gyvenimo pamatas – ne amžini dalykai (Dievo žodis), o kultūrinės nuostatos, tradicijos, prielaidos ir net nuojautos, koks yra Dievas. Tai būdinga ne tik netikintiems, bet ir daugeliui tikinčiųjų. Baisu tikėti, kad kažkoks laikinas dalykas yra amžina tiesa. Tokio asmens pamatas yra klaidingas. Tokie žmonės sulauks žlugimo, nes tiki melu ir yra apgauti.

Mane stebina, kiek daug mano pažįstamų žmonių stato savo gyvenimus ant to, kas nėra amžina. Kai kurie iš jų pasakoja man apie Dievą ir tikėjimą Jo Sūnumi, bet jų skelbimas neatitinka Dievo žodžio. Apgaulė įsišaknija labai giliai. Jie tiki savo vaizduotės padariniais, visuomenės suformuotomis, priešingomis Dievo prigimčiai idėjomis.

Jėzus pasakė:

„Kas <...> mano žodžių nepriima, tas jau turi savo teisėją; pats žodis, kurį aš kalbėjau, nuteis jį paskutiniąją dieną. Aš juk kalbėjau ne iš savęs; Tėvas, kuris mane siuntė, davė man priesaką, ką aš turiu sakyti, ką skelbti“ (Jn 12, 48–49).

Ateis Teismo diena, kuri numatyta nuo pasaulio sukūrimo (žr. Apd 17, 31). Ta diena neatneš naujo tiesos apreiškimo; ji įvertins viską pagal tai, kas jau buvo pasakyta. Tą dieną mus teis Dievo žodis, kuris yra amžinas ir galutinis. Nėra išimčių, pakeitimų ar nuosprendžio peržiūrėjimo. Ar mums nebūtų naudingiau žinoti, ką Jis sako, ir pagal tai gyventi, užuot samprotavus, ką reiškia Jo žodžiai?

Tądien priimti nuosprendžiai vadinami amžiniais (Hbr 6, 2). Jie remsis tuo, kaip mūsų gyvenimai atitiko amžinąjį Dievo žodį – ir nulems, kaip mes praleisime amžinybę! Šie sprendimai niekada nepasikeis, nes jie amžini.

Tiek daug tikinčių bei netikinčių žmonių visiškai nesidomi, kaip bus priimti teismo nuosprendžiai. Jų viltys remiasi tuo, ko nėra Biblijoje. Vieni mano, kad Dievas atsižvelgs į visus jų gerus darbus, ir jei jų bus daugiau nei blogų, sulauks malonės. Kiti, išpažįstantys atgimimą iš naujo, mano, kad jiems nereikės stovėti prieš Jėzų kaip Teisėją, nes Jis yra jų Gelbėtojas. Jie tiki, kad nepateks į teismą, tačiau bus labai nustebinti. Yra ir tokių, kurie mano, kad viskas savaime išsispręs – pasitiki gailestingumu, neparemtu Šventuoju Raštu.

Nė vienas iš šių nusistatymų nėra pagrįstas Naujuoju Testamentu. Daugelis tokių vaizduotės suformuotų pažiūrų yra laikinos ir tą dieną neatsilaikys. Teismo dieną bus daug apstulbusių vyrų ir moterų, ir, manau, daugelis iš jų bus krikščionys, o ne netikintieji.

Pasitikėjimas Teisme

Mums nereikia Teismo dienos laukti su baime. Mes galime jos laukti su pasitikėjimu:

„<...> kas pasilieka Dieve, ir Dievas pasilieka jame. Tuo meilė pasiekia mumyse tobulumą, kad mes turime tvirtą pasitikėjimą teismo dieną, nes koks jis [Kristus] yra, tokie ir mes esame šiame pasaulyje“ (1 Jn 4, 16–17).

Atkreipkite dėmesį į žodžius „kas pasilieka Dieve <...>, tuo meilė pasiekia mumyse tobulumą.“ Mūsų pasitikėjimo Teismo dieną raktas yra mumyse išstobulinta (arba subrandinta) Dievo meilė.

Būtent čia daugelis bažnyčių klysta. Jos mato Dievo meilę laikinumo, o ne amžinybės šviesoje. Visuomenė ir daugelis bažnyčių žavisi tokia meile ir gerumu, kurie matuojami žmogiškais matais, tačiau, tiesą sakant, prieštarauja tikrai Dievo meilei. Pateiksiu kelis pavyzdžius.

„Mes vienas kitą labai stipriai mylime ir planuojame susituokti.“ Dažnai taip kalba žmonės, kurie mylisi, nebūdami susituokę. Tai nuodėmė, nors jie vėliau ir susituokia, bet dažniausiai taip kalbantys išvis nesusituokia. Jie pamiršo aiškų nurodymą: „Tebūna visų gerbiama santuoka ir nesuteptas santuokos patalas. O ištvirkėlius ir svetimautojus teis Dievas“ (Hbr 13, 4). Atkreipkite dėmesį, kad Laiško hebrajams autorius nesako: „Ištvirkėlius ir svetimautojus, kurie nelanko bažnyčios.“ Ne, tai aktualu visiems, kurie taip gyvena.

„Žinau, kad tai tik pusė tiesos, bet tokiu būdu sudarysime sandorį ir pasirūpinsime partneriais.“ Dažnai taip kalba verslininkai, kurie iškraipo faktus, norėdami sudaryti sau naudingą sandorį. Tai ne tik nuodėmė – melas, bet ir apgavystė. Negi jie užmiršo perspėjimą, kad „visiems melagiams (tiems, kurie sąmoningai perduoda netiesą žodžiu ar darbu) – skirta dalis ežere, kuris dega ugnimi ir siera“ (Apr 21, 8 AMP)?

„Aš apie jį kalbu tiesą.“ Taip dažnai sako žmonės, neigiamai atsiliepiantys (apkalbantys arba šmeižiantys) apie savo kolegas darbe, draugus, viršininkus ir t. t. Galbūt tu jautiesi visiškai teisus, bet vis dėlto klysti pagal amžinybės standartus. Prisiminkime, kaip Nojaus jauniausias sūnus Chamas pranešė broliams, kad jų tėvas guli nuogas ir nusi-gėręs. Nepagarba tėvui prišaukė prakeiksmą, kritusį ant jo palikuonių per kelias kartas. Ar apkalbantieji ir šmeižiantieji pamiršo raginimą tikintiesiems: „Nemurmėkite, broliai, vieni prieš kitus, kad nebūtumėte teisiami. Štai teisėjas jau stovi prie slenkščio“ (Jok 5, 9)?

Galėčiau pateikti ir daugiau pavyzdžių, bet visiems bendra tai, kad aprašytas žmonių elgesys prieštarauja amžinai Dievo valiai. Neramu, kad dauguma taip gyvenančių ir atseit niekam žalos nedarančių žmonių lanko bažnyčią, yra nepriekaištingų manierų ir laikomi pavyzdin-gais piliečiais. Bet kaip visa tai atrodo amžinybės šviesoje?

Apaštalas Jonas savo laiške pateikė atsakymą, kaip tobulinti (brandinti) Dievo meilę:

„Kas sako: „Jį žinau [aš suvokiū, pripažįstu, suprantu ir esu pažįs-tamas su Juo (Jėzumi Kristumi)]“, bet nesilaiko ir nepaklūsta Jo įsakymams (mokymui), yra melagis, ir nėra jame [Evangelijos] Tie-sos. Bet kas laikosi Jo Žodžio (turtų) [kas apmąsto Jo teiginius], iš tiesų jame Dievo meilė ir meilė Jam yra tapusi tobula“ (1 Jn 2, 4–5 AMP).

Prisiminkite, kad būtent ištobulinta (subbrandinta) Dievo meilė mums suteikia pasitikėjimo, stovint prieš Teisėją. Apaštalas Jonas aiškiai nurodo, kad meilė Dievui ištobulinama, laikantis Jo įsakymų, o ne tinkamai elgiantis pagal visuomenei priimtinas normas. Prisiminkite, kad Ievos nesuviliojo blogoji gėrio ir blogio pažinimo medžio pusė; ji susigundė gerąja puse! „Kai moteris pamatė, kad tas medis geras mais-tui, kad jis žavus akims <...>“ (Pr 3, 6). Žmogaus protas gali sukurti gėrio ir grožio išvaizdą, kuri yra priešinga amžinai Dievo meilei.

Šventajame Rašte taip pat teigiama, kad negalime drąsiai stovėti Teismo dieną, jei laikomės tik dalies Dievo įsakymų. Dievo meilė subręsta mumyse, kai laikomės viso Dievo žodžio. Dievas mums savo malonę suteikia būtent dėl to, kad ji įgalina mus paklusti Jo Žodžiui taip, kaip Jam priimtina. „Todėl, gaudami nesudrebinamą karalystę, tvirtai laikykimės malonės, kuria galime deramai tarnauti Dievui su pagarba ir baimė“ (Hbr 12, 28 KBV).

Svarbiausia žinoti, ko trokšta ir laukia Karalius, o ne kas priimtina visuomenei ar žmogiškajam mąstymui. Todėl Dievas mums sako: „Ir nemėgdžioti šio pasaulio, bet pasikeiskite, atnaujindami savo mąstymą, kad galėtumėte suvokti Dievo valią – kas gera, tinkama ir tobula“ (Rom 12, 2). Tai, kas mūsų kultūrai atrodo gera, gali prieštarauti Dievo troškimams – amžniesiems dalykams.

Pateiksiu pavyzdį. Šiuo metu esu Singapūro viešbutyje, kur pamokslausiu maždaug dvidešimčiai tūkstančių žmonių. Evangeliją kelis kartus skelbiau ir Olandijoje, kur leidžiama vartoti marihuaną. Ten žmonės gali ją teisėtai rūkyti ir nebijoti, jog bus nubausti. Tačiau, jei Singapūre jus pagaus su nedideliu kiekiu narkotikų, būsite suimtas ir griežtai nubaustas. Už tam tikrų narkotikų turėjimą baudžiama mirtimi, pakariant kartuvėse! Atskridę į Singapūrą šį išspėjimą rasite užrašytą ant atvykimo kortelės: „Pagal Singapūro įstatymus, narkotikų prekeiviai baudžiami mirtimi“.

Ar galite įsivaizduoti marihuaną rūkantį olandą, keliaujantį į Singapūrą ir besidalinantį narkotikais su vietiniais gyventojais? Jis savo naujiems draugams siūlo: „Ei, žmonės, šis dalykėlis – nuostabus. Tai jus nuramina, maloniai apsvaigina ir pašalina stresą. Norėtumėte išbandyti? Mielai pasidalinsiu.“

Atvykėlių iškart suima. Jam šokas. Nesuprasdamas, kas vyksta, jis klausia pareigūno: „Kodėl jūs mane suimate?“ Atėjus teismo dienai, olandas stovi teismo salėje prieš teisėją, visa širdimi įsitikinęs, kad tai kažkoks nesusipratimas. Teisėjas paskelbia verdiktą ir bausmę.

Šokiruotas vyrukas sako: „Gerbiamas teisėjau, ten, iš kur aš atvy-

kau, leidžiama draugams dalinti marihuaną.“

Tuomet teisėjas atsako: „Jūs – ne Olandijoje, o Singapūre. Šioje šalyje tai neteisėta!”

Olando pasitikėjimas išgaruoja; jis nebeturi, kuo remtis. Nėra ko paprašyti pagalbos. Jis stovi prieš aukščiausiąjį šalies teismą pasmerk-
tas ir nuginkluotas.

Kai prieš kelerius metus buvau Singapūre, už automobilio suga-
dinimą buvo suimtas jaunas amerikietis. Teismas priteisė jam keletą
kirčių per sėdmenis bambukine rykšte, apdorota cheminėmis medžia-
gomis. Kadangi ši bausmė sukelia ilgalaikį fizinį skausmą, nuosprendis
atrodė per griežtas. Net Jungtinių Valstijų prezidentas bandė tartis,
kad būtų sušvelninta bausmė jaunuoliui, tačiau nesėkmingai. Jaunuolis
pažeidė Singapūro įstatymus, todėl privalėjo atlikti bausmę.

Visi mes stosime prieš Aukščiausiąjį visatos teismą. Šio teismo
sprendimas bus galutinis amžiams. Daugelis bus šokiruoti dėl jų gy-
venimui priimto nuosprendžio, bet jie neturi taip jaustis. Jūs neturite
taip jaustis.

Ar jūs pasiruošę? Pasak Dievo žodžio, mes galime su pasitikėjimu
stoti prieš visatos Teisėją. Tam pasiruošti jums padės ši knyga. Jei
minėtas olandas, prieš vykdamas į Singapūrą būtų pasidomėjęs ten
galiojančiais įstatymais, būtų išvengęs griežtos bausmės. O mums kur
kas svarbiau pasiruošti būsimam teismui, nes Teismo krasės priimti
nuosprendžiai bus amžini.

Atlygis

Amžinybėje vyks ne vienas teismas. Vienas bus skirtas netinkintiems,
kitas tikintiems, o dar kitas net angelams. Priimami sprendimai skirsis:
bus nuostolių ir bausmių, bet bus ir atlygių. Apie tai išsamiau pakal-
bėsime tolimesniuose skyriuose, bet norėčiau dar kartą pabrėžti, jog
priimti nuosprendžiai bus amžini. Neįmanoma to sumenkinti; paban-

dykite dar kartą protu suvokti tai, kas neturi ribų! Iš Dievo malonės mes tai žinome jau dabar, be to, žinome ir tai, kad darbuojamės dėl atlygio, kurį gausime, nes laikomės Dievo žodžio. Apaštalas Paulius rašo:

„Argi nežinote, kad lenktynių aikštėje bėga visi bėgikai, bet tik vienas gauna laimėtojo dovaną? Bėkite taip, kad ją laimėtumėte! Kiekvienas varžybų dalyvis nuo visko susilaiko; jie taip daro, norėdami gauti vystantį vainiką, o mes – nevystantį. Todėl aš bėgu neklaidžiodamas ir grumiuosi ne kaip į orą smūgiuodamas, bet tramdau savo kūną ir darau jį klusnų“ <...> (1 Kor 9, 24–27).

Paulius aiškiai sako: „Aš bėgu neklaidžiodamas (turėdamas aišką tikslą)“. Kitame Biblijos vertime rašoma: „Su kiekvienu žingsniu bėgu tiesiai į tikslą“ (26 eil. NLT). Būtent tai ir turėtų daryti kiekvienas žmogus – bėgti užtikrintai ir siekti laimėti. Mes varžomės ne su kitais, o su savimi.

Amžinybės įkvėpti

Neužtenka vien mąstyti, kad priešais Teismo sostą viskas kažkaip išsispręs. Mes negalėsime pasiteisinti, nes Dievą pažinti galime jau šiandien. Teisme dalyvaus žmonės, kurie galvos, kad jiems pasisekė geriau nei aplinkiniams, bet jie neleido amžinybei paveikti jų gyvenimo. Todėl šios knygos pavadinimas – „Amžinybės įkvėpti“.

Žodis įkvėpti reiškia „išjudinti“. Taip pat jis reiškia „vesti, kontroliuoti arba nukreipti.“ Kita šio žodžio reikšmė – „suteikti motyvuojančią jėgą“. Kokie dalykai nukreipia ir motyvuoja mūsų gyvenimus šioje žemėje – amžini ar laikini? Ar jis remiasi dieviškąja išmintimi? O gal mes lyginame save su kitais? Gal mes klausomės pataikūniškų kalbų, tradicijų ar bažnytinių bei tam tikrų mokymų mitų? Ar mūsų gyvenimo pamatas išstovės, ar žlugs prie Dievą Teismo Sostą? Juk mes jau žinome, koku standartu remiantis bus priimamas nuosprendis: „<...> žodis, kurį aš kalbėjau, nuteis jį paskutiniąją dieną“ (Jn 12, 48).

Daugelis krikščionių bus šokiruoti, stovėdami teisme prieš Jėzų Kristų. Tai bus žmonės, priėmę ne visą, bet dalinį Naujojo Testamento mokymą. Norėčiau jūsų paklausti: ar norite dabar sužinoti būsimo teismo standartus, ar tuomet, kai bus per vėlu viską pakeisti ir amžiams įsigalios nuosprendis?

Kituose skyriuose papasakosiu alegoriją, kurią siūlau atidžiai perskaityti ir įsiminti detales, nes ji mums bus labai svarbi. Istorija baigsis aštuntame skyriuje, o tolimesniuose skyriuose aptarsime išsakytas tiesas.

Dievas mano gyvenime palietė beveik visus klausimus, apie kuriuos kalbu šioje knygoje. Pasidalinsiu savo klaidomis, kurias Šventoji Dvasia man labai detaliai apreiškė. Viliuosi, kad tai įkvėps jus atidžiai panagrinėti Šventąjį Raštą, kuris suteiks nepajudinamą pamatą Teismo Dieną. Panagrinėsiu kai kurias mūsų visuomenės didžiausias mąstymo klaidas, atitolinančias vyrus ir moteris nuo jų Gelbėtojo. Tai jus šokiruos, sudrebins ir sudrausmins, bet po to seks pažadas, viltis ir paguoda.

Jei esate drąsus, trokštate tiesos ir jums svarbus Dievas, tuomet tęskime studijas, kurios tikrai jus pradžiugins! Tegul jus įkvepia šie žodžiai:

„Dievo dovana atstatė mūsų santykį su juo ir sugrąžino mums mūsų gyvenimus. Ir dar daugiau gyvenimo bus ateityje – amžinybė gyvenimo! Galite būti dėl to tikri. Noriu, kad būtumėte tvirti dėl to. Tvirtai laikykitės šių dalykų, kad tie, kurie sudėjo savo pasitikėjimą į Dievą, susitelktų į svarbiausius dalykus, tinkančius visiems“ (Tit 3, 7–8 MSG).

AFABELĖS KARALYSTĖ: GYVENIMAS ENDELYJE

*Ir [Jėzus] mokė juos daugelio dalykų
palyginimais (ilustracijomis ir alegorijomis,
kad jos paaiškintų tiesas) <...>.*

Mk 4, 2 AMP

Kartą buvo pasaulis, labai panašus į mūsų, bet kartu ir daug kuo besiskiriantis. Šiame pasaulyje nebuvo nepriklausomų tautų – tik viena karalystė, vadinama Afabele. Nors ši karalystė apėmė visą pasaulį, ji teturėjo vieną sostinę, iš kurios buvo visiems vadovaujama. Jis vadinosi Didis Afabelės miestas, kurį nuo šiol vadinsime paprasčiausiai Afabele.

Šio kerinčio miesto prezidentu buvo nepaprastas karalius, vardu Džeilinas. Karaliaus Džeilino pavaldiniai juo nepaprastai žavėjosi ir jį dievino. Iš jo liejosi stipri, neišsenkanti meilė. Jis buvo stiprus ir išmincingas, bet kartu ir malonus, pasižymintis puikiu humoru. Nors elgėsi karališkai, tačiau buvo ir labai paprastas. Būdamas su juo jausdavai gerumo atmosferą. Jo artumas kiekvieną gyvenimo sritį pakylėdavo į aukštesnį lygį. Stulbino jo gebėjimas numatyti ateitį, bet kartu baugino jo sugebėjimas matyti žmonių širdis.

Džeilino tėtis, Afabelės įkūrėjas, buvo žinomas kaip Karalius Tėvas Įkūrėjas. Įvedus mieste tvarką, karalystės valdymą jis perdavė savo sūnui. Didžiojo miesto gyventojai padėjo prižiūrėti Džeilino karalystę tolimesnėse teritorijose. Sostinėje buvo sukurta puiki valdymo

sistema.

Nors miestas buvo didžiulis (jo plotas – apie du šimtus kvadratinų mylių), jis buvo puikiai suplanuotas: jį sudarė priemiesčiai, gyvenamieji rajonai ir nuosavi namai. Nors jame gyveno daug žmonių, visiems užteko vietos.

Vakarinėje Afabelės pusėje, lygumose, stovėjo kuklūs darbininkų namai (mūsų pasaulyje jie būtų laikomi prabangūs). Nors šie žmonės sunkiai dirbo, bet buvo dėkingi už tai, kad gyvena karališkajame mieste.

Kalnuotose vietovėse prie šiaurinės ir pietinės sienos buvo įsikūrę amatininkų namai. Jie kūrė muziką, įvairius rankdarbius, buvo rašytojai ar dizaineriai. Šių gyventojų namai buvo erdvesni nei darbininkų, be to, iš jų atsiverdavo gražiausi vaizdai.

Patraukliausia miesto dalis buvo rytinis rajonas, kuriame buvo pilna ištaigingų namų. Ši dalis vadinosi Karališkuoju Centru. Šiame didžiuliam rajone gyveno ir didžiąją laiko dalį leido karalius. Taip pat čia gyveno dirbantieji karaliaus rūmuose – jo administracijos darbuotojai ir vadovai.

Karališkasis Centras buvo išpuoštas lyg brangakmenis ant kalno viršūnės, iš aukštai žvelgiantis į Didžiosios Jūros krantus. Miestą gavo nuo žydro vandenyno nuolat pučiantis švelnus vėjas. Šie vandenys skalavo baltutėlaičius paplūdimius, kurie grožiu priligo nebent karališkiesiems sodams. Per visą Karališkąjį Centrą driekėsi sodai, kiekviename posūkyje sušvisdami naujomis spalvomis ir potėpiais. Be abejonės, tai buvo pats geidžiamiausias Afabelės gyvenamasis rajonas. Namų grožį pranoko tik karaliaus rūmai.

Afabelės viduryje augo gyvybės medis. Tik karaliaus pavaldiniai turėjo privilegiją ragauti jo nuostabių vaisių. Vaisiai buvo ne tik nepaprastai skanūs ir malonūs akiai; jų sultingame minkštyme slėpėsi stebuklinga jėga.

Endelio bendruomenė

Afabelės lygumų vakaruose plytėjo Išorinė Dykynė, kuri driekėsi beveik šešiasdešimt mylių iki Didžiosios Adongos upės. Persikėlę per Andongą, pateksite į kitą karalystės dalį, vadinamą Endeliu. Tik gimę Afabelės gyventojų vaikai iškart būdavo atvežami į Endelio provinciją. Po pirmos savaitės jie būdavo perduodami karališkųjų seselių globai. Kai šiems jauniems piliečiams, arba endelitams, sueidavo penkeri, juos atveždavo į Endelio mokyklą, kur mokydavosi dešimt metų. Ten jie išmokdavo Afabelės didžiojo karaliaus Džeilino nuostatų.

Su Džeilinu galėdavo susitikti tik karaliaus seselės ir mokytojai – tai sutekdavo jiems daug džiaugsmo. Kas penkerius metus jis slapta aplankydavo Endelį, kad mokyklai ir vaikams perduotų savo viziją. Nors gyventojai nežinodavo apie slaptą jo atvykimą, bet vis tiek jausdavo jo gerumą.

Per dešimt metų, praleistų Endelio mokykloje, mokiniai pasiruošdavo tolimesniam gyvenimui. Sulaukę penkiolikos metų, jie galėdavo pritaikyti tai, ko išmoko. Trumpam jiems būdavo patikima šiek tiek turto ir atsakomybių. Nuo to, kaip jie gyveno ir naudojo gautas dovanas, priklausė, kur praleis likusį gyvenimą; jų pasaulyje tai prilygo 150 metų. Išbandymų laikotarpis trukdavo 5-erius metus, tačiau nė vienas iš mokinių šito nežinodavo. Jiems tepasakydavo, kad tai netruks daugiau kaip 10 metų. Pasibaigus šiam laikotarpiui, kiekvienas mokinytis todavo prieš karalių, kad atsiskaitytų už gyvenimo pasirinkimus.

Šis išbandymų laikotarpis nulemdavo, kur mokinytis bus paskirtas. Tie, kurie žodžiais ir darbais vykdė Džeilino įsakus, pripažino jo vadovavimą, būdavo priimti gyventi Afabelėje. Jų pasirinkimai garantavo jiems ir atlygį.

Jei patikrinimo laikotarpiu mokiniai maištaudavo ir gyvendavo vien tik sau, jie būdavo ištremti į Vienišumo šalį. Vienišumas buvo visiškos tamsos dykuma, kurioje karaliavo vienatvė ir nevilts. Maištautojai ten buvo įkalinami ir kankinami visą savo gyvenimą.

Pirmasis į šią apleistą vietą buvo ištremtas Dagonas, kuris tapo

tamsiuoju Vienišumo šalies viešpačiu. Nors nuo Dagono sukilimo prieš Džeiliną praėjo daug laiko, jo poveikis Endelio žemėje išliko. Endelio gyventojai, kurie pripažino Džeilino viešpatystę, išsilaisvino iš tamsiosios Dagono galios. Tačiau tie, kurie atsisakė tarnauti Džeilinui, ir toliau buvo veikiami šio kritusio valdovo.

Siekdamas apsaugoti savo karalystę nuo tolimesnio tamsos skverbimosi ir išlaikyti Afabelės vientisumą bei jos gerovę, karalius Džeilinas išleido dekretą. Visi, kurie nusekė Dagono pėdomis ir atsisakė žodžiais ir darbais pripažinti Džeiliną karaliumi, turėjo būti visam gyvenimui ištremti į Vienišumo šalį.

Na, o dabar pažvelgsime į penkių Endelio mokinių gyvenimus, kurių vardai: Nepriklausomasis, Apgautasis, Bailioji, Savanaudis ir Geraširdė.

Nepriklausomasis

Nepriklausomasis nuolat ginčijasi dėl Afabelės egzistavimo. Jis niekaip negali patikėti, kad kažkoks Džeilinas, kurio jis niekada nematė, reikalauja jo ištikimybės, ir liepia griežtai laikytis „taisyklių“. Jam tai kvėpia mokytojų sąmokslu, kad galėtų kontroliuoti mokinius. Sukilęs jis atsisako lankyti pamokas ir mokytis apie šią įsivaizduojamą karalystę.

Nepriklausomasis šaiposi iš kitų, kad šie tiki tokia nesąmone. Jis planuoja gyventi taip, kaip pats nori, ir likti nepriklausomas nuo Džeilino įstatymų. Nebent karaliaus įsakai tarnautų jo tikslams. Tuomet jis laikytųsi jų, bet tik todėl, kad pats taip nusprendė. Jis visiškai neslepia to, kad nesiruošia paskirti savo gyvenimo kažkieno kito valiai.

Apgautasis

Apgautasis nesiginčia dėl Afabelės egzistavimo. Jis tiki karaliumi Džeilinu ir netgi žavisi jo pažadais. Protu ir žodžiais jis sutinka su mokyklos mokymu ir nuostatais, bet dalis jo gyvenimo būdo neatitinka

to mokymo. Jis iškilmingai pripažįsta savo ištikimybę karaliui ir jo mokymui bei dalyvauja mokyklos veiklose, kai jos jam patinka, bet jei jam tai nenaudinga, jo elgesys pasikeičia. Apgautojo gyvenimo būdas neatitinka tikrojo Džeilino pasekėjo elgesio, o kadangi yra stipraus charakterio, jo nuostatos nepastebimai patraukia ir kitus. Jis nuolat prisimena artėjantį išbandymo ir teismo laikotarpį. Apgautasis puikiai sutaria su Nepriklausomuoju, nors jų nuomonės dėl Džeilino egzistavimo skiriasi. Jų abiejų interesai panašūs, be to, Apgautasis yra linksmas, todėl Nepriklausomajam jo kompanija patinka.

Bailioji

Bailioji yra labiausiai užsidegusi iš visų mokinių. Pamokų metu ji dažnai kelia ranką ir nuolat gauna geriausius pažymius. Ji labai aktyvi, dažnai inicijuoja užklasinę veiklą, kad padėtų mokiniams įsitraukti į bendruomenės gyvenimą. Visi mokytojai pasakytų, kad ji yra karšta Džeilino pasekėja.

Savanaudis

Savanaudis taip pat tiki Džeilinu ir jo mokymu. Jis neabejoja Afa-belės egzistavimu ir gana daug apie tai kalba. Jis tiki, kad Džeilinas yra nuostabus valdovas ir malonus teisėjas, maloningas visiems, kurie prisiekia jam ištikimybę. Tačiau jis tik iš dalies pažiūrą Džeilino mokymą ir jo asmenybę. Jis pamiršo, kad Džeilinas yra tiek teisingas ir šventas lyderis, tiek ir mylintis bei gailestingas. Savanaudis Džeiliną suvokia iškreiptai. Jis tiki, kad Apgautasis, Bailioji ir Geraširdė, be abejonių, bus priimti į šlovingąją Džeilino karalystę, nors jam neramu dėl Nepriklausomojo pasipriešinimo.

Savanaudis tiki, kad visi, kurie išpažįsta Džeiliną kaip karalių ir gyvena, nepažeisdami jokių pagrindinių įsakymų, galės patekti į Afa-belę. Tačiau, kaip atskleidžia ir jo vardas, jis dažnai ieško savo naudos ir gerus darbus daro iš asmeninės naudos. Kartais jis taip elgiasi iš

gailastingumo, bet susidūręs su sunkumais Savanaudis žiūri, kas jam geriausia.

Geraširdė

Mūsų paskutinioji jaunoji dama, Geraširdė, yra ta, kuri širdimi priima Karaliaus Džeilino įstatymus ir jiems paklūsta. Ji ne tik domisi jo principais, bet ir išsiaiškina, kokia širdies nuostata slypi už kiekvieno iš įsakų. Ji daug laiko praleidžia, norėdama pažinti ir suprasti Džeilino valią. Ji pasišventusi mokyklos ir Endelio bendruomenės gerovei. Geraširdė žino, kad sulaukus penkiolikos liks nedaug laiko įvykdyti didžiojo karaliaus norus. Jos tikslas – savo gyvenimą visiškai paskirti Džeilino šlovei, todėl neleis niekam sutrukdyti įgyvendinti šį pagrindinį tikslą.

Geraširdė myli Džeiliną ir laukia tos dienos, kai jie susitiks. Ji uoliai jam paklūsta ir dažnai su kitais kalba apie jo gerumą, bet dėl to iš jos dažnai šaipomasi ir ji atstumiamą. Nors Geraširdė ir kentėjo dėl savo nesvyruojančios ištikimybės Džeilino įstatymams, niekas negalėjo jos sulaikyti nuo ištikimybės karaliui.

Absolventai

Visiems šiems penkiems endelitams suėjo penkiolika. Išaušo paskirtoji diena – jie baigė mokyklą kartu su dviem tūkstančiais kitų mokinių. Kiekvienam buvo patikėtas jam asmeniškai skirtas paliepimas ir atitinkama nedidelė suma pinigų, kurią Džeilinas nustatė iš anksto, o baigimo dieną ją įteikė direktorius.

Minėtiems penkiems mokiniams pinigai buvo paskirstyti taip: Nepriklausomasis gavo penkiasdešimt penkis tūkstančius pinigų. Apgautasis ir Bailioji gavo po keturiasdešimt tūkstančių; Savanaudis gavo daugiausia – septyniasdešimt penkis tūkstančius pinigų, o Geraširdė – dvidešimt penkis tūkstančius. Gavę pinigus ir išklausę kelis paskuti-

nius nurodymus, jaunieji piliečiai buvo išleisti.

Prekybininkas

Nors Nepriklausomasis retai lankė pamokas, jis prisiminė kai kurias mokymo tiesas. Kartais jis svarstydavo, kad gal dalis mokyklos beprotystės iš tikrųjų gali būti tiesa. Tuomet jis tikėjosi, kad jo elgesys nesutrukdydys gauti jam skirtų pinigų, baigus mokyklą.

Nepriklausomojo rankos drebėjo, imant voką su patikėtais jam pinigais. Jį atidaręs jis vos tvardė nuostabą ir palengvėjimą, kai pamatė jam suteiktą sumą. Jis dar labiau nudžiugo, suvokęs, kad gavo penkiolika tūkstančių daugiau nei Bailioji ir net dvigubai daugiau už Geraširdę. Koks laiko švaistymas! Geraširdė ir Bailioji visą savo laiką praleido lankydamos tas bevertes pamokas ir tiek daug papildomai dirbo, o dabar ne kažin ką užsidirbo.

Tiesą sakant, šis įvykis patvirtino Nepriklausomojo įsitikinimą, kad Džeilinas neegzistuoja. Jis nusprendė, kad pinigus paliko mokinių tėvai, dingę prieš daugelį metų. Tai patvirtino jo įsitikinimus, kad istoriją apie karalių Džeiliną išgalvojo mokykla, norėdama kontroliuoti jų jaunus gyvenimus ir neleisti jiems laisvai mąstyti.

Praėjus porai savaitių po baigimo šventės, Nepriklausomasis nusprendė pradėti savo verslą. Tačiau supanikavo, suvokęs, kaip greitai ėmė švaistyti jam patikėtus pinigus.

Nepriklausomasis pradėjo pardavinėti automobilius, ir jam tai puikiai sekėsi. Daugelis naujų absolventų nusipirko nemažai panaudotų ar net naujų automobilių, taip išleisdami dalį savo pradinio kapitalo. Didėjant Nepriklausomojo pelnui, jis įkūrė kitus verslus ir jam visur sekėsi. Didėjant turtams, jis išsiplėtė ir pradėjo geriau gyventi. Jis suvokė, kad pinigai galėjo suteikti didelę įtaką ir net padėti įsigyti laimę. Jo turtai, gerovė ir išpūdingas gyvenimo stilius traukė moteris, kurios jo gyvenimui suteikė dar daugiau žavesio.

Nepriklausomasis nelankydavo savaitinių bendruomenės susirinkimų, bet vis tiek buvo laikomas pavyzdiniu piliečiu, nes remdavo

bendruomenės projektus. Atrodė, kad geresnio gyvenimo šiam sunkiai dirbančiam endelitui negalėtum palinkėti.

Statybininkas ir žemės pardavėjas

Apgautasis buvo nepaprastai laimingas ir kelias savaites šventė kartu su Nepriklausomuoju. Nors ir negavo tiek pinigų kaip šis, džiau-gėsi gavęs daugiau nei Geraširdė. Tai patvirtino jo iškreiptą įsitikinimą, kad Džeilinas yra toks gailėstingas karalius, jog į kai kuriuos dalykus nekreipdavo dėmesio.

Apgautasis turėjo seksualinių santykių su keliomis merginos, su kuriomis jis susitikinėjo dar mokykloje, nors tai prieštaravo mokyklos mokymui. Bet jam tai netrukdė, nes jis tvirtai tikėjo Džeilinu ir jo karalyste. Jis turėjo savo požiūrį į gyvenimą: tol, kol tvirtinsiu esąs ištikimas Džeilinui ir nieko stipriai nesužeisiu, aš esu geras karaliaus akyse. Jis mąstė, kad Džeilinas supranta, jog visi klysta ir nė vienas nėra tobulas. Jis buvo įsitikinęs, kad visi jo paklydimai teismo dieną bus pridengti Džeilino malone ir gailėstingumu, nes visa širdimi tikėjo karaliumi.

Praėjus kelioms savaitėms po baigimo, Apgautasis taip pat pradėjo savo verslą – jis tapo statybininku. Nors jo statytas reklaminius namas buvo puikus, pradžioje jam buvo sunku surasti klientų. Kai kuriems jo kainos buvo per aukštos; kiti tiesiog neturėjo pinigų tokiam gražiam namui. Iš nevilties Apgautasis nuleido kainą.

Apgautasis savo klientams ir toliau pristatinėdavo savo namą, žadėdamas puikią kokybę, bet iš tiesų jis pradėjo statyti iš nekokybiškų medžiagų. Tiesą sakant, kai kurios jo naudojamos medžiagos neatitiko Endelio kodeksų ir standartų. Apgautasis bandė pasiteisinti, kad įstatymų kūrėjai buvo per daug reiklūs. Jis buvo įsitikinęs, kad jo parinktos medžiagos atlaikys bet kokį spaudimą ar blogas oro sąlygas. Kadangi Apgautojo namų pasiūlymai atrodė tokie patrauklūs, susidomėję endelitai pradėjo pasirašinėti sutartis greičiau, nei jis spėjo juos statyti. Verslas pagaliau įsisuko.

Po kelerių metų Apgautajam nusibodo nuolat besiskundžiantys klientai, todėl jis nusprendė imtis žemės pardavimo verslo. Juk pardavus žemę, viskas tuo ir baigiasi. Jam nebereikės tvarkyti įvairiausių garantinių dokumentų.

Apgautąjį pagavo ekstazė, kai rado žemę, parduodamą vos už tūkstantį pinigų už akrą. Buvo sunku patikėti tokiu geru pasiūlymu. Pasirodo, šią žemę užlieja potvynis, todėl ji buvo tokia pigi. Tačiau šią informaciją žinojo tik keli žmonės – Apgautojo draugai. Jis įkalbėjo tarybos narį, kuris buvo Nepriklausomojo bičiulis, patvirtinti šį plėtros projektą be geologinio įvertinimo – juk per visą gyvenimą jis nematė nė vieno potvynio... Sandėris buvo sudarytas be jokių kliūčių. Po jo, rodės, jaunajam verslininkui gyvenimas ėmė tekėti itin sklandžiai.

Mokytojo padėjėja

Iškart po baigimo Bailioji susitiko su keliomis draugėmis savaitgalio apsipirkimui. Ji džiaugėsi, nes, pirma, galės praleisti laiką su artimiausiomis draugėmis, antra, galės nusipirkti drabužių ir papuošalų, reikalingų jos naujam darbiui. Bailioji svajotojo tapti mokytojo padėjėja Endelio mokykloje – tai buvo pats didžiausias jos širdies troškimas. Pokalbis buvo paskirtas ateinančiam penktadieniui.

Antrąją apsipirkimo dieną viena iš Bailiosios draugių, Apkalbėtoja, papasakojo jai, kaip jų bendra draugė Šmeižikė pasakė direktoriui, kad Bailioji permiegojo su vienu iš jaunųjų mokinių. Tai išgirdusi Bailioji baisiai supyko. Dėl šio gando ji galėjo netekti galimybės tapti mokytojo padėjėja. Tai buvo visiškas melas, neturintis nė kruopelytės tiesos. Ji liko tyra per visą mokymosi laikotarpį. Bailioji buvo įsitikinusi, kad Šmeižikė taip pasielgė iš pavydo, o gal net vedama neapykantos.

Bailioji buvo įsiutusi. Ji jautėsi stipriai įžeista ir kitą savaitę jos mintys sukosi vien tik apie šį išdavikišką tariamos draugės poelgį. Ji prisiekė, kad atlygins Šmeižikei už tai, ką ši padarė.

Atėjo pokalbio dėl darbo diena. Bailiosios nuostabai, ji buvo pri-

imta į darbą. Direktorius informavo, kad tikrai girdėjo tokį gandą, bet vėliau išsiaiškino, jog tai netiesa.

Bailioji ne tik gavo darbą, bet buvo paskirta dirbti su vienu iš mėgstamiausių jos mokytojų, kurio vardas buvo Veidmainis. Tai buvo vienas geriausių mokyklos mokytojų. Jam buvo dvidešimt penkeri. Jaunuosius endelitus jis mokė jau daugelį metų (Mokytojų teismas vykdavo ne jiems sulaukus dvidešimties, kaip kitiems, bet kai jiems sueidavo trisdešimt metų). Bailioji buvo sužavėta, kad jai teks dirbti su tokiu energingu lyderiu.

Prasidėjus semestruui viskas ėjosi puikiai, bet Bailiosios širdyje vis dar kirbėjo įkyrus išsivaidimas prieš buvusią draugę. Kad ir kaip gerai klostėsi visi reikalai, ji niekaip negalėjo susitaikyti su Šmeižikės išdavyste.

Nors mokytojo gyvenimas išoriškai atrodė puikus, bet viduje kauptėsi bėdos. Tai atspindėjo ir Veidmainio vardas. Jis vienaip gyveno kaip mokytojas, bet asmeniniame gyvenime buvo visai kitoks žmogus. Jo teismas turėjo būti ypatingai griežtas, nes kaip mokytojui jam buvo suteikta privilegija asmeniškai sutikti Džeiliną.

Kartą vakare, kai Bailioji ir Veidmainis buvo likę vieni, jis ėmė prie jos priekabauti. Tai šokiravo ir įsiutino Bailiją, todėl ji iškart pabėgo. Tačiau mokytojas nepasidavė ir toliau siekė jos dėmesio kelias savaites. Kadangi jis buvo didis ir patyręs žmogus, Bailioji suabejojo savimi ir atsivėrė jo įtikinėjimams. Jai patiko jo dėmesys – jis buvo švelnus ir malonus, ir laikomas vienu gražiausių vyrų bendruomenėje. Po ilgos vidinės kovos Bailioji galiausiai atidavė savo nekaltybę Veidmainiui ir tarp jų įvykė prasidėjo aistringas romanas.

Bailioji niekada nebuvo patyrusi tokios kvapą gniaužiančios aistros. Kaskart pamačius Veidmainį, jai užimdavo kvapą. Mintys apie pasimatymus vakarais užvaldydavo protą ir atitraukdavo jos dėmesį nuo gilaus ir užslėpto išsivaidimo, kurį tebesinešiojo širdyje prieš Šmeižikę.

Tačiau po keturių mėnesių Veidmainis netikėtai ją paliko. Bailioji

buvo sužlugdyta; ji norėjo suprasti, kodėl taip įvyko. Mintyse ji analizavo kiekvieną jų susitikimą ir reikalavo viską paaiškinti. Galiausiai Veidmainis pasakė jai, kad iš Šmeižikės išgirdęs apie jos praeities nuotykius su kitu mokiniu. Bet iš tiesų tai nebuvo tikroji jo pasikeitusių jausmų priežastis; jam paprasčiausiai Bailioji tapo nebeįdomi – jis jau flirtavo su kita jauna mergina iš bendruomenės. Jaunoms moterims buvo sunku atsispirti gražuolio mokytojo vilionėms ir įtikinėjimams.

Bailioji įsiuto. Ji negalėjo pakelti minties, kad kasdien matys Veidmainį. Negalėdama taip ilgiau dirbti, ji išėjo iš darbo.

Po kelių nusivylimo dienų, išleidusi likusius keturiasdešimt tūkstančių, Bailioji atidarė grožio saloną. Ji nustojo vaikščioti į savaitinius susitikimus mokykloje, nors Džeilinas savo pavaldiniams nurodė nepleisti šių susitikimų. Bailioji nenorėjo susisieti su veidmainiais, o dauguma tuose susitikimuose atrodė būtent tokie.

Bailiosios širdis kasdien vis labiau kietėjo. Ji retai minėdavo mokyklą arba Džeiliną. Ją apėmė abejingumas ir cinizmas. Jei kas paklausdavo, Bailioji ir toliau išpažindavo savo ištikimybę Džeilinui, bet giliai širdyje kaltino jį už tai, kad leido tokiam sugedusiam vyrui mokytojauti savo mokykloje.

Baigiantis jos išbandymo laikui, Bailioji buvo labai pasipiktinusi ir apkartusi moteris, nors visa tai ji kategoriškai neigė. Likusias savo dienas ji leido bandydama atsilyginti tiems, kurie ją taip stipriai įskaudino.

Endelio meras

Dabar pažvelkime į Savanaudį. Jį tiesiog pribloškė jam skirta pinigų suma. Nors jis šventė, bet per daug neįsitraukė į naktinius vakarėlius, nes puikiai žinojo Džeilino mokymą. Po kelių dienų jis pradėjo investuoti gautus pinigus. Kadangi jo sandoriai buvo pelningi, greitai užsidirbo daugiau pinigų. O augant pajamoms, jis tapo populiarus tarp bendraamžių.

Savanaudis nusipirko namą viename gražiausių Endelio rajonų ir į savo namus kviesdavosi įtakinguosius ir galinguosius. Jo svetingumo

prabanga mėgavosi valstybės pareigūnai, profesionalūs sportininkai, verslininkai ir kitos įžymybės. Jis greitai tapo vienu iš daugiausiai ryšių turinčių asmenų bendruomenėje.

Praėjus trejiems metams, Savanaudis nusprendė siekti Endelio mero posto ir lengvai laimėjo rinkimus dėl savo finansinės įtakos ir socialinių ryšių. Tapus meru, jam teko spręsti nemažai problemų. Viena jų lietė mokyklą. Kadangi mokykla buvo labai populiari, jai reikėjo didesnių patalpų. Vadinas, reikėjo pirkti žemę ir samdyti rangovus, finansuoti statybas ir pastato įrengimą.

Pirmiausia, reikėjo bendruomenėje surinkti lėšas statyboms. Savaitinių miesto susirinkimų metu Savanaudis išgirdo, kad reikia daugiau lėšų. Tuomet jis skyrė apie tūkstantį pinigų.

Galiausiai atėjo laikas priimti sunkų sprendimą. Kai mokykla surinko pakankamai pinigų, reikėjo nupirkti numatytą žemės sklypą. Tai buvo puikus pasiūlymas, be to, ir kaina atitiko jų biudžetą. Tačiau tą patį sklypą norėjo įsigyti ir didelis prekybos centras. Miesto taryba susiskaldė. Mokykla buvo pelno nesiekianti organizacija, ji nemokėjo jokių mokesčių. O prekybos centras atneštų daug pelno ir sukurtų papildomas darbo vietas miesto gyventojams.

Kadangi tarybos nariai pasidalino, mero balsas buvo lemiamas. Savanaudis buvo pasimetęs, nes prekybos centro savininkai gausiai rėmė jo rinkimų kampaniją tiek pinigais, tiek savo įtaka. Jie dažnai svečiuodavosi jo namuose.

Savanaudis balsavo už prekybos centrą. Savo sprendimą visuomenei jis grindė tuo, kad tai bus naudinga visų Endelio gyventojų gerovei. Tai atvėrė didesnes įdarbinimo galimybes ir padidino miesto biudžeto įplaukas. Mokyklai jis rekomendavo paieškoti kitų patalpų, nors puikiai žinojo, kad tai neįmanoma. Jo pasirinkimas nuliūdino nuoširdžius Džeilino pasekėjus, bet didžioji dalis visuomenės džiaugėsi tokiu jo sprendimu.

Dvejus metus trukusi Savanaudžio kadencija ėjo į pabaigą, atėjo laikas perrinkti merą. Jausdamas sąžinės graužatį, jis asmeniškai paaukojo

Endelio mokyklai penkis tūkstančius pinigų. Be to, pažadėjo surasti kitą jų statyboms tinkantį žemės sklypą. Tai jam padėjo atgauti daugelio Džeilino pasekėjų pasitikėjimą. Atrodė, kad jaunasis lyderis nesunkiai laimės ir antruosius rinkimus.

Restorano savininkė

Pabaigusi mokyklą, Geraširdė paaukojo tris tūkstančius pinigų iš jai patikėtų dvidešimt penkių tūkstančių Endelio mokyklos žemės pirkimui. Ji buvo dėkinga už viską, ko išmoko iš savo mokytojų, ir taip norėjo išreikšti savo padėką. Likusius dvidešimt du tūkstančius Geraširdė pagaliau galėjo skirti restorano atidarymui.

Geraširdė mėgo viską, kas buvo susiję su kulinarija. Be to, ji buvo išmintinga verslininkė, todėl restorano steigimas atrodė esąs geriausias būdas panaudoti visas jos dovanas ir patarnauti bendruomenei. Ji sugebėjo pritraukti kelis geriausius šalies virėjus. Panaudojusi jų žinias, ji sukūrė išskirtinį meniu. Taip jos restoranas iškart tapo sėkmingas.

Nors Geraširdės sumanymas restoranui pelnė ne vieną apdovanojimą, ji visada už savo sėkmę dėkojo Džeilino išminčiai. Duodama interviu, ji nuolat dėkojo savo buvusiems mokytojams ir gyrė savo geruosius darbuotojus. Ji nesigyrė savo pastangomis ir neteigė, kad visko pasiekė pati. Ji žinojo, kad visa tai pasiekė tik dėl Džeilino.

Visa, ko pasiekė, Geraširdė naudojo tiek savo bendruomenei, tiek ir Endelio mokyklai. Ji tiekė maistą mokyklos valgyklai, o vakarais dažnai padėdavo labdaros valgykloje. Jai patiko gaminti karštą maistą vargšams. Geraširdė išipareigojo 25 proc. restorano pelno skirti mokyklai. Metų pabaigoje ji paaukojo daugiau nei du šimtus tūkstančių pinigų.

Geraširdė visada padėdavo tiems, kurie sunkiai dirbo, bet negalėjo sudurti galo su galu. Padėdama finansiškai, ji dalindavosi Džeilino išminties ir sėkmės principais. Tiems, kuriems padėdavo, ji nuolat pasa-

kodavo, kad visa pasiekė tik Džeilino dėka.

Nors Geraširdės restoranui puikiai sekėsi, jos niekas nekviesdavo į Savanaudžio namuose organizuojamus renginius. Jos taip pat niekas nekvietė tapti lydere bendruomenėje. Ji per daug radikaliam laikėsi Džeilino. Nors nepriklausė įtakingiems endelitams, ji neišsigando ir nenusivylė. Geraširdė padėdavo tiems, kuriems gyvenime nelabai pasisekė. Jai patiko savaitiniai susitikimai mokykloje, o prireikus ji visada pasiūlydavo finansinę ar kitokią pagalbą. Geraširdė buvo jauna moteris, gyvenanti visavertį gyvenimą.

Paskirtoji teismo diena

Atėjo paskutinė išbandymo diena. Buvę mokiniai žinojo, kad tai nutiks kažkada per kitus penkerius metus, nes pirmieji penkeri jau praėjo, bet niekas neįsivaizdavo, kad tai įvyks taip greitai.

Ta diena prasidėjo kaip bet kuri kita įprastinė diena, bet visiems ji baigėsi labai skirtingai. Vėlai vakare, kai visi kiti endelitai miegojo, Karališkieji Afabelės sargai išsivedė visus du tūkstančius absolventų.

Tuos du tūkstančius jaunų piliečių vedė slaptu keliu – tuneliu po Adongos upe. Perėję kanalą, jie dar dvi dienas keliavo tuščia dykvieta. Visos kelionės metu Vyriausiasis sargas rūpinosi jų poreikiais: maistu, vandeniu ir kitomis reikmėmis.

Sargai buvo malonūs, bet santūrūs. Jie kaupė jėgas numatytai užduočiai. Endelitai užduodavo daug klausimų – į vienus sargai atsakydavo, o į kitus ne, tardami: „Atsakymą sužinosite, kai ateis laikas.“ Tai sukeldavo dar didesnę keliautojų smalsumą.

Endelitai beveik neįsivaizdavo dykumos nepatogumų, nes keliavo ilgai laukto miesto link. Trečios dienos rytą jie įkopė į kalną, nuo kurio atsivėrė tekančios saulės apšviestas didingasis miestas. Afabelė buvo didingesnė, nei kuris nors iš jų įsivaizdavo.

Jiems artėjant prie miesto, jo grožis išryškėjo dar labiau. Net jiems žvelgiant nuo lygumų buvo akivaizdu, kad Afabelei niekas neprilygsta.

Endelis, palyginus su šio miesto priemiesčiais, buvo menkutis.

Vyrams ir moterims iš Endelio artinantis prie centrinės miesto dalies, jie pajuto, kad viskas Afabelėje nepaprastai gyva. Tai buvo tokia stebuklinga vieta, kad paukščiai ne tik giedojo, bet ir kalbėjo kalbomis. Jų nepaprastas ir melodingas čiulbėjimas pasakojo apie miesto grožį ir jį šlovino.

Žinoma, endelitų tai nenustebino, nes kelyje jau girdėjo tiek tarpusavy, tiek su raiteliais kalbančius Karališkosios sargybos žirgus bei matė jų artimą ryšį. Buvo akivaizdu, kad visi gyvūnai Afabelėje apdovanoți kalbos dovana ir gebėjimu mylėti bei džiaugtis.

Kur tik pažvelgdavo jaunieji endelitai, visur regėdavo kvapą gniaužiančius vaizdus. Jie buvo sužavėti Afabelės grožiu. Vien oras suteikė energijos – aiškumą mintims ir jėgų nuo kelionės pavargusiems kūnams. Juos traukė per miestą tekantis vanduo. Kažkodėl jis atrodė turtingesnis, tarsi žėruotų gyvenimu. Užburiančios muzikos garsai pripildė atmosferą ir glostė jų susijaudinusias sielas pilnatvės prisotinta ramybe. Viskas atrodė gyvesni – pradedant mažiausiu augalu ir baigiant oru; čia viskam buvo suteiktas gebėjimas teikti gyvybę. Kiekvienas elementas buvo kupinas gyvybės šioje stebuklų pilnoje šalyje.

Jaunieji piliečiai troško paliesti viską, prie ko praeidami didžio miesto gatvėmis galėjo prisiliesti. Jie troško viską aplėkti ir patyrinti, bet nujautė, kad šiuo metu jiems neleis to padaryti.

Juos nuvedė tiesiai į didžiulės salės laukiamąjį. Čia vyrai buvo atskirti nuo moterų. Laukiamasis, į kurį jaunuoliai buvo palydėti, buvo toks milžiniškas, kad, rodės, ten gali tilpti begalės žmonių. Iš tiesų jame lengvai tilpo šimtas tūkstančių žmonių.

Tame laukiamajame endelitams buvo leista atsigavinti po dušu arba iškvėpintose voniose, jie gavo drabužius audiencijai pas karalių. Endelitai buvo nepaprastai laimingi, galėdami nusimesti dulkėtus Endelio drabužius, kurie keistai netiko tokiam spindinčiam miestui. Gilus troškimas gyventi Afabelėje pripildė kiekvieno endelito širdies gelmes. Jie išgyveno labai keistą sugrįžimo į namus jausmą.

Nusiprausę ir apsirengę visi vėl susirinko pavalgyti. Pusryčių stalai

buvo padengti didingame kieme, kur jiems buvo leista kurį laiką valgyti ir bendrauti. Pavalgius grupė vėl buvo išskirstyta, tik šįkart pagal vardus. Geraširdė, Savanaudis ir dar maždaug penki šimtai kitų buvo nuvesti į gretimą salę dešinėje. Bailioji, Apgautasis ir Nepriklausomasis buvo nuvesti su tūkstančiu penkiais šimtais kitų į salę kairėje. Įeidami į salę, jie pastebėjo, kad kiekvienam peržengiant slenkstį buvo užrašomas vardas. Vardai buvo keisti ir užrašyti jauniems endelitams nežinoma kalba. Vienos salės pavadinimas buvo Gyvenimo salė; kitos – Teisingumo salė.

Teisingumo ir Gyvenimo salės

Žengdamas per slenkstį į salę kairėje, Nepriklausomasis pasijuto keistai sutrikęs, beveik apimtas siaubo. Jis prisiminė mokyklos laikus ir bandė nuraminti save negausiomis žiniomis apie Džeilina. Dabar viskas atrodė sumišę. Jis apgailestavo, kad praleido tiek daug pamokų.

Akivaizdu, kad jis klydo – tiek miestas, tiek ir karalius egzistavo. Nepriklausomasis bandė nuslopinti kylančią baimę ir prisiminti Džeilino mylinčią ir gailestingą prigimtį. Tą akimirką jis nenorėjo mąstyti apie Džeilino teisingumą ir šventumą, nors būtent tai jį neramino. Jis stengėsi guostis, kad buvo geras pilietis ir rėmė savanorių darbus bendruomenėje.

Giliai įkvėpęs, Nepriklausomasis pradėjo žvalgytis ir kritiškai vertinti kompaniją, kurioje atsidūrė. Jis iškart pastebėjo, kad buvo tarp Endelio blogiausiųjų – vagių, aferistų ir girtuoklių. Tarp jų buvo tiek tinginiai, tiek savanaudžiai. Nepriklausomojo baimė augo, bet kai tik panika kėsinosi jį praryti, jo žvilgsnis užkliuvo už Bailiosios. Nepriklausomasis užsimerkė ir su palengvėjimu atsiduso. Jis prisiminė, kad Bailioji buvo viena iš jo klasės atvirų ir užsidegusių Džeilino pasekėjų. Be to, girdėjo, kad ji netgi dirbo mokykloje. Jei ji buvo salėje kartu su juo, vadinasi, jam viskas turėtų baigtis gerai.

Nepriklausomasis žengtelėjo Bailiosios link, bet staiga atsitrenkė į Apgautąjį. O tai dar vienas geras ženklas! Nors nepriėjo prie Bailiosios,

Nepriklausomasis žinojo, jog Apgautasis yra stiprus tikintysis – juk jie net ginčydavosi dėl Džeilino. Jis apkabino savo senąjį draugą, ir nuotaika kaipmat pasikeitė.

Apgautasis buvo triukšmingas ir nusiteikęs pozityviai. Kai abu vyrai įsišnekėjo, visos Nepriklausomojo baimės išnyko. Ko gero, Džeilino gailestingumas yra didesnis, nei jie kada nors įsivaizdavo. Tik pažvelkite, kaip paprastai jis atleido tiems, kurie Nepriklausomojo akyse buvo nevykėliai. Negi tai galėjo būti netiesa? Nejaugi didis mokytojas Vaidmainis prilygo jiems? Nepriklausomasis jautėsi vis labiau užtikrintas, kad viskas bus gerai. Tačiau jį šiek tiek neramino, kad nesimato Geraširdės ir Savanaudžio. Taip pat jis negalėjo ignoruoti ir to, kad kai kurie žmonės verkė salės kampuose. Bet galbūt jie tiesiog buvo priblokšti Džeilino gerumo?

Kitoje salėje emocijos taip pat kunkuliavo. Draugai, po mokyklos baigimo nematę vienas kito, džiaugėsi vėl susitikę. Kiekvienas pokalbis buvo pilnas džiugaus jaudulio: netrukus jie išvys Džeiliną! Atėjo laikas jiems įžengti į savo tikrąjį tikslą ir pažadėtąjį likimą.

Visi šurmuliuodami aptarinėjo žavingąjį miestą. Nors visada žinojo, kad tai bus geresnė vieta nei Endelis, pirmasis išpūdis pranoko visus jų lūkesčius. Tai buvo daugiau, nei jie galėjo suvokti. Ar iš tiesų jie likusį gyvenimą praleis šiame šlovingame mieste? Kiekvienas buvo pasiruošęs nors ir grindis plauti, kad tik įgytų šią garbę! Visi, esantieji šioje salėje, žinojo, kad sekė Džeilinu, bet ar jie buvo ištikimi? Netrukus viskas paaiškės. Šių nuolankių tarnų jaudulys persipynė su baime, belaukiant susitikimo su savo karaliumi.

Pirmieji buvo įvertinti tie, kurie laukė Gyvenimo salėje. Tačiau prie jų grįšime šiek tiek vėliau. Kol kas pažvelkime į Teisingumo salę.

Kvietimai

Buvo vidurdienis. Susirinkusieji Teisingumo salėje galiausiai nurimo ir nusprendė, kad viskas jiems baigsis gerai. Viską, kas juos trikdė

ar atrodė neaišku, jie priskyre Džeilino gailestingumui arba jo kelių paslaptinumui. Toks mąstymas juos ramino.

Pirmasis iš tūkstančio penkių šimtų endelitų buvo pakviestas Nepriklausomasis. Į Didžiąją Teismo salę jį palydėjo keturi Karališkieji sargybiniai. Bandydamas sušvelninti iškilmingą nuotaiką, jis nusišypsavo ir mirktelėjo vienam iš sargybinių, kuris jam išeinant iš patalpos pažvelgė į akis. Jis nustebo, nesulaukęs jokios reakcijos. Išgirdęs už jo užsidarančias duris, Nepriklausomasis ėmė vėl abejoti. Jo širdis pradėjo plakti krūtinėje tarsi patrakusi. Ji plakė taip garsiai, kad atrodė, jog ir sargybiniai tai girdi, bet net jei taip ir buvo, jie to neparodė. Jis norėjo, kad Apgautasis eitų drauge. Netrukus jis stovės prieš Teisėją ir visai nenorėtų ten būti vienas. Nepriklausomojo pasitikėjimas tirpte tirpo.

Prieš jiems įžengiant į Didžiąją salę, vienas iš sargybinių trumpai nupasakojo Nepriklausomajam tinkamo elgesio protokolą. Jis linktelėjo, nors baiminosi, kad neprisimins visko, kas buvo pasakyta. Jo smilkiniuose tvinkčiojo. Sargybinis linktelėjo patvirtindamas, kad Nepriklausomasis suprato procedūrą, ir salės durys plačiai atsivėrė.

Žengdamas pirmuosius žingsnius į milžinišką salę, Nepriklausomasis pastebėjo, kad jo kūnas dreba. Ant nerūpestingos jo kaktos ištryško prakaito lašai. Jis visiškai prarado orientaciją – jį pritrenkė tai, ką ten išvydo!

AFABELĖS KARALYSTĖ: TEISMO DIENA I

Visa tai Jėzus kalbėjo minioms palyginimais, ir be palyginimų jis jiems nekalbėjo. Išsipildė, kas buvo per pranašą pasakyta: „Aš atversiu savo burną palyginimais, išpasakosiu nuo pasaulio sukūrimo paslėptus dalykus.“

Mt 13, 34–35

Prieš tęsdamas alegoriją, norėčiau dar kartą atkreipti dėmesį į Jėzaus žodžius apie artėjantį teismą. Jn 12, 48 Jis skelbė: „<...> pats žodis, kurį aš kalbėjau, nuteis jį paskutiniąją dieną.“ Mes jau žinome standartą, pagal kurį būsime vertinami, kai stovėsime priešais Jo sostą – tai Šventasis Raštas.

Dėl to prie daugelio Džeilino teiginių toliau aprašomose Teismo salės scenose pamatysite skaičiukus viršuje. Šie skaičiai – tai nuorodos į Šventojo Rašto eilutes iš įvairių vertimų, kurias rasite knygos gale. Dauguma Džeilino žodžių yra Šventojo Rašto eilutės, sudėliotos taip, kad atitiktų mūsų istorijos personažą. Turėdami tai omenyje, grįžkime į Afabelę.

Nepriklausomojo teismas

Didžioji salė buvo įspūdingesnė, nei Nepriklausomasis galėjo įsivaizduoti. Jei jam būtų duota proga nupasakoti savo patyrimą tebelaukiantiems tūkstančiui penkiems šimtams žmonių, tai pritrūktų žodžių ar palyginamojo mato šiai didybei apibūdinti. Pagal salės architektūrą viskas, ką jis matė Endelyje, atrodė pasenę. Salėje buvo susirinkę ne mažiau kaip šimtas tūkstančių žmonių. Nepriklausomasis niekada neregėjo tiek daug žmonių vienu metu vienoje vietoje.

Artėdamas Nepriklausomasis akies kampu pamatė Afabelės piliečius. Pirmiausia, jis pastebėjo, kad jie visi atrodė karališkai ir jų veidai švytėjo. Jis buvo priblokštas jų nepakartojamo grožio – tarsi pradžioje to nebuvo pastebėjęs. Jie atrodė kaip ne iš šio pasaulio. Šis pokytis įvyko dėl to, kad jiems buvo leista valgyti nuo gyvybės medžio.

Nepriklausomasis svarstė: „Ar gali būti, kad tai – buvę endelitai?“ Tuomet jis pastebėjo pažįstamą veidą. Jos vardas – Gerumas. Ji buvo kerliais metais vyresnė už Nepriklausomąjį. Jis prisiminė, kad iš Gerumo buvo nuolat šaipomasi dėl prastos išvaizdos. Bet dabar ji buvo gražuolė. Kadangi jos bruožai išliko tokie patys, ją buvo galima atpažinti, bet kažkodėl dabar ji buvo gražesnė nei kuris nors Nepriklausomojo pažįstamas asmuo iš Endelio. Tiesą sakant, jis pastebėjo, kad net ir patys negražiausi buvo kur kas patrauklesni už visus, matytus gimtojoje šalyje.

Atsigavęs po pirmojo šoko, Nepriklausomasis pastebėjo, kad visi susirinkusieji žvelgė kažkur virš jo galvos. Tai neprilygo niekam, ką iki tol jis regėjo.

Ten buvo sostas. Bet to pasakyti nepakanka, nes tas sostas buvo išties šlovingas. Nepriklausomojo akys nukrypo į sėdintįjį soste, ir jis akimirksniu suprato, iš kur kyla visa miesto didybė. Visa tai sklido iš soste sėdinčiojo asmens. „Tai, ko gero, Džeilinas“, – pagalvojo Nepriklausomasis. Ir visa širdimi patikėjo tuo, ką kategoriškai neigė.

Džeilino bruožai buvo gražūs, bet griežti, bent taip atrodė tą akimirką. Nuostabūs, bet gąsdinantys – tai būtų tikslėsnis apibūdinimas.

Visa jo laikysena buvo pavergianti, tad žengiant artyn Nepriklausomojo širdyje augo siaubas. Kad ir koks tvirtas jis buvo anksčiau, tai išgaravo. Kas dabar jam nutiks?

Nepriklausomasis stengėsi išlikti ramus, vis sau kartodamas, kad artinasi prie gailastingo lyderio. Jis buvo sutrikęs, nes pradėjo dvejoti, ar sulauks palankaus nuosprendžio.

Nepriklausomasis artėjo ir jam buvo liepta likti ant siauros pakylos. Priešais jį iškilo soste sėdintis Džeilinas. Jame atsispindėjo tikslą turinčio apsisprendimo esmė. Jis kreipėsi į susirinkusiuosius: „Visi... atpažins ir supras, kad Aš esu Tas, kuris ištiriu protus (mintis, jausmus ir tikslus) ir širdies [gelmes], ir kiekvienam atlyginu [už tai, ką atlikote] pagal tai, kiek vertas jūsų darbas.“⁴¹

Nepriklausomasis klausėsi kartu su kitais, kai staiga Džeilinas pažvelgė jam į akis ir paliepė: „Atsiskaityk už savo prievaizdavimą.“⁴²

Nepriklausomajam nespėjus ištarti nė žodžio, atsirado holograma, kurioje buvo rodomas jo gyvenimas Endelyje – nuo pirmosios dienos mokykloje iki vakar dienos. Buvo parodytas ir liudininkų miniai atvertas kiekvienas darbas, žodis ir motyvas. Jį pribloškė tas apreiškimas apie Džeiliną, kurį dabar suprato: „Nuo jo žvilgsnio nėra paslėptas nė vienas egzistuojantis kūrinys, bet visi dalykai yra matomi ir atverti, kiekvienas stovi nuogas ir beginklis prieš Tą, prieš kurį mums visiems teks stoti.“⁴³

Nepriklausomasis, matydamas savo kvailus, piktus ir savanaudiškus poelgius, krito susirietęs ant žemės. Jis nesitikėjo tai išvysti tokios didžiulės minios akivaizdoje – jam buvo gėda, jis jautėsi siaubingai. Tai, kas Endelyje atrodė nereikšminga ir nekalta, dabar šio šlovingo Afabelės teisėjo ir karališkojo miesto piliečių akivaizdoje atrodė šlykštu. Jis pats baisėjosi savo elgesiu. Kaip jis galėjo taip neteisingai elgtis, būti toks nejautrus ir kvailas? Jis įtemptai ieškojo vilties spindulėlio ir jį rado; jis pajuto, kad jo darbų sąrašė gerų darbų visgi buvo daugiau nei blogų.

Kai Nepriklausomojo gyvenimo peržiūra buvo baigta, jam palengvėjo, nors ir tikėjosi būti siaubingai išbartas ar net nubaustas. Jis sutiktų

būti mažiausias tarp visų susirinkusiųjų. Jis buvo tikras, kad Džeilinas visgi pamatys, jog geri jo darbai nusveria blogus. Džeilinas paklausė Vyriausiojo raštininko: „Ar Nepriklausomojo vardas įrašytas Gyvenimo knygoje?“ Vyriausiasis raštininkas tuojau pat atsakė: „Ne, mano viešpatie.“

Tuomet Džeilinas vėl prabilo: „Nepriklausomasai, tu esi kaltas, nes pasirinkai blogąją prigimtį. Todėl būsi nuvestas į apleistąją Vienišumo šalį, kur praleisi likusį savo gyvenimą, kankinamas visiškos tamsos, nevilties ir vienatvės.“ Sukrėstas Nepriklausomasis sušuko: „Viešpatie, kodėl?!“ „Tu netikėjai manimi, – atsakė Džeilinas. – Tavo mokytojai mokė: ‘Jei netikėsi, kad Aš esu Tas, kuris esu, mirsi savo nuodėmėse.’⁴ Jie mokė: „Ir nėra išgelbėjimo niekame kitame ir per nieką kitą, nes nėra kito vyrams ir moterims duoto vardo po dangumi, per kurį galėtume būti išgelbėti.“⁵

Nepriklausomasis toliau meldė: „Bet, viešpatie Džeilinau, o kaip mano geri darbai? Nejaugi jie nenusvėrė blogųjų?“

Viešpats Džeilinas atsakė: „Nesvarbu, stipriai ar nestipriai pažeidi įstatymą, žmogus, kuris laikosi visų Dievo įsakymų, bet kartą nedaug nusikalsta, yra toks pats kaltas kaip ir asmuo, pažeidęs visus įsakymus.“⁶ Nepriklausomasis sukaupė šiek tiek drąsos ir prieštaraudamas paklausė: „Tuomet kaip kas nors gali būti išgelbėtas?“

Į šį klausimą Džeilinas iškart neatsakė. Jis pažvelgė į vieną Afabelės gyventoją. Panašu, kad ji buvo Džeilino bendravaldė, nes sėdėjo ant panašaus, bet kiek mažesnio sosto. Moteris prabilo: „Nejaugi mokytojai tau nesakė? ‘Džeilinas gelbsti tave dėl savo ypatingo palankumo, kai tu juo tiki. Bet nuopelnų už tai negali prisiimti sau, – tai Džeilino dovana. Išgelbėjimas nėra atlygis už mūsų atliktus gerus darbus, kad niekas negalėtų tuo girtis.’“⁷

Po jos vėl prabilo Džeilinas: „Labai seniai aš sumokėjau kainą už visus piliečių pažeistus įstatymus. Nebuvo nė vieno, kuris būtų prieš mane nenusidėjęs ar galėtų išpirkti savo kaltę. Kadangi aš visus mylėjau, pats sumokėjau už visų nusikaltimus. Todėl išgelbėjimas – tai do-

vana, kurios negalima užsitarnauti. Tu negali padaryti tiek gerų darbų, kad nusipelnytum Afabelės pilietybės. Tai įmanoma tik tikint manimi. Bet tu atmetei tai, ką aš padariau, norėdamas išsaugoti savo gyvenimą.“

Priblokštas Nepriklausomasis kelias akimirkas tylėjo, o vėliau išlemono: „Suprantu...“ Jis pasijautė lyg skęstantis nevirties jūroje. Bandydamas griebtis paskutinio šiaudo, jis paklausė: „Vadinasi, viskas, ką dariau, nieko neverta?“

Džeilinas atsakė: „Parašyta: ‘Mirusieji nieko nežino. Jie nebegauna atlygio ir niekas jų nepamena. Viskas, ką jie darė, būdami gyvi – mylėjo, nekenė ar pavydėjo, – yra dingę. Jie niekam nebepriklauso.’⁸ Ir dar: ‘Nes blogis neturi ateities, jų žibintas užges.’“⁹ Džeiliniui ištarus šiuos žodžius Nepriklausomasis liko be žado ir žengė atupstas. Jis apgailėstavo dėl visų praleistų pamokų. Galbūt, jei būtų jas lankęs, jis būtų išgirdęs tiesą ir nepadaręs šios lemtingos klaidos savo gyvenime. Įsivyravus tylai jam į galvą šovė kita mintis – ja jis guodė save visą dieną. Jis vėl sukaupe savo drąsą ir ištare: „Taip, viskas, ką pasakei, yra tiesa, bet, Džeilinau, tu gi esi gailėstingas karalius! Jei tai tiesa, kaip gali mane ištremti?“

Džeilinas atsakė: „Taip, aš esu gailėstingas karalius, bet būtent dėl to aš tave ir ištremiu. Pasirinkdamas leisti laiką Endelyje taip, kaip ir anksčiau, tu visam laikui pasirinktum savo prigimtį – tą, kuri priklauso tamsiajam viešpačiui Dagonui. Ar būčiau gailėstingas, teisus ir mylintis, jei leisčiau tavo amoraliam elgesiui teršti šio didžio miesto tyrumą? Taip sukelčiau pavojų Afabelės nekaltiesiems. Greitai visi suprastų, ką tu pasirinkai, ir tai suterštų tūkstančius tyrų gyvenimų. Tu pasirinkai savo paties kelią. Už jį tau bus sumokėta lygiai taip pat, kaip buvo atlyginta tam, paskui kurį tu nusekei – Dagonui. Jei duočiau tau mažiau, nei daugiau jam, būčiau neteisingas valdovas, o aš toks nesu!“

Tuomet Džeilinas kreipėsi į visus susirinkusiuosius ir pacitavo seną savo tėvo posakį: „Tas, kuris niekina žodį, bus sunaikintas, bet kuris gerbia įsakymus, gaus atlygį.“¹⁰

Tai, kas nutiko vėliau, salę nuteikė iškilmingai. Karalius tarnams tarė: „Suriškite jo rankas, kojas ir išneškite jį. Išmeskite jį į tamsą, kur

bus verksmas ir dantų griežimas. Nes daug yra pašauktų, bet maža išrinktų.¹¹ Bauginanti agonija suėmė Nepriklausomąjį ir jis pradėjo siaubingai klykti, kai Vyriausiasis sargas jį surišo ir nunešė prie šoninių salės durų. Tūkstančių susirinkusiųjų minioje nebuvo girdėti nė garso. Jie sielvartaudami stebėjo, kaip tas, kuris neišmintingai iššvaistė savo gyvenimą, buvo išneštas atlikti bausmės iki gyvos galvos.

Nepriklausomasis buvo išneštas į kito pastato didelį laukiamąjį. Čia buvo daugybė mažų grotuotų kamerų, kuriose pasmerktieji buvo laikomi tol, kol bus surinkti visi nuteisti tremčiai. Virš įėjimo į šią vietą buvo užrašyta:

„Palaiminti visi, kurie laikosi Jo įsakymų, kad priėtų prie gyvenimo medžio ir pro vartus įeitų į miestą. Bet lauke tyko šunys ir burtininkai, prievartautojai, žudikai, stabmeldžiai ir kiti, kuriems patinka meluoti.“¹²

Nepriklausomasis įsistebeilijo į šiuos žodžius. Jame užvirė įsiūtis. Dabar jis buvo visiškai savo prigimties užvaldytas. Net ir gerąsias jo charakterio savybes dabar prarijo jo pasirinktos moralinės nuostatos. Labai greitai jis ėmė elgtis lyg pasiutęs šuo. Be karaliaus paramos jis visiškai atsidavė nusikaltėlio mąstymui.

Apgautasis priešais Džeiliną

Praėjo kelios valandos. Nemažai kas jau buvo pakviesti į Teisingumo salę. Tarp kelių šimtų likusių laukti tebebuvo Apgautasis, Bailioji ir Veidmainis. Apgautasis vis dar buvo nusiteikęs optimistiškai, o jo elgesys įkvėpė ir kitiems vilties.

Durys atsivėrė ir vėl pasirodė keturi Karališkieji sargybiniai. Šįkart jie pakvietė Apgautąjį. Iš įtampos jis pradėjo virpėti – išmušė jo valanda. Norėdamas paslėpti savo nerimą, o tai jis gebėjo, liekantiems laukti ištarė: „Ką gi, žmonės, iškrito mano numeriukas!“

Po to, kai Apgautasis buvo supažindintas su protokolu, durys į Teismo salę plačiai atsivėrė ir jis buvo palydėtas pagrindiniu koridoriu. Jis išgyveno panašius jausmus kaip ir Nepriklausomasis: taip pat matė, kokia didelė ir graži yra ta salė, matė gyventojų veidus. Jis atpažino kelis žmones, kuriuos pažinojo nuo Endelio mokyklos laikų – jie baigė mokyklą metais ar dviem anksčiau. Jis atpažino daugiau piliečių nei Nepriklausomasis, nes Apgautasis beveik niekada nepraleisdavo susitikimų mokykloje. Jis atpažino ir vieną nelankiusį pamokų – Nuožmųjį, kuris buvo vienas iš labiausiai pasižymėjusių bendruomenės blogiukų. Apgautasis svarstė: „O ką šitas čia veikia?“ Vyriausiasis sargas priminė Apgautajam, kad jis gali su šiuo žmogumi pasikalbėti.

Tad Apgautasis priėjo ir paklausė: „Ar tu Nuožmusis?“

Vyriškis atsakė: „Kadaise buvau žinomas kaip Nuožmusis, bet prie savo Teismo sosto viešpats Džeilinas pakeitė mano vardą – dabar aš esu Sutaikytasis.“

Apgautajam išsprūdo: „Kaip, po galais, čia patekai? Kone visa mūsų bendruomenė laikė tave nelabuoju. Tu niekada nelankei pamokų ir priešinaisi Džeilinui labiau nei kas nors iš mano pažįstamų.“: „Taip, tai tiesa, – atsakė Sutaikytasis, – bet aš nekenčiau to, kas buvau ir ką dariau. Kadangi nelankiau pamokų, negirdėjau gyvenimą keičiančių Džeilino žodžių. Tačiau, likus savaitei iki Teismo dienos, nuėjau pavalgyti į Geraširdės restoraną. Ji žinojo, kaip sugadinau savo gyvenimą ir matė mano skausmą. Geraširdė apmokėjo mano pietus su sąlyga, kad liksiu ir su ja pasikalbėsiu. Ir ji dvi valandas man pasakojo apie Džeiliną, jo gerumą, jo išgelbėjimą ir apie šią vietą, vadinamą Afabele.“ Sutaikytasis pasakojo toliau: „Ji paaiškino man, kad dar ne per vėlu savo gyvenimą paskirti šiam didžiam lyderiui. Man vis dar gali būti atleista be jokių sąlygų ir aš dar galiu tapti jo karalystės piliečiu. Mane sužavėjo Džeilino meilė ir aš paskyriau savo gyvenimą jo valdžiai. Nors Endelyje tarnauti jam galėjau tik savaitę, dariau tai iš visos širdies. Aš ėjau pas tuos, kuriuos engiau arba iš kurių vogiau, ir prašiau jų atleidimo, o kartais, kur derėjo, atidaviau net daugiau, nei buvai paėmęs.“

Apgautajam trūko žodžių. Jis pažvelgė į sargą, kuris linktelėjo galvą patvirtindamas. Sutaikytasis grįžo į savo vietą, o Apgautasis toliau artėjo prie sosto.

Eidamas Apgautasis nesiliovė galvoti apie tai, ką jis ką tik išgirdo. Jis buvo girdėjęs apie didį Džeilino gailestingumą, bet dabar tuo įsitikino pats, ir tai jį žavėjo. Šį vyrą jis pažinojo kaip vieną iš blogiausių, bet dabar jis atrodė taip pat karališkai kaip ir kiti. Apgautasis labiau nei bet kada buvo įsitikinęs, kad ras malonę Džeilino akyse, nes jis taip tvirtai juo tikėjo. Stovėdamas priešais sostą, Apgautasis išgirdo tą patį įsakymą kaip ir Nepriklausomasis: „Pateik savo prievaizdavimo ataskaitą.“

Kaip ir Nepriklausomasis, Apgautasis pamatė savo gyvenimą – nuo pirmos dienos mokykloje iki praeitos dienos – trimatėje hologramoje. Gera buvo matyti, kaip ištikimai jis lankė pamokas ir kaip atvirai jis palaikė Džeiliną visų susirinkusiųjų akivaizdoje.

Tačiau greitai Apgautasis išsigando. Jį kaltino pats jo gyvenimo būdas. Jis pateisino savo elgesį, bet, kai jį apšvietė šviesa, jam buvo nesmagu ir gėda prieš didingąjį teisėją ir moraliai tyrus liudininkus. Kai jo paleistuvystės buvo atvertos priešais šią karališką sueigą, jis norėjo prasmegti skradžiai žemę.

Buvo apšviesti ne tik jo veiksmai, bet ir jo ketinimai bei motyvai. Iš kur Džeilinas visa tai sužinojo? Kaip jis galėjo teisti Apgautąjį už dalykus, apie kuriuos niekas kitas nežinojo? Buvo atskleistos slapčiausios jo paslaptys. Visas susirinkimas matė jo godumą, sudarant verslo sandėrius, pardavinėjant namus ir žemę. Jie matė šmeižtą ir apkalbas, kurias jis nuolat naudojo, norėdamas gauti tai, ko jam reikėjo. Atrodė, kad viską jis daro tik trokšdamas turėti vis daugiau. Apgautasis norėjo, kad viskas vyktų pagal jį, visko troško tik sau. Faktai buvo nepaneigiami. Tačiau Apgautasis guodėsi žinojimu, kad visa tai iš tikrųjų nėra svarbu, nes jis tikėjo Džeilinu ir prisiekė jam ištikimybę. Peržvelgęs Apgautojo gyvenimą, Džeilinas pasisuko į Karališkąjį raštininką ir paklausė: „Ar Apgautojo vardas įrašytas Gyvenimo knygoje?“

Raštininkas atsakė: „Ne, mano viešpatie.“

Džeilinas paskelbė: „Apgautasai, esi kaltas, nes manęs išsigynei. Tu būsi nuvestas į apleistąją Vienišumo šalį, kur ir praleisi likusį savo gyvenimą visiškos tamsos, nevilties ir vienatvės kankinamas.“

Apgautasis buvo ištiktas šoko ir stovėjo lyg paralyžiuotas. Jo mintyse skambėjo: „Ne, tai klaida. To negali būti! Aš tikiu Džeilinu. Ką jis turi omeny, sakydamas „manęs išsigynei“?“ Ir burbtelėjo: „Kaip aš tavęs išsigyniau?“

Džeilinas tarė: „Ar klauseisi, kai tavo mokytojai perspėjo ‘teigiančius, kad pažįsta Džeiliną, bet savo gyvenimu jo išsigina’?“¹³

Bet Apgautasis prieštaravo: „Gerasis karaliau, aš juk ištikimai lankiau tavo mokyklą, nepraleidau nė vienos pamokos, dalyvavau įvairiose veiklose. Aš netgi vadinau tave viešpačiu!“

Džeilinas iškart atsakė: „Kodėl vadini mane ‘Viešpatie, Viešpatie’, bet nevykdai to, ką tau liepiu?¹⁴ Nejau negirdėjai, kai sakiau, kad ne visi, kurie atrodo religingi, yra išties pamaldūs žmonės? Jie gali kreiptis į mane ‘Viešpatie’, bet vis tiek nepateks į Afabelę. Nes svarbiausias klausimas – ar paklusai mano tėvui. Daugelis, Teismo dienai atėjus, sakys: ‘Viešpatie, Viešpatie, mes pasakojome apie tave kitiems ir darėme stebuklus tavo vardu.’ Bet aš jiems atsakysiu: ‘Jūs niekada nebuvote mano. Eikit šalin, nes jūsų darbai yra pikti.’“¹⁵

Apgautasis nustėro. „Bet juk aš tavimi tikėjau, tad, pagal tavo žodį, turėčiau būti išgelbėtas!“

Džeilinas buvo kantrus, bet nepalenkiamas. Jis pažvelgė į vieną gyventoją susirinkime, buvusį mokytoją, sėdintį mažesniajame soste, ir paprašė: „Perskaityk Apgautajam tai, ko mokei savo pamokose.“

Šis ponas perskaitė iš šventųjų raštų: „Brangūs broliai ir seserys, kokia nauda iš to, kad sakote turį tikėjimą, jei to nepatvirtinate savo veiksmais? Toks tikėjimas negali nieko išgelbėti. Nepakanka tik turėti tikėjimą. Tikėjimas, kurio nelydi geri darbai, išvis nėra tikėjimas – jis miręs ir bevertis. Kai kas gali ginčytis: ‘Vieni turi tikėjimą, o kiti gerus darbus.’ Aš sakau: ‘Aš nematau jūsų tikėjimo, jei jūs neturite gerų darbų,

bet aš jums parodysiu savo tikėjimą per savo gerus darbus. Ar vis dar manai, jog pakanka tikėti, kad nėra kito tokio kaip Džeilinas? Ką gi, net ir demonai tuo tiki ir dreba iš siaubo! Kvaily! Kada pagaliau suprasi, kad tikėjimas, kuris nepasireiškia gerais darbais, yra bevertis?“¹⁶

Džeilinas pakartojo: „Sakai, turi tikėjimą, bet tikėjimas nėra tikėjimas, jei jo nelydi atitinkami paklusnumo veiksmai. Nepakanka sakyti, kad tiki, nes ir demonai tiki, bet jie tikrai nėra išgelbėti. Tie, kurie išties tiki, pažįstami dėl pasikeitusios prigimties ir vaisių – jie nebeneša piktojo vaisių. Tu nuolat auginai piktojo viešpaties Dagono vaisių, o tai liudija, kad niekada iš tikrųjų savo širdyje manimi netikėjai.“

Apgautajam buvo sunku suvokti, kas jam sakoma. Jis priešinosi: „O kaip tas blogietis Žiaurusis? Aš buvau geresnis nei jis! Kaip galėjai jį įsileisti, jei mane meti lauk? Tu elgiesi neteisingai!“

Džeilinas atsakė: „Sakai, viešpats nesielgia teisingai?! Paklausk manęs: aš esu neteisingas ar tu? Jei suktas žmogus nusigręžia nuo savo suktumo ir paklūsta įsakymui bei daro tai, kas teisinga, aš išgelbėsiu jo sielą, nes apmąstęs jis nusprendė nusigręžti nuo savo nuodėmės ir gyventi teisingą gyvenimą. Jis išties gyvens – jis nemirs.“¹⁷

Suiręs ir piktas Apgautasis toliau šūkalojo: „Bet aš dalinausi tavo žodžiu ir liudijau žmonėms apie tave, net savanoriauau ir pavadavau kitus tavo mokykloje!“ Dabar jau griežtai Džeilinas atsakė: „Daugiau nebecituok mano įstatų ir nustok reikalauti mano pažadų, nes tu nepaisi mano auklybos, nekreipi dėmesio į mano įstatymus. Tu matai vagį ir jam padedi, leidi laiką su blogais ir pasileidusiais žmonėmis, keikiesi ir meluoji, ir piktžodžiavimas sklinda iš tavo burnos. Tu šmeiži savo paties brolių. Aš tylėjau, o tau atrodė, kad man nerūpi, bet dabar atėjo laikas tavo bausmei, ir aš vardiju visus minėtus kaltinimus prieš tave.“¹⁸

Apgautasis tylėjo. Jo mintys nepaliaujamai sukosi, bet jis negalėjo rasti žodžių, kad apsigintų.

Praėjo kelios akimirkos. Karalius tarė savo tarnams: „Suriškite jo rankas ir kojas, išneškite ir išmeskite jį į tamsą, – ten bus verksmas ir

dantų griežimas.“¹⁹

Vyriausiajam sargui prisiartinus, Apgautasis Džeilino, sargybinių ir Afabelės piliečių pusėn paleido tiradą keiksmų. Įsūtęs jis stipriai daužėsi. Bet kokį jame buvusį gerumą prarijo atsivėrusi tikroji jo prigimtis.

Apgautasis surištomis rankomis ir kojomis buvo išneštas iš salės – jis visą kelią keikėsi. Kaip ir Nepriklausomasis, jis buvo laikomas narve iki teismo pabaigos.

Kai Apgautąjį išvedė iš salės, Džeilinas kreipėsi į liudininkų susirinkimą: „Ši karta yra tyra savo pačios akyse, bet nėra nusiplovusi savo vojo purvo.“²⁰

Bailioji priešais Džeiliną

Teisingumo salėje liko mažiau nei šimtas. Tarp jų buvo ir Bailioji bei Veidmainis. Bailioji laikėsi kiek įmanoma atokiau, nes jos širdyje jo atžvilgiu vis dar kunkuliavo kartus priešiškumas. Pats Veidmainis taip pat vengė Bailiosios.

Keturi Karališkieji sargai įėjo ir pakvietė Bailiąją. Ji jaudinosi dėl to, kur pateks, bet buvo dėkinga, kad Veidmainis lieka už jos. Kaip ir kiti, ėjusieji prieš ją, ji buvo atvesta prie didžiulės salės įėjimo, supažindinta su protokolu ir palydėta į vidų.

Praeidama pro Afabelės piliečius, ji atpažino nemažai prieš ją ėjusių žmonių. Dauguma jų mokydami mokykloje nebuvo tokie atviri ar užsidedę dėl savo tikėjimo kaip ji. Bailioji stebėjosi, matydama tiek daug žmonių, kurių, manė, tikrai neišvysianti.

Bailioji prisiartino prie sosto ir pastebėjo, kad jį supa maži sostai. Ji atpažino kelis mokytojus ir dar kelis kitus asmenis, kuriuos tikėjosi pamatyti tarp Karalystės vadovų. Tačiau tuose sostuose sėdėjo ir daugiau asmenų, kuriuos ten matydama ji stebėjosi. Jie buvo ne tokie įžymūs Endelio gyventojai. Ten ji matė ir turtingų asmenų. „Kaip tokioje garbingoje vietoje gali būti ir šie turtingieji?“ – mąstė ji. Dar neatsakiusi į

šį klausimą, ji išgirdo Džeilino balsą: „Atsiskaityk už savo prievaizdavimo laiką.“

Vėl pasirodė holograma – prabėgo visas jos gyvenimas. Bailioji mėgavosi, matydama savo mokymosi metus. Visa savanoriška veikla, papildomas mokymasis, vadovavimas klasei pranašavo jai gera. Ji didžiavosi savo tvirtumu ir uolumu. Tačiau jos nuotaika pakito, kai buvo parodyta, kaip ji reagavo į Šmeižikės melą. Buvo akivaizdu, kad ji liko įsisikaudinusi. Buvo atvertos jos širdies problemos, ir tai atrodė ne itin maloniai.

Tuomet prasidėjo ir jos romanas su Veidmainiu. Bailioji niekada neatgailavo dėl savo santykių su juo. Ji visada jautėsi auka ir visą kaltę vertė Šmeižikei ir Veidmainiui. Ji niekada neprisiėmė atsakomybės už savo sprendimus. Apžvelgus jos gyvenimą, Bailioji pamatė, kaip jos širdyje daugėja pykčio ir kartėlio, auga keršto troškimas. Nors, kai kuriuos iš šių jausmų ji sugebėjo pažaboti, bet niekada neišrovė jų šaknų. Tai liudijo ne tik neišnykęs išsiveidimas Veidmainio ir Šmeižikės atžvilgiu, bet ir tai, kad iš tikrųjų dėl visų savo sunkumų ji taip pat kaltino ir Džeiliną. Kaip jis leido tokiam vyrui kaip Veidmainis mokytojauti savo mokykloje? Jos priešiškus ir neatlaidumas pasirodė besąs užkietėjęs ir nepermaldaujamas.

Apžvelgus jos gyvenimą, paaiškėjo, kad Bailioji buvo apkartusi moteris, nerodžiusi gerumo kitiems žmonėms. Tačiau net visa tai atvėrus viso susirinkimo akivaizdoje, ji tvirtai tikėjo, kad jos ankstesnis stiprus pasišventimas garantuos jai karaliaus palankumą. Bailioji baiminosi, kad susilauks šiek tiek pabarimo, bet nenumatė to, kas artėjo.

Džeilinas pasisuko į Vyriausiąjį raštininką. „Ar Bailiosios vardas įrašytas į Gyvenimo knygą?“

Raštininkas atsakė: „Ne, mano viešpatie.“

Džeilinas pranešė savo nuosprendį. „Bailioji, tu kalta dėl to, kad nusigręžei nuo teismo ir jį išduodama mane atmetei. Tu būsi nuvesta į apleistąjį Vieništumo šalį, kur praleisi likusį gyvenimą, kankinama visiškos tamsos, nevilties ir vienatvės.“

Bailioji nenusakomai suglumo. Ji buvo priblokšta labiau, nei visi prieš ją buvę. Tai neįmanoma! Jai atrodė, kad sapnuoja blogą sapną – ne, tikrą košmarą, – iš kurio troško kuo greičiau ištrūkti! Gal ji kažko nesuprato?

Negalėdama patikėti, ji paklausė: „Džeilinau, ar tu tikrai sakei, kad mane nuves į baisiąją Vienišumo šalį?“

„Taip, Bailioji, tu išgirdai teisingai,“ – atsakė karalius.

„Kodėl, viešpatie Džeilinau? Juk aš tikiu tavimi. Tai atskleidė ir mano gyvenimo apžvalga. Mano įsitikinimus patvirtina geras gyvenimas. Nors mano širdis užkietėjo ir meilė mirė, bet tai ne mano, o Šmeižikės ir Veidmainio kaltė. Aš atšalau dėl jų išdavystės.“

Džeilinas atsakė: „Nejaugi pamiršai mano perspėjimus, duotus per tavo mokytojus? ‘Dėl išplitusio blogio daugelio žmonių meilė atšals. Bet kas išsilaikys iki galo, bus išgelbėtas.’²¹ Tu neištvėrei iki galo.”

Bailioji kalbėjo toliau: „Bet, viešpatie Džeilinau, aš esu teisi dėl tikėjimo tavimi. Galbūt tai nebe taip matosi, bet tikėjau, kad, kartą išgelbėtas, žmogus išlieka išgelbėtas visam laikui ir negali prarasti savo išgelbėjimo. Net kai kurie mokytojai tai skelbė. Pasak jų, niekas negali išplėsti manęs iš tavo rankos.“

Džeilinas atsakė: „Taip, tai tiesa. Niekas negali išplėsti tavęs iš mano rankos, bet aš niekada nesakiau, kad tu negali atsitraukti nuo manęs. Tu vienintelė turi tokią galią. Argi neskaitei šventųjų raštų? ‘Jei žmonės išvengia pasaulio sugedimo jėgų per mūsų Viešpaties ir Gelbėtojo Džeilino pažinimą, ir vėl patenka į jų rankas ir pasiduoda joms, tokių žmonių būklė galiausiai yra blogesnė nei buvo pradžioje. Geriau jiems būtų niekada nepažinti teismo kelių, nei juos pažinus nusigręžti nuo šventojo jiems duoto įsakio.’²² Jei pasakiau, kad geriau tiems žmonėms būtų buvę nepažinti teismo kelio, nes dabar jų būklė daug blogesnė nei iki jų išgelbėjimo, kaip gali tikėti, kad neįmanoma prarasti išgelbėjimo? Jei jo negalima prarasti, kaip jie gali būti blogesni nei buvo?“

„Kodėl klauseisi mokytojų, kurie mokė kitaip, nei parašyta mano

Žodyje? Aš viską kruopščiai surašiau, kad visi žinotų, koks yra teismo kelias. Kodėl leidai, kad tave apgautų? Jei tikėtum tuo, ką sakiau, būtum pasipriešinusi kartėliui savo širdyje. Tačiau tu leidai jam išsikerooti, klaidingai guosdamasi besąlygišku išgelbėjimo saugumu, ir dabar stovi prieš teisumą, kurio galėjai išvengti.“

Bailioji maldavo: „O kaip visi mano geri darbai?“

Viešpats Džeilinas atsakė: „Nejaugi neskaitei, ką aiškiai paskelbiau per savo pranašus? ‘Jei teisusis nusigręžia į nuodėmės kelius ir pradeda elgtis kaip kiti nusidėjėliai, ar jiems turi būti leista gyventi? Ne, žinoma, ne! Visas ankstesnis jo gerumas bus pamirštas, ir jis mirs dėl savo nuodėmių. O tu sakai: „Viešpatie, tai neteisinga!“ Paklausk manęs... Kas neteisingas: aš ar tu? Kai teisūs žmonės nusigręžia nuo gerumo ir pradeda elgtis nuodėmingai, jie dėl to mirs. Taip, jie mirs dėl savo nuodėmingų darbų.’²³ Būtent taip buvo parašyta: tavo geri ir teisūs darbai yra pamiršti ir nebus įskaityti.“

Vis dar nepasiduodama Bailioji tarė: „Bet, Viešpatie, tu sakei, jei aš išpažinsiu, jog esi mano gelbėtojas, mano vardas bus įrašytas Gyvenimo knygoje. Kodėl jo ten nėra? Kodėl raštininkas jo ten neberanda? Kaip jis galėjo būti ištrintas?“

Kantrus, bet nepajudinamas viešpats Džeilinas atsakė: „Ar girdėjai, ką anksčiau tau sakiau? ‘Kas ištvers iki galo, tas bus išgelbėtas.’²⁴ Tie, kurie ištvers iki teismo dienos, bus nugalėtojai, o aš aiškiai esu pasakęs: ‘Nugalėtoją aš aprensiau baltais drabužiais ir neištrinsiu jo vardo iš gyvenimo knygos.’²⁵ Jei nebūčiau pasakęs, kad neištrinsiu kažkieno vardo iš Gyvenimo knygos, tai reiškia, kad jis gali būti ištrintas. Antraip, aš būčiau pasakęs: ‘Jei išpažinsi mane viešpačiu, tavo vardas bus amžiams įrašytas Gyvenimo knygoje.’“

Bailioji verkė: „Kaip gali mane siųsti į Vienišumo salą, kur siunčiami tik gyvi mirusieji?“

Džeilinas kreipėsi į vieną iš savo žemesniųjų valdovų: „Perskaityk senovės raštus, su kuriais Endelio piliečiai buvo supažindinti.“

Valdovas perskaitė: „Žmogus, kuris nuklysta nuo supratimo kelio,

nukeliauja ilsėtis į mirusiųjų draugiją.²⁶

Bailioji liko be žado. Tuomet karalius įsakė savo tarnams: „Suriškite jos rankas ir kojas, išveskite ją ir įmeskite į tamsą; ten bus verksmas ir dantų griežimas. Nes daug yra pašauktų, bet maža išrinktųjų.“²⁷

Vyriausiajam sargui artinantis, Bailioji keikė Džeiliną. Ją apėmė jos kartėlio jėga ir ji susirietė nuo savo dukart kritusios prigimties (žr. Jud 12). Ji tapo tarsi vėlyvą rudenį su visomis šaknimis išrautas medis, ant kurio nebeliko teismo vaisių.

Bailioji surištomis rankomis ir kojomis buvo išnešta pro šonines salės duris. Bailioji buvo laikoma viename iš narvų. Jai palikus salę, Vyriausiasis raštininkas pranešė liudininkų susirinkimui:

“Brangūs draugai, jei mes sąmoningai nusidedame po to, kai gaujame visišką tiesos pažinimą, nėra kitos aukos, kuri padengtų tas nuodėmes. Nieko nesitikėkite, tik laukite artėjančio baisaus Džeilino teismo ir siautėjančios ugnies, suryjantios jo priešus. Nes pažįstame tą, kuris pasakė: ‘Aš atkeršysiu. Aš atlyginius tiems, kurie to nusipelno.’ Jis taip pat pasakė: ‘Viešpats teis savo paties tautą.’ Baisus dalykas yra pakliūti į gyvojo Džeilino rankas.“²⁸

Veidmainio teismas

Paskutinis į Teismo salę buvo pakviestas Veidmainis, kuris žinojo Džeilino įstatymus, todėl suprato, kad jo teismas nebus jam palankus. Netrukus jis sužinos, kiek daug sumokės už savo nusizengimus.

Kai Veidmainį lydėjo į teismo salę, jam atrodė, kad jis tuoj nualps. Tad jam prirėkė sargų pagalbos, kad pasiektų Džeilino Teismo krasę. Kai buvo peržvelgtas jo gyvenimas, jis taip pat išgirdo tuos siaubingus žodžius, kad jo vardas neįrašytas į Gyvenimo knygą.

Džeilinas tvirtai pareiškė: „Veidmaini, tu kaltinamas išdavyste, atsitraukimu nuo teismo ir tuo, kad tapai suklypimo akmeniu. Tu būsi išmestas į Vienišumo šalį, kur tau bus skirta didžiausia bausmė ir didžiausi kankinimai.“

Veidmainis su siaubu išklausė nuosprendį, o tada maldavo: „Bet, viešpatie, aš paskyriau savo gyvenimą, kad tarnaučiau tavo tikslams.“

Džeilinas atsakė: „Tu buvai mokytojas, bet ar pats skaitei knygas, iš kurių mokei? ‘Brangūs broliai ir seserys, nedaug kas iš jūsų turėtų tapti mokytojais mokykloje, nes kas moko, tą Džeilinas teis daug griežčiau.’“²⁹

Veidmainis priešinosi: „Kur aš buvau suklopimo akmuo?“

Džeilino balsas tapo griežtesnis: „Dėl tavęs daug mano mažųjų suklopo ir amžiams atkrito. – Vienas iš pavyzdžių – Bailioji, kuri tau buvo patikėta prižiūrėti. Aš suteikiau tau galią ją saugoti, o ne naudotis savo malonumui. Tu pasinaudojai savo įtaka, kad patenkintum savo geidulį, ir sužalojai ją ir kitas merginas. Prieš tai ją jau įskaudino sesuo, o tu turėjai jai padėti pasveikti, tačiau ja pasinaudojai. Tu sudaužei jos tikėjimą. Ji buvo pasmerkta Vienišumui. Tikiu, kad pameni mano perspėjimą: „Kas įves vieną šių mažųjų, kurie tiki manimi, į suklopimą, tam būtų geriau užsikabinti girnapusę sau ant kaklo ir mestis į jūrą.““³⁰

Veidmainis maldavo: „Džeilinau, aš žinau, kad būsiu ištremtas į Vienišumą, bet kodėl turėčiau sulaukti didžiausių kankinimų? Kodėl tu man toks griežtas? Buvau vienas tavo tarnų, ne koks netikintis. Aš nebuvau kaip Nepriklausomasis, kuris neturi su tavimi nieko bendro. Kodėl?“

Išlikdamas nepajudinamas Džeilinas pasakė: „Tu pažinai ir mokei senųjų raštų. Kodėl man užduodi tokius klausimus? Prisimink šiuos žodžius, juk senoviniuose raštuose aiškiai užrašyta: „Bet jei tarnas galvoja: „Mano šeimininkas dar negreit grįš.“ ir pradeda išnaudoti kitus tarnus <...>, šeimininkas grįš nepranešęs ir nelauktai. Jis sunaikins tarną ir ištremis jį su neištikimaisiais. Tarnas bus griežtai nubaustas, nes jis, žinodamas savo pareigas, jų nevykdė. Bet žmonės, kurie nežinojo, kad elgiasi netinkamai, bus nubausti, tik švelniau. Daug pareikalauta iš tų, kuriems daug duota, ir dar daugiau iš tų, kuriems duota dar daugiau.““³¹

Džeilinas kalbėjo toliau: „Nepriklausomasis kur kas mažiau suprato savo nusizengimus. Jūs abu gavote supratimą ir žinias. Jo bausmė, nors

ir griežta, bus švelnesnė nei tavoji. Tau paskirta vieta <...> giliausioje tamsybėje.”³²

Džeilinas įsakė Vyriausiajam sargui: „Suriškite jo rankas ir kojas, išneškite jį lauk ir išmeskite į išorinę tamsybę; ten bus verksmas ir dantų griežimas. Nes daug pašauktų, bet maža išrinktųjų.”³³

Vyriausiajam sargui prisiartinus, Veidmainis iškeikė Džeiliną, sargus ir Afabelės gyventojus. Jis tapo žiaurus ir net bandė išsilaisvinti ir užpulti Džeiliną – atsiskleidė jo tikroji prigimtis. Visa, kas jame buvo gera, prarijo jo dviveidiškumas. Surištomis rankomis ir kojomis jis buvo išneštas per šonines duris iš salės ir visą laiką jis keikėsi. Jis prisijungė prie kitų tūkstančio penkių šimtų, kurie buvo iškart išvežti į Vieništumo šalį.

Kai tik Veidmainis paliko salę, Vyriausiasis raštininkas užvertė knygą ir sušuko: „Tavo priimti sprendimai yra teisingi. Jie gavo tai, ko nusipelnė!”

Balsas nuo altoriaus atsiliepė: „Išties tikri ir teisingi yra tavo nuosprendžiai!”³⁴

Pasmerktoji Vieništumo žemė

Tūkstantis penki šimtai pasmerkėtų ir įkalintų endelitų su Karališkųjų sargų palyda leidosi į dviejų savaičių kelionę nuniokotos Vieništumo šalies link. Šios kelionės metu teko keliauti per Didžiąją Ugnies dykumą, kur iš išdegusios žemės gelmių veržėsi nepakeliamas karštis. Staiga vidury laukų, kur karštis buvo sunkiausiai pakeliamas, ėmė matytis tolumoje iškilęs didžiulis gąsdinantis statinys. Pasmerktiesiems artėjant prie jo, pasimatė užrašas „Apleistoji Vieništumo žemė“.

Atidžiau apžiūrėję, keliautojai suvokė, kad tas didžiulis statinys neturėjo nei langų, nei kitokių angų, išskyrus vienerias dideles duris apačioje. Praeidami pro duris jie girdėjo iš vidaus sklindant, kaip pasirodė, dešimtis tūkstančių riksmų. Netrukus paaiškėjo, kad tai buvo netoli įėjimo įkalintųjų maldavimai, skirti Vyriausiajam Sargui., atei-

nantys iš įkalintųjų. „Ar ne per ilgai? Maldaujame paprašyti malonės mūsų vardu. Mūsų bausmė nepakeliama!“

„Kiek laiko jie jau praleido šioje vietoje?“ – paklausė sargo Nepriklausomasis. „Jų bausmės trunka nuo 1-erių iki 129 metų.“

Apgautasis buvo priblokštas. Kažkodėl jis tikėjosi, kad viskas, ką per pastarąsias dvi savaites pamatė, pasirodys besą tik košmaras arba atbaidymo priemonė. To paties sargo jis paklausė: „Tai išties ta vieta, kur praleisiu likusį savo gyvenimą?“

„Taip. Būtent apie tai iš anksto buvote perspėti Endelyje.“

Daugelis tų, kuriems buvo skirtos didesnės bausmės, atsidūrė metalinio pastato viršutiniuose aukštuose, – ten karštis buvo didesnis. Tie, kurie nepažino tiesos, bet savo elgesiu nusipelnė tremties, buvo patalpinti žemesnėse milžiniško statinio dalyse. Išbūti čia bent vieną dieną buvo nepakeliama, nekalbant apie ilgesnį nei šimto metų laikotarpį!

Veidmainio agonijos buveinė buvo neįsivaizduojama – blogesnė nei kenčiančių viršutiniuose pastato aukštuose likimas. Jis buvo uždarytas požeminiame kalėjime šalia karštos sieros akmenų. Vien kvapas buvo nepakeliamas, o nevedinant karštis buvo daug stipresnis nei bet kurioje Vieniškumo vietoje. Ši vieta buvo ne pastate, o giliai žemės gelmėse. Be abejonės, tai buvo didžiausių kentėjimų ir kankinimo vieta. Čia Veidmainis turėjo kentėti visiškai vienas. Teritorija buvo pakankamai didelė, kad atskirtum pasmerktuosius, kuriems paskirtas panašaus pobūdžio pasmerkimas. Jie negalėjo girdėti jokio kito balso, tik savo.

Kai pasmerktieji buvo saugiai įkalinti, Vyriausiasis sargas pasuko išėjimo link. Masyvioms durims už jo užsidarius, pastate nebuvo matyti nė spindulėlio šviesos. Vargšių sielų laukė daugiau nei 125 metai visiškos tamsos ir vienatvės. Vienintelė šviesos viltis juos aplankydavo kartą per metus, kai buvo atvežama nauja grupė kalinių. Bet ir tai ne visi ją matydavo, o tik tie, kurie būdavo netoli didžiųjų durų. Kitiems, tokiems kaip Veidmainis, dienos šviesos išvysti nebebuvo lemta. Tamsos juodumas buvo jo paskirtos bausmės dalis.

Apmąstymai

Šie keturi Endelio gyventojai visą savo likusį egzistavimo laiką apgailestavo dėl to, kad neklusė tiesos. Būdami vieni, jie nuolat mąstė apie savo kvailą nusistatymą nekreipti dėmesio į Džeilino žodžius, kuriuos jie girdėjo Endelio šalyje. Jie būtų padarę bet ką, kad tik galėtų grįžti ir pakeisti savo likimus. O, kaip jie troško, kad anuomet nebūtų klausę daugumos populiarių nuomonių! Jei galėtų viską pakartoti iš naujo, kiekvienas būtų atsisakęs kvailo mąstymo ir visa širdimi priėmę Senuosius raštus, kurie niekada nesikeitė ir negalėjo būti panaikinti.

Pasmerktuosius kankino nuostabiosios karalystės Afabelės vaizdai. Net nuolat kentėdami, jie prisiminė miesto grožį, nors tematė jį vos kelias akimirkas. Šis kontrastas didino jų kančią. Deginanti ugnis, aitrus tvaikas ir Vieništumo tamsa tik pabrėžė tiesą. Jie galėjo pasirinkti grožį, bet viską prarado dėl savo kvailumo.

DISKUSIJOS KLAUSIMAI

1 DALIS: 1–3 SKYRIAI

1. Kaip apibūdinote sėkmę, prieš pradėdami skaityti knygą? Kaip tai atspindėjo jūsų tikslai, prioritetai ir įpročiai? Kaip jūsų požiūrį patvirtino ar pakeitė tai, ką perskaitėte šioje dalyje?
2. Kai mąstome apie amžinybę, atrodo absurdiška, kad kas nors būtų užtikrintas teisme, kuriame bus sprendžiamas jų amžinybės likimas. Bet būtent apie tai kalbama 1 Jn 4, 17. Toliau tai aptarsime tolimesnėse dalyse. Remdamiesi tuo, ką jau žinote, paaiškinkite, iš kur, jūsų manymu, tas pasitikėjimas kyla?
3. Šioje dalyje susipažinote su Afabelės karalyste, kuri atskleidžia ryšį tarp gyvenimo žemėje ir mūsų amžinojo likimo. Kas labiausiai krito į akis, kalbant apie karalystę ir vadovavimą jai? Ar kas nors jus sujaukino, nustebinò? Kaip Šventasis Raštas nušviečia šiuos istorijos aspektus?
4. Prisiminkime Endelio gyventojus. Kaip reagavote į pirmus keturis teismus? Ar tikėjotės, kad jie baigsis kitaip? Jei taip, kodėl?
5. Kokie dar klausimai jums iškilo?

A rectangular frame with a thin black border. At each of the four corners, there is a small decorative element consisting of a solid black quarter-circle and several short, radiating lines, resembling a sunburst or a corner ornament.

2 DALIS

AMŽINIEJI MIRUSIŲJŲ NAMAI

*„Jo mokiniams paklausus, ką reiškias tas palyginimas,
Jis jiems atsakė: „Jums duota [pamažu bus
suteikta] pažinti (atpažinti ir stipriau bei aiškiau
suprasti) Dievo karalystės paslaptis <...>.“*

Lk 8, 9–10 AMP

Kituose keturiuose skyriuose mes atsitrauksime nuo alegorijos ir susitelksime į kelias specifines tiesas, kurias atskleidė Nepriklausomojo, Apgautojo, Bailiosios ir Veidmainio teismai. Tuomet baigsime alegoriją, aptardami Savanaudžio ir Geraširdės teismą, ir likusią knygos dalį susitelksime į tiesas, kurias atvėrė jų gyvenimas. Didžiojoje šios knygos dalyje bus kalbama apie amžinąjį atlygį tiems, kurie seka Jėzumi Kristumi.

Pamatinė tiesa

Mūsų alegorijoje Džeilinas simbolizuoja Jėzų Kristų, o Tėvas Karalius – Visagalį Dievą Tėvą. Dagonas yra šėtonas, gyvenimas Endelyje atspindi žmonių gyvenimą žemėje, o Afabelė simbolizuoja Dievo Šventąjį miestą. Apleistoji Vieništumo žemė rodo į ugnies ežerą, kuriame amžinybę praleis kiekvienas, nepriėmęs išganančios Jėzaus Kristaus malonės. Ankstesniame skyriuje aprašytų asmenų istorijos atskleidžia pasmerktųjų amžiams likimą; Dievo žodis labai aiškiai tai parodo.

Taip, jūs perskaitėte teisingai, – pasmerkti amžiams. Ruošiantis rašyti šią žinią, man buvo labai sunku nuspręsti, kaip jums, skaitytojau,

padėti geriau įsivaizduoti tai, ką Raštas vadina „amžinuoju teismu“.
Atidžiai perskaitykite šias eilutes:

„Todėl eikime toliau ir palikime pradinį Kristaus (Mesijo) mokymą, nuolat siekdami pilnatvės ir tobulumo, kurie yra dvasinės brandos ženklai <...> nebedėkime <...> amžinojo teismo ir bausmės pamato. [Su šiais dalykais turėjote būti susipažinę jau labai seniai.]“ (Hbr 6, 1–2 AMP)

Kaip matote, aš neištraukiau kitų penkių pamatinių doktrinų, tarp kurių yra ir atsivertimas nuo negyvų darbų bei tikėjimas Dievu, ir tai darau siekdamas pabrėžti, kad amžinasis teismas ir bausmė taip pat yra pradinio Kristaus mokymo dalis.

Viename žodyne žodis pradinis apibrėžiamas kaip „sudaran-tis pagrindą, esmę, arba pamatinę dalis“.¹ Tai svarbiausia dalis, kurią privalome teisingai suprasti nuo pat pradžių, nes ant jos statysime; tai – pamatas. Kad tai suprastume, pažvelkime į mūsų švietimo sis-temą. Pradinėse klasėse mes įgyjame tokius pagrindinius „įrankius“ kaip skaitymas, rašymas ir skaičiavimas, kuriuos naudojame toliau mokydamiesi. Be šių pagrindų mes neįgysime tinkamo išsilavinimo. Panašiai yra ir su tikinčiais: jei amžinasis teismas nėra įtvirtintas kaip viena mūsų tikėjimo doktrinų, negalėsime tinkamai statydinti gyvenimo Kristuje. Tai galime prilyginti bandymui pereiti į aukštesnę klasę, nemokant nei skaityti, nei rašyti, nei pridėti ar atimti.

Bet per dvidešimt kelionių tarnystės tikslais metų pamačiau, kad dauguma – o aš kalbu apie atsidavusius Jėzaus Kristaus sekėjus – apie šias problemas net nenučiuokia. Ar pastebite, kad autorius teigia: „Su šiais dalykais turėjote būti susipažinę jau labai seniai.“ Jis nesako, kad mes susipažinsime su šiais klausimais, bet kad turime jau būti tikrai susipažinę. Jo žodžiai „labai seniai“ tik pabrėžia, jog šie dalykai yra mūsų tikėjimo pamatas – kaip gebėjimas rašyti ir skaityti būtinas mūsų išsilavinimui. Netrukus pamatysime, kodėl amžinasis teismas

yra pagrindinė doktrina, kurią turime suprasti, kad sveikai gyventume Kristuje. Skaitydami toliau, turėkite tai omenyje. Jei to nesuprasime, gali būti sunku priimti tai, apie ką diskutuosime, ir galite imti dvejoti: „Kokia viso šito prasmė?“

Pragaras – išgalvotas ar realus?

Prieš pradėdamas rašyti šią knygą, kovojau su šia mintimi: Kaip kartai, kuri gyvena „šia diena“, perduoti žinią apie realybę, kad visatos Teisėjas netrukus priims mūsų amžinybę nulemsiančius sprendimus? Po kelių vidinės kovos dienų maldos metu iškilo kita mintis – prisimintiau, kad norėdamas perduoti žmonėms dvasines tiesas Jėzus pasakojo istorijas. Taip gimė mintis kurti Afabelės alegoriją.

Kai rašiau apie Afabelėje vykusią žmonių teisimą ir visą gyvenimą trukusiančią bausmę Vieništumo žemėje, mano vidus drebėjo. Tiesą sakant, paskutinę ankstesnio skyriaus dalį parašiau vieną sekmadienio vakarą, skrisdamas namo. Tą dieną tris kartus pamokslavau. Mano padėjėjai tuo metu jau saldžiai miegojo, o aš negalėjau nustoti rašyti. Gerokai po vidurnakčio grįžęs namo, negalėjau užmigti – baiminausi dėl visų tų, kurie suvoks esą nenusakomai blogesnėje situacijoje, vadinamoje ugnies ežeru, – o, pasak Jėzaus, tokių žmonių bus dauguma:

„Įeikite pro ankštus vartus, nes erdvūs vartai ir platus kelias veda į pražūtį, ir daug yra juo einančių. Kokie ankšti vartai ir koks siauras kelias į gyvenimą! Tik nedaugelis jį atranda.“ (Mt 7, 13–14)

Tą naktį prisimintiau, kaip prieš porą metų manęs paprašė paskelbti Evangeliją sustiprinto režimo vyrų kalėjime Pietų Afrikos Respublikoje. Prisimintiau, kaip ėjau į tą bauginančią vietą ir savo akimis išvydau daug siaubingų dalykų: baisios gyvenimo sąlygos, nepakeliama smarvė, kameroose buvo po dvidešimt ar trisdešimt vyrų, sugulusių dviaukštėse lovose, sustatytose vos per sprindį viena nuo kitos, ant

sienų buvo prikabinėta prezervatyvų. Man jau buvo tekę tarnauti ke-
liuose kalėjimuose Amerikoje, bet dar niekada nemačiau tokių bevil-
tiškų sąlygų. Mūsų kalėjimai, palyginus su šiais, atrode kaip užmiesčio
klubai.

Negalėjau įsivaizduoti net savaitės tokioje bjaurioje vietoje, o ką
jau kalbėti apie keturiasdešimt ar penkiasdešimt metų. Dauguma kali-
nių buvo nuteisti kalėti iki gyvos galvos. Netikinčių Kristumi veiduose
galėjai matyti visišką neviltį. Kone girdėjau jų mintis: „Bet vieną dieną
vis tiek iš čia ištrūksiu – kai numirsiu.“ Tačiau siaubą jiems varė ir
mirtį gaubianti nežinomybė. Padėtis išties buvo siaubinga. Jie neturėjo
nė menkiausios vilties. Jei gyventumėte laisvoje šalyje, kaip jie visi ir
gyveno, bet po to dėl vienu ar kitų priežasčių visam likusiam gyven-
mui pakliūtumėte į tokią vietą kaip ši, tai būtų nepakeliama kankynė.

Visgi būdamas ten aš pagalvojau: „Nors čia ir siaubinga, bet, pa-
lyginus su pragaru, čia dar gražu.“ Šie kaliniai bent jau turėjo kompa-
niją ir pro kelis grotuotus kalėjimo langus galėjo matyti dienos šviesą.
O pragare kompanijos nėra, o šviesą skleidžia tik niekada negęstanti
ugnis. Ugnies ežere nėra paguodos per amžių amžius; sielos ten pa-
smerktos nesibaigiančioms kančioms! Į pragarą patekusieji negali vil-
tis: Vieną dieną aš iš čia išėsiu. Jiems buvo paskirta amžina bausmė!

Kadangi tai viena esminių tiesų, Jėzus apie pragarą kalbėjo dažnai
– daug dažniau nei jo sekėjai tai mini nuo sakyklų. Jis nemanė, kad
kalbėti apie kankinimus pragare ir priminti faktą, jog tie kankinimai
niekada nesibaigia, reikštų gailėstingumo stoką. Jis suprato, kad būtina
apie tai kalbėti ir mus įspėti, nes buvo Gerasis Ganytojas. Todėl tai,
kaip Jis tai perteikė, buvo įkvėpta meilės, nes viskas, ką Jis darė ir ko
mokė, kilo iš Jo gailėstingos širdies. Tad aš keliu klausimą: ar šiandien,
nuo savo sakyklų neužsimindami apie pragarą, mes tinkamai patar-
naujame žmonėms? Ar tai yra tikroji meilė?

Šventajame Rašte pragaras turi kelis pavadinimus: Šeolas (tik Se-
najame Testamente), hadas ir kapas – tai keli pavadinimai, kuriais
vadinami pereinamieji mirties kambariai. O gehena ir ugnies ežeru

vadinamas amžinasis pragaras. Netrukus aptarsime, kuo skyrėsi šios vietos.

Šventajame. Rašte pasakojama, kad pragaras yra reali, o neišgalvota vieta, kaip bando įteigti visuomenė. Skaičių knygos 16 skyriuje aprašyta, kaip prasivėrė žemė ir, daugybei liudininkų matant, trys šeimos buvo fiziškai Šeolo prarytos. Naujajame Testamente apie Antikristą ir netikrą jo pranašą sakoma: „Juodu gyvi buvo įmesti į ugnies ežerą su degančia siera“ (Apr 19, 20). Jiems mirus, ne tik jų sielos pateko į tą vietą; jų fiziniai kūnai ir sielos buvo įmestos į ugnies ežerą.

Lozorius ir turtuolis

Evangelijoje pagal Luką Jėzus pasakoja tikrą istoriją apie turtuolį, kuris gyveno tik sau, visiškai nekreipdamas dėmesio į priešais jo namus gulėjusį elgetą. Mes žinome, kad tai nėra palyginimas, nes Jėzus istoriją pradeda žodžiais: „Buvo vienas turtuolis.“ Antra, Jis paminėjęs Abraomą, o elgetą pavadina konkrečiu vardu – Lozoriumi. Jėzui nebuvo būdinga sakant palyginimus suteikti žmonėms vardus ar nurodyti konkrečius asmenis.

Taigi, Lozorius mirė ir buvo angelų nuneštas į Abraomo prieglobstį – tai buvo ramybės vieta Senojo Testamento šventiesiems iki tol, kol Jėzus nuties jiems kelią į Dievo artumą danguje. Turtuolis mirė ir atsidūrė hade. Mes skaitome:

„Hade pakėlęs akis, kęsdamas kančias, jis pamatė Abraomą ir Lozorijų jo prieglobstyje. Ir šaukdamas tarė: „Tėve Abraomai, pasigailėk manęs ir pasiūsk Lozorijų, kad jis pamirkytų savo piršto galą į vandenį ir atvėsintų mano liežuvį, nes kenčiu šitoje liepsnoje.“ (Lk 16, 23–24 AJV).

Atkreipkite dėmesį – turtuolis kentė kančias. Kitame vertime tai nusakoma žodžiais agonija, skausmas ir kankinimai. Tad akivaizdu,

kad jam teko siaubingai kentėti. Pragaras – tai vieta, kur kankinami asmenys viską suvokia. Taip pat įdomu tai, kad turtuolis atpažino Abraomą ir Lozorijų, o jie atpažino jį. Esantieji pragare vis dar geba mąstyti, norėti, jausti, išgyventi emocijas. Tad tas turtuolis galėjo matyti, girdėti ir jausti skausmą. Taip pat ten esantieji turi kūną – skaitome, kaip stipriai turtuolis troško, kad bent liežuvis būtų kiek atgaivintas. Jėzus sako, kad tiek kūnas, tiek siela gali būti įmesti į pragarą amžinam kankinimui ir pražūčiai (žr. Mt 10, 28). Kitaip sakant, žmogaus kūnas bus nuolat niokojamas ir galiausiai pragaro liepsnų ir kirminų sunaikintas.

Atkreipkite dėmesį ir į tai, kad turtuolis meldė gailėstingumo – kaip ir tie, kurie prašė pasigailėjimo, būdami Vienišumo požemiuose mūsų alegorijoje. Pragaras – tai vieta, iš kurios neįmanoma ištrūkti. Niekada! Niekas niekada iš šalies negalės čia užsukti paguosti jo gyventojų, nors tokio atokvėpio visi kenčiantys nepaprastai ilgisi. Taip pat panašu, kad tokia pragaro realybė niekada nėra iki galo suvokiama. Abraomas turėjo turtuoliui priminti: „<...> tarp mūsų ir jūsų žioji neperžengiama bedugnė, ir niekas panorėjęs iš čia negali nueiti pas jus [suteikti paguodos], nei iš ten persikelti pas mus“ (Lk 16, 26 NLT). Pažįstu žmogų, kuris ragavo pragaro; vėliau jis pasakojo, kad visi, kuriuos jis matė, šaukė, kad nebegali tų kančių pakelti. Ir turtuolis dėl to šaukė anksčiau mūsų minėtoje eilutėje.

Skaitome toliau:

„Abraomas atsakė: „Atsimink, sūnau, kad tu dar gyvendamas atsiėmėi savo gėrybes, o Lozorius – tik nelaimės. Todėl jis susilaukė paguodos, o tu kenti. <...> “Tas vėl tarė: „Meldžiu tave, tėve, nusiųsk jį bent į mano tėvo namus; aš gi turiu penkis brolius – juos teįspėja, kad ir jie nepatektų į šią kančių vietą“ (Lk 16, 25. 27–28).

Gal girdėjote seną posakį „Drauge kentėti lengviau“. Kodėl jis netinka šiuo atveju? Kodėl šis turtuolis nenorėjo, kad kiti prisijungtų prie

jo? Ogi todėl, kad pragare nėra kompanijos, neįmanoma su niekuo bendrauti. Yra galvojančiųjų, kad pragare vyks vakarėliai; kiti mano, kad galės mėgautis bičiulių draugija. Jei taip būtų, turtuolis norėtų, kad visi artimiausi jo bendrai prisijungtų prie jo, bet jis nusivylė, suvokęs, kad viso to šioje kankinimų vietoje nebus. Pragaras – tai visiškos vienatvės ir nevilties vieta. Taip pat tai yra amžinų prisiminimų vieta, o man atrodo, kad tai – pats didžiausias kankinimas. Štai ką Abraomas atsako į šio vyro maldavimą dėl savo brolių:

„Abraomas atsiliepė: „Jie turi Mozę bei pranašus, tegul jų ir klauso.“ O anas atsakė: „Ne, tėve Abraomai! Bet jei kas iš mirusiųjų nueitų pas juos, jie atsiverstų.“ Tačiau Abraomas tarė: „Jeigu jie neklauso Mozės nei pranašų, jie nepatikės, jei kas ir iš numirusių prisikeltų“ (Lk 16, 29–31).

Čia perteikta labai stipri tiesa. Daug žmonių nori ypatingų patirimų, kad įtikintų save ir kitus, jog Evangelija yra tikra. Bet Jėzus mums parodo, kad nėra nieko didingesnio už Dievo žodį, kuris galėtų pagimdyti tikėjimą, reikalingą norint sekti Dievu iki pat pabaigos. Nesupraskite manęs neteisingai. Dauguma, susidūrę su antgamtiniais dalykais, būtų nustebę ir kuriam laikui pasikeistų, bet jų širdis šie patyrimai paveiktų ne ilgam.

Kai buvau paauglys – netikintis jaunuolis, „vakarėlių liūtas“, tėtis nusivedė mane į filmą „Dešimt Dievo įsakymų“, kuriame vaidino Čarltonas Hestonas. Labai aiškiai prisimenu didžiuliam ekrane tą sceną – kai atsivėrė žemė ir žmonės nugrimzdo į pragarą. Mane tai labai sukrėtė. Išėjus iš kino teatro, mano gyvenimas pasikeitė. Aš susitvarkiau ir gal kokią savaitę net kitaip vaikščiojau, bet vėliau grįžau prie ankstesnio gyvenimo būdo. Kodėl? Nes aš neišgirdau Dievo žodžio, neatgailavau dėl savo nuodėmių ir nepašvenčiau savo gyvenimo Jėzui, kad Jo malonė mane perkeistų. Su draugais patyrėme ir kitų nepaprastų, sukrėtusių dalykų, bet nė vienas antgamtinis patyrimas manęs nepa-

keitė. Mano gyvenimas pasikeitė tik tuomet, kai vienas koledžo, kuriame mokiausi, brolijos narys atėjo į mano kambarį ir perdavė Dievo žodį, paskelbdamas man Jėzaus Kristaus Gerąją Naujieną. Juk labai konkrečiai yra pasakyta, kad „<...> tikėjimas – iš klausymo, klausymas – kai skelbiamas Dievo žodis“ (Rom 10, 17) ir „jūs esate atgimę ne iš pranykstančios, bet iš nenykstančios sėklos gyvu ir pasiliekančiu Dievo žodžiu“ (1 Pt 1, 23). Todėl labai svarbu, kad mokytume ir skelbtume ne savo patyrimus, bet Dievo žodį.

Kita vertus, dabar, kai jau tai išsiaiškinome, leiskite pabrėžti tokį faktą: jei patyrimai iliustruoja arba padeda suprasti Dievo žodį, jie yra svarbūs ir netgi reikalingi. Liudijimai vaidina svarbų vaidmenį perduodant Evangeliją, bet tik priėmę ir patikėję Dievo žodžiu, mes gyvensime amžinai.

„Kodėl aš ten einu?“

Leiskite dabar pasidalinti liudijimu, kuris papildys tai, ką tik aptarėme, perskaitę Šventojo Rašto eilutes. Vieną vakarą su žmona sėdėjome vieno draugo svetainėje ir klausėmės jo pasakojimo, kas jam nutiko, kai dar buvo jaunuolis. Jis augo Karibų salose ir kartą, lietinguoju sezonu, įkrito į duobę, naudojamą lietaus vandeniui statyboms surinkti. Jis nemokėjo plaukti. Jo brolis šoko pas jį, norėdamas jį išgelbėti, bet neįstengė, tad išsiropštė ir nubėgo ieškoti pagalbos. Kai atvyko pagalba, jis gal trisdešimt minučių jau buvo miręs.

Jis mums pasakojo, kad tuomet, kai paliko savo kūną, visi jo pojučiai išliko nepakitę. Jis pajautė, kaip greitai jį traukia žemyn, į gilią tamsą. Ta tamsa buvo tokia gūdi, kad jis nematė net savo rankos, ištiestos prieš pat nosį; buvo taip tamsu, kad atrodė, jog jis ta tamsa apsirengęs. „Aš taip išsigandau, kad pagalvojau: ‘Blogiau būti nebegali.’ Ir kuo toliau, tuo intensyvesnė buvo ta baimė. Žemiškajame gyvenime niekada nesu patyręs tokios baimės. Žodžiais tai nenusakoma, – pasakojo jis. – Pamačiau judančias švieses ir supratau, kad keliauju į pragarą.

Pradėjau klykti: „Kodėl aš einu ten? Aš juk krikščionis!“ Mūsų draugo motina ir tėvas buvo stiprūs tikintieji, o jis tiesiog lankė bažnyčią, nes liepė tėvai – jis neturėjo kito pasirinkimo. Jis pasakojo, kad girdėjo baimės kupinus ir kankinimų sukeltus klyksmus. Ryškiai atsimenu jį sakantį: „Džonai ir Liza, egzistuoja paprastas klyksmas, bet yra ir klyksmas, nuo kurio kraujas gyslose sustingsta. Būtent tokius šauksmus aš ir girdėjau. Tuomet susitikau su padaru, kuris laikė svarstyklės ir man tarė: „Ateik pas mane. Tu esi mano.“

Ėmiau kovoti su tuo padaru. Pradžioje iš baimės negalėjau nieko pasakyti, bet vėliau ėmiau rėkti: „Paleisk mane, paleisk! Po to staiga vėl pasijutau savo kūne. Aš rėkiau ir įkandau gydytojui, kuris kišo savo pirštą man į burną, – tai man pasakė mama, po to, kai papasakojau jai savo patyrimą. Tuo metu mano mama sėdėjo ligoninės laukiama-jame, už operacinės durų, ir meldė Dievo: „Tėve, jei grąžinsi man sūnų, atiduosiu jį Tau amžiams!“ Vėliau šis mūsų draugas pradėjo tarnystę Karibų salose. Galite abejoti šio vyro patyrimu, tačiau panašių dalykų išgyveno ne vienas vyras, moteris ir ne vienas vaikas. Gydytojai gan dažnai susiduria su tokiais klinikinės mirties atvejais, tad kai kurie tiria tokius išgyvenimus.

Vienas tokių tyrėjų buvo gydytojas Melvinas Morsas, tyręs klinikinę mirtį išgyvenusius vaikus. Dr. Morsas tyrė dvi vaikų grupes. Į pirmąją pacientų grupę buvo įtraukti 121 trejų–šešiolikos metų amžiaus vaikai – jų būklė buvo labai sunki, bet jie nebuvo mirę. Jie buvo pajungti prie dirbtinio kvėpavimo aparatų, slaugomi intensyvios terapijos skyriuose arba gydomi stipriais vaistais. Nė vienas iš jų nepasakojo apie tai, kad būtų „palikę savo kūną“.

Antrąją grupę sudarė dvylika panašaus amžiaus vaikų, kurie patyrė širdies veiklos sutrikimų dėl skendimo, automobilių avarijos ar jų širdis buvo sustojusi dėl kitų priežasčių. Visi dvylika šiai grupei priskirtų pacientų patyrė „atsiskyrimą nuo kūno“. Kai kurie trumpai matė savo kūną tarsi iš šalies ir galėjo apibūdinti gydytojus bei jiems atliekamas procedūras.

Galbūt kas nors pagalvos, kad mano draugo išgyvenimai tebuvo haliucinacijos, tačiau tyrimai atlikti šiems mirtį išgyvenusiems vaikams užtikrintai liudija, kad yra kitaip. Be to, kaip mano draugas galėjo matyti haliucinacijas, kai beveik trisdešimt minučių jis buvo miręs?

Hadas ir ugnies ežeras

Mūsų draugas, kaip ir kiti mano pažįstami, kurie pabuvojo pragare, pamatė tarpinę kankinimų vietą, vadinamą hadu. Tai nėra neišgelbėtiesiems skirta amžina gyvenamoji vieta. Tai greičiau laukiamasis, kuriame jie kankinami ir laikomi iki Baltojo sosto Didžiojo teismo. Nuolatinė vieta, kurioje žmonės, demonai ir kritę angelai praleis savo amžinybę po teismo, yra vadinama ugnies ežeru. Tai aiškiai matoma iš žemiau esančios Šventojo Rašto eilutės:

„Paskui aš pamačiau didelį baltą sostą ir jame Sédintįjį <...> Jūra atidavė savo numirėlius, mirtis ir mirusiųjų pasaulis (hadas) atidavė savuosius, ir kiekvienas buvo teisiamas pagal tai, ką padarė [pagal jų motyvus, tikslus ir darbus]. Tuomet pati mirtis ir mirusiųjų pasaulis (hadas) buvo įmesti į ugnies ežerą. Tai yra antroji mirtis – ugnies ežeras. Kieno tik [vardas] nebuvo rastas įrašytas Gyvenimo knygoje, tas buvo įmestas į ugnies ežerą“ (Apr 20, 11. 13–15 AMP; du suskiauisti sakiniai išimti dėl aiškumo – autoriaus pastaba).

Pirmiausia noriu pabrėžti, kad tie, kurie buvo tarpinėje kankinimų vietoje, hade, buvo atvesti į teismą. Po teismo visi nusikaltusieji ir tie, kurie elgėsi nusikalstamai, bus įmesti į ugnies ežerą – visi, įskaitant demonus, kritusius angelus ir patį hadą.

Regėjimas apie ugnies ežerą

Mes su žmona turime draugus graikus. Moteris, kurios vardas yra

Džoja, yra trečios kartos krikščionė tarnautoja. Jos močiutė gimė ir užaugo Graikijoje. Ji labai anksti pradėjo ieškoti Dievo. Jos klausimai aplinkiniams buvo sutikti apatiškai ir atviromis patyčiomis. Ji norėjo eiti į bažnyčią, bet jai buvo pasakyta, kad Dievo nėra, ir liepta liautis kalbėti visas tas nesąmones.

Vieną dieną, kai graikų šventėje kaimo aikštėje Džojos močiutė su draugais šoko liaudies šokį, ji išgirdo: „Efrosyni, ieškok amžinojo šokio.“ Kas tai pasakė? – suglumusi mąstė ji. Ji paliko šokius ir nubėgo namo, tikėdamasi ten suprasti daugiau. Bėgant ją pradėjo slėgti milžiniška našta – tarsi kas jai ant nugaros būtų uždėję kažką labai sunkaus. Parbėgusi namo, Efrosyni iškart nuėjo į savo miegamąjį, krito ant kelių ir pradėjo verkti. Ji norėjo pasikalbėti su jai prabilusiu asmeniu. Kas su ja kalbėjosi? Ką reikė tie jai ištarti žodžiai? Ką tas asmuo norėjo pasakyti? Šie klausimai kankino ją, bet neilgai. Netrukus po to, kai Efrosyni krito ant grindų, ji pajuto tarsi į kambarį būtų įsiveržusi ir ją prarijusi ugnis. Ji griuvo atbula ir išvydo regėjimą. Ji pamatė prie jos artėjančią angelišką būtybę baltais rūbais. Ta būtybė ją pakėlė ir pernešė į vietą, kurioje šviesa švietė ne taip ryškiai, ir ten ją paliko. Kiek atsigavusi, ji su nuostaba suvokė, kad jai prieš akis – Golgotos scena. Viešpats kabėjo ant kryžiaus, kraujas lašėjo iš Jo žaizdų. Ji matė agoniją Jo veide, jam kankinantis.

Tuo pačiu metu Efrosyni išgirdo iš tolumos atsklindančius riksmus. Ji pasisuko, norėdama pažiūrėti, iš kur jie sklido, ir už kryžiaus pamatė didžiulę prarają, kurioje liepsnojo ugnis. Tai buvo ugnies vandenynas. Ji girdėjo daugybės žmonių balsus – jie keikė Dievą. Tą akimirką ji pajuto, kaip kažkokia jėga suspaudė jos galvą, palenkusi virš atsivėrusios bedugnės, o balsas, kurį ji jau buvo girdėjusi, tarė: „Tai ir tau skirta vieta.“

Ją apėmė siaubas! Ji pradėjo verkti ir maldauti pasigailėjimo. Krito prie kryžiaus vis dar jausdama tą ją slėgusią sunkią našta. Ji ilgokai verkė ir raudėjo. Po kiek laiko ji išgirdo meilės ir gailestingumo kupiną balsą: „Jis tai padarė dėl tavęs! Jis mirė už tave! Jei prašysi atleidimo ir

priimsi Jo auką dėl tavęs, tau nereikės keliauti ten [į ugnies ežerą]!“ Efrosyni ėmė raudoti dar labiau ir rimtai sureagavo į tai, ką tas balsas jai sakė. Ji paprašė atleidimo, ir ją slėgusi našta akimirksniu buvo paimita ir nurista prie kryžiaus papėdės.

Ji pažvelgė į viršų ir pamatė priešais ją stovintį Viešpatį Jėzų, pasipuošusį savo šlove. Jis pakėlė ją ir nunešė ant gražios žalios kalvos. Dabar ji galėjo mintimis su Juo kalbėtis. Ji vis klausė, o Jis atsakinėjo. Tai buvo nuostabu! Ji paklausė, kur jie eina, ir Jis atsakė: „Susitikti su tavo Dangiškuoju Tėvu!“

Jiems beveik pasiekus kalno viršūnę, ji matė, pro vartus besiveržiančią šviesą. Visur skambėjo nuostabi, angeliška muzika ir dainos – atrodė, kad tai sklinda nuo gėlių ir medžių. Jie pasiekė viršūnę ir įžengė pro vartus. Tai buvo nepakartojama. Grožį, kurį išvydo, sunku apsaityti!

Jie nuėjo tiesiai prie sosto. Efrosyni nematė Dievo veido, nes jis buvo uždengtas, bet matė iš debesų išnyrančią ranką ir didžiulę knygą. Ranka pradėjo rašyti. Norėdama pamatyti, kas buvo rašoma, ji pasilenkė ir savo nuostabai pamatė, kad į Gyvenimo knygą įrašomas jos vardas! (Tiesa, tuo metu ji nežinojo, kad tai buvo Gyvenimo knyga.) Dangiškasis Tėvas, įrašęs jos vardą Gyvenimo knygoje, tarė: „Sveika atvykusi į šeimą!“ – ir pabučiavo ją į kaktą. Tuo metu Efrosyni pamatė į ratelius sustojančius ir pradedančius šokti, dainuoti bei garsiai džiūgauti angelus! Ji atpažino, kad šokdami angelai dainavo jos vardą. Prie jų prisijungė ir ji. Tik vėliau ji sužinojo, kad angelai šoko ir džiūgavo jos garbei, nes ji buvo išgelbėta. Kiek vėliau Viešpats vėl kreipėsi į ją ir pasakė, kad atėjo metas jai grįžti į žemę, nes Jis numatė jai didelį darbą: dėl Jo vardo jai teks iškęsti išbandymus ugnimi, bet Jis visuomet bus šalia jos, o kai viskas bus įvykdyta, ji grįš pas Jį amžiams.

Tą akimirką Efrosyni atsibudo – buvo sukniubusi ant grindų savo kambaryje. Ji labai nuliūdo, suvokusi, kad vėl grįžo į žemę po ką tik patirtos dangiškos kelionės, bet neturėjo kito pasirinkimo.

Kai kaimelyje pasklido žinia apie Efrosyni patyrimą, prasidėjo

persekiojimas. Pirmasis, užmušiąs ją kirviu, jei ji neatsisakys savo įsitikinimų, pagrasino jos tėvas. Tačiau ji jam atsakė, kad niekada neišsižadės to, ką patyrė.

Persekiojimai vis stiprėjo... Vieną vakarą Efrosyni sesuo atėjo pas ją ir įspėjo, kad kai kurie žmonės ryte planuoja išsivesti ją į kaimo aikštę, kurioje buvo graikų apeigų bažnyčia. Jie išneš Marijos ikoną ir, jei ji nenusilenks ikonai ją pagarbindama ir jos nepabučiuos, jie apipils ją benzinu ir padegs.

Efrosyni nepatikėjo, kad žmonės galėtų taip pasielgti, bet buvo panašu, kad jie tikrai buvo pasiruošę įgyvendinti tai, ką buvo sumanę, nes tą naktį pas jaunąją Efrosyni atėjo Viešpaties angelas. Jis ją pažadino, liepė apsirengti ir išeiti pro priekines duris. Ji pakluso, o pasiekusi priėngį pajuto, kad kažkas kelia ją nuo žemės. Ji fiziškai buvo perkelta iš savo namų į saugią vietą kitame kaime, už keliasdešimt mylių.

Neįsivaizduojami kankinimai

Džojos močiutė hado nematė. Ji matė ugnies ežerą, kuris dar vadinamas „antrąja mirtimi“. Jos likimas pasikeitė, nes ji apsisprendė visa širdimi sekti paskui Jėzų Kristų. Šventame Rašte skaitome:

„O bailiams, kurie nusigręžia nuo sekimo manimi [Jėzumi], ir tiems, kurie yra man neištikimi ir nesąžiningi, ir žudikams, ištvirkėliams bei tiems, kurie bendrauja su demonais, ir stabmeldžiams, ir visiems melagiams – visiems jiems paruošta vieta ežere, degančiame ugnimi ir siera. Tai yra antroji mirtis (Apr 21, 8 TLB).

Atkreipkite dėmesį, kad ežeras dega „ugnimi ir siera“. Siera – tai degi medžiaga, pasižyminti nemetalų savybėmis, kuri degdama išskiria didelį karštį ir nemalonų kvapą. Dauguma apibūdinančiųjų pragarą pasakoja apie klaiką jo dvoką. Jie sako, kad tai „nepakeliama“ smarvė. Tiesą sakant, patyrusieji mirusiųjų buveinę, kuriuos aš pažįstu, pasa-

koja, kad mūsų kalboje nėra žodžių, kuriais būtų galima apibūdinti tuos kankinimų ir siaubo pojūčius.

Taip pat atkreipkite dėmesį ir į frazę antroji mirtis. Jėzus sako: „Kas turi ausis, teklauso, ką Dvasia kalba bažnyčioms. [Vadinasi, tai, ką Jis tuoj pasakys, skirta ne netikintiems.] ‘Nugalėtojas nenukentės nuo antrosios mirties’“ (Apr 2, 11).

Galbūt jums pasirodys keista, kad Jėzus tai sako bažnyčioms. Tačiau, pastebėkite: ankstesnėje eilutėje mes matome tris pagrindines ugnies ežere degiančių žmonių kategorijas. Pirmoji grupė – tai tie, kurie nusigręžė nuo Jėzaus, liovėsi Jį sekti. Antroji – tie, kurie buvo Jam neištikimi. O trečiąją grupę sudaro nusidėjėliai, kurie išvis niekada su Juo nevaikščiojo. Pirmieji du aprašymai kalba apie tuos, kurie kažkada buvo bažnyčioje.

Prisiminkite pirmuosius tris asmenis, kuriuos aptarėme mūsų alegorijoje: Bailiąją, Apgautąją ir Nepriklausomąją. Du iš jų buvo aktyvūs Endelio mokyklos, kuri simbolizuoja bažnyčią, mokiniai. Netrukus patyrinėsime tai giliau.

Antroji mirtis – tai nenusakomas visą amžinybę besitęsiantis skausmas ugnies ežere. Vėlgi, pagalvokite apie pirmąjį skyrių, kuriame aptarėme amžinybę: per amžių amžius, be pabaigos, be atokvėpio, be išėities! Kai kurie galvoja, kad ši agonija galiausiai baigsis, bet tai aki-vaizdžiai neatitinka to, ko moko Dievo žodis, teigiantis: „Jie bus kankinami dieną ir naktį per amžių amžius“ (Apr 20, 10).

Siekdamas parodyti, kad šie kankinimai niekada nesibaigs, apie tuos, kurie nepaklūsta Jo žodžiui, Jėzus sako: „Ir eis šitie į amžinąjį nubaudimą, o teisieji į amžinąjį gyvenimą“ (Mt 25, 46). Atkreipkite dėmesį į žodžius „amžinąjį nubaudimą“ – kitaip tariant, nubaudimas niekada nesibaigs. Jis amžinas! Tad Jėzus įspėja:

„O jei tave gundo nusidėti tavo akis, išlupk ją, nes verčiau tau vienaakiui įeiti į Dievo karalystę, negu su abiem akimis būti įmestam į pragarą (gehena)“ (Mk 9, 47).

Kaip matote, Jėzus čia kalba apie geheną, ugnies ežerą. O dabar pažvelkite, kaip ši eilutė išversta kituose vertimuose:

„Ir jei tavo akis traukia tave nusidėti, – išlupk ją, nes geriau tau vienakiui įeiti į Dievo karalystę negu su abiem akim būti įmestam į ugnies pragarą, kur jų kirminas nemiršta ir ugnis negęsta“ (Mk 9, 47–48 KBV).

Taigi matome, kad juos ėdantys kirminai niekada nemiršta, vadinasi, jie nuolat turi ką valgyti. Palyginkime tai su žemėje vykstančiais procesais. Kai žmogus fiziškai miršta, kirminai ėda kūną tol, kol lieka tik kaulai, o tada ir tie kirminai miršta. Tačiau gehenoje kirminai niekada nemiršta, nes tai, kuo jie minta, niekada nesibaigia.

Viena pragarą mačiusi moteris pasakojo, kad ji matė didžiules kirminėles, ėdančias ugnyje kankinamų žmonių kūnus, tačiau, kad ir kiek ilgai jie buvo pragare, ant jų tebebuvo kūnas, kuris buvo nuolat ėdamas.

Taip, jūs suprantate teisingai – šios vietos neįmanoma įsivaizduoti! Tačiau turime išlaikyti omenyje ir tai, kad Dievas pradžioje nekūrė žmonėms ugnies ežero. Įsiklausykite, ką Jėzus sako tiems, kurie išmetami į šią siaubingą vietą:

„Paskui jis prabilo į stovinčius kairėje: ‘Eikite šalin nuo manęs, praieiktieji, į amžinąją ugnį, kuri prirengta velniui ir jo angelams’“ (Mt 25, 41).

Ugnies ežeras buvo sukurtas velniui ir puolusiems jo angelams, ne žmonijai. Tačiau velnias apgaulinėja ir į amžinosios bausmės vietą nusitempia nemažai žmonių. Panašiai kaip matėme ir mūsų alegorijoje: Dagonas daugelį apgavo, ir Džeilino rūstybė, kuri pradžioje buvo skirta tik Dagonui, turėjo būti nukreipta ir į jo įtakai pasidavusiuosius. Antraip Džeilinas nebūtų buvęs teisingas.

Sėkmė per amžius

Ankstesniame skyriuje matėme, kokia gyva yra Džeilino rūstybė. Šventajame Rašte skelbiama, kad vyras ar moteris, kurie geria „Dievo įniršio vyno <...> bus kankinamas ugnimi ir siera angelų ir Avinėlio akyse. Jų kentėjimų dėmai rūks per amžių amžius“ (Apr 14, 10–11).

Dar kartą pagalvokite – „per amžių amžius“. Prisiminkite mūsų diskusiją pirmame skyriuje apie amžinybę, apie bandymą suvokti begalybę. Protu to suprasti neįmanoma, bet galime tai suvokti širdimi. Dėl to Dievas ir dejavo dėl visos kartos, kuri Jo nesiklausė:

„O, kad jie visada turėtų tokią širdį manęs bijoti ir laikytis visų mano įsakymų! Tada jiems ir jų vaikams sektųsi amžinai!“ (Įst 5, 29)

Atkreipkite dėmesį į žodį *amžinai*. Jei tik žmones skatintų tai, kas išlieka, jei tik jie būtų įkvėpti amžinybės!

Atkreipkite dėmesį ir į šiuos Dievo žodžius: „visada turėtų <...> laikytis visų mano įsakymų.“ Jis nepasakė: „kurį laiką turėtų laikytis visų mano įsakymų.“ Nepasakė ir taip: „Visada turėtų laikytis kai kurių mano įsakymų.“ Ne, parašyta visada laikytis visų! Mums įsakyta visiškai ir nuolatos paklusti Jo valiai.

Galite pagalvoti: „Aš nesilaikiau visų Jo įsakymų. Teisme būsiu pripažintas kaltu!“ Taip, jūs galvojate teisingai. Dievo įstatymas atpažįsta ir įrodo, kad nė vienas žmogus neatitinka Dievo teismo standartų, ir teisme visi bus pripažinti kaltais. Niekas negali stoti prieš Dievą ir pasakyti: „Gyvenau Tavo karalystės vertą gyvenimą ir nenusipelniau būti nubaustas amžina bausme.“

Šio neatitikimo priežastis slypi giliai – pačioje pradžioje, kai sode žmogus savo valia nepakluso Dievui. Taip pasielgdamas jis „apsivilko nuodėmingą prigimtį“. Šiuo išdavikišku poelgiu jis pasmerkė save tapti šėtono vergu, pririštu prie jo valdų. Žmogus niekaip negali atpirkti ar išgelbėti savęs. Ši kritusi prigimtis bus perduodama toliau visiems

Adomo ir Ievos palikuonims, t. y. visai žmonijai, nes mes gimstame jau turėdami savo tėvų prigimtį.

Tik iš tyros meilės Dievas pažadėjo atsiųsti mums Gelbėtoją, nors pats žmogus yra visiškai atsakingas už savo kritusią prigimtį. Prieš šimtus metų iki Kristaus gimimo buvo išpranašauta, kad Jis gims iš mergelės (žr. Iz 7, 14). Jo Tėvas yra Dievas, o Jo mama buvo nekalta mergaitė, vardu Marija, karaliaus Dovydo palikuonė. Taip ir turėjo būti, nes jei abu tėvai būtų žmonės, Jėzus taip pat būtų perėmęs tik Adomo prigimtį. Taip ir Jis būtų buvęs nuodėmės vergas. Jis nebūtų gabus gyventi tobulo gyvenimo, todėl nebūtų galėjęs mūsų atpirkti. Tačiau Jis turėjo gimti iš moters, nes žmogus nupuolė, tad žmogus turėjo ir sumokėti kainą už mūsų išdavystę. Todėl Jėzus šimtu procentų buvo Dievas ir šimtu procentų buvo žmogus.

Kai Jėzus buvo nukryžiuotas, Jis prisiėmė visas mūsų nuodėmes ir mirė, praliedamas savo kraują ir taip sumokėdamas kainą už mūsų nuodėmes. Tačiau kadangi Jis gyveno tobulą teisingo gyvenimą, Tėvas prikėlė Jį iš numirusių ir pasodino savo dešinėje. Karalius Dovydas, kuris taip pat buvo ir pranašas bei Jėzaus protėvis, daugiau nei prieš tūkstantį metų iki paties įvykio numatė, kas nutiks po Jėzaus nukryžiovimo. Sekminių dieną Petras cituoja jo žodžius, paskelbdamas:

„Būdamas pranašas ir žinodamas iškilmingą Dievo priesaiką, kad jo palikuonis užimsiąs jo sostą, Dovydas visa tai numatė ir kalbėjo apie Mesijo prisikėlimą, kad jis neliksiąs mirusiųjų pasaulyje ir jo kūnas nesupūsiąs. Tą Jėzų Dievas prikėlė, ir mes visi esame šito liudytojai“ (Apd 2, 30–32).

Jėzus buvo prikeltas iš mirusiųjų, kad mus išlaisvintų. Atkreipkite dėmesį – Petras sako, jog Jis nebuvo paliktas mirusiųjų pasaulyje, bet šie žodžiai mums kalba, kad Jis ten buvo. Kada Jis ten buvo? Tam tikru metu tarp kryžiaus ir prisikėlimo? Jėzus paragavo mirties, arba pragaro, dėl visų mūsų, kad mums nereikėtų ragauti amžinosios bausmės.

Kai mes atsisakome savanaudiško, tik į mus sutelkto gyvenimo ir visiškai atsiduodame Jo valdžiai, tai, ką Jis dėl mūsų padarė – praliejo savo kraują ir paragavo mirties, – tampa išpirka mums atpirkti ir mūsų išteisinimu Dievo akyse. Mums dovanojamas Jo teisumas, ir mes galime pasitikėdami stovėti priešais Jo teismo sostą. Šlovinkite Dievą per amžių amžius!

Dėl to mums labai aiškiai sakoma: „Jūs juk esate išgelbėti malone per tikėjimą ir ne iš savęs, bet tai yra Dievo dovana, ir ne darbais, kad kas nors nesigirtų“ (Ef 2, 8–9).

Jei niekada nesate atgailavę dėl to, kad gyvenote nepriklausydami nuo Dievo, jei nesate atsisakę savo nuodėmingų kelių ir visiškai pavėdę savęs Jėzaus valdžiai, tuomet tuojau pat atsiverskite knygos gale esantį priedą - šioje dalyje aš paaiškinsiu Dievo planą jūsų gyvenimui ir drauge su jumis pasimelsiu, kad priimtumėte Jėzų Kristų kaip savo asmeninį Viešpatį ir Gelbėtoją.

Dauguma tikinčiųjų gerai žino Biblijos eilutes, kalbančias apie tai, ką rašiau keliuose pastaruosiuose puslapiuose. Tačiau supratau, kad daug tikinčiųjų ne iki galo supranta tai, apie ką kalbėsiu keliuose kituose skyriuose. Tiesą sakant, daugelis vadinančiųjų save krikščionimis bus šokiruoti paprastų tiesų, kurias atveria tolesniuose puslapiuose aptariamose Šventojo Rašto eilutėse. Taip pat kituose skyriuose pamatysime, kodėl tiesa apie amžinąją bausmę yra pamatinės žinios, būtinos, kad kiekvienas tikintysis galėtų sveikai augti, neatskiriama dalis.

APGAUTŲ JŲ TEISMAS

Mes žinome, kad Dievas teisingai teisia.

Rom 2, 2

Jėzus atėjo, kad išgelbėtų mus ir mums nereikėtų vykdyti amžinos bausmės už nuodėmę, kuri nuo pradžių buvo skirta šėtonui ir jo kohortoms. Tai, kad Jis atiduoda savo gyvenimą už mus, parodo mums nuostabią Dievo meilę.

Pamąstykite apie tai. Viešpats sukūrė žmoniją, kaip ir visus gyvūnus, paukščius, vabzdžius, jūros gyvūnus ir visą žemę, įskaitant ir jos atmosferą, kaip tobulus kūrinys. Mes skaitome: „Dievas apžvelgė visa, ką buvo padaręs, ir iš tikrųjų matė, kad buvo labai gera“ (Pr 1, 31). Jis patikėjo tobulą kūriniją į žmogaus rankas, kad šis ją saugotų ir puoselėtų. Kaip psalmistas skelbia: „Dangūs – VIEŠPATIES dangūs, bet žemę jis davė žmogui“ (Ps 115, 16). Adomo pareiga buvo ne tik save, bet ir visą kūriniją ginti nuo Liuciferio, didžiausio Dievo priešo.

Dievas netroško robotų, kurie negalėtų laisvai pasirinkti mylėti, paklusti ir bendrauti su Juo. Tad vienas medis iš daugybės sodo medžių buvo susietas su šiuo įsakymu: „Nuo visų sodo medžių tau leista valgyti, bet nuo gero ir pikto pažinimo medžio tau neleista valgyti, nes kai tik nuo jo paragausi, turėsi mirti“ (Pr 2, 16–17).

Mirtis, apie kurią kalbėjo Dievas, nebuvo fizinė mirtis, nes Adomas dar daugelį metų nepatyrė fizinės mirties (nors tai ir buvo jo neklusnumo pasekmė). Tačiau Viešpats parodė žmogui, kad jis bus atskirtas nuo dieviško gyvenimo ir perims Liuciferio prigimtį, kuri yra mirtis.

Po kurio laiko Liuciferis apgavo Ievą, iškreipdamas jos akyse Dievo

charakterį. Jis sugebėjo nukreipti jos dėmesį nuo visų prieinamų medžių į tą vieną, kuris buvo uždraustas. Ji nusprendė, kad medis buvo geras, naudingas ir malonus, ir valgė jo vaisių. Taip nutiko dėl to, kad dabar ji matė Viešpatį kaip tą, kuris ima, o ne tą, kuris duoda.

Galiausiai ne tik Adomas, bet ir visa jam pavesta kūrinija, iškart apsisvilko mirtinga prigimtimi. Iki Adomo išdavystės gyvūnai nemedžiojo, neėdė mėsos ir nemirdavo. Uraganai, žemės drebėjimai, viesulai, badas, ligos, maras neegzistavo. Visa tai atsirado dėl to, kad žmogus nesaugojo to, ką Dievas patikėjo jo globai. Skaitome:

„Mat kūrinija buvo pajungta tuštybei – ne savo noru, bet pavergėjo valia – su viltimi, kad ir pati kūrinija bus išvaduota iš pragaišties vergovės ir įgis Dievo vaikų garbės laisvę“ (Rom 8, 20–21).

Gamta buvo pasmerkta mirčiai ne savo noru, o dėl žmogaus nepaklusnumo Dievui. Adomas negynė to, kas buvo patikėta jo globai. Jis ne tik gamtą, bet ir save, savo žmoną ir visas būsimas atžalas pajungė tam, kas pradžioje buvo Liuciferiui skirtas prakeikimas, – jie buvo atskirti nuo Dievo. Koks klasingumas! Kokia išdavystė!

Dabar Dievas galėjo pasakyti: „Žmonija, kurią mylėjau, laiminau ir sukūriau tobulą, iškeitė mane į Liuciferį. Te jie visi eina į ugnies ežerą, o MES (Tėvas, Sūnus ir Šventoji Dvasia) viską pradėsime iš pradžių. Mes sukursime kitą visatą su kūriniais, kurie liks mums ištikimi ir mylės mus taip, kaip mes juos mylime.“

Jei Viešpats būtų taip pasielgęs, toks Jo sprendimas būtų buvęs visiškai teisingas. Tačiau dėl savo neįtikėtinai meilės, Jis pažadėjo žmonijai atsiųsti Atpirkėją, išlaisvinsiantį mus iš vergijos, į kurią patys įsikinkėme. Tas Atpirkėjas bus Jo Sūnus, su kuriuo Jis kūrė dangų ir žemę. Kitaip tariant, už mūsų nuodėmę ir mirtingą prigimtį Jis sumokės siaubingą kainą, nors Jis nepadarė nieko blogo, tik nuo pat pradžių mus mylėjo. Tokia yra neįtikėtina meilė.

Štai dėl ko reikėjo Golgotos. Mane stebina, kai netikintys niekina krikščionis, sakydami: „Kaip mylintis Dievas gali negirdėjusius Evangelijos žmones siųsti į pragarą?“ Aš atsakau paprastai: „Tai – ne Jo kaltė, o mūsų.“ Jėzus sumokėjo siaubingą kainą, kad išlaisvintų žmoniją. Po to tiems iš mūsų, kurie jau suprato šią Gerąją Naujieną, Jis liepė eiti į visą pasaulį, pasakojant dar negirdėjusiems, kad esame atpirkti iš praeikimo, kurį patys užsitraukėme sau ir visai kūriniui. Mes turėsime atsiskaityti už savąją kartą. Dievas savo darbo dalį jau atliko!

Mes apsivelkame gerąją prigimtį

Jėzus ne tik atliko bausmę už mūsų nuodėmes, bet Jame mums taip pat suteikiama nauja, į Dievo prigimtį panaši prigimtis. Mes nebesame nuodėmės vergai. Kai žmogus visiškai paveda savo gyvenimą Jėzui, jis tampa nauju kūriniu.

„Taigi kas yra Kristuje, tas yra naujas kūrinys. Kas buvo sena, praėjo, štai atsirado nauja“ (2 Kor 5, 17).

Kai priimame Jėzų Kristų kaip Viešpatį, mes tiesiogine to žodžio prasme mirštame. Senoji mūsų prigimtis Dievo akyse numarinama – nukryžiuojama su Kristumi. Gimsta visiškai naujas, Dievo prigimtį turintis žmogus. Taip mes gimstame iš naujo. Dabar mes esame laisvi nuo prigimties, kuri kadaise valdė mūsų gyvenimą. Šventame Rašte aiškiai parašyta: „<...> kad kaip Kristus buvo prikeltas iš numirusių Tėvo šlove, taip ir mes gyventume naują gyvenimą <...> mūsų senasis žmogus buvo nukryžiuotas kartu su Juo, kad būtų sunaikintas nuodėmės kūnas ir kad mes daugiau nebevergautume nuodėmei. Juk kas miręs, tas išlaisvintas iš nuodėmės. Jeigu esame mirę su Kristumi, <...> gyvensime su Juo“ (Rom 6, 4. 6–8 KBV). Dabar galime gyventi vadovaudamiesi Kristaus, o ne dėl Adomo išdavystės mus pančiojusia prigimtimi.

Krikščioniui visiškai nedera niekinti žmogaus, kuris nėra priėmęs Jėzaus kaip savo Valdovo. Šio asmens dvasinis DNR užprogramuotas nusidėti, ir būtent tai jie ir daro. Bet labai keista ir visiškai nenatūralu, kai „tikintysis“ kartkartėmis sąmoningai nusideda. Žodį „tikintysis“ parašiau kabutėse dėl to, kad asmuo, kuris išpažįsta Jėzų kaip savo Gelbėtoją ir Viešpatį, bet gyvena nuodėmingai, iš tikrųjų toks nėra. Jei jis iš tikrųjų būtų tikintysis, jo gyvenime prasiveržtų dieviška prigimtis. Jėzus labai aiškiai sakė:

„Juk geras medis duoda gerus vaisius, o netikęs – blogus. Geras medis negali duoti blogų vaisių, o netikęs – gerų. Kiekvienas medis, kuris neduoda gerų vaisių, bus iškirstas ir įmestas į ugnį. Taigi jūs pažinsite juos iš vaisių“ (Mt 7, 17–20).

Tai, ką Jėzus čia sako, nėra sudėtinga, ir tai nekinta. Tai, kas išauga, priklauso ne nuo vaisiaus, bet nuo medžio prigimties. Tačiau medžio prigimtis paaiškėja tik užaugus vaisiui.

Jei prieinate prie krūmo, ant kurio dera puikios šilauogės, jūs žinote, kad šio krūmo vaisiai tinkami maistui. Ir priešingai, jei randate nuodingų uogų, tas krūmas nėra geras. Ar medis geras, ar nuodingas, sprendžiama pagal tai, kokius vaisius jis veda. Jėzus sako, kad, norint atpažinti, ar žmonės yra nuoširdūs krikščionys, reikia žiūrėti ne į tai, ką jie sako, kokie pamaldūs atrodo ar kaip dažnai lankosi krikščionių susibūrimuose, jie atpažįstami iš to, ką jie daro! Ar jie nėra savanauđžiai ir jų darbai nukreipti į Karalystę? Ar jie visgi siekia savanaudiškų tikslų ir žvalgosi į pasaulį, kaip apaštalas Jonas rašo savo laiške:

„Nemylėkite pasaulio kelių. Nemylėkite to, kas pasaulyje. Meilė pasauliui užgožia meilę Tėvui. Beveik viskas, kas vyksta pasaulyje – noras, kad viskas būtų pagal mus, noras visko sau, noras atrodyti svarbiam, – nieko bendro neturi su Tėvu. Tai tik atskiria mus nuo Jo. Pasaulis ir visi jo „noriu, noriu, noriu“ yra pakeliui į pražūtį, bet

visiems, kurie daro tai, ko nori Dievas, yra skirta amžinybė“ (1 Jn 2, 15–17 MSG).

Lizai ir man prireikė daug laiko, kad šia tiesa įtikintume savo vaikus. Jie mokėsi krikščioniškose mokyklose ir matė daugybę klasės draugų, kurie reguliariai su savo tėvais lankė bažnyčios susirinkimus ir išpažino esą krikščionys, bet nuolat rašydavo malonumą jiems teikiančius vaisius, kaip rašoma ankstesnėje eilutėje, o ne panašius vaisius į Kristaus. Šie klasės draugai gyveno sau ir netroško, neieškojo Dievo valios, nesidžiaugė ją vykdydami.

Ši situacija mokykloje tėra vienas iš daugelio pavyzdžių, kuriuos galėčiau pateikti. Ši problema matoma namuose, versle ir net bažnyčiose ar tarnystėse. Yra daug išpažįstančiųjų, kad yra krikščionys, bet vaisiai, kuriuos jie veda, labai aiškiai rodo, kad yra priešingai.

Tipinis „pokalbis“

Evangelija, kurią mes ilgai skelbėme, buvo vienpusiška, svarbu buvo, kad žmogus priimtų Jėzų ir pasimelstų atgailos malda. Mes išpažįstame Jį „Viešpačiu“ ir po maldos – jau esame išgelbėti amžiams. Bet Jėzus moko ne taip. Jis sako: „Ne kiekvienas, kuris man šaukia: ‘Viešpatie, Viešpatie!’ įeis į dangaus karalystę <...>“ (Mt 7, 21).

Jei tik įsiklausytume į Jėzaus žodžius, žvelgdami ne per ilgą laiką girdėtų pamokslų, mokymo, rašinių ir giesmių prizmę, pamatytume, kad šiais laikais mūsų skelbiama Evangelija jiems prieštarauja. Jėzus negalėjo pasakyti aiškiau: ne visi, kurie pasimeldžia atgailos malda, išpažindami Jį savo Viešpačiu, eis į dangų. O jei jie neina į dangų, tėra vienintelė alternatyva, kaip ir matėme ankstesniame skyriuje.

Apžvelkime tipines evangelines pamaldas. Vedantysis pradeda nuo žinios „ateikite pas Jėzų ir gaukite palaiminimą“. Jis pasakoja, kaip Jėzus mums suteiks džiaugsmą, ramybę, turtus, laimę, sveikatą, dangų ir t. t. Nesupraskite manęs neteisingai, – Dievas trokšta mus laiminti,

bet Jėzus niekada neviliojo žmonių palaiminimais, kad pritrauktų Juo sekti.

Praėjus maždaug trisdešimt penkioms pardavimų reklamos minutėms, tarnautojas paprašo susirinkusiųjų nulenkti galvas ir jų paklausia, ar, jei jie mirtų ši vakarą, eitų į dangų? Kartais tarnautojas apsilankiusius padrąsina pasisukti į žmones, esančius iš kairės ir dešinės, ir užduoti tą patį klausimą jiems – ar jie eitų į dangų, jei šiandien mirtų? Jei jie negali atsakyti „taip“, tarnautojas ragina: „Paimkite juos už rankų ir atveskite į priekį.“

Kandidatams einant į priekį, giedamos nuotaiką atitinkančios giesmės, tokios kaip dešimto dešimtmečio populiarioji „Ateinu toks, koks esu“. Kitais atvejais, kai žmonės eina į priekį, klausytojai paprasčiausiai ploja ir šypsosi, muzikantams grojant pergalingą melodiją.

Kai visi sueina į priekį, tarnautojas paprašo palenkti galvas ir pakartoti įprastą maldą, pavyzdžiui: „Tėve, išpažįstu, kad esu nusidėjėlis. Atleisk man mano kaltę. Jėzau, atiek į mano gyvenimą kaip mano Viešpats ir Gelbėtojas. Ačiū, kad padarei mane savo vaiku, Jėzaus vardu. Amen.“

Klausytojai džiūgauja, muzika groja, o naujieji „atsivertusieji“ palieka susirinkimą „tokie, kokie buvo“. Tik dabar jie dar ir apgauti. Nieko nebuvo pasakyta apie tai, kad reikia atgailauti dėl savo nepaklusnaus gyvenimo būdo, atsisakyti savo troškimų, kad priimtume Dievo valią, ir dėl Kristaus paliepimo atsisakyti savo gyvenimo dėl Kristaus paliepimo. Jie išpažino Jėzų kaip savo Viešpatį, bet jų širdis nepasikeitė. Jėzus dabar buvo tiesiog viena jų gyvenimo dalis. Karalių Karalius ir Viešpačių Viešpats neateina į žmogaus gyvenimą, kad būtų antras – ar netgi pirmas – tarp kitų varžovų. Jis ateina tik kaip vienintelis mūsų Karalius, ir nėra nei žmogaus, nei kokio daikto ar veiklos, kurie galėtų konkuruoti su Juo dėl vietos mūsų širdyse. Jis turi būti Viešpats, o tai reiškia visavaldis Šeimininkas ir Savininkas, nes mūsų gyvenimas mums nebepriklauso.

Pagalvokite: ar tuoktumėtės su asmeniu, kuris bus jums ištikimas, kaip ir kitiems savo meilužiams, bet jūs būsite pirmas? Ar begali būti

kas absurdiškiau, nei tai sakyti visatos Karaliui? Ar Jis priims nuotaką, kuri sako: „Tu būsi pirmasis tarp visų mano meilužių“? Tokiomis sąlygomis neįmanomi jokie sandora paremti santykiai, tokiomis sąlygomis neįmanoma tapti viena. Kokia apgaulė!

Šie nauji „atsivertusieji“ neleido kryžiui nužudyti jų savanaudiško, pasaulietinio gyvenimo ir padaryti vietos naujai Jėzaus prigimčiai susiformuoti. Jiems tiesiog buvo parduotas geresnis gyvenimas čia ir rojaus pažadas. Tai įdomu. Daugumoje šalių, kuriose krikščionys yra persekiojami, žmonės krikščionimis tampa žinodami, kad jie praranda savo gyvenimą. Šiandien Vakarų valstybėse mes atiname pas Jėzų, kad gautume geresnį gyvenimą ir patektume į dangų. Bet mums taip pat reikia prarasti savo gyvenimą dėl Jo.

Šiandien dėl Evangelijos, kuri buvo jiems paskelbta, daugelis tipinių mūsų visuomenės evangelikų gyvena apgauti. Naujieji atsivertusieji gali degti dėl naujai atrasto „tikėjimo“, ištraukti į krikščioniškas veiklas, lankyti bažnyčią ir netgi savanoriauti evangelizaciniuose renginiuose, nes tai jiems nauja ir jaudina. Tai jiems – tarsi tapti nauju klubo nariu, išbandyti naują sporto šaką, pradėti lankyti naują mokyklą arba pradėti dirbti naujame darbe. Visa tai jiems yra nauja. Bet šie krikščionys nepadarė to, ką Jėzus įsakė visiems tikriems savo sekėjams – apskaičiuoti buvimo Jo sekėju kainą ir tik tuomet priimti galutinį sprendimą – pavesti savo gyvenimą Jo tarnystei visam laikui (žr. Lk 14, 27–33).

Pelno praradimas

Tokie yra mainai. Mes atiduodame visą savo gyvenimą, o vietoj jo gauname Jo gyvenimą (Jo prigimtį). Jėzus tai nuolat kartuoja:

„Jei kas nori eiti paskui mane, teišsižada pats savęs [pamiršta, ignoroja, atsisako ir nebemato savęs bei savo interesų], teima savo kryžių ir [tapdamas mano mokiniu ir stodamas mano pusėn] teseka manimi [nuolat būdamas, visada man ištikimas]“ (Mk 8, 34 AMP).

Mes nuolat išliekame Jam ištikimi. Išgelbėjimas nėra tik vienkartinė malda ir toliau ta pačia vaga tekantis gyvenimas, tik dabar esate „krikščionių“ klubo nariai, susieti dangumi. Jėzus sako: „Kas nori išgelbėti savo gyvybę, tas ją praras; o kas pražudys savo gyvybę dėl manęs ir dėl Gerosios Naujienos, tas gaus tikrąją gyvybę“ (Mk 8, 35 NLT). Išplėstiniame Biblijos vertime ši eilutė išversta taip: „Kas atiduoda savo gyvenimą [kuris skirtas tik gyvenimui žemėje] dėl manęs ir dėl Evangelijos, jį išgelbės [išgelbės savo aukštesnįjį, dvasinį gyvenimą amžinoje Dievo Karalystėje].“

Tai galutiniai mainai: mes atiduodame savo, kaip savo gyvenimo savininkų, teises. Taip pasielgę, mes esame įgalinami eiti paskui Jį taip, kaip Jis trokšta. Už tai mes gauname amžinąjį Jo gyvenimą. Evangelijoje, kuri skelbiama šiandien, mes nepabrėžiame šio ypatingai svarbaus sekimo Jėzumi aspekto. Mes pasakojam tik apie naudą. Iš esmės, mes skelbiame prisikėlimo pažadus, nepaskelbdami apie kryžiaus poveikį ir Dievo kvietimą.

Tai galima palyginti su situacija, kai jaunuolis pamato per televiziją kvietimą stoti į kariuomenę. Jis mato maždaug savo amžiaus gražiai atrodantį, elegantišką, uniformą dėvintį jūrininką, kuris stovi didžiulio laivo, plaukiančio atvira jūra po žydrą dangumi, denyje ir šypsosi savo bendražygiams. Tuomet parodo šį jūreivį įvairiuose pasaulio uostuose, – ir visa tai – nemokamai.

Jaunuolis iškart eina ir užsirašo į kariuomenę. Jis neskaito priėmimo sąlygų, nes jo dėmesio centre – tik nauda. Jis labai laimingas: dabar jis taps nuostabios kariuomenės dalimi, susiras daug naujų draugų ir mėgausis pasaulio vaizdais.

Tačiau labai greitai, vos prasidėjus pirmiesiems mokymams, tas vyrukas supranta, kad jis negalės miegoti iki devintos valandos, kaip buvo įpratęs. Jam įsakyta nusikirpti ilgai augintus plaukus, jis negali dažnai lankytis įvairiuose susibūrimuose, nes bazę jis gali palikti tik porą dienų per mėnesį. O blogiausia yra tai, kad jis turi gyventi pagal

pulko režimą ir neturi daug laiko bendravimui su kitais žmonėmis. Be to, jis plauna tualetus ir šluoja prišiukšlintas sales, daro atsispaudimus ir kitus sudėtingus pratimus. Jis neturi tiek laisvo laiko, kiek anksčiau turėjo, ir kiekvieną vakarą krenta į lovą iš nuovargio.

Šis jaunuolis vis dar turi vilties, nes žino, kad greitai jis bus laive. Pasiruošimui pasibaigus, jis paskiriamas į laivą, bet ten jo laukia taip pat nepaprastai daug darbo, tik darbas dabar atviroje jūroje. Prasideda karas, ir vyrukas atsiduria kare, į kurią neužsirašė.

Jaunuolis įsirašė į kariuomenę, nes jam siūlė gyvenimą, kurio jis nebūtų galėjęs sau suteikti, ir tai buvo siūloma nemokamai. Tik jis neatkreipė dėmesio į kvietimo tarnauti detales: toks gyvenimas nemokamas, bet tai jam kainuos visas jo turimas laisves. Jaunuolis piktinasi dėl daugybės dalykų. Jis jaučiasi apgautas – jo akimis, jam pardavė paketą, parodydami tik privalumus, bet nieko nepasakydami apie kainą, kurią jis turės sumokėti.

Mes skelbėme Evangeliją, kuri kalba apie nemokamą išgelbėjimą, ir tai visiškai teisinga, bet mes nepasirūpinome papasakoti žmonėms, kad tai jiems kainuos jų laisvę. Kai kalbu apie laisvę, kalbu ne apie tikrąją, bet apie suvoktą laisvę, nes visi, kurie nėra Kristuje, yra nuodėmės surišti. Jie yra vergai, nors gali būti tvirtai įsitikinę, kad yra laisvi.

Tai galima palyginti su filmu *Matrica*. Prieš daug metų vieną vakarą su vyresniuoju sūnumi išsinuomojome ir visa šeima peržiūrėjome šio filmo redaguotą versiją. Pamačiau nuostabių paralelių.

Matricoje užduodamas įdomus klausimas: „Kaip atskiriate sapne egzistuojantį pasaulį nuo tikrojo, jei nesate pabudęs iš sapno?“¹

Šiame filme XX amžiaus gyvenimas bėga įprasta vaga, arba tiesiog taip atrodo. Iš tikrųjų istorija prasideda XXI amžiaus pabaigoje. Žmogus sukuria dirbtinį intelektą, kuris paprastai pavadinamas Mašinos. Tos Mašinos pradeda kontroliuoti žemę, o žmogus tam priešinasi. Paskutinėje kovoje pasaulis sunaikinamas. Mašinos laimi.

Mašinos atranda, kad jos gali išgyventi, panaudodamos žmogaus kūno generuojamą energiją, todėl jos sukuria didingą iliuziją, kad ap-

kvailintų žmones ir priverstų juos joms tarnauti. Pasaulis vis dar teka įprastai (ir XX amžiuje), bet iš tiesų žmonių kūnai laikomi didelių „fermų“ kameroje. Jų protai yra prijungti prie pasaulinės virtualios realybės programos, vadinamos Matrica, kuri stimuliuoja įprastą gyvenimą. Žmogaus suvokta laisvė nėra tikra. Tiesą sakant, jie yra vergai.

Būtent šiuo metu filme pradedama kalbėti apie išrinktuosius vyrus ir moteris, kurie atrasdami tikrąją savo tapatybę rado kelią iš Matricos. Tikrajame pasaulyje jie sukuria koloniją ir pavadina ją Zionu, kitaip tas pasaulis būtų be gyvybės. Kai kurie jų sugrįžta į Matricą, kad susiremtų su Mašinomis ir išlaisvintų žmoniją. Kova intensyvi ir gyvenimas nelengvas, bet kovotojams labiau rūpi tikroji laisvė nei gyvenimas melu netikroje laisvėje. Jiems vertingesnė buvo laisvė su sunkumais nei vergovė su apgaulingais patogumais.

Štai čia ir galima išvesti paralelę. Daug netikinčiųjų mato krikščionis kaip nelaisvėje esančius, savo laisves praradusius vergus, o save mato kaip laisvus. Tačiau tiesa yra ta, kad nelaisvėje yra tie, kurie nėra Kristuje, panašiai kaip ir tie, kurie Mašinų pavergti gyvena melu fermose. Jie vergauja nuodėmei.

Krikščionimi būti sunku

Vergovėje yra ne tik tie, kurie niekada negirdėjo arba atsisako tikėti Evangelija. Dauguma tipinių šios kartos „atsivertusiųjų“ taip pat yra nuodėmės įkalinti. Nesirūpindami paskelbti visą žinią apie tai, ką iš tikrųjų reiškia sekti Jėzumi, mes sukūrėme problemą. Dauguma mano, kad yra laisvi, nors iš tiesų taip nėra, ir tai įrodo jų gyvenimo būdas. Jėzus sako:

„Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: kiekvienas, kas daro nuodėmę, yra nuodėmės vergas. Bet vergas ne amžinai namuose lieka, tik sūnus lieka ten amžiams. Tad jei Sūnus jus išvaduos, tai būsite iš tiesų laisvi“ (Jn 8, 34–36).

Šie žodžiai atkartoja tiesą, randamą pavyzdyje apie vaismedį. Jei kas nuolat nusideda, galime tai laikyti įrodymu, kad jis vis dar ver-gauja nuodėmei. Jis nėra sūnus, ir jo tikroji prigimtis nepasikeitusi. Jis gali galvoti, kad yra laisvas, nes meldėsi atgailos malda, bet jis laisva valia neatidavė savo asmeninių „teisių“, kad galėtų sekti Kristumi. Jis tebenori savo laisvių (kurios nėra tikros) ir kartu gauti ir išgelbėjimo teikiamą naudą. Tačiau ir vieno, ir kito turėti negalite!

Kaip jau minėjau anksčiau, šie žmonės savo gyvenimą „atgimus iš naujo“ pradeda džiaugsmingai, su jauduliu ir užsidegę, nes tai šviežia ir nauja. Tačiau galiausiai jų nepasikeitusi prigimtis vis tiek išlįs – bet ji pasirodys krikščionių draugijoje ir bus apvilkta evangeline kalba ir gyvenimo būdu. Būtent dėl to ji ir yra tokia apgaulinga. Tačiau Nauja-jame Testamente esame perspėjami būtent dėl šios apgaulės.

Apaštalas Paulius rašo: „<...> paskutinėmis dienomis užeis sunkūs laikai“ (2 Tim 3, 1). Mes gyvename paskutinėmis dienomis. Dėl to ne-kyla jokių abejonių – visos pranašiškos Šventojo Rašto eilutės rodo, kad Jėzus turi greitai grįžti. Paulius iš anksto numatė, kad mūsų dienomis bus sunkiausia būti krikščionimi.

Kituose vertimuose mūsų laikams apibūdinti vartojami tokie žodžiai – pavojingi, siaubingi. Kodėl? Tyrinėdami Pauliaus laikus, matome, kad jis susidūrė su dideliu pasipriešinimu. Ant jo nugaros atsirado trisdešimt devyni dryžiai nuo kirčių, kurie buvo jam skirti net penkis kartus. Tris kartus jis buvo plakamas rimbais. Kartą jis buvo užmėtytas akmenimis ir daug metų praleido kalėjime. Kur tik pasi-sukdavo, susidurdavo su stipriu persekiojimu. Bet jis sako, kad būti krikščionimi mūsų dienomis bus dar sunkiau! Kodėl? Jis paaiškina:

„<...> žmonės bus savimylūs, godūs pinigų, pasipūtę, išdidūs, piktžodžiautojai, neklusnūs gimdytojams, nedėkingi, nedorėliai, nemeilūs, nesutaikomi, šmeižikai, nesusivaldantys, šturkštūs, storžieviai, nekenčiantys to, kas gera, išdavikai, pramušgalviai, pasipūtėliai, labiau linkę į malonumus negu į Dievą“ (2 Tim 3, 2–4 NIV).

Analizuodami šį teiginį, jūs vis dar galite svarstyti, ką gi Paulius bando pasakyti. Kuo šis sąrašas skiriasi nuo jo dienų aprašymo? Ir jo dienomis žmonės pasižymėjo šiomis savybėmis: jie mylėjo save ir pinigus, buvo nešventi, neatlaidūs ir t. t. Sekminių dieną Petras net sakė: „Gelbėkitės iš šios iškrypusios (ištvirkusios, piktos, neteisingos) kartos“ (Apd 2, 40 AMP). Tad kodėl Paulius išskiria mūsų kartą, kaip turinčią šias savybes, ir teigia, kad mūsų laikais sunkiausia būti krikščionimi? Toliau jis paaiškina: [Nes] prisidengdami tam tikru pamaldumu (religija), jie neigia ir atmeta jos galią [jų elgesys paneigia jų išpažinimo nuoširdumą]“ (2 Tim 3, 5 AMP). Kitame vertime teigiama, kad jie atrodo „turintys dievotumo išvaizdą, bet atsižadėję jo jėgos“ (KBV).

Taigi matote, kas apsinkina krikščionių dalią mūsų kartoje. Bus daug (pagal eilutes iš Naujojo Testamento) sakančių, kad yra krikščionys, atgimę iš aukšto arba išgelbėti, bet jie neleido kryžiui sunaikinti jų „asmeninio“ gyvenimo. Jie neatsisakė palikti savo teisių ir geismų, kad sektų Kristumi. Jie nuoširdžiai tiki, kad Jis yra jų Gelbėtojas, bet su Juo tapatinasi tik dėl to, ką Jis gali jiems padaryti, o ne dėl to, kas Jis yra. Tai niekuo nesiskiria nuo moters, kuri teka už vyro tik dėl jo pinigų. Galbūt ji sako, kad myli, bet ta meilė paremta neteisingais motyvais. Taip ir čia: daugelis siekia Jėzaus, kad būtų išgelbėti, įsilietų į bendruomenę, kad jiems gyvenime sektųsi, o po mirties patektų į dangų. Jie nuoširdžiai tiki, kad Kristus yra jų Gelbėtojas, bet niekada neperleido Jam savo gyvenimo kontrolės.

Apie tokius „tikinčiuosius“ Paulius sako, kad jie bus „nuolat besimokantys ir vis nepažįstantys tiesos“ (7 eil.). Jie lankys pamaldas, namų grupeles ir kitus susirinkimus, girdės Dievo žodį, bet nebus perkeisti.

Išblukusios ribos

Sunkumai kyla dėl išblukusių ribų. Pažvelkime į žmogų, kuris siekia naudoti sau, nors išpažįsta patyręs atgimimą iš naujo, kalba tikinčiojo kalba, draugauja su pamaldžiaisiais ir netgi džiaugiasi tikinčiųjų

susirinkimais, bet jo prigimtis nepasikeitusi. Iš esmės šis žmogus yra apsimetėlis, o sunkumai kyla dėl to, kad jo saviapgaulė plinta kaip liga. Kiti savo gyvenimą pradeda laikydamiesi krikščioniškos kultūros „normų“, bet tos normos nedera su dangiškuoju gyvenimo būdu ir trukdo būti tikru tikinčiuoju. Pauliaus dienomis, jei buvai tikintysis, tavo gyvenimui kiekvieną akimirką grėsė pavojus. Niekam nekildavo jokių klausimų: jei jau prisiekei ištikimybę Jėzui, būk pasiruošęs ir paaukoti savo gyvenimą.

Antrojo laiško Timotiejui 3 skyriuje Paulius toliau rašo:

„Tačiau tu pasekei mano mokymu, gyvenimo būdu, sumanymais, tikėjimu, ištverme, meile, kantrybe, persekiojimais, kančiomis, kurios mane ištiko Antiochijoje, Ikonijuje, Listroje. O kokių tik persekiojimų man neteko iškęsti! Bet iš visų išgelbėjo mane Viešpats. Ir visi, kurie trokšta maldingai gyventi Kristuje Jėzuse, bus persekiojami. Pikti žmonės, suvedžiotojai eis dar blogyn, klaidindami ir klysdami“ (2 Tim 3, 10–13).

Paulius viską išdėstė labai aiškiai. Pauliaus patikimumą Timotiejui įrodė ne tik tai, ko jis mokė, apie tai liudijo ir jo gyvenimas, ir gyvenime keliami tikslai (jo tikslai buvo įkvėpti amžinybės – apie tai šioje knygoje kalbėsime vėliau šioje knygoje). Paulius nerodė į atsakytas savo maldas, stebuklingus jį lydėjusius ženklus, savo tarnystės populiarumą ar puikų gebėjimą dėstyti Dievo žodį. Ne, ne šiuos dalykus jis išskyrė. Jo liudijimas buvo jo gyvenimo būdas. Tai buvo ir tebėra lemiantis veiksnys.

Paulius minėjo, kad „pikti žmonės ir suvedžiotojai“ eis blogyn. Mes visi žinome, kad nuo piktų žmonių reikia laikytis atokiau. Tačiau suvedžiotojai – tie, kurie slepia tikrąją savo prigimtį, yra patys pavojingiausi. Jie yra išpažįsta esą krikščionys ir išoriškai yra į juos panašūs, bet žvelgiant į jų poelgius nesimato jokių gyvenimą keičiančios malonės jėgos įrodymų. Atkreipkite dėmesį – Paulius sako, kad jie ne tik

klaidins kitus, bet ir patys klys.

Tai puikiai iliustruoja Apgautasis mūsų alegorijoje. Šis jaunuolis buvo aktyvus Endelio mokyklos mokinys, skelbėsi esąs atsidavęs sekėjas ir buvo nuoširdžiai įsitikinęs, kad jo santykiai su karaliumi yra geri. Jis labiau pabrėždavo savo išpažintą ištikimybę nei gyvenimą, kuris liudijo priešingai. Jis buvo ne tik pats apgautas, bet apgaudinėjo ir kitus. Daugelis, pasikliovę standartais, kurių laikėsi Apgautasis, pateko į pavojų – pradėdant merginomis, su kuriomis jis miegojo, baigiant daugeliu mokinių, kuriuos paveikė jo žinia. „Žinia? Juk jis nebuvo mokytojas?“ – galite nusistebėti. O taip, turiu omenyje jo skleistą žinią, nes tai, kaip mes gyvename, kalba garsiau už mūsų žodžius. Džeiliniui ištikimi mokiniai turėjo ištis kovoti, kad nebūtų paveikti stiprios Apgautojo asmenybės ir jo gyvenimo būdo. Bet buvo ir tų, kurie neišstovėjo, pasidavė jo įtakai.

Būtent apie šią kovą mus įspėjo ne tik Paulius, bet ir daugelis kitų Naujojo Testamento autorių. Štai Judas mums sako:

„Mylimieji, aš labai norėjau parašyti jums apie bendrą mūsų išganyką ir jaučiu reikalą rašyti jums raginimą, kad kovotumėte už tikėjimą, vieną kartą ir visiems laikams duotą šventiesiems“ (Jud 3).

Ar pastebite jo skubėjimą? Judas nori aptarti nuostabius dalykus, kuriuos mes, išgelbėtieji, patiriame, bet jis turėjo parašyti apie ką kita – jis turėjo padrąsinti Dievo žmones kovoti už savo tikėjimą. Kokia tai kova? Judas paaiškina:

„Mat vogčiomis įsiskverbė tarp jūsų žmonių, kuriems nuo seno surašytas toks kaltinimas: jie bedieviai, nes mūsų Dievo malonę iškreipia į palaidumą ir neigia mūsų vienintelį Valdovą ir Viešpatį Jėzų Kristų“ (Jud 4).

Karas vyksta su žmonių, iškraipančių Dievo malonę, kad pateisintų

savo bedievišką gyvenimo būdą, įtaka. Jų puldinėjimai yra pavojingnesni nei bet kuri kita bažnyčios persekiojimo forma. Tai pavojingiau nei bibliiniams principams prieštaraujantys, abortus, marihuanos vartojimą ir tos pačios lyties asmenų santuokas įteisinantys įstatymai ar įstatymai, reikalaujantys mokyklose dėstyti evoliucijos teoriją. Jų poveikis stipresnis nei bet kurio kulto ar iškreiptos religijos. Jie nulemia amžinybę!

Galite paklausti, kaip tai susiję su žmonėmis bažnyčioje. Žmonės, apie kuriuos kalba Judas, atmeta arba neigia Jėzų Kristų. Jei kas šiandien taip bažnyčioje elgtųsi, jis nebūtų toliau laikomas krikščionimi.

Bet kodėl, jūsų manymu, tikintieji Judo dienomis buvo pažeidžiamesni? Atidžiai pažvelkite dar kartą. Šie žmonės tarp mūsų įsiskverbė vogčiomis. Niekas negalėtų šiandien (ar Judo dienomis) atsistoti susirinkime, savo lūpomis paneigti Jėzų Kristų ir likti nepastebėtas. Tad kaip šie žmonės Jo išsižada? Atsakymą randame kitoje Naujojo Testamento knygoje: „Jie skelbiasi pažįstą Dievą, bet savo darbais jo išsiginą“ (Tit 1, 16). Jie paneigia Jį savo gyvenimo būdu, ne žodžiais. Tiesą sakant, jie teigia, kad pažįsta Dievą, jie išpažįsta Jėzų savo Viešpačiu, bet savo veiksmais jie liudija priešingai. Prisiminkite – jie ne tik kitus klaidina, bet apgaudinėja ir patys save. Kitaip tariant, jie klysta, bet nuoširdžiai tiki, kad yra krikščionys.

Tikroji Dievo malonė

Judas teigia, kad tokie žmonės iškraipo Dievo malonės žinią. Tai labai išplitę ir mūsų dienomis, nes mes savo mokymu atvėrėme tam duris. Mes teigėme, kad malonė – tarsi Dievo apsaugos skraistė, sauganti nuo pasaulietinio ir netgi bedieviško gyvenimo būdo. Toks požiūris dėstomas daugelyje bažnyčių, kuriose dažnai girdime tokių pareiškimų: „Žinau, kad gyvenu ne taip, kaip turėčiau, bet ačiū Dievui už Jo malonę.“ Tai rimta apgaulė. Rašte nemokoma, kad malonė yra tarsi didelis pleistras; greičiau ji apibūdinama kaip įgalinantis Dievo

buvimas mumyse, kad darytume tai, ko iš mūsų reikalauja tiesa.

Malonė buvo pateikiama kaip neužtarnautas Dievo palankumas. Tai išties yra Jo palankumas, kurio negalima nusipirkti ar užsitarnauti. Tačiau ji įgalina mus paklusti Jam, o įrodymas, kad iš tikrųjų esame priėmę malonę, yra pamaldus mūsų gyvenimo būdas. Mūsų paklusnumas Dievo žodžiui patvirtina, kad mūsų gyvenime veikia malonė. Dėl to Jokūbas rašo:

„Tikėjimas, jei neturi darbų (paklusnumo veiksmų ir poelgių, kurie jį įrodytų), pats iš savęs yra be galios (neveikiantis, miręs). Bet kažkas [tada jums] gali pasakyti: „Tu [sakai, kad] turi tikėjimą, o aš turiu [gerus] darbus. Tad parodyk man savo [prisiektą] tikėjimą be jokio [gero] darbo [jei gali], o aš [gerais] [paklusnumo] darbais parodysiu tau savo tikėjimą. Tu tiki, kad Dievas yra vienas; ir gerai darai. Lygiai taip ir demonai tiki ir dreba“ <...> (Jok 2, 17–19 AMP).

Jokūbas įvardija didžiulę mūsų mokymo spragą. Mes ištraukiame iš konteksto tokias eilutes kaip: „Tikėk Viešpatį Jėzų, ir būsi išgelbėtas <...>“ (Apd 16, 31). Jei išgelbėjimui tereikia tik tikėjimo Jėzaus egzistavimu ir tuo, kad Jis yra Dievo Sūnus, tuomet, kaip sako Jokūbas, demonai irgi būtų išgelbėti, nes jie tiki. Tai juokinga! Norėdamas pasiekti tikslą, Jokūbas toliau aiškina, kad demonai dreba prieš Dievą. Kitaip tariant, demonai bijo Jo labiau nei kai kurie iš tų, tvirtinančių, kad tiki, bet neparodančių to atitinkamais paklusnumo poelgiais. Mūsų išgelbėjimo per Jėzaus Kristaus malonę tikrumą įrodo mūsų gyvenimo būdas. Štai dėl ko apaštalas Jonas sako:

„Iš to patiriame, jog esame jį pažinę, kad laikomės jo įsakymų. Kas sakosi jį pažinęs, bet jo įsakymų nesilaiko, yra melagis, ir nėra jame tiesos. O kas laikosi jo žodžių, tas iš tiesų tobulai myli Dievą. Iš to ir pažįstame, jog jame esame. Kas tvirtina esąs jame, tas turi pats taip

vaikščioti, kaip ir jis vaikščiojo“ (1 Jn 2, 3–6).

Jonas aiškiai pasako, kad įrodymas, jog iš tikrųjų pažįstame Jėzų Kristų, yra tai, kad laikomės Jo įsakymų. Tas, kuris sakosi pažįstas Jėzų, bet nesilaiko Jo Žodžio, yra apgavikas ir melagis, nepažįstas tiesos, net jei savo lūpomis ir pripažįsta žinąs Dievo žodį. Dėl to Jonas sako: „Mano vaikeliai, rašau jums tai, kad nedarytumėte nuodėmių, o jei kuris nusidėtų, tai mes turime Užtarėją pas Tėvą, teisųjį Jėzų Kristų“ (1 Jn 2, 1–2).

Atkreipkite dėmesį – Jonas nesako: „Rašau jums tai, kad kai nusidedate, žinotumėte, jog turite Užtarėją.“ Ne, tikslas nėra nusidėti. Mes turime Dievo malonės jėgą, kad galėtume susitelkti į tokį gyvenimą kaip Kristaus (kaip 1 Jn 2, 6 ir rašoma: „taip vaikščioti, kaip ir jis vaikščiojo“), nes esame laisvi nuo neklusnios prigimties. Bet jei neišlaikome ir nusidedame, mes turime Užtarėją.

Tikintieji švenčia tai, kad dabar mes turime galią tinkamai tarnauti Dievui:

„Todėl gaudami nepajudinamą karalystę, būkime dėkingi ir deramai tarnaukime Dievui su pagarba“ (Hbr 12, 28).

Na štai – malonė įgalina deramai tarnauti Dievui. Kodėl mes skelbėme ne visą Evangeliją, o tik dalį istorijos?

Taip, išgelbėjimas – tai dovana, kurios nenusipirksi ir neužsitarnausi. Visa tai tiesa. Tačiau mes pamiršome papasakoti žmonėms, kad vienintelis būdas būti išgelbėtiems – tai atiduoti savo gyvenimą ir pripažinti Jėzaus viešpatystę. Taip pasielgus, malonė įgalins mus gyventi pagal Jo prigimtį, kaip Petras ir rašė:

„Malonė ir ramybė tepagausėja jums su Dievo ir mūsų Viešpaties Jėzaus pažinimu. Jo dieviška galybė padovanojo mums visa, kas praverčia gyvenimui ir maldingumui pažinimu to, kuris pašaukė

mus savo šlove ir jėga. Drauge jis mums padovanojo ir brangius bei didžius pažadus, kad per juos taptume dieviškosios prigimties dalininkais, pabėgę nuo sugedimo, kurį skleidžia pasaulio geiduliai“ (2 Pt 1, 2–4).

Pastebėkite kelis dalykus: mums suteikta malonė Jėzaus Kristaus pažinimu; malonė yra Jo dieviška galybė, duodanti mums viską, ko reikia, kad gyventume pamaldžiai; šis pamaldus gyvenimas atitinka Jo dievišką prigimtį. Taip mes buvome atpirkti iš sugedimo, per Adomą įėjusio į šį pasaulį ir išplitusio dėl priešingų Dievui žmonių troškimų. Niekam neleiskite nei žodžiu, nei veiksmu atitraukti jūsų nuo gyvenimo, vadovaujantis dieviška prigimtimi, kuri buvo jums įdiegta. Paulius aiškiai apie tai sako:

„Išganingoji Dievo malonė pasirodė visiems žmonėms ir moko mus, kad, atsisakę bedievytės ir pasaulio aistrų, santūriai, teisingai ir maldingai gyventume šiame pasaulyje, laukdami palaimintosios vilties ir mūsų didžiojo Dievo ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus šlovės apsireiškimo. Jis atidavė save už mus, kad išpirktų mus iš visokių nedorybių ir sau nuskaistintų tautą, uolią geriems darbams. Taip kalbėk, ragink, bark kuo svariau“ (Tit 2, 11–15).

Dievo malonė moko mus atsisakyti visokių bedieviškų nuostatų, pasaulio aistrų ir gyventi pamaldų, teisų gyvenimą susivaldant. Mokytojai moko ir įgalina mus, taip ir Dievo malonė veikia mūsų gyvenime.

Įsidėmėkite – mes turime šių dalykų mokyti. Paulius toliau kalba: „Tai tikras žodis. Ir aš noriu, kad tu pabrėžtinai mokytum šių dalykų, idant patikėjęs Dievu rūpintųsi pirmauti gerais darbais“ (Tit 3, 8).

Mes turime daryti gerus darbus, remdamiesi Dievo malonės mūsų gyvenime gاليا. Iki išgelbėjimo mes neturėjome malonės. Jos neturėjo ir Senojo Testamento šventieji. Tai – Dievo dovana mums per Jėzų Kristų.

Štai dėl ko Jėzus mums sako, kad Senojo Testamento laikais žmo-

gus, atėmęs gyvybę kitam, buvo laikomas į pragarą keliaujančiu žmogžudžiu. Tačiau malonės laiku pakanka brolių pavadinti kvailiu, turėti išankstinę nusistatymą, neatleisti ar laikyti savo širdyje bet kokią nuoskaudą ar neapykantą, ir tu patenki į pavojų keliauti į pragaro ugnį (Mt 5, 21–22). Kodėl? Dabar mes turime tiek viduje, tiek išoriškai gyventi vadovaudamiesi Dievo prigimtimi, malonės teikiama jėga.

Nuolat užtvirtinti

Atkreipkite dėmesį, kad Tit 3, 8 liepiama užtvirtinti arba pabrėžtinai mokyti šių dalykų. Ar išgirdote tai? Pastebiu, kad apie šiuos dalykus iš už sakyklų ir tarp krikščionių šiandien apskritai retai kalbama, o ką jau kalbėti apie pabrėžtinumą. Dėl to mes nebesuvokiame gerų darbų, atliekamų Dievo malonės jėga, svarbos. Iš esmės Dievo malonės galia mūsų gyvenime neveikia dėl to, kad trūksta tikėjimo jos svarba ir to pripažinimo. Mūsų tikėjimas, per kurį mes gauname malonę, turi išlikti aktyvus, t. y. mes turime kalbėti apie savo įsitikinimus. Paulius rašo: „Meldžiu, kad tavoji tikėjimo bendrystė būtų veiksminga ir išaugtų į pažinimą visokio gėrio mummyse, nukreipto į Kristų“ (Fm 6).

Jei nuolat neužtvirtiname šių dalykų, nukrypsime nuo tiesos. Tai labai aiškiai parodyta Laiške hebrajams:

„Todėl mes turime kuo rūpestingiau apmąstyti, ką girdėjome, kad nepraplauktume pro šalį. Jei per angelus paskelbtas žodis turėjo galią ir kiekvienas nusižengimas ir neklusnumas susilaukdavo teisėtos bausmės, tai kaipgi mes pabėgsime nuo jos, jei paniekinsime tokį didį išganyimą?“ (Hbr 2, 1–3)

Nuolat tai užtvirtindami, mes mąstome apie svarbiuosius amžinybės dalykus, kurie neleidžia mums nutolti nuo Dievo.

Pamenu, kaip būdamas vaikas žvejodavau. Man ir mano draugams susitelkus į žvejybą, mūsų valtelių srovė nepastebimai nunešdavo tolyn.

Po keturiasdešimt penkių minučių pakėlę akis mes jau nebepažindavome vietovės, kur esame. Srovė mus nunešdavo, nes mūsų mintys būdavo nukreiptos į kitus dalykus, tuo atveju – į žvejybą. Kai kuriems tai brangiai kainavo, nes kartais žvejojantys tam tikrose upėse būdavo nunešami prie pavojingų krioklių. Nesuskaičiuojama daugybė žmonių žuvo, nukritę nuo šių krioklių, nes upės vanduo nunešė juos iš pradinės vietos. Šią tiesą galime pritaikyti ir kalbėdami apie svarbiuosius amžinybės reikalus. Jei Dievas pasakė, kad turime nuolat užtvirtinti šiuos dalykus, turime tai įsidėmėti. Kodėl mes nepabrėžiame malonės jėgos, įgalinančios mus gyventi pamaldų gyvenimą paklūstant?

Matau, kad ankstyvoji bažnyčia tai darė. Studijavau kelių ankstyvosios bažnyčios tėvų raštus ir pamačiau, kad jie mokė apie dalykus, kurie pagal šiandienines mūsų doktrinas atrodytų kone nepriimtini, bet jie nemokė to, kas prieštarautų Šventajam Raštui. Pirmųjų amžių krikščionys tikėjo, kad, kalbant apie mūsų išgelbėjimo pagrindimą, darbai vaidina esminį vaidmenį. Pažvelkime į kelis pavyzdžius.

Pirmąjį pacituosiu Polikarpą (69–156 m. po Kr.) – tai Smirnos bažnyčios vyskupas ir apaštalo Jono bendražygis, kuris senatvėje buvo suimtas ir sudegintas ant laužo. Jis rašė: „Daugelis trokšta patirti šį (išgelbėjimo) džiaugsmą, žinodami, kad esame išgelbėti per malonę, o ne darbus.“² Toks teiginys šiandienos evangelinėse bažnyčiose būtų priimtas. Mes pabrėžiame faktą, kad nesame išgelbėti savo gerais darbais. Tačiau Polikarpas tikintiesiems rašė: „Tas, kuris prikėlė Jį iš mirusiųjų, taip pat prikels ir mus, jei vykdome Jo valią ir vaikštome pagal Jo įsakymus, jei mylime tai, ką Jis myli, laikydamiesi atokiai nuo visokio neteisumo.“³ Iš mūsų sakyklų šito dažnai pamokslaujant neišgirsite. Atkreipkite dėmesį į žodį jei: mums liepta vykdyti Dievo valią ir vaikščioti pagal Jo įsakymus, kad būtume prikelti kartu su kitais tikinčiaisiais. Greitai pamatysite, kad būtent tai kalbėjo ir Jėzus. Noriu pacituoti ir Klemensą I (30–100 m. po Kr.). Jis – apaštalų Pauliaus ir Petro bendražygis bei bažnyčios Romoje prievaizdas. Jis rašė: „Ne mes patys save nuteisiname, ne mūsų pamaldumas ar darbai. Bet mes išteisinami

per tikėjimą, kuriuo Visagalis Dievas išteisina visus žmones.“⁴ Tai taip pat būtų gana platiems krikščionių ratams priimtinas teiginys. Tačiau Klemensas taip pat rašė: „Turime būti greiti daryti gerus darbus. Nes Jis iš anksto mus perspėja: „Štai Viešpats ateina ir Jo atlygis yra su Juo priešais Jo veidą, kad atlygintų kiekvienam pagal jo darbus“ (Rom 2, 6–10).“⁵

Ar gali būti, kad būtent dėl to Paulius parašė: „<...> negalėjau būti neklusnus dangaus apreiškimui. Iš pradžių Damasko ir Jeruzalėje, o paskui visoje Judėjoje ir pagonijoje ėmiau skelbti, kad žmonės atsiverstų, sugrįžtų pas Dievą ir imtųsi atsivertimą liudijančių darbų“ (Apd 26, 19–21)? *The New Living Translation* Biblijos vertime jo žodžiai išversti taip: „<...> ir įrodytų, kad jie yra pasikeitę, darydami gerus darbus.“ Kadangi Paulius tai pabrėžė, yra normalu, kad jo pasekėjas, bendražygis Klemensas I, darė taip pat. Noriu išskirti dar vieną lyderį – Klemensą iš Aleksandrijos (150–200 m. po Kr.). Jis buvo Aleksandrijos bažnyčios Egipte vadovas, atsakingas už naujus tikinčiuosius mokančią mokyklą. Apie netikinčius jis rašė: „Net jei jie ir daro gerus darbus dabar, po mirties jiems iš to jokios naudos, nes jie neturi tikėjimo.“⁶

Ir vėl, evangelikai šiandien tam iš visos širdies pritartų. Kaip jau rašiau keliuose skyriuose, mes žinome: kad ir kiek gerų darbų atlieka netikintis žmogus, jis negali įeiti į amžinąją Dievo karalystę. Išgelbėti esame tik per Dievo malonę. Tačiau pažvelkite, ką Klemensas rašė tikintiesiems:

„Kas randa tiesą ir išsiskiria gerais darbais, gaus amžino gyvenimo apdovanojimą <...> Kai kurie žmonės teisingai ir tinkamai supranta, kaip Dievas suteikia reikalingą galią (būti išgelbėtam), bet, pridėdant šiek tiek daugiau svarbos darbams, kurie veda į išgelbėjimą, jiems nepavyksta tinkamai pasirošti, kad gautų tai, ko viliasi.“⁷

Kai kurie iš jūsų gali galvoti: „Panašu, kad šie vyrukai neskaitė

Naujojo Testamento.“ Skaitė. Savo knygoje *Evidence that Demands a Verdict* (liet. „Verdikto reikalaujantys įrodymai“) Džošas Makdaueles nurodo, kad Klemensas iš Aleksandrijos visas 2 400 savo citatų grindė visomis, išskyrus tris, Naujojo Testamento knygomis.⁸ Tą patį galima pasakyti ir apie kitus autorius, kuriuos čia cituoju. Tačiau turiu pasakyti, kad daugumoje šiuolaikinių knygų mūsų krikščioniškuose knygynuose labai mažai cituojamas Šventasis Raštas. Ar gali būti, kad mus nunešė į šoną, nes mes nuolat neužtvirtindavome to, kas svarbu?

Mūsų nepilna Evangelija

Deja, mes dažniausiai cituojame panašias į šią Šventojo Rašto eilutes: „Jeigu lūpomis išpažinsi Viešpatį Jėzų ir širdimi tikėsi, kad Dievas Jį prikėlė iš numirusių, būsi išgelbėtas“ (Rom 10, 9). Žmonėms mes sakome, kad jiems tereikia sukalbėti stebuklingą malda, ir jie – jau Dievo šeimoje.

Bet kodėl mes nesilaikome ir nemokome to, ko mokė pats Jėzus? Jis sakė: „Kam vadinate mane ‘Viešpatie, Viešpatie’, o nedarote, ką sakau?“ (Lk 6, 46). Kaip matėme, žodis Viešpats reiškia aukščiausiąjį valdovą. Šiame žodyje slypi ir kita reikšmė – „savininkas, šeimininkas“. Tad Jėzus perspėja: „Nevadinkite manęs Valdovu, tebegyvendami savo pačių gyvenimą. Geriau vadinkite mane didžiu pranašu arba mokytoju, kad neapgauđinėtumėte savęs.“ Dar kartą pažiūrėkime į Jėzaus teiginį, kuriuo pradėjome šią diskusiją: „Ne kiekvienas, kuris man šaukia ‘Viešpatie, Viešpatie!’ įeis į dangaus karalystę“ (Mt 7, 21). Jau sakėme, kad ne kiekvienas, kuris vadina Jėzų Kristų Viešpačiu, pateks į dangų. Tai neabejotinai nurodo, kad vien sukalbėta „atgailos malda“ neužtikrina mums vietos danguje. Tad man kyla klausimas: Kas visgi įeis į dangaus karalystę?

Jėzus atsako: „<...> tik tas, kuris vykdo mano dangiškojo Tėvo valią“ (Mt 7, 21).

Įdomu. Tai kone tikslūs Polikarpo žodžiai. Taigi ne vien Jėzaus

išpažinimas, bet Jėzaus išpažinimas ir Dievo valios vykdymas mus nuves į dangų. Ir vienintelis būdas įvykdyti Dievo valią yra per malonę, kurią Jis mums duoda, kai nusizeminame, atsižadėdami savo gyvenimo ir priimdami Jį, kaip Viešpatį. Tai taip paprasta, kaip ir išpažinti, bet sunkioji dalis prasideda, kai turime pavesti save Jo valdžiai. Kodėl taip stipriai pabrėžiu šį aspektą? Paklauskite:

„Daugelis man sakys tai dienai atėjus: ‘Viešpatie, Viešpatie, argi mes nepranašavome tavo vardu, argi neišvarinėjome demonų tavo vardu, argi nedarėme daugybės stebuklų tavo vardu?’ Tuomet jiems pareikšiu: ‘Aš niekuomet jūsų nepažinojau. Šalin nuo manęs nedorėliai!’“ (Mt 7, 22–23)

1980-ųjų pabaigoje Dievas man suteikė regėjimą. Mačiau tokią didelę minią, kad nemačiau jos pabaigos. Tai buvo žmonių jūra. Žinojau, kad toje minioje nebuvo nė vieno ateisto, nei save laikancio nusidėjėliu, nei išpažįstančio kitas religijas. Visi jie save vadino krikščionimis. Ši minia atėjo prie Teismo krasės ir visi buvo įsitikinę, kad sulauks Jėzaus kvietimo: „Įeikite į savo Šeimnininko džiaugsmą, į Dievo karalystę.“ Tačiau jie išgirdo: „Šalin nuo manęs, neklusnieji“ (Mt 7, 23). Mačiau jų veiduose nuostabą ir siaubą. Ar galite tik įsivaizduoti: jūs jaučiatės saugus dėl išgelbėjimo, kurio neturite? Ar galite įsivaizduoti, kad esate amžiams pasmerkiami į pragaro ugnį, nors tikėjote, kad esate pakeliui į dangų? Ištikus amžius bandysite suvokti, kodėl jūs ir greičiausiai tie, kurie jums pamokslavo, taip nerūpestingai žiūrėjote į savo amžinąjį tikslą?

Ar ieškantis žmogus, kuris atmeta Jėzaus įspėjimą, gali sulaukti geros žinios?

Ar galite suprasti, kodėl mes turime skelbti visą Dievo žodį, ne tik kalbėti apie teigiamus dalykus ar naudą? Taip, mums patinka tai, kas naudinga, ir mes tikrai turime apie tai kalbėti ir tuo mėgautis, bet negalime to daryti, nepaisydami Šventojo Rašto įsakymų ir perspėjimų!

Pamenu, kaip kartą vienoje konferencijoje pasakiau, jog tas tiesas skelbiu, nes „nenoriu, kad Teismo dieną man kas nors priekaištautų: ‘Kodėl man to nesakei?’, jų kraujui lašant nuo mano rankų!’“

Po tos dalies prie manęs iškart priėjo gan nuliūdęs pastorius. Tiesą sakant, jis buvo suirzęs. Jis priekaištavo: „Kaip drįsti tą Senojo Testamento teologiją taikyti mums, tarnautojams. Nuo mano rankų nelašės kraujas už ne iki galo paskelbtą Evangeliją.“ Jam akivaizdžiai patiko teigiami Dievo žodžio aspektai, bet jis laikėsi atokiau nuo tų dalių, kurios kėlė prieštaravimų.

Aš pasakiau: „Pone, pažiūrėkite, ką Paulius pasakė Efezo bažnyčios lyderiams“ ir, paėmęs Bibliją į rankas, atverčiau Apaštalų darbus ir paprašiau jo perskaityti: „Todėl aš šiandien iškilmingai pareiškiu, jog nebūsiu kaltas, jei kas pražus! Aš jums nieko nenutylėjau ir paskelbiau visus Dievo nutarimus“ (Apd 20, 26–27).

Jis nepaprastai nustebo ir išpūstomis akimis ir išsižiojęs pažvelgė į mane. Jis ištarė: „Kiek skaičiau Naująjį Testamentą, šios vietos niekada nepastebėjau.“ Tuomet mes draugiškai pasikalbėjome. Paminėjau, kad, norint, jog kiekvienas žmogus subręstų Kristuje, mes turime ne tik juos mokyti, bet ir juos perspėti. (žr. Kol 1, 28). Dėl ko reikia perspėti? Kad nenutoltų nuo tiesos, nepasiduotų suvedžiotųjų, kurie patys nutolo ir daugybę kitų nuo pamaldumo nuviliojo, skelbiamai žiniai ir jos poveikiui.

Apaštalų darbų 20 skyriuje užrašytas Pauliaus pasisakymas. Jis su Efezo žmonėmis buvo praleidęs gana nemažai laiko ir labai juos mylėjo. Dievo Dvasia jam liudijo, kad su jais jis susitiks tik danguje. Pagalvokite, kaip atsargiai rinktumėte žodžius, jei žinotumėte, kad tai bus paskutiniai žodžiai, kuriuos išgirs tie, kurie jums dabar yra kaip vaikai. Taigi atsiveikindamas Paulius nurodė:

„Būkite rūpestingi sau ir visai kaimenei, kuriai Šventoji Dvasia jus padarė vyskupais, kad ganytumėte Dievo Bažnyčią, kurią Jis yra įsigijęs savo krauju. Žinau, kad man pasitraukus, įsibraus pas jus žiaurių

vilkų, kurie nepagailės kaimenės. Net iš jūsų atsiras tokių, kurie klasingomis kalbomis stengsis patraukti paskui save mokinius. Todėl budėkite ir nepamirškite, jog aš per trejus metus dieną ir naktį nepaliaudamas, su ašaromis išpėjinėjau kiekvieną“ (Apd 20, 28–31).

Kas padarys tų žmonių kalbą klatinga? Tikėtina, kad žodžiai, bet greičiausiai tai bus jų veiksmai. Atkreipkite dėmesį – Pauliui tai buvo taip svarbu, kad trejus metus dieną ir naktį nepaliaudamas efeziečiams kalbėjo juos išpėdamas. Vėlgi matome, ką Paulius pabrėžia. Ir mes turime nuolat užtvirtinti tuos dalykus.

Meilės ir teisingumo Dievas

Mūsų alegorijoje galėjote matyti, kaip nustebo Apgautasis, kokią agoniją jis išgyveno. Jūs aikčiojote, skaitydami apie nieko gero nežadančią Vienišumo belangę. Susitraukėte, pagalvoję apie 130 metų tamsoje ir nepakeliamame karštyje, prakaitu pritvinkusioje dėžėje. Tačiau tai yra niekas, palyginus su tuo, ką patirs nesuskaičiuojama daugybė vyrų ir moterų, jei jiems nepaskelbsime visų Dievo nutarimų.

Jei pamenate, Džeilinas buvo mylintis ir teisingas. Priimant nuosprendį, jo meilė negalėjo leisti, kad kas nors, turintis Dagono prigimtį ir taip kaip jis gyvenantis, įžengtų į Afabelės miestą. Jei jis tai leistų, tas asmuo užkrėstų visą miestą, visus jo gyventojus. Džeilino meilė gynė nekaltuosius. Džeilinas buvo ir teisingas – jis negalėjo leisti, kad kas nors, turintis Dagono prigimtį, gautų mažesnę bausmę už neklusnumą nei pats Dagonas. Dėl to visi, kurie pasirinko nesekti paskui Džeiliną, turėjo būti išstremti į tą pačią Vienišumo belangę.

Lygiai taip Dievo meilė negalėjo leisti, kad turintis šėtono prigimtį įeity į amžinąjį miestą. Jis būtų neteisingas, jei, šėtoną ir jo kariuomenes pasmerkęs amžinam ugnies ežerui, padarytų išimti tiems, kurie buvo šėtono valdžioje ir pasirinko išlaikyti jo prigimtį. Visi, kurie turi šėtono prigimtį, bus pasmerkti kartu su juo į ugnies ežerą visai amžinybei. Dievas yra ir toliau bus gailėstingas ir teisingas, ir apie Jo šlovę sužinos visa žemė.

DISKUSIJOS KLAUSIMAI

2 DALIS: 4-5 SKYRIAI

1. Ar amžinasis teismas krikščioniui turėtų būti pamatinė doktrina? Kas nutinka, kai mokome žmones, per daug nesigilindami į šią temą?
2. Dauguma krikščionių nepasakoja kitiems apie pragarą, nes bijo atrodyti neigiamai arba kritiškai. Bet jei kalbame šia tema, atvirkesčiai, esame gailestingi. Kaip tikintysis (asmeniškai ir drauge su bažnyčia) galėtų su meile kalbėti šia tema?
3. Koks ryšys tarp tikėjimo ir vaisiaus (arba darbų)? Jei išgelbėjimas gaunamas dovanai, kodėl mūsų darbai atspindi tikėjimą?
4. Penktame skyriuje buvo kalbama, kad mieliau pasakojame apie Evangelijos teikiamą naudą, nei kviečiame žmogų sekti Jėzų, kuris keičia to asmens gyvenimą. Kodėl paklusnumas Kristaus valdžiai svarbesnis, nei naudojimasis dvasinėmis privilegijomis, nekeičiant savo gyvenimo būdo?
5. Permaštykite viską, ką iki šiol sužinojote apie išgelbėjimą, teismą ir mūsų dabartinio gyvenimo įtaką tam, kas mūsų laukia amžinybėje. Kaip penktojo skyriaus išvalgos apie malonės prigimtį pakeitė jūsų požiūrį?

3 DALIS

ĖIDYSIS ATKRITIMAS

„O kas išters iki galo bus išgelbėtas.“

Mt 24, 13

Priėjome prie tiesų, kurias atspindi Veidmainis ir Bailioji. Buvo laikas, kai jie tikrai sekė Džeilinu. Tačiau vienas jų sekė juo dėl neteisingų motyvų, o kita galiausiai visam laikui nusigrėžė nuo jo kelių. Abiejų galas buvo pražūtingas.

„Skaityk tai, kuo tiki“ ar „Tikėk tuo, ką skaitai“

Supratau, kad kai kurios tiesos, kurias aptarsime šiame skyriuje, evangelikų yra vertinamos prieštaringai. Tačiau, jei trokštame tiesos ir esame sąžiningi patys sau, kruopštus Šventojo Rašto tyrinėjimas turėtų tą prieštaringumą panaikinti. Todėl prieš pradėdant nagrinėti, kas Biblijoje sakoma apie tokius žmones kaip Veidmainis ir Bailioji, leiskite pirmiausia paprašyti jūsų nusiteikti skaityti atvira širdimi ir protu.

Viena didžiausių kliūčių mums pažinti Dievo valią yra tai, kad skaitydami Šventąjį Raštą, mes perskaitome tai, kuo tikime, bet netikime tuo, ką perskaitome. Mes perskaitome tai, kuo tikime tuomet, kai pasirenkame žvelgti į tiesą pro sugadintus akinius. Šis sugadinimas atsiranda dėl neteisingų žinių, kurias perduoda kiti arba moko mūsų denominacija, arba kuris atsiranda dėl išankstinio požiūrio į Dievą ir Jo kelius. Tai labai pavojinga, nes taip galime imti klysti. Pavyzdį randame Jobo knygoje.

Neseniai paėmiau Bibliją ir, prieš ją atsiverčiant, išgirdau Dievo

Dvasią man sakant: „Atsiversk Jobo knygą ir pradėk skaityti nuo trisdešimt antro skyriaus.“ Iš karto atsiverčiau šį skyrių ir supratau, kad tai – Elihuvo žodžių pradžia.

Šiek tiek priešistorės. Išgyvenus didžiulę tragediją, Jobo suvokimas apie Dievo kelius suprastėjo dėl patirto skausmo ir nelaimių. Dabar, užuot ieškojęs Dievo išminties, jis Dievą matė per savo patirtį (žr. Jok 1, 2–8). Bėgant laikui toks mąstymas perėjo į savęs pateisinimą. Trys Jobo draugai, pasisakę skyriuose, esančiuose iki mano tą dieną skaitomo, elgėsi lyg klaidinantys savo pastangomis iškilę teologai, bandantys interpretuoti Jobo tragedijas. Tai reikalus tik pablogino. Jie suprato, kad nesugebės paneigti neįprasto Jobo mąstymo, todėl jį pasmerkė.

Elihuvas, jauniausias iš grupės, ilgokai laukė, kol iš Jobo arba trijų jo draugų lūpų išgirs Dievo išminties žodžius: „Štai laukiau jūsų žodžių, klausiausi jūsų išmintingų svarstymų, jums stengiantis rasti teisingą atsakymą. Atsidėjęs dėmesingai sekiau, bet, tikėkit manimi, nė vienas jūsų neparodė, kad Jobas neteisus. Tad kaip galite sakyti: „Radome išmintį“? Dievas jam atsakys, o ne žmogus!“ (Job 32, 11–13).

Elihuvas toliau priekaištavo visiems vyrams, sakydamas: „Argi jis turėtų atlyginti, kaip tau patinka <...>?“ (Job 34, 33) O, kaip tiksliai jis apibūdino paklydimą, kuris taip paplitęs šiandien! Tai yra viena iš pagrindinių klaidinančios teologijos bažnyčioje šaknų: mes leidžiame mūsų patyrimui aiškinti Dievo žodį, užuot leidę Dievo žodžiui nustatyti tiesą!

Elihuvas nesirėmė žmogiška logika, renginių ar įvykių suformuota teologija ar išankstine nuostata apie tai, kas yra Dievas. Neplastodamas tiesos jis kalbėjo gryną Dievo žodį. Apie tai, kas vyko jam baigus savo kalbą, skaitome:

„Tada Viešpats kreipėsi į Jobą iš audros tardamas: „Kas temdo mano užmojų, kalbėdamas neapgalvotais žodžiais? Susijusok diržu strėnas kaip vyras; aš tavęs klausiu, o tu man atsakyk!“ (Job 38, 1–3)

Išplėstiniame Biblijos vertime šis Dievo klausimas užrašytas taip:

„Kas temdo mano nutarimus žodžiais be pažinimo?“ Būtent tai nutinka, kai mes filtruojame Dievo žodžius per savo patyrimus, kitų nuomones, klaidingą teologiją arba išankstines nuostatas apie tai, kas yra Dievas. Mes užtemdome Jo nutarimus, taip padarydami juos neprieinamais visiems mus supantiems. Taip mes iš tiesų slepiame tiesą nuotų, kurie nori ją pažinti. Todėl Dievas taip pyko ant Jobo ir jo draugų – ir tebepyksta šiandien, kai mes neteisingai nurodome Jo kelius. Mes neleidžiame žmonėms pažinti tiesos! Viešpats pasitelkia keturis skyrius, kad atvertų Jobui savo Žodį. Kai Jis baigia, Jobas sako:

„Žinau, kad tu gali visa padaryti; ką tik užsimoji, tą gali įvykdyti. ‘Kas temdo mano užmojų, kalbėdamas neapgalvotais žodžiais?’ Iš tikrųjų kalbėjau apie tai, ko nesupratau, apie dalykus, viršijančius mane savo nuostabumu, kurių neišmaniau. ‘Klausykis, aš kalbėsiu; aš tavęs klausiu, o tu man atsakyk.’ Buvau girdėjęs gandus apie tave, bet dabar mano akys mato tave, todėl gėdijuosi visko, ką esu pasakęs, ir atgailauju dulkėse ir pelenuose“ (Job 42, 2–6).

Atkreipkite dėmesį į šiuos Jobo žodžius: „Buvau girdėjęs gandus apie tave, bet dabar mano akys mato tave.“ Šiuose žodžiuose slypi stipri tiesa. Šventajame Rašte rašoma, kad iš šlovės į šlovę mes keičiamės regėdami Viešpatį (žr. 2 Kor 3, 18 KBV), o ne girdėdami apie Jį. Matyti Jį reiškia pažinti Jį, pažinti Jo kelius.

Štai kaip apreikšta tiesa veikia žmogų. Mes girdime Dievo žodį, bet niekas nesikeičia, kol nesame apšviečiami. Kai į mūsų širdis ateina Dievo žodžio supratimas, mes šaukiame: „Matau, matau!“ Tą akimirką mes esame apšviečiami ir perkeičiami, tampame panašesni į Jį.

Ši dvasinė tiesa įkvėpė Paulių melstis: „Todėl ir aš <...> nesiliauju dėkojęs už jus, minėdamas jus savo maldose, idant mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Dievas, garbės Tėvas, suteiktų jums išminties ir apreiškimo Dvasią ir jūs galėtumėte jį pažinti, idant apšviestų jūsų širdies akis <...>“ (Ef 1, 15–18). Dabar Jobas buvo apšviestas kaip niekad anksčiau,

nors jis gyveno labai pamaldų gyvenimą ir iki jį ištikusių tragedijų. Dabar jis pažino Dievą aukštesniu lygiu. Baigęs kalbėtis su Jobu, Dievas kreipiasi į vieną iš Jobo draugų, Elifazą, sakydamas: „Mane apėmė pyktis ant tavęs ir tavo dviejų bičiulių, nes nekalbėjote apie mane tiesiai“ (Job 42, 7).

Viešpats nežiūri pro pirštus, kai mes neteisingai kalbam apie Jį ar Jo kelius. Tai aptemdo Jo nurodymus ir iškreipia teisingumą. Todėl man labai keista, kad žmonės tokie greitai skelbti mokymą, kuris nėra visapusiškai paremtas Šventojo Rašto nurodymais. O, kaip tai baisu! Kaip pažinsime tiesą, jei nenorime, kad ji mus mokytų ar pataisytų?

Man baigus skaityti Jobo knygą, Viešpats pasakė tai, kas atsakė į daugybę klausimų. Jis tarė: „Sūnau, ar pastebėjai, kad Aš nepasirodžiau, kai Jobas ir jo draugai neteisingai apie mane kalbėjo? Mano artumas nepasirodys, kol kas nors neatsistos ir nepasakys tiesos!“

Mane didžiai stebino tai, ką Dievas kalbėjo man į širdį. Pradėjau mąstyti apie Jo žodžius ir vėl Jį išgirdau: „Štai kodėl tiek daug žmonių, bažnyčių ir denominacijų nepatiria mano artumo ir gyvenimą keičiančios jėgos. Jie skelbia ne gryną mano Žodį, bet savo interpretacijas arba išmąstymus, kurie niekuo nesiskiria nuo Jobo ar jo draugų minčių. Savo žodžiais, nepagrįstais pažinimu, jie temdo mano nutarimus.“

Jei norime pažinti Dievo artumą ir Jo jėgos realumą, turime siekti pažinti tiesą, jos neiškraipydami. Todėl kai toliau nagrinėsime tai, ką Šventasis Raštas atveria apie Dievo nuosprendžius, neleiskite išankstiniam supratimui apie Dievą, klaidingai teologijai ar aplinkybėms pakeisti jūsų supratimo apie tai, ką Jis jau ir taip aiškiai pasakė. Geriau ieškokite Jo apreikštame Dievo žodyje, kad būtumėte apšviesti ir matytumėte Jo kelius.

Siekis pasipelnyti

Pirmiausia aptarkime Vaidmainio likimą. Prisiminkime Jėzaus žodžius, kuriuos aptarėme ankstesniame skyriuje:

„Daugelis man sakys tai dienai atėjus: ‘Viešpatie, Viešpatie, argi mes nepranašavome tavo vardu, argi neišvarinėjome demonų tavo vardu, argi nedarėme daugybės stebuklų tavo vardu?’ Tuomet jiems pareikšiu: ‘Aš niekuomet jūsų nepažinojau. Šalin nuo manęs, nedorėliai!’“ (Mt 7, 22–23)

Naujajame karaliaus Jokūbo Biblijos vertime Jėzaus atsakymas išverstas taip: „Niekada jūsų nepažinojau, šalin nuo manęs – jūs darote neteisybę!“ Šis vertimas perduoda originalui artimesnį vaizdą. Graikų kalbos žodis neteisybei apibūdinti (anomia) reiškia elgimąsi priešingai Dievo įstatymui arba valiai. Paprastai tariant, daryti neteisybę reiškia nepaklusti Dievo valdžiai. Kalbėdamas apie neteisybę Jėzus pavartoja žodį darote, tuo parodydamas, kad nekalba apie retkarčiais suklumpantį asmenį ar dėl išsilaisvinimo kovojantį kūdikį Kristuje. Jis apibūdina žmogų, kuris gyvena priešingai, nei patinka Dievui, ir žiūri į tai pro pirštus, pateisina tai arba nuleidžia viską juokais. Todėl Jėzaus žodžiai taikytini tiek tiems, kurie yra suklaidinti, tokiems kaip Apgautasis, tiek neištikimiesiems, tokiems kaip Veidmainis.

Minia, į kurią Jėzus kreipiasi, išgirs skelbiamą nuosprendį, kuris aidės jų sielose visą amžinybę pasmerktųjų šalyje. Gyvybiškai svarbu, kad nežiūrėtume pro pirštus į šį Šeimininko perspėjimą ir jo nenuvertintume.

Pažvelkime atidžiau į antrąją grupę asmenų, apie kurią Jėzus kalba kiek aukščiau esančioje eilutėje. Dalis tų, kurie nusigrėžė nuo Dievo karalystės, bus žmonės, išvarinęję demonus Jėzaus vardu.

Kas šie žmonės? Ar gali būti, kad tai vyrai ir moterys, Jėzaus vardą naudoję tik išvarinėdami demonus, jo niekaip nesusiedami su pačiu Viešpačiu Jėzumi? Norėdami rasti atsakymą, turime pažvelgti į Apaštalų darbus.

„Panašiai ir kai kurie keliaujantys žydų egzorcistai mėgindavo piktųjų dvasių apsėstiesiems prišaukti Viešpaties Jėzaus vardą,

sakydami: „Aš jus saikdinu per Jėzų, kurį skelbia Paulius.“ Taip darė vieno žydų vyresniojo kunigo Skėvo septyni sūnūs. Bet piktoji dvasia jiems atšovė: „Pažįstu Jėzų ir žinau Paulių. O jūs kas būsite?“ Ir žmogus, turįs nelabąją dvasią, puolė juos, apgalėjo vienus bei kitus ir taip nutasė, jog jie nuogi ir sužaloti turėjo bėgti iš anų namų“ (Apd 19, 13–16).

Šie egzorcistai negalėjo išvaryti demonų Jėzaus vardu! Šioje istorijoje slypi reikšminga tiesa. Norint išvaryti piktąjį, nepakanka tik Jėzaus vardo. Reikia turėti ryšį su Tuo, kuriam tas vardas priklauso. Turi iš tikrųjų sekti Kristumi, nebūti kaip tie, kuriuos aptarėme ankstesniame skyriuje.

Galite klausti: Jėzus sakė, kad Jis niekada jų nepažinojo, tad kaip jie galėjo Jo vardu išvarinėti demonus ir daryti stebuklus? Kaip tai įmanoma?

Yra žmonių, kurie nuoširdžiai prisijungė prie Jėzaus dėl išgelbėjimo teikiamų privalumų – jie tai darė tik siekdami asmeninės naudos. Jie niekada nepažino Dievo širdies; jie tenorėjo Jo galios ir palaiminimų. Paulius perspėja, kad bus „sugedusio proto žmonių, praradusių tiesos nuovoką ir manančių, kad dievotumas esąs pasipelnymas. Šalinkis tokių!“ (1 Tim 6, 5 KBV).

Šie žmonės Jėzaus ieškojo dėl asmeninės naudos, tad jie tarnavo Jam dėl atlygio, o ne iš meilės. Jėzus jų nepažinos, nes mes skaitome: „Bet kas myli Dievą, tas yra Jo pažintas“ (1 Kor 8, 3).

Jis yra Dievo pažintas. Žodis pažintas nereiškia tik būti su kuo nors pažįstamu, nes Dievas pažįsta visus – Jis visažinis! Šis žodis iš tikrųjų reiškia artimus ryšius. Išplėstiniame Biblijos vertime tai nušviečiama taip: „Bet kas iš tikrųjų myli Dievą [prieraišia pagarba, greitu paklusnumu, dėkingumu ir Jo palaiminimų pripažinimu], tas yra Dievo pažintas [pripažintas vertu Jo artumo bei meilės ir priklauso Jam].“

Teismo dieną Jėzus miniai sakys: „Aš niekada jūsų nepažinojau.“ Taigi tie, kurie nemyli Dievo (o tai matoma iš to, kad jie ne iškart pa-

klūsta Jam, nerodo meilės, pagarbos ir dėkingumo), nėra Tėvo ar Jėzaus artimai pažinti, net jei jie ir vylėsi, kad Jis juos išgelbės. Mylėti Jėzų reiškia atiduoti savo gyvenimą už Jį. Tu gyveni nebe sau, o Jam.

Judas – vienas iš pavyzdžių. Jis prisijungė prie Jėzaus. Ta didžiulė auka, kurią jis paaukojo, kad sektų Juo, atrodė kaip meilės Dievui išraiška. Judas paliko viską, kad prisijungtų prie Jėzaus tarnystės komandos ir leistųsi į kelionę su Valdovu. Jis liko su Juo persekiojimo įkarštyje, net kuomet kai kurie mokiniai pasitraukė (žr. Jn 6, 66). Jis nepasidavė – išvarinėjo demonus, gydė sergančius ir skelbė Evangeliją (žr. Lk 9, 1).

Tačiau Judo motyvai nuo pat pradžių nebuvo teisingi. Jis niekada neatgailavo dėl savo savanaudiškų ketinimų. Jo būdas vis pasirodydavo, kai jis paklausdavo: „Ką man duosite, jei...“ (Mt 26, 15). Siekdamas naudos, jis melavo ir pataikavo (žr. Mt 26, 25), grobstė savo reikmėms pinigus iš Jėzaus tarnystės išdo (žr. Jn 12, 4–6) ir t. t. Jis niekada artimai nepažinojo Viešpaties, nors kaip mokinys Jo draugijoje praleido trejus su puse metų. Dėl to apie Jį Jėzus sakė: „Argi ne aš išsirinkau jus Dvylika? Tačiau ir tarp jūsų yra velnias.“ Jis turėjo omenyje Judą, Simono Iskarijoto sūnų“ (Jn 6, 70–71).

Yra tokių kaip Judas žmonių, kurie daug aukoja dėl tarnystės, net išvaduoja žmones iš piktojo valdžios, gydo ligonius, skelbia Evangeliją ir tiki, kad Jėzus juos išgelbės; tačiau jie niekada artimai Jėzaus nepažinojo. Jie atlieka savo darbą, siekdami naudos, bet ne iš meilės Dievui. Tai puikiai iliustruoja mūsų alegorijos herojus Veidmainis. Jis sekė Džeilinu, nes jam patiko ta galia ir įtaka, kurią tai jam suteikė. Nuo pat pradžių jo motyvai nebuvo įsišakniję Džeilino meilėje.

Tokiems numatomas didžiausias pasmerkimas. Jėzus apie Judą sako: „Geriau jam būtų buvę negimti“ (Mt 26, 24). Religiniam lyderiam, kurie tarnavo Dievui, vaikydamiesi savų interesų, ir Jėzaus vardu naudojosi žmonėmis, Jis sako: „Todėl gausite dar didesnę pasmerkimą“ (Mt 23, 14 KBV). Šie vyrai ir moterys, kaip Veidmainis, susivoks atsidūrę tamsiausiose pragaro vietose, kur vykdomi baisiausi kankinimai.

Atsisakę išgelbėjimo

Tai, ką aptarėme, puikiai apibūdina mūsų alegorijos veikėją Veidmainį. O kaipgi yra su Bailija? Ji turėjo tikrą ryšį su Džeilinu, net jį mylėjo, bet ji neištvėrė iki galo. Ar Šventajame Rašte apie tai taip pat kalbama? Šį klausimą nagrinėti pradėkime prisimindami pranašo Ezechielio žodžius:

„Bet kai teisusis nusigręžia nuo teismo ir daro pikta, sekdamas nedorėlio daromomis bjaurastimis, nejaugi jis bus gyvas? Nė vienas jo teismo darbų, kuriuos jis buvo padaręs, nebus atsimenamasis dėl jo neištikimybės, kuria jis nusikalto, ir dėl nuodėmės, kuria jis nusidėjo; dėl jų jis mirs“ (Ez 18, 24).

Visų pirma, Dievas kalba apie teisų žmogų, ne tą, kuris manė esąs teišus, bet iš tikrųjų toks nebuvo. Nekyla abejonių, kad šis žmogus nėra toks pat kaip apgautas žmogus arba suvedžiotojas, apie kuriuos kalbėjome ankstesniame skyriuje.

Dievas sako, kad Jis neprisimins šio žmogaus teismo darbų. Kai Dievas ką nors pamiršta, tai išnyksta visam laikui – tarsi to nė nebuvo. Mes kalbame apie tai, kad Dievas pamiršta mūsų nuodėmes, padėdamas jas taip toli, kaip toli rytai yra nuo vakarų, palaidodamas jas užmaršties jūroje, ir taip išties nutinka. Jis sako: „<...> jų nuodėmių ir nedorybių daugiau nebeprisiminsiu“ (Hbr 8, 12 KBV). Dievas pamiršta mūsų nuodėmes, kai tik mes priimame Jėzų kaip Viešpatį. Velnias bando mus kaltinti, bet Dievas pasakė, kad Jis nebeprisimins mūsų nuodėmių. Tad Jo akyse mes esame lyg niekada nebūtume nusidėję. Įmanomas ir priešingas variantas. Kai Dievas sako, kad nebeprisimins žmogaus teismo, Jis turi omenyje, kad Jis pamirš, jog išvis tokį pažinojo. Santykiškai nutraukti.

Panagrinėkime atidžiau, kas rašoma Biblijoje apie tikintįjį, kuris visam laikui išsižada savo išgelbėjimo. Apaštalas Jokūbas rašo:

„Mano broliai, jeigu kas iš jūsų nuklystų nuo tiesos ir kas nors jį atverstų, težino, kad sugražindami nusidėjėlių iš klystkelio, išgelbės jo sielą nuo mirties ir uždengs daugybę nuodėmių“ (Jok 5, 19–20).

Pirmą dalyką, į kurį reiktų atkreipti dėmesį, randame žodžiuose „Broliai, jei kas iš jūsų <...>“ Jokūbas nekalba apie žmones, kurie tik galvoja, kad yra krikščionys. Jis kalba apie tikintįjį, kuris nuklysta nuo tiesos kelio. Šioje eilutėje nuklydęs nuo tiesos brolis vadinamas nusidėjėliu. Tai nereiškia, kad jis nėra gimęs iš aukšto; greičiau tai pasako, jog jis nuolat nusideda ir jam reikia grįžti prie paklusnumo. Jei jis ir toliau nevaikšto tiesos keliais, Jokūbas labai aiškiai sako, kad tai taps mirtimi jo sielai – pasimetusiai sielai, jei jis negrįš pas Dievą (neatgailaus). Patarlės tai patvirtina: „Žmogus, nuklydęs nuo sveikos nuovokos kelio, ilsėsis šešėlių sueigoje“ (Pat 21, 16).

Patarlės antrina Jokūbui, parodydamos, kad galutinė stotelė žmogui, kuris nukrypsta nuo Dievo kelių ir negrįžta į teisumą, yra mirusiųjų susirinkimas, hadas, o galiausiai ir ugnies ežeras.

Gyvenimo knyga

Gyvenimo knyga Naujajame Testamente yra paminėta aštuonis kartus. Paulius ir Jonas rašo, kad šioje knygoje yra įrašyti visi, kurie amžinybę leis su Jėzumi. Mūsų vardai yra įrašomi tą akimirką, kai atgimstame iš naujo. Pamenate Efrosyni liudijimą ketvirtame skyriuje? Kai ši graikų mergaitė atidavė savo gyvenimą Jėzui, Dievas Tėvas įrašė jos vardą Gyvenimo knygoje ir pasakė jai: „Sveika atvykusi į šeimą!“ Ir Paulius savo tikinčiam draugui rašo: „Taip pat prašau tave, ištikimas bičiuli, padėk joms! Jos juk darbavosi su manimi Evangelijos labai kartu su Klemensu ir kitais mano bendradarbiais, kurių vardai įrašyti gyvenimo knygoje“ (Fil 4, 3).

Atvirkštinis variantas taip pat yra įmanomas. Visi tie, kurių nėra Gyvenimo knygoje, yra pražuvę. Perskaitykite, kas rašoma Apreiškimo

knygoje: „Kas tik nebuvo įrašytas gyvenimo knygoje, tas buvo įmestas į ugnies ežerą“ (Apr 20, 15).

Jonas pabrėžtinai mums sako, kad į amžinąjį Dievo miestą bus priimti tik tie, „kurie įrašyti Avinėlio gyvenimo knygoje“ (Apr 21, 27). Visi kiti atsidurs mirusiųjų susirinkime.

Apreiškimo knygos 3 skyriuje Jėzus kalba bažnyčiai – ne miestui, ne prarastųjų grupei, ne netikrų dievų garbintojams ir ne „tariamai“ bažnyčiai. Jis kalba tiems, kurie išties yra Jo, ir perspėja: „Nugalėtojas bus aprengtas baltais drabužiais ir jo vardo neištrinsiu iš gyvenimo knygos“ (Apr 3, 5). Išplėstiniame Biblijos vertime šie Jo žodžiai užrašyti taip: „jo vardo neištrinsiu arba neišbrauksiu iš gyvenimo knygos.“

Ar pastebėjote žodį ištrinti? Ištrinti vardą iš gyvenimo knygos galima tik tuo atveju, jei pradžioje jis buvo ten įrašytas. Tik tie, kurie per tikėjimą Jėzumi Kristumi iš tikrųjų atgimė iš naujo, yra įrašomi į Gyvenimo knygą. Netikintieji ir netgi apgautieji, kurie niekada iš tikrųjų nevaikščiojo su Jėzumi, niekada nebus įrašyti į šią knygą, todėl jų vardai negali būti ir išbraukti. Jis kalba apie „šeimos“ narius.

Pažadinantis regėjimas

Žinau Dievo žmogų, kuris beveik septyniasdešimt metų ištikimai tarnavo XX amžiuje. Jo įtaka Kristaus kūnui buvo nepakartojama: išleido daugiau nei 65 milijonus knygų egzempliorių, jo įkurtą Biblijos mokyklą baigė per 20 000 absolventų.

Vienoje iš savo knygų jis rašė šia tema. Jis rašė, kad 1952 m. jam pasirodęs Jėzus parodė kito pastoriaus žmoną, kurią jis pažinojo. Ji pradėjo manyti, kad jos gebėjimai ir grožis buvo eikvojami tarnystėje. Bėgant laikui ji vis daugiau mąstė apie pripažinimą, populiarumą ir turtus, kuriuos galėjo susikrauti pasaulyje. Galiausiai ji pasidavė: paliko savo vyrą ir nusekė paskui sėkmę, kurios troško.

Viešpats šiam tarnautojui pasakė: „Ši moteris buvo mano vaikas“, o

tada liepė už ją nesimelsti. Štai jo knygos ištrauka:

„Viešpatie, kas jai nutiks?“ – paklausiau aš. „Amžinybę ji praleis prakeiktiesiems skirtoje vietoje, kur bus verksmas ir dantų griežimas“, – atsakė Jis.

Tuomet regėjime aš išvydau ją, žengiančią į pragaro bedugnę. Girdėjau siaubingą jos klyksmą.

„Ši moteris buvo Tavo vaikas, Viešpatie. Ji buvo pripildyta Tavo Dvasios ir turėjo dalį tarnystėje. Bet Tu neleidi už ją melstis. Negaliu suprasti!“

Viešpats man priminė šią Rašto eilutę: „Jei kas mato savo nusidedantį brolių, tačiau ne iki mirčiai, teprašo, ir Dievas duos jam gyvybę, būtent tiems, kurie nusideda ne iki mirčiai. Mat yra nuodėmė iki mirčiai, ir aš kalbu ne apie ją, kad būtų prašoma“ (1 Jn 5, 16). „Bet, Viešpatie, aš visada tikėjau, kad nuodėmė, apie kurią kalbama šioje eilutėje, reiškia fizinę mirtį, ir tas žmogus yra išgelbstimas, nors ir nusidėjo“, – suglumęs ištariau. „Rašte nekalbama apie fizinę mirtį, – pabrėžė Viešpats. – Tu čia kai ką pridedi. Jei skaitytum visą penktą skyrių, pamatytum, kad ten kalbama apie gyvenimą ir mirtį – apie dvasinį gyvenimą ir dvasinę mirtį. Kalbama apie tikintįjį, kuris gali nusidėti iki mirčiai, todėl ir sakau tau už ją nesimelsti. Nesimelsk už šią moterį, nes ji nusidėjo iki mirčiai.“ „Tai griaua visą mano teologiją, Viešpatie. Ar galėtum paaiškinti plačiau?“ – paprašiau. (Kartais reikia, kad mūsų teologija būtų supurtyta, jei ji neatitinka Dievo žodžio.)

Jėzus man priminė šias eilutes:

„Kurie kartą buvo apšviesti, paragavo dangaus dovanos, tapo Šventosios Dvasios dalininkais, patyrė

gerąjį Dievo žodį bei būsimą amžius galybę ir nu-
puolė, tų nebeįmanoma iš naujo atgaivinti atsivertimui,
nes jie sau kryžiuoja Dievo Sūnų ir išstato Jį paniekai“
(Hbr 6, 4–6).¹

Šiose eilutėse matome kelis svarbius dalykus: pirmiausia, nuklysti nuo tikėjimo gali tik žmogus, kuris buvo apšviestas, paragavo dangaus dovanos. Toks apibūdinimas tinka tiems, kurie priėmė Jėzų, nes Jis yra dovana iš dangaus. Antra, asmuo turi būti pripildytas Šventosios Dvasios. Trečia, jis turi būti paragavęs gerojo Dievo žodžio ir būsimą amžius galybės. Taigi matome, kad čia kalbama ne apie kūdikius tikėjime, o apie brandžius tikinčiuosius.

Praeityje prie manęs buvo priėję keletas žmonių, kurie ašarodami prisipažino, kad yra pasakę Viešpačiui, jog nebenori Jam tarnauti. Vėliau jie jautė gilų sąžinės graužimą ir atgailavo. Susidūrę su šia ir dar keliomis panašiomis Biblijos eilutėmis, jie išgyveno didžiulę baimę. Tačiau kūdikiams kartais dėl neišmanymo pridaro kvailysčių, ir Viešpats tai žino. Laiško hebrajams autorius kalba ne apie kūdikius Kristuje, o apie jau subrendusius.

Siekdamas patarnauti šioms sumišusios sieloms, sakydavau, kad jei jie padarytų nuodėmę iki mirčiai (kaip skaitėme minėtoje eilutėje), jie netrokštų vėl bendrauti su Jėzumi. Tai, kad jie troško Jo ir iš tikrųjų atgailavo, o atgailą lydėjo maldingumo vaisius, rodo, jog Šventoji Dvasia traukia juos atgal prie Dievo. Jei šie žmonės būtų visam laikui atitolę, jie netrokštų artumo su Jėzumi, nenorėtų vėl gyventi šventai, kaip kad nutiko tai moteriai, tarnautojo matyti regėjime.

Jėzus pasakė, kad ta moteris buvo tikras Dievo vaikas. Šį liudijimą užrašęs tarnautojas užaugo denominacijoje, kurioje tikima, kad žmogus negali prarasti išgelbėjimo; jie tiki amžina išgelbėjimo garantija. Todėl jis ir ištarė: „Tai griaua mano teologiją.“ Kadangi moteris buvo Dievo vaikas, jos vardas buvo įrašytas Gyvenimo knygoje. Tačiau ji neišstovėjo iki galo ir visam laikui grįžo į pasaulį; todėl jos vardas buvo ištrintas, kaip Jėzus ir perspėjo Bažnyčią Apreiškimo knygos 3

skyriuje. Ji pasirinko atsitraukti visam laikui. Ji nebuvo „nugalėtoja“. Todėl Laiško hebrajams autorius sako, kad tokio žmogaus neįmanoma atgaivinti. Dabar ji buvo dukart mirusi. Ji buvo mirusi nuodėmėse, bet buvo atpirkta ir paveldėjo amžinąjį gyvenimą, tačiau atsitraukusi visam laikui ji mirė dar kartą (žr. Jud 12). Tai pasirinkęs žmogus nebėgi atgimti. Todėl Laiško hebrajams autorius ir sako, kad jų „nebeįmanoma <...> atgaivinti atsivertimui“. Mes klystame galvodami, kad yra situacijų, leidžiančių vėl ir vėl žmonėms atgimti iš naujo. Leiskite pakartoti: jei žmogus nusideda šia nuodėme, jis nebeturi troškimo atgailauti ir visiškai atsiduoti Jėzui. Niekas negali mūsų patraukti prie Jėzaus, tik Šventoji Dvasia. Kai Ji palieka tikintįjį dėl šio atsimitimo, kaip nutiko to tarnautojo minimais moteriais, Ji negrįš. Bet Šventoji Dvasia yra kantri – Ji lengvai nepasiduoda.

Tamosos tamsumas

Apaštalas Petras pateikia tokią išvargą:

„Bet jeigu, ištrūkę iš pasaulio purvyno Viešpaties Jėzaus Kristaus pažinimu, jie vėl jame įklimpę pralaimi, tai jiems paskui darosi blogiau negu pirma“ (2 Pt 2, 20)

Pirmiausia panagrinėkime, apie ką Petras kalba. Jei kas nors ištrūko iš pasaulio purvyno (nedorumo) Viešpaties Jėzaus Kristaus pažinimu, jis ar ji neabejotinai taptų krikščionimi. Jie nepakliūtų tarp suvedžiotųjų, apie kuriuos kalbėjome ankstesniame skyriuje, t. y. tarp tų, kurie sakosi pažįstą Dievą, bet iš tikrųjų taip nėra. Čia kalbama apie žmones, kurie iš tikrųjų per gelbstinčią Viešpaties Jėzaus malonę ištrūko iš pasaulio sugedimo. Nėra abejonų, kad Petras kalba apie žmones, kurie iš tiesų buvo atgimę iš naujo.

Toliau skaitome:

„<....> ir vėl jame įklimpę pralaimi, tai jiems paskui darosi blogiau negu pirma. Jiems būtų buvę geriau iš viso nepažinti teisumo kelio, negu jį pažinus, nusigręžti nuo jiems duoto šventojo įsakymo“ (2 Pt 2, 20–21).

Petras kalba apie krikščionis, kurie vėl įsikinkė į nuodėmės vergovę. Geriau jiems būtų buvę niekada nepažinti išgelbėjimo per Jėzų Kristų tikrovės. Paklusnumą gyventi šventą gyvenimą jie visam laikui iškeitė į šio gyvenimo malonumus, geismus ir didžiavimąsi. Kodėl jiems būtų geriau niekada nepažinti teisumo kelio? Į šį klausimą atsako Judas, kuris kaip ir Petras rašo apie nusisukusius nuo savo išgelbėjimo. Jis sako: „Vargas jiems! Jie pasuko Kaino keliu, pasidavė Balaamo paklydimui, pražudė save Korės prieštaravimu“ (Jud 11).

Kainas, Balaamas, Korė – visi jie turėjo ryšį su Dievu. Du iš jų buvo tarnautojai. Kaino klaida buvo atviras nepaklusnumas Dievui, Balaamo – meilė pinigams, o Korės – maištas prieš paskirtą valdžią.

Judas rašo toliau:

„Jie maišosi jūsų meilės pokyliuose, nesidrovėdami savo purvo, ir tunka. Jie – lyg bevandeniai debesys, vaikomi vėjų, tartum bevaisiai medžiai rudenį, du kartus mirę ir išrauti. Jie lyg šėlstančios jūros bangos, putojančios savo begėdyse, lyg žvaigždės klajoklės, kurioms per amžius skirta juodžiausia tamsybė“ (Jud 12–13).

Ankstyvojoje bažnyčioje meilės pokyliais buvo vadinami susirinkimai, kuriuose tikintieji kartu vakarieniaudavo, tai buvo artimų santykių su Dievu ir tarpusavyje išraiška. Meilės pokyliai paprastai baigdavosi šventosios komunijos sakramentu.² Čia mes sužinome turbūt labiausiai budinantį faktą: ne visi palikę išgelbėjimą paliks ir bažnyčią, kaip pasielgė jau minėta moteris. Todėl tokie žmonės yra itin pavojingi, nes jų įtaka kūdikiams tikėjime, silpnos valios ir sužeistiems žmonėms gali būti lemtinga.

Korė – būtent tokio asmens pavyzdys. Jis tarnavo kartu su Aaronu, bet tiek Mozei, tiek Aaronui priekaištavo: „Per toli nuėjote! Juk visa bendrija, visi iki vieno yra šventi, ir VIEŠPATYS yra tarp jų. Tad kodėl keliate save aukščiau už VIEŠPATIES bendriją?“ (Sk 16, 3). Korė paveikė ir mirties nuosprendį užtraukė 250 lyderių ir 14 700 bendrijos narių!

Judas taip pat įspėja dėl šių mūsų bendruomenėse liekančių atsimetėlių, kurie vadinami dėmėmis. Jis teigia, kad jie klysta jausdamiesi saugūs malonėje, kurioje kartą vaikščiojo, bet gyvendami sau ir pametę Dievo baimę ją iškraipė. Atkreipkite dėmesį – Korė teigė, kad Dievas yra su „visa bendrija“. Jis klydo, klaidingai manydamas esąs saugus, nes kitą dieną atsivėrė žemė ir prarijo jį gyvą pragaran. Tokie atsimetėliai tebekalbės krikščioniškai, susitikinės su kitais tikinčiaisiais, bet tarp jų nerosite nugalėtojų, kurių Jėzus grįš pasiimti. Jis ateis pasiimti Bažnyčios be dėmės (žr. Ef 5, 27).

Judas pabrėžia, kad tokie žmonės yra dukart mirę. Kaip galima mirti dukart? Galbūt tai galima aiškinti taip: mes visi kartą buvome mirę nuodėmėse, bet atgimę naujai gavome amžinąjį gyvenimą. Tačiau kai kas tragiškai miršta dar kartą dėl nuolatinės neišpažintos nuodėmės. Prisiminkite Jokūbą, įspėjantį, kad jei krikščionis nuklysta nuo tiesos ir lieka tame nuklydime, jis mirs. O apaštalas Jonas sako, kad ir tikintieji gali nusidėti iki mirčiai. Abu kalba apie tą, kuris mirė dukart.

Atkreipkite dėmesį į Judo žodžius: „<...> kurioms per amžius skirta juodžiausia tamsybė.“ Juodžiausia tamsybė reiškia blogiausią amžiną bausmę. Tai aiškiai atskleidžia Jėzaus palyginimas apie Jo sugrįžimą ir teismą:

„Laimingi tarnai, kuriuos sugrįžęs šeimininkas ras budinčius <...> Bet jeigu anas tarnas pasakys pats sau: „Mano šeimininkas neskuba grįžti“, ir ims mušti tarnus bei tarnaites, valgyti, gerti ir girtuokliauti, tai to tarno šeimininkas sugrįš vieną dieną, kai jis

nelaukia, ir tokią valandą, kurią jis nemano. Jis žiauriai nubaus jį, ir jam teks neištikimųjų likimas. Tarnas, kuris žino savo šeimininko valią, bet nieko neparuošia ir pagal jo valią nedaro, bus smarkiai nuplaktas. O kuris nežino [šeimininko] valios, kad ir baustinai pasielgęs, bus mažai plakamas“ (Lk 12, 37. 45–48).

Šiose eilutėse tiek daug sudėta... Leiskite išskirti kai kuriuos dalykus. Pirmiausia, pastebėkite – kalbama apie tarną, ne apie pašalietį, pagonį ar nusidėjėlį. Jis žinojo savo šeimininko valią, bet elgėsi priešingai. Čia kalbama ne apie Nepriklausomojo elgesį, mat jis patenka į kategoriją tų, kurie nežinojo ir bus mažai plakami. Tai taip pat negali būti taikoma Apgautajam, kuris manė esąs tarnas, bet, pasak Džeilino, nebuvo tikrasis tarnas. Asmuo, apie kurį čia kalba Jėzus, vadinamas tarnu, kuris gerai suprato savo šeimininko valią. Būtent jis nuklysta nuo išgelbėjimo. Šis žmogus mušė kitus tarnus – tai kalba apie gyvenimo būdą, kai naudojamosi kitais savo naudai ar malonumui. Taip pat matome, kad šis žmogus gyvena šia diena – jis valgo, geria ir nusigeria. Jis gyvena sau. Prisiminkite Judo žodžius, kad atsimetėlis puotauja su kitais tikinčiaisiais, neturėdamas Dievo baimės. Tokie žmonės tarnauja tik sau. Visi jų sprendimai, net jei jie atrodo ir kilnūs, priimami tik siekiant naudos sau.

Galiausiai, atkreipkite dėmesį, kad kalbant apie šio tarno teismą, sakoma, kad jis buvo nusiųstas ten, kur buvo netikintieji (niekada nebuvę išgelbėti). Netikintieji buvo mažai plakami, o tarnas, kuris žinojo savo šeimininko valią ir jos neįvykdė, buvo smarkiai nuplaktas, taip parodant, kad jo laukia didesnis pasmerkimas ugnies ežere arba juodžiausioje tamsybėje amžinai!

Kartus neatlaidumas

Tai neabejotinai galime pritaikyti Bailiajai (ir Veidmainiui). Bailioji žinojo, kad Džeilino valia yra atleisti, bet atsisakė tai padaryti. Ji

nusprendė nepaleisti Šmeižikės įžeidimo, ir kartėlis atvėrė duris jos sugedimui. Dėl to mes skaitome įspėjimą Dievo žmonėms: „Žiūrėkite, kad kas nors nenustotų Dievo malonės, kad kokia karti žalinga šaknis neišleistų daigų ir daugelis ja nesuserštų“ (Hbr 12, 15).

Tiek Naujojo Testamento eilučių nagrinėjimas, tiek ilgi metai tarnystės patirties man parodė, kad didžiausi spąstai, atitraukiantys žmones nuo gyvenimo su Dievu, yra neatleidimas. Kaip ir Bailiosios atveju, neatleidimas atveria duris įvairiausiems klaidingiems įsitikinimams ir netinkamam elgesiui.

Evangelijos pagal Matą 18 skyriuje Jėzus pateikia palyginimą apie didį karalių, atsiskaitantį su savo tarnais. Pas jį atvedė tarną, skolingą jam dešimt tūkstančių talentų. Talentas yra svorio, o ne piniginis matas, ir jis buvo naudojamas auksui (2 Sam 12, 30), sidabru (1 Kar 20, 39) ir kitiems metalams bei daiktams sverti. Šiame palyginime talentas buvo skolos matas, tad galime daryti prielaidą, kad Jėzus kalbėjo apie mainų objektą, pavyzdžiui, auksą arba sidabrą. Sakykim, kad tai buvo auksas.

Įprastai talentas svėrė maždaug 75 svarus – tiek žmogus dar galėjo panešti (žr. 2 Kar 5, 23). 10 000 talentų būtų maždaug 750 000 svarų arba 375 JAV tonos. Taigi šis tarnas buvo skolingas šeimininkui 375 tonas aukso. Kai rašiau šią knygą, aukso kaina buvo maždaug 1 200 \$ už unciją. Taigi paskaičiuokime: 10 000 talentų aukso buvo verti maždaug 14 milijardų dolerių. Štai kiek tas tarnas buvo skolingas karaliui! Taip Jėzus norėjo pabrėžti, kad tarnas buvo skolingas milžinišką sumą, kurios niekada nesugebėtų gražinti.

Karalius liepė tą vyrą ir visą jo šeimą parduoti, kad būtų padengta jų skola. Vyras krito karaliui po kojomis ir meldė pasigailėti. Karalius pasigailėjo ir dovanavo jam skolą. Šiame palyginime karalius simbolizuoja Dievą Tėvą. Žmogus, kurio skola atleista, simbolizuoja tą, kuriam buvo atleista per Jėzų Kristų. Kai kas nors sugadinama, asmuo tampa skolingas. Visi girdėjome sakant: „Jis už tai atsiims.“ Atleidimas – tai skolos atšaukimas. Šiam vyrui, kaip ir mums, buvo dovanota skola, kurios neįstengtume sumokėti. Tačiau mes skaitome: „Vos išėjęs, tas tarnas sutiko vieną savo tarnybos draugą, kuris buvo jam skolingas

šimtą denarų, ir nutvėręs smaugė jį, sakydamas: 'Atiduok skolą!'" (Mt 18, 28).

Denaras buvo normali dienos alga. Sakykim, kad jį šių dienų pinigais prilygsta 100 dolerių. Tad visa skola būtų apie 10 000 dolerių. Tai nemažas įsiskolinimas. Skaitykime toliau: „Puolęs ant kelių draugas maldavo: 'Turėk man kantrybės! Aš tau viską atiduosiu.' Bet tas nesutiko, ėmė ir įmesdino jį į kalėjimą iki atiduos skolą“ (Mt 18, 29–30). Šiam vyrui buvo atleista 14 milijardų dolerių skola. Jo tarnybos draugas buvo jam skolingas 10 000 dolerių, bet šis vyras šios skolos nedo-vanojo. Jis užsibrėžė tos skolos išsireikalauti.

Svarbu pastebėti, kad įžeidimai, kuriuos laikome savyje kitų atžvilgiu, palyginti su pirminiu mūsų įžeidimu Dievui, gali prilygti šiam santykiui – 10 000 dolerių ir 14 milijardų dolerių! Kad ir kaip blogai kas nors su jumis elgėsi, jų netinkamas elgesys neprilygsta mūsų nusizengimams prieš Dievą. Galite galvoti, kad su niekuo nebuvo taip blogai pasielgta kaip su jumis, bet jūs nesuvokiate, kaip žiauriai buvo elgiamasi su Jėzumi. Jis buvo nekaltas Avinėlis be dėmės, kuris prisie-mė 14 milijardų dolerių skolą ir buvo papjautas.

Negalintis atleisti žmogus pamiršo, kokia didelė skola yra atleista jam! Kai suprasite, kokios mirties ir amžinų kankinimų Jėzaus dėka išvengėte, jūs lengvai atleisite kitiems. Nėra nieko blogiau už amžinybę ugnies ežere. Ten nėra atokvėpio. Kirminai nemiršta ir ugnis neužgęsta. Ten mes būtume keliavę, jei Dievas nebūtų per savo Sū-naus Jėzaus Kristaus mirtį mums atleidęs! Jei žmogus negali atleisti, jis nesuvokia pragaro tikrumo, nesupranta Dievo meilės ir atleidimo. Grįžkime prie palyginimo:

„Matydami, kas nutiko, kiti tarnai labai nuliūdo. Jie nuėjo ir pa-pasakojo valdovui, kas buvo įvykę. Tuomet pasišaukęs jį valdovas tarė: 'Nedorasis tarne, visą aną skolą aš tau dovanojau, nes mane maldavai. Argi nereikėjo ir tau pasigailėti savo draugo, kaip aš pasi-gailėjau tavęs?!'" (Mt 18, 31–33).

Noriu pabrėžti, kad Jėzus šiame palyginime kalba ne apie netikinčius. Jis kalba apie karaliaus tarnus, gimusius iš aukšto tikinčiuosius. Šiam tarnui jau buvo dovanota jo didžiulė skola (išgelbėjimas), jis buvo vadinamas šeimininko tarnu. O tas, kuriam jis negalėjo dovanoti, buvo jo tarnybos draugas. Tad galime daryti išvadą, kad toks pat galutinis likimas laukia ir atleisti atsisakančio „tikinčiojo“.

Čia matau neįtikėtiną faktą: paklausę kitų evangelijose aprašytų palyginimų, žmonės prašydavo juos paaiškinti, tačiau šį palyginimą Jėzus paaiškina neprašomas. Tikiu, kad taip nutiko todėl, kad tai, ką Jis norėjo perduoti, taip stipriai skyrėsi nuo to, prie ko žmonės buvo įpratę, tad Jėzus norėjo būti tikras, kad žmonės viską suprato teisingai. Štai Jo pateiktas paaiškinimas:

„Užsirūstinęs valdovas atidavė jį budeliams, iki atiduos skolą.

Taip ir mano dangiškasis Tėvas padarys jums, jeigu kiekvienas iš tikros širdies neatleisite savo broliui“ (Mt 18, 34–35).

Čia noriu pabrėžti tris pagrindinius dalykus: pirma, neatlaidus tarnas atiduodamas kankintojams; antra, dabar jis turi gražinti skolą – 375 tonas aukso; na ir trečia, būtent taip Dievas Tėvas pasielgs su kiekvienu, kurie neatleidžia savo broliui įžeidimo.

Trumpai aptarkime kiekvieną iš punktų. Žodis *kankinimas* reiškia didžiulį skausmą bei proto ir kūno agoniją, taip pat tai reiškia išsukti ką nors iš įprastos pozicijos. Kankintojas yra tas, kuris kankina. Tikintysis, kuris nesutinka atleisti, bus kankinamas piktyjų dvasių. Šiems *kankintojams* leista sukelti kokį tik nori skausmą ir agoniją protui ir kūnui. Pamaldose aš dažnai meldavausi už žmones, kurie negalėjo gauti išgydymo, paguodos ar išlaisvinimo, vien todėl, kad jie negalėjo iš visos širdies atleisti juos įskaudinusiems. Toks kartėlis beveik visada veda į pyktį ir įsižeidimą Dievo atžvilgiu. Asmens tikėjimas suteršiamas, ir, jei nėra atgailos ir atleidimo, jis pražus. Antrasis punktą kalba apie tai, kad dabar tas tarnas turi sumokėti savo skolą, kurios sumokėti

neišgali. Iš jo reikalaujama atlikti tai, ko jis negali padaryti! Tai – skola, kurią Jėzus sumokėjo Golgotoje. Galbūt girdėdami tai susigūžiate, bet prisiminkite kitus Jėzaus pasakytus žodžius: „Eidami *melstis* atleiskite, jei turite ką nors prieš kitus, kad ir *jūsų Tėvas danguje* jums atleistų jūsų nusižengimus“ (Mk 11, 25). Kam Jėzus čia kalba? Matote žodžius „jūsų Tėvas danguje“? *Dievas* nėra nusidėjėlių *Tėvas*. Nusidėjėliui Jis yra Dievas, o Tėvas jis yra tik tikinčiajam. Taip pat nėra įprasta, kad nusidėjėlis melstųsi. Tad aišku, kad Jėzus kreipiasi į Dievo vaikus.

Keliaukime toliau: „O jei jūs neatleisite, – sako Jėzus, – nei jūsų Tėvas danguje neatleis jūsų nusižengimų“ (Mk 11, 26). Aiškiau ir būti negali.

Tai atveda mus prie trečiojo punkto: jei žmogus atsisako atleisti, jis kentės kankinimus, kol sumokės tą jam neįkandamą skolą. Tai yra neįmanoma, nes niekas negali išpirkti savęs ar savo sielos (žr. Ps 49, 7). Jėzus įspėja: jei jūs neatleisite, jūsų Tėvas neatleis jūsų nusižengimų. Ar verta taip rizikuoti?

Mes nekalbame apie žmogų, kuris stengiasi įveikti įžeidimą ir meldžiasi, kad galėtų atleisti. Kalbame apie žmogų, kuris, kaip Bailioji, užsispiria ir atsisako atleisti. Ar pastebite šioje alegorijoje, kad neatleidimas atvėrė duris kitoms nedorybėms, ir ji pamažu tolo nuo Džei-lino? Ar jai vertėjo laikytis įžeidimo, kad sulauktų tokio pražūtingo likimo? Būtent dėl to Laiško hebrajams autorius pabrėžtinai ragina mus atidžiai ištirti save ir atsisakyti bet kokio kartėlio, nes *daugelis* juo susiteršė.

Dabar galime suprasti Jėzaus žodžius, pasakytus apie paskutiniųjų laikų bažnyčią: „*Daugelis pasipiktins*, vieni kitus išdavinės ir vieni kitų nekęs. <...> Kadangi *įsigalės neteisumas*, daugelio *meilė* atšals. Bet kas ištvers iki galo, tas bus išgelbėtas“ (Mt 24, 10. 12–13 KBV).

Atkreipkite dėmesį, kad mūsų dienomis pasipiktins ne keli, bet *daugelis*. Čia pavartotas žodis *daugelis*, daugybė, kuris reiškia „milžiniškas, didelis kiekis“. Pasipiktinimas ir neatleidimas atvers duris nedorybei, daugybės žmonių meilė atšals.

Graikų kalbos žodis *agape*, čia išverstas kaip *meilė*, apibūdina meilę, kurią Dievas išlieja į krikščionio širdį tą akimirką, kai asmuo yra išgelbstimas. Jėzus čia kalba ne apsimeteliams, nes jie niekada iš tikrųjų nepriėmė Dievo meilės. Ne, Jis kalba tikintiesiems, nes, pažiūrėkite, Jis sako: „Bet kas išters iki galo, tas bus išgelbėtas.“ Nusidėjėliui arba apsimetėliui nesakome: „Jei ištersi iki galo, būti išgelbėtas.“ Jie net nepradėjo bėgimo!

Atsitraukimas nuo tikėjimo

Šventajame Rašte esame perspėjami dėl *atkritimo*, kuris mūsų dienomis pasireišk tarp tikinčiųjų. Paulius rašo: „Tegul niekas jūsų neapgauna kuriuo nors būdu! *Pirmiau* [nei ateis Viešpaties diena] turi ateiti *atkritimas*“ (2 Tes 2, 3 AMP). Ir jis vėl pranašauja: „Dvasia *aiškiai* sako, kad paskučiausiais laikais kai kurie žmonės *atkrīs nuo tikėjimo*“ (1 Tim 4, 1).

Kodėl? Nes „ateis toks laikas, kai žmonės nebepakęs sveiko mokslo, bet, pasidavę savo įgeidžiams, susivadins sau mokytojų, kad tie pataikautų jų ausims; jie *nukreips ausis nuo tiesos* <...>“ (2 Tim 4, 3–4).

Atkreipkite dėmesį, kad prieš tai buvusioje eilutėje Paulius sako: žmonės „atkrīs nuo tikėjimo“. Tikėjimas, apie kurį jis kalba, nėra įsivaizduotas. Tai tikras tikėjimas Jėzumi Kristumi. Šie žmonės gali atkristi nuo tikėjimo tik tuo atveju, jei jie iš tikrųjų kažkada tikėjo.

Pasidalinau kone visų Naujojo Testamento autorių išsakytomis tiesomis apie tikinčiųjų atsitraukimą nuo tikrojo tikėjimo. Tad dabar leiskite pasidalinti ir keliomis ištraukomis iš ankstyvosios bažnyčios tėvų, tarp kurių yra ir Naująjį Testamentą parašiusių apaštalų bendražygių, darbų. Man jų užrašyti žodžiai pasirodė susiję su tuo, ką skaitėme Biblijoje:

„Taigi darykime teismo darbus, kad pabaigoje būtume išgelbėti.“

— Klemensas³

„Net ir tuo atveju, jei žmogus darė pačius geriausius darbus, bet galiausiai stačia galva nērė į nedorybes, visos ankstesnės jo pastangos neatnėš jam naudos. Nes veiksmui pasiekus kulminaciją, savo dalies jis išsižadėjo.“

— Klemensas iš Aleksandrijos⁴

„Kai kurie galvoja, kad Dievui būtina net ir nevertiesiems suteikti tai, ką Jis pažadėjo [duoti]. Todėl dosnųjį Dievą jie paverčia savo vergu <...> Argi ne daugelis galiausiai iškrenta iš [malonės]? Argi ši dovana neatimama iš daugelio?“

—Tertulijonas⁵

„Žmogus gali gauti teisumą, kurio gali išsižadėti.“

—Origenas⁶

„Tie, kurie Jam nepaklūsta, nebėra Jo sūnūs.“

—Irenėjus⁷

Išgirdę mano poziciją apie šias Biblijoje surašytas tiesas, kai kurie klydo, sakydami man: „Džonai, tu esi arminijonas.“ Šį terminą žodynas apibrėžia taip: „išpažįstantis arba prijauciantis Jokūbo Arminijaus ir jo pasekėjų teologijai – jie atmetė kalvinistų predestinacijos ir išrinkimo doktriną ir tikėjo, kad žmogaus laisva valia dera su Dievo suverenumu.“⁸

Šiems žmonėms aš atsakau paprastai: „Ne, aš nesu nei kalvinistas, nei arminijonas. Esu krikščionis, tikintis, kad Biblija yra neklystantis Dievo žodis.“

Jokūbas Arminijus gyveno daug vėliau nei Biblijos autoriai ir netgi daug vėliau nei mano cituoti lyderiai. Tad ar galime šiuos autorius vadinti arminijonais? Be abejo, ne, nes jie gyveno ir rašė dar Arminijui negimus. Tai, ką rašau, nėra mano mintys ar įsitikinimai, bet aiškiai Naujajame Testamente išdėstyta tiesa. O Dievas savo perspėjimą labai aiškiai išsakė mums, kurie tikime. Turime budėti, kad neprisirīštume prie mąstytojų, bet būtume atviri Šventosios Dvasios įkvėptų Raštų kontekstui, nes:

„Visas Raštas yra Dievo įkvėptas ir naudingas mokyti, barti, taisyti, auklėti teisumui, kad Dievo žmogus taptų <...> pasirengęs kiekvienam geram darbui“ (2 Tim 3, 16–17).

Įdomu, kad netikri lyderiai, kuriuos Jėzus griežtai perspėjo ir supeikė, taip pat sukinėjosi aplink mąstytojus ir mokė. Tačiau, jei pažvelgsite į tai, kas buvo sakoma apie Joną Krikštytoją, Jėzų ir kitus, kalbėjusius tiesą, pamatysite, kad jie mokė ne kaip jų Rašto aiškintojai, bet kaip turintys galią“ (žr. Mt 7, 29). Dėl to Paulius Titui nurodo: „Taip kalbėk, ragink, drausk su visa valdžia“ (Tit 2, 15 KBV), o Timotiejui rašo: „<...> prašiau tave pasilikti Efeze ir įsakyti kai kuriems, kad jie nesimokytų klaidingų mokslų“ (1 Tim 1, 3). Paulius Timotiejui taip pat nurodo:

„Skelbk ir pamokslauk Žodį! Išlik visada pasirengęs [laikykis, būk šalia ir pasiruošęs], nepaisant to, ar aplinkybės atrodo palankios, ar ne. [Patogu ar ne, tave priima ar ne, tu, būdamas Žodžio skelbėjas, turi parodyti žmonėms, kas jų gyvenime netinkama]. Mokyk ir įtikink juos, pabardamas ir pataisydamas, perspėdamas ir ragindamas, nepavargdamas ir išlikdamas kantrus“ (2 Tim 4, 2 AMP).

Laiško efeziečiams 6 skyriuje Paulius prašo melstis, kad „turėčiau drąsos kalbėti taip, kaip privalau kalbėti“ (20 eil.). Tai galite laikyti visų tikrų Dievo atstovų malda. Jų jėga slypi Dievo žodyje. Jie nesirems asmeniniais jausmais, kitais mąstytojais ar daugumos sutarimu. Kartais klysta ir dauguma. Svarbu žinoti, kad Dievas kalba tai, kaip mąsto, ir mąsto taip, kaip kalba!

Išlaikyti jus nenupuolusius

Ši taip aiškiai Biblijoje išdėstyta žinia apie atkritimą nuo malonės kai kuriuos sukrėtė. Jie panikuodami prieina prie manęs ir sako: „Maniau, kad turime amžiną garantiją.“ Į tai aš atsakau: „Visiškai teisingai! Mes turime amžiną garantiją! Jėzus sakė, kad Jis nepraras nė vieno, kurį Jam duos Tėvas (žr. Jn 18, 9), tad Jis niekada mūsų nepaliks ir neapleis. Bet Jis nesakė, kad mes negalime Jo palikti.“ Tai paprastai ir sukelia susirūpinimą. Tuomet sakau: „Jei iš tiesų mylite Jėzų Kristų, kaip galite norėti atsitraukti? Jei jūs iš tiesų Jį mylite, jūs Jo neatsisakysite!“

Jei mylite Dievą, jums nebus sudėtinga laikytis Jo įsakymų! Jei tarnystė Dievui yra prievolė, jūsų santykiai tik teisiniai, todėl Jo įsakymų laikytis bus sunku. Mes neturėtume tarnauti Dievui tik norėdami užsitarnauti Jo pritarimą; Dievui turėtume tarnauti dėl to, kad Jį mylime!

Judas mums toliau kalba, kaip galime išlaikyti savo meilę gyvą, net jei bažnyčioje yra netinkamą poveikį darančių žmonių. Jis sako: „Išsilaikykite Dievo meilėje, laukdami mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus gailestingumo amžinajam gyvenimui“ (Jud 21). Kiekvieną dienos aki-

mirkų mes turime laukti Viešpaties. Turime Jo ilgėtis ir nuolat Jo ieškoti, kad Jis vis daugiau galėtų atsiverti kiekvienam, „kuris turi Jame tokią viltį ir *skaistina* pats save, nes ir Jis yra skaistus“ (1 Jn 3, 3). Jonas kalbėjo būtent apie Jėzaus Kristaus apreiškimą.

Kai ieškote Jo ir bendraujate su Jo Dvasia, jūs niekada nenorėsite atsitraukti. Tuomet niekas negalės jūsų sudrebinti. Vienas mano mėgstamų pažadų Biblijoje yra užrašytas Judo laiško pabaigoje – tiems, kurie ieškodami Jėzaus apreiškimo išlieka Dievo meilėje, Judas sako:

„Tam, kuris gali išlaikyti jus nenupuolusius ir savo šlovės akivaizdon pastatyti nesuteptus ir džiaugsmingus, vieninteliame Dievui, mūsų Gelbėtoji, per mūsų Viešpatį Jėzų tebūna šlovė, didybė, valdžia ir galybė prieš visus amžius ir dabar, ir visais amžių amžiais! Amen“ (Jud 24–25).

Šito labiausiai trokštu ir meldžiu jums!

PAMATAS

<...> *bet teisiojo pamatas amžinas.*

Pat 10, 25 KBV

Prieš grįždami prie Afabelės alegorijos ir aptardami Savanaudžio ir Geraširdės teismą ir atlygi, sudėsime taškus ir apibendrinsime pastaruosius tris skyrius. Prisiminkite ketvirtame skyriuje cituotą Biblijos eilutę:

„Todėl palikę pradinį Kristaus mokslą, kilkime į tobulumą, užuot vėl dėję pamatus iš <...> amžinojo teismo“ (Hbr 6, 1–2).

Tvirtai neįsikibę į amžinojo teismo ir bausmės tiesas, negalime tinkamai ir tvirtai gyventi Kristuje. Tai prilygtų bandymui pereiti į aukštesnę klasę, neturint pradinėse klasėse įgyjamų pagrindinių įgūdžių, tokių kaip skaitymas ir rašymas.

Kodėl? Atidžiai nagrinėdami evangelijas, pastebėsite, kad Jėzus apie pragarą kalbėjo daugiau nei apie dangų. Taip Jis siekė padėti mums pamatus – Dievo baimę. Štai vienas pavyzdys:

„Ką kalbėjote patamsyje, skambės šviesoje, ir ką šnibždėjote į ausį kambariuose, bus skelbiama nuo stogų! Aš sakau jums, savo bičiuliams: nebijokite tų, kurie žudo kūną ir paskui nebegali daugiau kenkti. Aš parodysiu, ko turite bijoti: bijokite to, kuris nužudęs turi galią įstumti į pragarą“ (Lk 12, 3–5).

Tai stiprūs ir aiškūs žodžiai: įgytas ir išlaikytas tinkamas supratimas apie amžinąjį teismą ir bausmę įskiepija ir išlaiko mūsų širdyse Dievo baimę.

Leiskite paaiškinti. Tik Dievas gali amžiams nusiųsti į pragarą. Tai, ką kalbėjome slaptoje, bus atskleista teisme Jo šlovės šviesoje. Ne tik mūsų žodžiai bus atskleisti, bet ir mūsų motyvai, nuostatos, veiksmai ir darbai. Dievo baimė nuolat mums primena, kad nuo Jo negalime nuslėpti nieko, net ir pačių slapčiausių dalykų. Jo teismas yra teisingas ir niekas jo neišvengs. Jei mums trūksta supratimo šiuo klausimu, galime apsigauti, patikėdami, kad Dievas į neteisybę žiūri pro pirštus ar net visai jos nemato, o mes guosimės neegzistuojančia, Biblija neparemta malone (kaip kad nutiko Apgautajam, Bailiajai ir Veidmainiui). Mes lengvai galime patekti tarp daugelio, kurie šiomis paskutinėmis dienomis nutols nuo tvirto pasišventimo ir pakryps į nedorumą.

Tie, kurie šio pamato neturi, tikrai pradės bijoti žmonių, o galiausiai ir tarnaus tam, kurio bijo. Jei puoselėsime Dievo baimę, paklusime Jam, net ir jausdami spaudimą iš šalies. Jei bijosime žmogaus, tarnausime jam, ypač patirdami spaudimą, ir linksime prie to, kas naudinga mums patiems - kas pamalonins kūniškus troškimus ar išdidumą. Jei nuolat pasiduosime kūnui, galiausiai patirsime rimtų pasekmių. Tad jei mums trūksta tinkamo supratimo apie amžiną teismą ir bausmę, mums trūks ir Dievo baimės, nes šventa pagarba Kristaus nuosprendžiams būtent ir yra vienas iš Viešpaties baimės aspektų. Paulius apie tai rašo:

„Juk mums visiems reikės stoti prieš Kristaus teismo krasę, kad kiekvienas atsiimtų, ką jis gyvendamas kūne yra daręs – gera ar bloga. Taigi, žinodami, kas yra bijoti Viešpaties, mes stengiamės įtikinti žmones“ <...> (2 Kor 5, 10–11).

Paulius nekalbėjo apie didįjį baltą teismo sostą (apie kurį Jėzus už-

simena Lk 12), prie kurio žmonės bus pasmerkiami į pragarą. Jis kalbėjo apie tikinčiųjų teismą. Apie šį teismą kalbėsime kitame skyriuje, bet atkreipkite dėmesį, kaip Paulius Kristaus teismo krasę prilygina Viešpaties baimei. Tiesą sakant, aukščiau esančioje eilutėje Teismo krasę jis pavadina „Viešpaties baime“. Svarbu tai, kad teismo supratimo negalime atskirti nuo Viešpaties baimės, o Viešpaties baimė yra raktas į dvasiškai sveiką gyvenimą.

Perskaitykime pranašo Izaijo žodžius: „Jis bus užtikrintas pamatas tavo laikams, pilnas išgelbėjimo ir išminties bei supratimo turtų; Viešpaties baimė – raktas į šį lobį“ (Iz 33, 6 NIV).

Dievo baimė užtikrina tvirtą pamatą. Prisiminkite, kad ankstesniuose skyriuose Jėzus iš anksto pranašavo apie daugelį, kurie Jo vardu darys stebuklus, bet bus pasmerkti amžinai bausmei. Nenuostabu, kad Evangelijos pagal Matą 7 skyriuje, Jėzus toliau aiškina, kodėl toks nuopolis įvyks. Dėl to kaltas pamatas: jie statė savo gyvenimą, remdamiesi nuostatomis ir įsitikinimais, kurie negalėjo atlaikyti gyvenimo audrų. Jėzus sakė:

„Kas klauso šitų mano žodžių ir juos vykdo, panašus į išmintingą žmogų, pasistačiusį namą ant uolos. Prapliupo liūtys, ištvinu upės, pakilo vėjai ir daužėsi į namą. Tačiau jis nesugriuvo, nes buvo pastatytas ant uolos [tvirto Dievo pamato, Viešpaties baimės]. Kas klauso šitų mano žodžių ir jų nevykdo, panašus į paiką žmogų, pasistačiusį namą ant smėlio. Prapliupo liūtys, ištvinu upės, pakilo vėjai ir daužėsi į tą namą, ir jis sugriuvo, o jo griuvimas buvo smarkus!“ (Mt 7, 24–27 TEV).

Ištvėrusieji iki galo išstovėjo ir per audras, nes jų pamatas buvo tvirtas. Tas pamatas – tai Viešpaties baimė; ji mums teikia stabilumą. Joje slypi Dievo turtai. Jo išgelbėjimas, išmintis ir supratimas – visa tai paslėpta joje.

Viešpaties baimė

Kas yra Viešpaties baimė? Ar tai reiškia išsigąsti Dievo? Tikrai ne. Kaip galime artimai bendrauti su Viešpačiu (o tai yra didžiausias Jo troškimas), jei Jis mus gąsdina? Dievas norėjo apsireikšti Izraeliui, kad galėtų su izraelitais bendrauti taip, kaip bendravo su Moze, bet jie visi pabėgo ir atsisakė artintis. Mozė sakė tautai: „*Nebijokite*, Dievas atėjo tam, kad jus išmėgintų ir *kad Jo baimė būtų jums akyse*, idant nenusidėtumėte“ (Iš 20, 20 AJV). Atrodytų, tarsi Mozė pats sau prieštarauja, bet taip nėra. Jis parodė skirtumą, ką reiškia išsigąsti Dievo ir bijoti Viešpaties. O skirtumas tarp šių dalykų ištis yra. Žmogus, kurį Dievas gąsdina, kažką slepia. Prisiminkite, ką padarė Adomas, nusidėjęs Edeno sode? Jis pasislėpė nuo Viešpaties artumo. Ir priešingai, žmogus, kuris jaučia Viešpaties baimę, bijo nuo Juo nutolti, bėga nuo neklusnumo. Tad pirmasis šventos baimės apibrėžimas – tai didžiulis baiminimasis būti toli nuo Dievo.

Bandykime toliau aiškintis, ką tai reiškia. Bijoti Viešpaties reiškia gerbti, vertinti, branginti, atsižvelgti, nusilenkti Jam labiau nei kam nors kitam. Tai reiškia mylėti viską, ką myli Jis, ir nekęsti to, ko nekenčia Jis. Tai, kas svarbu Jam, svarbu ir mums; o kas Jam nesvarbu, nesvarbu ir mums. Kai jaučiame Jo baimę, mes *drebame girdėdami Jo žodį*, o tai reiškia, kad iškart Jam paklūstame – net ir tuomet, kai nesuprantame, kai mums skauda, kai nematome sau naudos. Ir mes paklūstame iki galo. Taip, Viešpaties baimę liudija *paklusnumas* Jo žodžiui ir Jo keliams arba įsakymams. Biblijoje rašoma, kad Viešpaties baimė yra išminties pradžia. Galime tai perfrazuoti ir taip: Viešpaties baimė – tai išminties *pamatas*. Išmintis, kurią daug giliau aptarsime kituose skyriuose, – tai žinios ir gebėjimas tinkamu metu priimti teisingus sprendimus. Tiems, kurie spaudžiami priima neteisingus sprendimus, trūksta išminties, o išminties šaltinis – Viešpaties baimė.

Biblijoje mūsų gyvenimas prilyginamas namo statybai. Pirmiausia paklojami pamatai, tada montuojamas karkasas. Patarlių knygoje skai-

tome: „Namai statomi išmintimi“ (Pat 24, 3). Jei savo gyvenimą statome, priimdami teisingus sprendimus, gyvensime dievotą gyvenimą ir pasitikėdami stosime prieš Dievo teismo krasę. Ir tos išminties pradžia, arba pamatas, yra Viešpaties baimė.

Apsaugojimas nuo atitolimo

Krikščionys neatkreipta, jei jų širdyse įsitvirtinusi Dievo baimė. Mes nenuklysim ir nenutolsim nuo nepajudinamo pasišventimo Jėzui. Nelaikysime Jo Žodžio savaime suprantamu ir nesielgsime su juo atsainiai. Mes nežaisime su nuodėme, nes ji užkietina tikinčiųjų širdis ir ilgainiui jie nutolsta nuo Viešpaties (žr. Hbr 3, 12–13). Mes visada turėsime omenyje, kad tai, ką darome ir kalbame slapta, prie Teismo krasės bus paskelbta viešai.

Štai, ką apie Naujojo Testamento laikų žmones Dievas pasakė Jeremijui:

„Jie bus mano tauta, o Aš būsiu jų Dievas. Aš jiems duosiu vieną širdį ir vieną kelią, kad jie bijotų manęs, savo pačių ir savo vaikų labai. Aš sudarysiu su jais amžiną sandorą, nesiliausiu jiems gera daręs. Aš įdėsiu į jų širdis savo baimę, kad jie nepaliktų manęs.“ (Jer 32, 38–40).

Atkreipkite dėmesį – Dievas sako: „*kad jie bijotų manęs <...> kad jie nepaliktų manęs.*“ Pamenu vieną susirinkimą Malaizijoje, kai labai stipriai reišėsi Viešpaties baimės Dvasia. Ten buvo susirinkę žmonės iš visų Rytų pusrutulio šalių. Biblijos mokyklų studentai, pastoriai ir daugelis kitų sėdėjo salėje, kurioje turėjau pamokslauti. Artėjant pamaldų pabaigai, daug žmonių gulėjo ant grindų šalia scenos ir nevaldomai raudojo. Taip stipriai buvo jaučiama Viešpaties baimė, kad pagalvojau: *Džonai Bivyri, vienas neteisingas žingsnis, vienas neteisingas žodis, ir tau galas!* Ar taip būtų nutikę? Nežinau, bet žinau istoriją,

aprašytą Naujajame Testamente, kai viena pora panašioje atmosferoje žengė vieną neteisingą žingsnį ir mirė. Iškart įvykęs jų teismas taip visus paveikė, kad „didelė baimė apėmė visą Bažnyčią ir visus, kurie tai išgirdo“ (Apd 5, 11).

Po to susirinkimo Malaizijoje prie manęs priėjo pora iš Indijos ir pasakė: „Džonai, mes viduje jaučiamės tokie švarūs.“ „Taip, aš irgi“, – patvirtinau.

Kitą rytą sėdėdamas savo viešbučio kambaryje perskaičiau šią Rašto eilutę: „Viešpaties baimė yra tyra, *pasilieanti visam laikui*“ (Ps 19, 9 AJV).

Šventoji Dvasia iškart prabilo į mano širdį: „Liuciferis vadovavo dangaus angelų šlovinimui. Jis buvo pateptas, gražus ir palaimintas, bet *nebijojo manęs, todėl su manimi nepasiliko visam laikui.*“

Kurį laiką apie tai mažčiau, o vėliau išgirdau: „Trečdalis angelų, kurie stovėjo aplink mano sostą ir matė mano šlovę, nebijojo manęs. *Ir jie nepasiliko visam laikui.*“

Mane pribloškė tai, ką Dievas man atvėrė. Ir vėl išgirdau: „Adomas ir Ieva vaikščiojo mano šlovės artume. Jie bendravo su manimi, bet manęs nebijojo. *Jie nepasiliko mano akivaizdoje visam laikui.*“

Viešpaties baimė mums suteikia galią pasilikti. Ji padeda mums išlikti klusniems Dievo žodžiui. Tikintieji perspėjami: „Taigi imkime *bijoti*, kad kartais, tebegaliojant pažadui, jog įeisime į Jo atilsį, kas nors iš jūsų neatrodytų atsilikęs“ (Hbr 4, 1 AJV). Įdomu tai, kad šioje eilutėje autorius vartoja žodį *bijoti*, o ne *mylėti*. Būtent Dievo baimė saugo mus, kad negrižtume prie nuodėmės.

Ižymusis evangelistas

Niekada nepamiršiu apsilankymo pas garsų evangelistą, kuriam kalėti buvo likę vieneri metai iš penkerių. Garsas apie jo atvejį nuvilnijo per visą pasaulį ir sukėlė pasipiktinimų bangą Karalystės atžvilgiu. Tačiau dar pirmaisiais įkalinimo metais jis išgyveno tikrą susitikimą

su Viešpačiu. Kai po ketverių metų aš įžengiau į tą įstaigą jo aplankyti, vienas pirmųjų dalykų, kuriuos iš jo išgirdau, buvo jo žodžiai: „Džonai, šis kalėjimas nebuvo Dievo teismas man; tai buvo Jo malonė. Jei toliau būčiau gyvenęs taip, kaip gyvenau, būčiau amžiams nugarmėjęs į pragarą.“

Tai prikaustė mano dėmesį. Žinojau, kad kalbuosi su sudužusios širdies Dievo žmogumi, tikroju Kristaus tarnu. Žinojau, jog tarnauti jis pradėjo iš didelės meilės Jėzui. Jo užsidegimas buvo akivaizdus. Svargsčiau, kaip jis galėjo taip nutolti nuo Viešpaties savo tarnystės apogėjuje. Tad paklausiau jo: „Kada nustojote mylėti Jėzų?“

Jis pažvelgė į mane ir nedvejodamas atsakė: „Aš nenustojau Jo mylėti!“

Visiškai sumišęs paklausiau: „Bet juk per pastaruosius septynerius metus pradėjote sukčiauti, svetimauti ir buvote įkalintas?“

Jis tarė: „Džonai, aš visą tą laiką mylėjau Jėzų, bet neturėjau Dievo baimės. Mano gyvenime Jis neturėjo aukščiausios valdžios.“ Tuomet jis pasakė tai, kas privertė mane dar labiau suklusti: „Džonai, milijonai Amerikos krikščionių yra tokie kaip aš. Jie vadina Jėzų savo Gelbėtoju ir Jį myli, bet nebijo Jo kaip aukščiausio Viešpaties.“

Tuo metu mano vidus nušvito. Aš suvokiau, kad galima mylėti Jėzų, bet vien to nepakanka, kad niekada nuo Jo nenutoltum. Mes turime puoselėti Dievo baimę. Prisiminkite Mozės žodžius: „Dievas atėjo tam, kad jus išmėgintų ir *kad Jo baimė būtų jums prieš akis, idant nenusidėtumėte*“ (Iš 20, 20 AJV). Būtent Viešpaties baimė suteikia jėgų išlikti, paklusti Jam ir nenutolti nuo Dievo, kaip kad nutiko Liuciferiui, trečdaliui angelų ir Adomui, ir kaip nutiks visiems, einantiems į bažnyčią, kurie atkris paskutinėmis dienomis.

Atbaikite savo išgelbėjimą

Todėl Paulius mums liepia: „<...> darbuokitės (lavinkite, *įgyvendinkite iki galo*) savo išganymui *pagarbiai*, su *baimė* ir *drebėdami* (ne-

pasitikėdami savo įžvalgomis, labai atsargiai, klausydami švelnios sąžinės, saugodamiesi pagundų, droviai traukdamiesi nuo bet ko, kas gali įžeisti Dievą ir diskredituoti Kristaus vardą“ (Fil 2, 12 AMP). Mes įgyvendiname ir užbaigiame savo išgelbėjimą su pagarbia *baimė ir drebėdami*. Tai padeda mums išlaikyti omenyje, kad teisme bus atskleista kiekviena mintis, kiekvienas žodis ir darbas. Tai suvokę mes išliksime nuolankūs, atsargūs, blaivaus proto, švelnūs ir atpažinsime pagundą nepaklusti. Tai skatins mus atokiai laikytis nuo Dievui nepatinkančių dalykų.

Atkreipkite dėmesį – Paulius nesako, jog mes visiškai įvykdome ar iki galo užbaigiame savo išgelbėjimą su meile ir meilumu. Viešpaties baimė suteikia mums jėgų nenuklysti nuo Jo malonės į nedorą gyvenimą. Kita vertus, Dievo meilė saugo mus nuo teisuoliškumo, kuris griaua artumą su Dievu. Meilė Dievui taip pat kursto mūsų motyvus ir ketinimus, neleidama jiems išblėsti ir iškrypti. Ši stipri meilės ir baimės galia būtina mūsų gyvenime, kad mūsų santykiai su Juo išliktų sveiki. Todėl Paulius vadina Dievą mūsų dangiškuoju Tėvu ir Abba (tai reiškia „Tėtis“), bet taip pat sako, kad mūsų Dievas yra ryjanti ugnis (žr. Hbr 12, 29). Jis yra meilė, bet taip pat yra ir teisingas bei šventas Teisėjas. Nebijoti Jo reiškia stokoti išlikti padedančio stabilumo, o Jėzus nuolat kartoja: „Kas išters iki galo, bus išgelbėtas“ (Mt 10, 22).

Mūsų įtaka

Dar viena priežastis, kodėl gyvybiškai svarbu turėti tvirtą supratimą apie teismą ir amžinąją bausmę – tai mūsų įtaka kitiems. Jei mes nebijome Viešpaties, savo žodžiais ir veiksmais mes perduosime ne visą Evangeliją, o tai gali neigiamai paveikti mus supančius – jie gali atkristi ar net pražūti amžiams.

Jei mes, būdami mokytojais ar pastoriais, nesuprasime pakankamai šių pamatinių tiesų, mes daug kalbėsime apie Biblijoje randamus palaiminto, turtingo ir laimingo gyvenimo principus. Šie principai

veiks, kaip ir turėtų, – jie atneša sveikata, padeda pasiekti finansinę sėkmę, ramybę, geresnius santykius ir t. t. Tačiau, neturėdami pamatinio supratimo apie amžiną teismą, mes nepamokslausime apie kryžių ir sekimo Jėzumi kainą. Užuoat kvietę aukoti savo gyvenimą ir mokėti kainą, mes skelbsime mums malonią žinią.

Jei amžinybė mūsų neįkvepia, mes, užuoat žvelgę į gyvenimą amžinybės perspektyvoje, gyvensime ir kalbėsime taip, kad gautume daugiau naudos šiame gyvenime. Mes mokysime žmones gyventi šia diena, ne taip kaip gyveno protėviai, kurie „laukė miesto su tvirtais pamatais, kurio statytojas ir kūrėjas būtų Dievas“ (Hbr 11, 10).

Taip, jei gyvename pakludami Dievo principams, mums yra numatytas atlygis dar šiame gyvenime. Bet nepamirškime, kad šioje žemėje gyvename laikinai. Mums gali sektis šiame gyvenime, bet to turime siekti, remdamiesi dangaus, o ne mūsų kultūros standartais. Mūsų tikrieji namai nėra čia.

Atidžiai perskaitykite, kad suvoktumėte, koks buvo šventųjų, kurie atsisakė šio pasaulio, kad sektų Dievu, motyvas:

„Jie visi mirė tikėdami, dar negavę pažadėtųjų dalykų, tik iš tolo juos regėdami, sveikindami ir išpažindami, jog jie žemėje tik svečiai ir ateiviai. Taip kalbėdami jie duoda suprasti, jog ieško tėvynės. Jeigu jie būtų minėję aną, iš kurios iškeliavo, jie būtų turėję laiko sugrįžti atgal. Bet dabar jie troško geresnės tėvynės, tai yra dangiškosios. Todėl Dievui negėda vadintis jų Dievu: Jis parengė jiems Miestą!“ (Hbr 11, 13–16)

Tėvynė, kurios ieškojo šie šventieji, yra Dievo miestas, Naujoji Jeruzalė, į kurią ir nukreipsime savo žvilgsnius likusioje knygos dalyje. Tie, kurie gyvens šiame mieste, yra vadinami *nugalėtojais*. Jų atlygis bus nepalyginamai geresnis nei patys geriausi dalykai šioje žemėje.

DISKUSIJOS KLAUSIMAI

3 DALIS: 6-7 SKYRIAI

1. Kaip jums atrodo, kokie sekimo Kristumi privalumai jus gundytų jų siekti labiau nei artumo su pačiu Jėzumi? Kas jums padėtų išlaikyti teisingą širdies nuostatą?
2. Protą prablaivina mintis, kad tikintysis gali nusigręžti nuo savo tikėjimo. Ar tai prieštarauja jūsų tikėjimui? Aptarkite savo atsakymą, mąstydami apie šią tiesą: būdami tikintieji mes reaguojame ne iš išgąščio, bet iš Viešpaties baimės.
3. Apmąstykite palyginimą apie negailestingąjį prievaizdą, aprašytą Evangelijoje pagal Matą 18, 23–35. Kodėl, jūsų nuomone, Dievui toks svarbus atleidimas?
4. Savais žodžiais apibūdinkite, kaip iškreiptas Dievo gailestingumo suvokimas gali apgauti tikintįjį, jei jis neturi pagarbios baimės.
5. Mūsų požiūris į amžinybę daro įtaką ne tik mums patiems, bet ir esantiems šalia. Kaip, jūsų nuomone, reikėtų kalbėti apie žemiškus sekimo Dievu privalumus (tokius kaip sveikata, sėkmė arba pilnatvė), nepraleidžiant to, kas svarbiausia?

4 DALIS

AFABELĖS KARALYSTĖ: TEISMO DIENA II

*<...> Aš esu tas, kuris ištiria protą (mintis, jausmus ir siekius)
ir [giliai esančią] širdį, ir aš atsilyginsiu [apdovanosiu
už tai, ką padarėte] kiekvienam pagal jūsų darbus.*

Apr 2, 23 AMP

Pratęskime pokalbį apie Afabelės karalystės alegoriją, kad sužinotume, kuo viskas baigėsi Savanaudžiui ir Geraširdei. Per šiuos pavyzdžius suprasime svarbius tikinčiųjų teismo aspektus; šiame teisme ne visi tikintieji gaus vienodą atlygį.

Tikinčiojo teismas

Šis teismas vyko ryte, visiems endelitams sugūžėjus į Didžiąją salę. Apie penki šimtai endelitų Gyvenimo salėje nerimastingai laukė pirmojo susitikimo su karaliumi Džeilinu. Geraširdė ir Savanaudis sutiko senų draugų bei užmezgė naujas pažintis ir su jais bendravo, kai staiga į salę įžengė Karališkoji sargyba. Visi nuščiuvo, kai Vyriausiasis sargas kreipėsi į susirinkusius:

„Netrukus jūs susitiksime su savo karaliumi, kuris visada jus mylėjo ir troško išvysti šią dieną, kai jis ir jūs tapsite viena. Nors jūs jo niekada neregėjote, tačiau jis jus matė. Jis regėjo jūsų širdis ir išvelgė jūsų vaisių. Jis pažįsta jūsų širdis, jūsų motyvus, jūsų mintis bei darbus. Niekas nuo jo nebuvo paslėpta. Iš tiesų teismas bus teisingas: nė vienas nebus paniekin-

tas ar klaidingai suprastas.

Vyriausiasis sargas supažindino su elgesio protokolu: kaip jie įeis į Didžiąją salę ir turės ten elgtis. Kai buvo pateikti visi nurodymai, jis paskelbė: „Pirmasis prieš karalių Džeilina stos Savanaudis. Išeik į priekį, kad galėtume palydėti tave į *Didžiąją* salę.“

Savanaudis ir jo teismas

Savanaudis nujautė, kad jis bus pakviestas pirmas, kadangi užėmė Endelio mero postą. Jis buvo įsitikinęs, kad jam bus gausiai atlyginta už jo vadovavimą žemėms, esančioms už Afabelės. Jis prisiminė, kaip mokant iš senųjų raštų, buvo kalbama apie atlygį ir valdžios suteikimą Afabelėje tiems, kurie buvo ištikimi Endelyje. Kadangi Savanaudžio dvejus metus vadovaujama bendruomenė suklestėjo, eidamas pas karalių jis jautėsi užtikrintas.

Kai durys į Didžiąją salę atsivėrė, Savanaudis buvo nuvestas pas karalių. Jį apstulbino milžiniškos salės didybė. Jis pastebėjo, jog salė buvo beveik pilna. Visi ten esantys stovėjo. Savanaudis svarstė, kodėl kai kurios vietos buvo tuščios, bet greitai nustūmė tą mintį šalin, pamąšęs, kad piliečiai patys rinkosi, kur jiems sėsti.

Ten, tolumoje, stovėjo Džeilino sostas, kuris buvo didingesnis nei Savanaudis įsivaizdavo. Jis taip pat pastebėjo mažesnius sostus, kurie, kaip Savanaudis teisingai spėjo, buvo skirti Džeilino valdytojams. Jo širdis suspurdėjo – kelios vietos buvo tuščios. Savanaudis neabejojo, kad jam atiteks vienas iš tų neužimtų sostų.

Senas draugas

Žengdamas pirmyn, Savanaudis apstulbo, išvydęs šlovingai pasikeitusią buvusių endelitų, dabar Afabelės piliečių, išvaizdą. Žengęs vos kelis žingsnius sosto link, galinėje eilėje jis atpažino seną draugą, vardu Visuomeniškasis. Savanaudis dažnai lankydavosi šio draugo restorane.

Norėdamas pasikalbėti, jis klausiamai pažvelgė į Vyriausiąjį sargą, kuris linktelėjo, duodamas leidimą. Savanaudžiui prisiartinus, jiedu apsikabino. „Visuomeniškai, kaip tau sekasi?“ – paklausė Savanaudis.

„Puikiai, – atsakė senasis draugas. – Bet aš nebe Visuomeniškasis. Dabar vadinuosi Patenkintasis. Viešpats Džeilinas man suteikė naują vardą, kaip ir visiems kitiems savo tarnams, stojusiems prieš jo sostą.“

„Afabelė yra nuostabesnė, nei galėjau pagalvoti, – toliau kalbėjo Patenkintasis. – Ši Didžioji salė yra tik įėjimas į didingo miesto grožio, spindesio ir prabangos pasaulį. Karalius yra gražesnis, be galo mylintis ir didingesnis nei bet kuris kitas matytas žmogus. Esu nepaprastai dėkingas, kad galiu jį pažinti ir jam tarnauti. Man garbė būti jo karalystėje. Čia geriau nei bet kur kitur. Jei Endelyje būčiau žinojęs tai, ką žinau dabar, būčiau gyvenęs kitaip. Būčiau labiau siekęs pamaloninti karalių ir buvęs geresnis pilietis savo trumpo gyvenimo Endelyje metu. Jei taip būčiau daręs, dabar būčiau arčiau jo.“

Savanaudis paprieštaravo: „Apie ką tu kalbi? Juk tu buvai puikus Endelio pilietis! Tu vadovavai vienam geriausių restoranų ir rėmei daugybę bendruomeninių renginių. Dažnai tiek finansiškai, tiek maistu remdavai labdaros kampanijas. Tu tam netgi aukodavai savo pelningiausius vakarus!“

Patenkintasis papurtė galvą: „Aš visa tai dariau, kad būčiau pripažintas ir priimtinas. Be to, tikėjau, kad tai pritrauks daugiau klientų. Aš siečiau ne palaiminti, o užtikrinti sau sėkmę. Reikėjo įsiklausyti į Džeilino žodžius: ‘Kai rengiate pietus arba vakarienę, nekviškite savo draugų, brolių, giminaičių ar savo turtingų kaimynų, kad jie taip pat jūsų nepakviestų ir jums būtų atlyginta. Bet kai rengiate puotą, pakviškite vargšus, sužalotus, suluošintus, aklius. Ir jūs būsite palaiminti, nes jie jums negali atlyginti; jums bus atlyginta teisiųjų prisikėlime.’ Tuos pietus dovanodavau, siekdamas naudos, o ne bendruomenės gerovės. Norėjau priklausyti Endelio įtakingiesiems.“

Savanaudis nenurimo: „Bet tu dažnai rėmei Endelio mokyklą. Nejaugi tuo nenusipelnei Džeilino palankumo?“

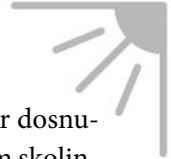
Patenkintasis paprieštaravo: „Išties rėmiau Endelio mokyklą, bet ta parama buvo nedidelė, palyginus su mano verslo sėkme – aš dovanojau labai nedaug. Didžiąją dalį restorano pelno pasilaikydavau sau, nes bijojau nesėkmės. Be to, troškau gerai gyventi. Mano tikrieji ketinimai buvo nukreipti tik į savęs apsaugojimą. Tos mažos aukos buvo skirtos sąžinei nuraminti. Buvau priverstas aukoti, nes mokytojai dažnai aptarinėdavo, kaip svarbu aukoti karalystės reikalams ir nepasiturintiems. Galiausiai aukojau iš kaltės jausmo ir dėl to, kad taip reikia, bet ne iš meilės ir gailestingumo.“

Patenkintasis toliau kalbėjo: „Aš pamiršau Džeilino istoriją apie vargingą našlę, kuri mylėjo Afabelės karalystę. Prisimeni, kaip jis sakė: 'Iš tiesų sakau jums, kad ši varginga našlė į aukų dėžutę įdėjo daugiau nei kiti. Nes kiti davė iš to, kas nuo jų turtų liko, o ji, būdama varginga, atidavė viską, ką turėjo – atidavė viską, iš ko gyveno.'“²

Savanaudis mąstė apie savo namuose rengtus vakarėlius ir pietus – juose nedalyvaudavo vargšai ar nesėkmingi verslininkai. Tuomet jis prisiminė tuos penkis tūkstančius jam patikėtų pinigų, kuriuos jis paaukojo, norėdamas nuraminti nuviltus žmones, kai nusprendė žemę skirti prekybos centrui, o ne mokyklai. Tuomet jis galvojo, kad tai visai nemažai, bet dabar jam buvo gėda suvokus, kiek mažai jis iš tikrųjų davė. Kaip tai atrodys Džeilino akyse?

Šiuos apmąstymus pertraukė tolimesni Patenkintojo komentarai: „Jei išties būčiau degęs dėl Džeilino ir jo žmonių, būčiau skyręs laiko patarnauti mokykloje. Jei kiekvienas darytų tai, kas jam priklauso, našta būtų lengvesnė, antraip ją neša tik keli. Jei Džeilino planas būtų įgyvendintas, niekas nepervargtų. Tie keli endelitai, nešę sunkią našta, gausiai buvo apdovanoti. Štai kokia išvada: aukodamas mažai, siekiau nuraminti savo sąžinę, nes buvau per mažai pasišventęs Džeilino karalystei.“

„Peržvelgus mano gyvenimą, buvo akivaizdu, kad labiau gyvenau savo patogumui, saugumui ir dėl savo reputacijos, o ne jo šlovei. Todėl dabar esu vienas menkiausių miesto gyventojų. Tačiau vis tiek esu sužavėtas Džeilino gerumu ir begaline meile man. Tikrai nenusipelniau

viso to, ką iš jo gavau, bet, greitai ir pats tai suprasi, jo meilė ir dosnumas pranoksta bet kokį supratimą. Aš visą gyvenimą liksiu jam skolingas už jo nepaprastą maloningumą.“

Priblokštas Savanaudis sušuko: „Menkiausias gyventojas! Argi čia skirstoma į kategorijas?“

Patenkintasis nusišypsojo ir pasakė: „Taip, į šioias tokias. Mums apie tai pasakojo Endelyje, nors mes to nesiklausėme. Vis dėlto giliai viduje tai žinojome. Tiesą sakant, apie šią tiesą tu mažai, kai įėjai į šią salę. Girdėjau tavo mintis – tu tikiesi, kad gausi vieną iš sostų. Tu žinotai apie tai iš senųjų raštų, kuriuos mums dėstė mokykloje, nors abejoju, ar gyvendamas Endelyje būtum pripažinęs, kad to viliesi.“

„Tie, kurie buvo ištikimi Džeilinui savo trumpo gyvenimo Endelyje metu, yra lyderiai ir piliečiai, mūsų visuomenėje užimantys įdomiausius postus. Jie gyvena pačioje gražiausioje miesto dalyje ir turi privilegiją dažnai bendrauti su karaliumi. Tiems mūsų, kurie Endelyje gyvenome daugiau dėl savęs, paskirtos pareigos miesto pakraščiuose. Tai akivaizdu ir šioje salėje: stovintieji šios salės pakraščiuose gyvena lygumose, mums skirti sunkūs fiziniai darbai. Mes esame mažiausi karalystėje. Tie, kurie gyvena vidurinėje miesto dalyje, įsikūrė kalnuose ir užima pareigas, susijusias su kūryba, o tie, kurie yra priekyje arba sėdi sostuose, gyvena Karališkame centre, kur gyvena karalius. Jiems skirta privilegija gyventi ir dirbti šalia jo. Jie – karalystės didžiausieji.“

Patenkintasis baigė: „Mano drauge Savanaudi, žinok, kad Džeilinas yra teisingas ir mylintis lyderis. Viskas, ką jis tau suteiks, bus apdovanojimas. Jei ne jis, nė vienas iš mūsų negyventume taip nuostabiai, kaip gyvename net prasčiausiose šio miesto dalyse.“ Tai pasakęs, Patenkintasis grįžo į savo vietą. Vyriausiasis sargas pamojo Savanaudžiui, kad šis toliau keliautų sosto link.

Populiarusis mokytojas

Savanaudis žengė dar kelis žingsnius ir pastebėjo kitą pažįstamą, kuriuo kažkada žavėjosi. Jo vardas buvo Motyvuotojas. Anksčiau jį Savanaudis laikė išskirtiniu Endelio mokyklos mokytoju, nes jis daug žinojo ir buvo iškalbus. Jo pasakymai visada įkvėpdavo Savanaudį. Šiam nuostabiam mokytojui mokant, mokiniai būdavo įkvėpti ir jausdavosi gerai, būdami savimi. Ir kiti mokytojai juos įkvėpdavo, bet kartais būdavo kiek griežtoki ir kritiški. Motyvuotasis buvo visai kitoks. Tiesą sakant, jis iki šiol buvo mėgstamiausias Savanaudžio mokytojas.

Savanaudis vėl žvilgtelėjo į Vyriausiąjį sargą, norėdamas gauti leidimą pasikalbėti su buvusiu mokytoju. Sargas vėl linktelėjo. Savanaudis priėjo prie Motyvuotojo, ir abu šiltai pasisveikino.

Savanaudžiui labai knietėjo paklausti: „Kodėl jūs stovite paskutinėje eilėje?“

„Tai man priklausanti vieta. Aš esu vienas menkiausių Afabelės gyventojų, gyvenu lygumose ir dirbu santechniku.“

„Ką? – sušuko Savanaudis. – Jūs buvote vienas geriausių Džeilino mokytojų! Kodėl esate vienas menkiausių gyventojų? Jums derėtų sėdėti viename iš sostų.“

Motyvuotojas atsakė: „Dėl kelių priežasčių manęs nėra aukštesniuose šio susirinkimo sluoksniuose ar Džeilino valdytojų gretose. Bet trumpai atskleisiu tik tai, kur slypėjo mano kvailystės šaknys. Pameni, kaip visi, paskyrę Džeilinui savo gyvenimą, buvo prilyginti statytojams? Mus visą laiką to mokė mokykloje. Viena pagrindinių mūsų atsakomybių Endelyje buvo statydinti kitų gyvenimus – per mūsų perduodamą žinią žodžiu, elgesiu ar darbus.“

„Man, kaip mokytojui, buvo suteikta privilegija ir didžiulė atsakomybė mokiniams dėstyti Džeilino principus ir kelius. Bet kaip mokytojas ne iki galo atlikau tai, ką turėjau atlikti.“

„Aš mokiau neteisingai – pabrėžiau tik teigiamus tarnystės Džeilinui aspektus. Daugumą savo mokinių skatinau siekti sėkmės, nepagalvodamas apie tokio gyvenimo ilgalaikes pasekmes. Neperdaviau jiems,

kad teisingiausias gyvenimo tikslas – tai siekti patikti Džeilinui. Aš juos mokinau, kaip Džeilino metodus panaudoti, siekiant gyvenimo sėkmės. Ir niekada neperspėjau jų apie mūsų visuomenėje tykojančius sąžalčius ir žabangus.“

„Senuosiuose raštuose aiškiai išdėstyta, kad turiu skelbti visus Džeilino nutarimus: ‘Perspėdami ir mokydami kiekvieną su visa išmintimi, kad kiekvieną žmogų padarytume tobulu, atitinkantį Džeilino dvasią.’³ Aš mokinau, bet neperspėjau, buvau ypač pozityvus mokytojas, neduodantis sveikų įspėjimų. Todėl daugelio mokinių gyvenimai nešė mažai šlovės Džeilinui.“ Čia mokytojo galva nusviro: „Nemaža jų dalis net pražuvo.“

Matydamas apstulbusį Savanaudžio veidą, mokytojas pabrėžė savo žodžius: „Taip, jie pražuvo. Daugelis dabar gyvena apleistoje Vienišumo žemėje iš dalies dėl mano neteisingo mokymo. Aš nesuteikiau mokiniams to, ko jiems reikėjo, – aš daviau jiems tai, ko jie norėjo. Nenorėjau prarasti jų pripažinimo arba savo populiarumo. Dėl to kitų gyvenimus stačiau netinkamai – neišravėjau piktžolių, o atvirksčiai, apdangščiau jas išvalgomis, tik dar labiau sustiprindamas mokinių savanaudiškumą.“

„Prisimeni senųjų raštų perspėjimą mokytojams: ‘Kadangi jie veda mano žmones iš kelio, sakydami: „Ramybė“, kai ramybės nėra, ir pastatę kreivą sieną, jie slepia trūkumus, uždažydami ją baltai, pasakyk tiems, kurie uždažo ją baltai, kad ji nugrius.’⁴ Daugelis mano mokinių grindė savo gyvenimą laikiniais dalykais ir tokiais pat laikiniais pri dengė savo trūkumus. Mano sąžinė liudijo, kad tai netikęs statinys, bet jų neperspėjau. Aš sakiau, kad viskas yra gerai, kai iš tiesų taip nebuvo. Aš juos drąsindavau, taip įtvirtindamas jų apsigavimą.“

„Aš iki šiol sielvartauju dėl savo buvusių mokinių, kurie pateko į Vienišumo šalį. Kai kurie atsidūrė Afabelėje, bet daugelis, priėmusių tik mano pozityvų mokymą, – žvelgdamas per petį, Motyvuotojas sušnabždėjo, – čia yra tik paskutinėse eilėse. Jų gyvenimai iššvaistyti, o darbus prarijo ugnis priešais Teismo krasę.“

Savanaudis paklausė: „Sudeginti prieš Teismo krasę?“

„Taip, – atsakė mokytojas. – Pameni senuosius raštus? ‘Visi, kas stato ant to pamato, gali statyti iš aukso, sidabro, brangakmenių, medienos, šieno arba šiaudų. Bet kiekvieno darbas bus ištirtas ugnimi išbandymo metu, teismo dieną, kad išvystume, kaip kiekvienas statytojas statė. Jei darbas atlaikys ugnį, statytojas gaus atlygį. Bet jei darbas sudegs, statytojas patirs didelį nuostolį. Patys statytojai bus išgelbėti, bet taip, lyg perbėgtų per ugnies sieną.’“⁵

Įžymusis mokytojas kalbėjo toliau: „Pamatas, apie kurį kalbėjo senieji apaštalai, yra Džeilino viešpatavimas. Mes abu žinome, kad jis yra vienintelis kelias, kuriuo galime įeiti į jo karalystę. Tačiau, kai mes iš tikrųjų imame priklausyti Džeilinui, turime ir statyti ant šio pamato.

Pagal senuosius raštus, mano gyvenimas neatitiko Džeilino teismo standartų ir man nepavyko padaryti tinkamos įtakos savo mokiniam. Nors galėjau juos motyvuoti darbuotis dėl Afabelės, tačiau to neatlikau, todėl ir praradau savo atlygį. Prisimink, ką didis senųjų laikų mokytojas Paulius sakė apie pašauktuosius daryti įtaką kitiems. ‘Galiausiai kas teikia mums viltį ir džiaugsmą ir kas yra mūsų pasididžiavimo atlygis ir vainikas? Tai tu! Taip, tu suteiksi mums daug džiaugsmo, kai kartu stovėsime prieš mūsų Viešpatį.’⁶

Kai pradėjau mokyti, gerai žinojau Džeilino tiesas, tačiau mane iš kelio išvedė nesaugumas, troškimas sulaukti kitų pripažinimo ir išdidumas. Netrukus aš nukrypau nuo to, ką žinojau. O vėliau ir pats ėmiau gyventi taip, kaip skelbiau. Man tostant, nebemačiau Džeilino perspėjimų savo paties gyvenime ir buvau apgautas. Populiarumas ir palankumas čia vertinamas kitaip nei Endelyje. Daugelis dalykų, kurie ten laikomi didžiais, čia yra patys menkiausi.“

Atsigavęs Savanaudis paklausė: „Motyvuotojau, draugas man sakė, kad Džeilinas pakeičia mūsų vardus. Koks tavo naujas vardas?“

Mokytojas nusišypsojo: „Mano vardas – Pažemintasis.“ Tai sakydamas, jis nulenė galvą ir grįžo į savo vietą. Savanaudis pasisuko į Vyriausiąjį sargą, kuris linktelėjo, patvirtindamas, kad viskas, ką šis girdėjo, buvo tiesa.

Savanaudis toliau ėjo sosto link. Bet dabar jo užtikrintumas kažkur išgaravo. Jis susimąstė apie savo gyvenimą, klausdamas savęs, kokie buvo jo motyvai. Ar jis valdė, siekdamas Džeilino šlovės, ar iš savanaudiškų paskatų? Kaip jis gyveno savo gyvenimą: ar atitiko Džeilino žodžius, ar ir jis apsigavo? Ar jis statydino kitus, ar tik naudojo juos savo sėkmei pasiekti?

Valdytojas

Eidamas per Didžiosios salės vidurį, Savanaudis pastebėjo, kad gyventojai čia atrodė didingesni. Kiekvienas iš jų žvelgė į jį su didžiule meile ir palankumu. Jį guodė jų mieli žvilgsniai. Visa tai jį stiprino, nes jis jautėsi nelabai užtikrintas dėl savęs ir savo ateities.

Rodėsi, praėjo visa amžinybė, kol Savanaudis pasiekė sostą. Kuo toliau ėjo, tuo daugiau prisimindavo, kaip leido Endelyje jam duotus metus. Jis vis dar vylėsi, kad dėl sėkmingos jo, kaip mero, veiklos bus paskirtas vienu iš Džeilino valdančiųjų.

Dabar Savanaudis ėjo pro Džeilino valdytojus. Jis atkreipė dėmesį į jų karališką išvaizdą ir karūnas ant galvų. Kiekvienas rankoje laikė skeptrą. Jie išties atrodė didingiausi iš visų šio didžio miesto gyventojų. Savanaudis stebėjosi, kad žmogus gali atrodyti taip šlovingai.

Tarp šių valdytojų Savanaudis pastebėjo vieno iš miesto tarybos narių buvusią sekretorę. „Kodėl ji sėdi viename iš sostų?“ – svarstė Savanaudis. Ji baigė mokyklą metais anksčiau nei jis. Asmeniškai jis jos nepažinojo, nes ji buvo gana santūri ir niekuo neišsiskyrė iš kitų.

Moteris žengė į priekį, o Vyriausiasis sargas sustojo ir nusilenkė jai. Ji pasveikino Savanaudį, jį apkabindama ir šiltai nusišypsodama: „Sveikas atvykęs į Afabelę, Savanaudi. Aš Kantrioji. Džeilinas paprašė, kad pasikalbėčiau su tavimi, prieš tau stojant jo akivaizdon. Aš – viena iš valdytojų Afabelėje.“

Savanaudis nustebo: „Valdytoja? Kaip tu gali būti valdytoja? Juk tu Endelyje nieko nenuveikei.“ Jis nuraušo, suvokęs, kaip nejautriai ir

nepagarbiai nuskambėjo jo žodžiai.

Kantrioji linktelėjo tarsi suprasdama: „Nesigėdyk savo žodžių. Apgaulė negali pasislėpti tarp šios salės sienų ar šiame didžiame mieste. Tu paprasčiausiai esi sąžiningas. Endelyje tau rūpėjo tiek įvaizdis, tiek ir reputacija. Daugelis įpranta apgaulingai kalbėti, net nenutuokdami apie savo kvailystę. Čia labai svarbūs mūsų žodžiai, bet kur kas svarbesni motyvai ir ketinimai, nes čia jie akivaizdžiai matomi. Tu greitai tai sužinosi, nes būsi teisiamas už kiekvieną žodį, ištartą Endelyje.“

„Kiekvieną žodį! – sušuko Savanaudis. – Nori pasakyti, už kiekvieną visų pokalbių žodį?“

„Taip, – atsakė Kantrioji. – Kiekvieną žodį. Prisimink Viešpaties Džeilino žodžius senuosiuose raštuose: ‘Būkite tikri, kad Teismo dieną kiekvienas duos apyskaitą už kiekvieną tuščiai ištartą žodį. Tavo žodžiai tave teis – paskelbs tave esant nekaltą arba kaltą.’⁷ Tuščiai ištarti žodžiai yra bergždi, nenaudingi arba nerūpestingai ištarti, ir jie visi neatitinka Džeilino prigimties.“

Savanaudis paklausė: „Aš visada maniau, kad atsiskaitysime už didžiulį melą arba didžią tiesą, kuriuos išsakėme, taip pat už gerus darbus ir svarbius pasiekimus.“ Akimirką jis pamąstė, tuomet užbaigė: „Kas manęs laukia?“

Kantrioji atsakė: „Senieji raštai aiškiai sako: ‘Jūsų atlygis priklauso nuo to, ką jūs sakote ir ką jūs darote.’⁸ Tad būsi teisiamas ne tik už viską, ką padarei, bet ir už kiekvieną ištartą žodį, įskaitant piktą, gerą ir net tuščią. Tačiau bus ištirti ne tik tavo žodžiai ir darbai – bus vertinami ir jų motyvai. Taip pat būsi teisiamas už mintis, kurias įsileidai. Nepamiršk, kad Džeilino teismas yra teisingas, ‘ištiriantis protą ir širdį.’⁹ Kaip jis pats kalbėjo: ‘Aš, Džeilinas, matau visas širdis ir ištiriu visus slaptus motyvus. Aš visiems duodu jų užtarnautą atlygį, atsižvelgdamas į tai, ko nusipelno jų veiksmai.’¹⁰ Jis ištiria ne tik kiekvieną veiksmažodį ir žodį, bet ir už jų slypinčius ketinimus.“

Kantrioji kalbėjo toliau: „Būtent dėl to tu taip nustebai, pamatęs mane soste. Tu mane vertinai pagal mano pasiekimus Endelio šviesoje, o Džeilinas vertina kitoje šviesoje, kurią jau pradedi regėti ir netrukus

išvysi dar ryškiau. Mano brangus broli, tu gausi teisingą atlygį už savo gyvenimą Endelyje.“

Savanaudis niekada negirdėjo tiek daug tiesos. Bet ji buvo permelkta tokia meile, kurios anksčiau nepažinojo. Dabar jis suprato, kad Džeilinas greičiausiai yra mylintis ir gailestingas valdovas, nes ką tik iš dalies tai patyrė per vieną iš jo valdytojų. Kantriosios žodžiai buvo su meile ištartas pataisymas. Jis suvokė, kad meilė – tai ne pataikavimas kitiems, o tiesos išsakymas. Kantrioji pasilenkė prie jo, tardama: „Tavo karalius tavęs laukia.“ Tai pasakiusi, ji grįžo prie savo sosto, o Vyriausiasis sargas mostelėjo ranka Savanaudžiui, kviesdamas jį vienam stoti priešais Džeilino sostą. Sargas liko laukti žemesniajame pakylės lygyje, kuriame buvo sustatyti valdytojų sostai.

Savanaudis priešais Džeiliną

Kaip Savanaudžiui ir buvo nurodyta, jis atsargiai lipo aukštyn į aikštelę, esančią šiek tiek žemiau didingojo sosto. Tuomet jis pažvelgė aukštyn ir išvydo patį karalių. Niekas visame šiame susirinkime neatrodė toks gražus, karališkas ir didingas kaip Džeilinas. Jo didingumas ir žavėjo, ir kėlė pagarbą baimę. Savanaudis niekada neregėjo tokio žmogaus. Jis iškart suprato, kad niekas neatsilaiko prieš Džeilino išmintį ir jėgą.

Žvelgdamas į Džeilino akis, pirmą kartą gyvenime Savanaudis pripažino, kad karalius buvo švelnesnis ir labiau gąsdinantis, nei jis galėjo įsivaizduoti. Jo akys skrodė kiaurai Savanaudį, kuris jautėsi nuogas. Buvo akivaizdu, kad šioje vietoje neįmanoma nieko nuslėpti. Dingo visas Savanaudžio užtikrintumas gauti palankų įvertinimą, bet jam tai buvo nebesvarbu. Dabar labiau nei ko nors kito jis troško tiesos.

Džeilinas tarė: „Sveikas atvykęs į mano karalystę, Savanaudi. Laukiau šios akimirkos. Tu valdei mano žmones Endelyje, todėl pasakyk, ar esi vertas valdyti ir sėdėti viename iš Afabelės sostų?“

Šis savimi pasitikintis žmogus, niekada neieškojęs žodžio kišenėje, dabar negalėjo ištarti nė žodžio. Vienu metu jis jautė, kad galėtų pui-

kiai vadovauti Afabelėje, bet po pokalbių Didžiojoje salėje suprato, kad jo mintys greičiausiai buvo apgaulingos.

Džeilinas paklausė arčiausiai jo esančio valdytojo: „Kiek gyventojų Savanaudis patraukė į mano karalystę?“

Nuskambėjus vos keliems vardams, Savanaudis liko sukrėstas ir neteko žado.

Tuomet karalius to paties valdytojo paklausė: „Kiek piliečių Kantrioji patraukė į šią karalystę?“

„Daugiau nei penkis tūkstančius, mano viešpatie,“ – atsakė valdytojas.

„Ar tai įmanoma? – burbtelėjo Savanaudis. – Juk ji buvo tik sekretorė, o aš meras. Kodėl mano žmonių tiek nedaug, o jos milžiniškai daug?“

Džeilinas tvirtai atsakė: „Aš neklausiau, kiek žmonių tu paveikei, bet kiek patraukei į mano karalystę!“

Jo tonas sušvelnėjo, bet liko griežtas: „Net tavo buvęs mokytojas Motyvuotojas, dabar žinomas kaip Pažemintasis, paveikė daugiau žmonių nei tu. Tačiau tas poveikis netinkamas, todėl jis nėra vienas iš šio miesto valdytojų. Tik tokia įtaka išsilaiko prieš šią Teismo krasę, kuri atitinka mano karalystės nuostatas.“

Džeilinas tęsė: „Turbūt įdomu, kaip Kantrioji paveikė daugiau nei penkis tūkstančius žmonių. Ji džiaugsmingai aukojo mokyklai tiek finansiskai, tiek patarnaudama. Todėl visi, kuriems pasitarnavo mokyklos tarnystė, buvo priskirti jai.“

Savanaudis paprieštaravo: „Bet juk ir aš paaukojau mokyklai.“

Džeilinas atsakė: „Tu aukojai, norėdamas nuraminti sąžinę, išlaikyti gerą reputaciją. Todėl visą savo atlygį jau gavai Endelyje. Be to, Kantrioji aukojo, nes stengėsi dėl karalystės ir mylėjo žmones.“

„Kantrioji į tarnystę man atvedė vyrą, vardu Žiaurusis. Šiuo metu jis laukia savo teismo Gyvenimo salėje. Jis gaus Evangelisto vardą, nes tapo puikiu mano valios skelbėju. Jis patraukė per tūkstantį žmonių į karalystę. Visi šie gyvenimai, kuriems jis padarė įtaką, priskirti Kan-

triajai, nes ji atvedė Žiaurųjį, kad šis man tarnautų, ir rėmė mokyklą, kuri jį paruošė.“

Savanaudis prisiminė Žiaurųjį iš Endelio. Jis manė, kad Žiaurusis per daug uoliai reišė savo įsitikinimus. Į bendruomenės laikraštį jis rašė straipsnius apie nepakankamą piliečių pasišventimą Afabelei. Jis taip pat sutelkė daugybę endelitų, kad šie prašytų tarybos narių paramos mokyklos plėtrai. Jis reišė nepasitenkinimą, kai Savanaudis balsavo prieš žemės sklypo suteikimą mokyklai. Dėl to Savanaudis nemėgo Žiauriojo. Dabar jam buvo gėda, nes suprato, kad viskas, už ką Žiaurusis kovojo, išaukštino jį Afabelėje. Kodėl Savanaudis buvo toks aklas?

Džeilinas toliau pasakojo, kaip dėl Kantriosios įtakos endelitų gyvenimui jie buvo nukreipti karalystės link. Tai buvo daug mažų dalykų, kurie drauge virto dideliais. Ji buvo kiekvienam maloni, įkvėpta tyros meilės, dosni vargstantiems, be to, nepajudinamai laikėsi tiesos.

Aptaręs Kantriosios gyvenimą, karalius išsamiai apžvelgė ir Savanaudžio gyvenimą. Kaip Kantrioji jam minėjo, buvo įvertintas kiekvienas motyvas, žodis ir darbas.

Savanaudis matė savo gerus darbus, atliktus karaliaus vardu, tačiau pritrenkė, kad dauguma jų buvo daromi iš savanaudiškų motyvų, siekiant apsaugoti save, savo reputaciją ir pan. Apžvalgai pasibaigus, Savanaudis jautėsi tikrai pasmerktas.

Jis sušuko karaliui: „Aš nusipelniau bausmės visą likusį gyvenimą. Aš nusipelniau gyventi Vienišumo žemėje! Aš tiek daug iššvaisčiau, o už man suteiktus talentus ir atsakomybę daviau tiek mažai.“ Savanaudis išgyveno sunkiai nusakomą skausmą, jo veidu upeliais riedėjo ašaros. Šis vyras, kuris, prieš įžengdamas į Didžiąją salę, buvo toks savimi pasitikintis, dabar ieškojo šiaudo, už kurio galėtų griebtis. Viskas, kas jam liko, – tai viltis gailėstingumo, bet iš tiesų net šito jautėsi nevertas. Savanaudis suėmė save į rankas, laukdamas karaliaus nuosprendžio keliauti į Vienišumą.

Po kelių nepakeliamos tylos akimirų, karalius pagaliau prabilo: „Savanaudi, tu esi mano tarnas. Tu tikėjai manimi ir paklusai mano

valdžiai, nors ir daug ką iššvaistei. Aš tave myliu ir priimu gyventi savo karalystėje.“

Savanaudis pasimetė. Pažvelgęs į viršų, apsipylė ašaromis – ne sielvarto, bet didžiulio džiaugsmo ašaromis. Jį apėmė nuostaba, koks geras ir gailestingas buvo šis didis karalius. Akimirksniu viskas, ką jis girdėjo apie Džeilino charakterį, tapo aišku. Vos prieš kelias akimirkas jis jautė begalinį pasmerkimą ir skausmą. Jo gyvenimo analizė atskleidė, kad yra nusipelnęs tremties ir pasmerkimo. Tačiau pagarbią baimę keliantis karalius atvėrė jam duris į didingąjį miestą, išardamas pačius švelniausius ir maloniausius žodžius. Koks gailestingumas! Kokia nuostabi meilė!

Savanaudis regėjo, kaip beveik viskas, ką jis Endelyje nuveikė, sudegė, bet jis išgirdo žodžius: „Aš myliu tave ir atveriu tau savo karalystės duris.“ Savanaudis suprato, kad jo draugo Patenkintojo žodžiai buvo gryna tiesa – viskas, ką jis gaus, bus daugiau, nei jis nusipelnė.

Karalius vėl prabilo: „Savanaudi, tu daugiau nesivadinsi savo ankstesniu vardu, nes suteikiu tau naują vardą. Mano karalystėje tu vadinsiesi Paprastuoju. Aš paruošiau tau vietą lygumose – tu dirbsi kraštovaizdžio architektu. Nors ir nebūsi šiame mieste valdytoju, tu man padėsi valdyti kraštinėse karalystės teritorijose.“

Savanaudis pasitiksino: „Valdysiu su tavimi kraštinėse teritorijose?“

Džeilinas jam atsakė: „Visi, gyvenantys, šiame mieste, yra valdytojai. Mano karalystė išplitusi visuose planetos kampeliuose; mano karalystėje yra daug kitų miestų. Pakraščiuose esančių miestų gyventojai nebuvo apmokyti Endelyje kaip Afabelės gyventojai, jie nesusidūrė ir su teismu. Todėl neturi tokių gebėjimų, kuriuos turi šio miesto gyventojai. Nors nebūsi lyderis pačiame Afabelės mieste, tu padėsi man įgyvendinti mano valdžią pasauliniu mastu. Tavo ypatinga užduotis bus vadovauti patarnaujant ir paruošiant visus kraštovaizdžio architektus dvidešimtyje Bengilos žemyno miestų.“

Savanaudis verkdamas nusilenkė – karaliaus maloningumas buvo stulbinantis.

Karalius priėjo prie stalo, paėmė kažkokį daiktą, tuomet grįžo prie Paprastojo. Jis nusileido į aikštelę ir pasakė: „Dabar imk ir suvalgyk šį vaisių.“

Paprastasis paėmė vaisių iš Džeilino rankos ir atsikando jo. Tai buvo pats skaniausias kada nors ragautas maistas. Atrodė, kad jis apvalė jo protą ir širdį. Jo mintys prisipildė didžiulės meilės ir troškimo tarnauti. Jam valgant, jis buvo apvalytas nuo ankstesnio skausmo ir slegiančių minčių. Jis jautėsi energingas, laimingas, pilnas vilties ir tikėjimo. Jis kaipmat suprato, kad ragautas vaisius buvo nuo garsiojo Gyvybės medžio, apie kurį mokytojai kalbėjo per pamokas. Džeilinui visa tai stebint su pasitenkinimu, Paprastojo veidą nušvietė didžiulė šypsena.

Tuomet Džeilinas pasakė: „Apsigręžk ir susitik su savo šeima.“

Paprastasis atsargiai apsisuko. Jis vis dar jautė šiokią tokią gėdą dėl visiems atskleistų jo gyvenimo smulkmenų. Vis dėlto kai jis apsigrėžė, minia ėmė griausmingai ploti ir šaukti iš džiaugsmo. Pasigirdo muzika, o kai kurie gyventojai netgi ėmė šokti. Paprastajam buvo sunku patikėti ta meile ir pripažinimu, kurie sklido iš šių didingų gyventojų. Tai buvo vaistai, išgydę jį nuo visų Endelyje padarytų klaidų.

Paprastasis pasisuko ir Džeilino veide išvydo pačią šlovingiausią ir džiaugsmingiausią šypsena. Tuomet jis pastebėjo ir karaliaus akis – jos žvelgė į Paprastąjį su tokia meile ir šiluma, kokios jis niekada anksčiau nepatyrė. Dabar jis girdėjo Džeilino mintis, kaip Kantrioji ir kiti girdėjo jo. Iš jų sklido priėmimas, gėrėjimasis ir pilnas jaudulio būsimą gyvenimą laukimas, nes jis labai mylėjo šį gyventoją. Paprastasis krito ant kelių ir padėjo karaliui. Karalius pastatė jį ant kojų, stipriai apkabino ir šypsodamasis tarė: „Sveikas atvykęs, drauge.“

Tuomet Paprastąjį palydėjo į jo vietą salės gale, kur jis laukė kitų jo draugų endelitų teismo. Buvo nušluostyta kiekviena ašara. Neliko sielvarto, skausmo ar verksmo. Ankstesni dalykai praėjo.

Geraširdė ir jos teismas

Pasibaigus rytui, visi gyventojai išėjo iš Gyvenimo salės, išskyrus Geraširdę. Ji liko viena. Salėje buvo keletas gražių to miesto rašytojų knygų, todėl ji nesijaudino ir skaitė Antrąją Afabelės metraščių knygą, kai Vyriausiasis sargas įėjęs ją pakvietė. Jis švelniai tarė: „Geraširdė, karalius tavęs laukia.“

Jos širdis spurdėjo iš džiaugsmo. Dabar ji išvys tą, kuri taip mylėjo ir kuri seniai troško pamatyti. Pagaliau atėjo metų metus laukta akimirka. Jai ateinant, Sargas šypsojosi, ir jie kartu įėjo į Didžiąją salę.

Kai atsivėrė Didžiosios salės durys, Geraširdė apstulbo nuo jos didingumo. Tačiau ją traukė tolumoje esantis Džeilino sostas, kurio kontūrus ji išvelgė. Jos akys žvelgė į didingųjų Afabelės gyventojų minią. „O, kokie išskirtiniai žmonės, – pagalvojo ji. – Nežinau, ar kada nors prilygsiu šiems vyrams ir moterims.“

Geraširdė pastebėjo, kad, jai praeinant, visi gyventojai lenkėsi. Kodėl šie didingi vyrai ir moterys jai lenkėsi? Jie buvo gražūs ir patrauklūs, apsirengę šlovingais drabužiais, kurių didingumas ryškėjo jai artėjant prie sosto. Jie atrodė tarsi žmonės, turintys antgamtinių savybių. Kodėl šie kilmingi žmonės lenkiasi, ir dar jai?

Geraširdė atpažino kelis pažįstamus iš Endelio. Jie šypsojosi iš džiaugsmo ir meilės jai. Ji troško sustoti ir kiekvieną jų apkabinti, bet jautė, kad netinkamas laikas. Tačiau pastebėjusi Žiaurųjį nesusilaikė – pribėgo prie jo ir stipriai apkabino, kas abu labai pradžiugino. Tuomet Žiaurusis nusilenkė jai ir pasakė: „Sveika atvykusi į savo naujuosius namus.“

Geraširdė paklausė: „Kodėl man lenkiesi? Aš juk ne dievas, kuri reiktų garbinti.“ Didingasis gyventojas atsakė: „Garbinimas ir pagarba skiriasi. Garbinamas tik mūsų viešpats, bet jo karalystėje gerbiame visus, gerai mums tarnavusius Endelyje. Taip pat mes gerbiame valdovus. Endelyje mes nesupratome, kaip svarbu rodyti pagarbą.“

„Geraširdė, tu man tarnavai Endelyje. Jei ne tavo paklusnumas ka-

raliui, manęs čia nebūtų. Aš gyvenčiau apleistoje Vienišumo žemėje. Labiausiai skolingas ir dėkingas esu karaliui, bet taip pat esu dėkingas ir skolingas tau. Man bus malonu patarnauti ir gerbti tave visą likusį gyvenimą.“

Jis toliau tęsė: „Geraširde, mano vardas jau nebe Žiaurusis. Viešpats Džeilinas prie šios Teismo krasės man suteikė naują vardą – Sutaikintasis. Esu tas, kuriam karalius parodė bene didžiausią gailėstingumą.“

Geraširdė atsakė: „Koks nuostabus vardas – Sutaikintasis. Brangus drauge, Endelyje tau ranką ištiesiau ne todėl, kad vėliau man tarnautum. Tai padariau, nes pamilau tave. Man rūpėjo tavo gyvenimas ir likimas.“

„Būtent dėl tavo motyvų gerbsiu tave ir tau tarnausiu. Karalius tau gausiai atlygins, nes tu darbavaisi iš meilės Džeilinui. Tu padėdavai ne dėl to, kad sulauktum kitų pasekėjų pripažinimo ar atlygio. Džeilinui patinka tie, kurie kitiems padeda iš meilės jam. Endelyje mums buvo svarbu suprasti ne tik jo viziją, bet ir širdį. Brangi sese, tau pavyko pasiekti abu šiuos dalykus, – tavo širdies motyvai buvo perduoti man. Būtent todėl taip užsidegęs aš padėjau daugeliui žmonių per savo pasakytąją savaitę Endelyje. Dabar man buvo gausiai atlyginta už mano darbą, nors jis ir neilgai truko.“

Geraširdė nusišypsojo: „Sutaikintasai, aš labai dėl tavęs džiaugiuosi. Ir tarnausiu tau visą likusį gyvenimą.“

„Geraširde, tu kalbi taip, tarsi gyventum Afabelėje daugelį metų, – kalbėjo Sutaikintasis. – Šiame didžiame mieste mes gyvename, kad patarnautume vieni kitiems. Tiesą sakant, tie, kurie mums vadovauja, čia yra didžiausi tarnai. Mūsų atsakomybė – didžiausia, ir mums malonu ją prisiimti. Tuo skiriamės nuo Endelio. Čia lyderiai nesiekia, kad jiems būtų patarnauta, atvirksčiai, jie džiaugiasi, kad gali dar daugiau patarnauti kitiems. Didžiausias bet kurio Afabelės gyventojų džiaugsmas – tai, visų pirma, tarnauti mūsų karaliui, antra, kitiems gyventojams, o ypač tiems, kurie mums rodė pavyzdį Endelyje, ir galiausiai gyventojams kraštinėse teritorijose, apie kurias netrukus sužinosi.“

Sutaikintasis užbaigė, sakydamas: „Mano brangi sese, labai tavimi didžiuosiuosi. Eik pas savo karalių. Jis trokšta tave pamatyti ir atlyginti už tarnystę jam.“ Ir jiedu apsikabino. Geraširdė grįžo prie Sargo, su kuriuo keliavo toliau.

Geraširdė priešais Džeiliną

Džeilino bruožai dabar labai aiškiai matėsi, nes Geraširdė priartėjo prie sosto per maždaug septyniasdešimt penkias pėdas. Praeidama valdytojus sostouse, ji net nepastebėjo, kaip jie nusilenkė, nes jos žvilgsnis buvo nukreiptas į Džeiliną. Ji buvo sužavėta jo didingos šlovės.

Geraširdė užlipo laiptais ir, pasiekusi aikštelę, krito kniūbsčia prieš karalių. Džeilinas nusileido ir pastatė ją ant kojų. Jis kalbėjo su meile: „Geraširdė, mano brangi tarnaitė, sveika atvykusi į mano karalystę. Aš labai laukiau šios akimirkos, kada susitiksiu su tavimi asmeniškai.“

Geraširdė atsakė: „Viešpatie, ir aš nepaprastai laukiau šios akimirkos. Tu esi mano karalius. Dabar viliuosi būti arti tavęs visą gyvenimą, kad galėčiau dar labiau tau tarnauti.“

Tuomet karalius pasakė: „Ateik ir valdyk karalystę, kuri buvo tau paruošta dar iki pasaulio sukūrimo. Aš buvau alkanas, ir tu mane pavalgydinai, buvau ištroškęs, ir tu mane pagirdei; buvau atvykėlis, ir tu priėmei mane savo namuose, buvau nuogas, o tu mane aprengei; buvau ligotas, ir tu rūpinaisi manimi, buvau kalėjime, o tu mane lankei.“

Priblokšta Geraširdė atsakė: „Kada, viešpatie, aš mačiau tave alkaną ir pavalgydinau, arba ištroškusį ir daviau tau gerti? Kada priėmiau tave į savo namus kaip atvykėlį ar mačiau nuogą ir aprengiau? Kada mačiau tave ligotą ar kalėjime ir aplankiau tave?“

Karalius atsakė: „Sakau tau, kai tai padarydavai pačiam mažiausiam iš mano brolių ar seserų, tu padarydavai tai man!“¹¹

Džeilinas atskleidė Geraširdėi, kaip ji tiek daug patarnavo jam, tarnaudama jo žmonėms ir paklusdama jo įsakymams. Džeilinas apžvelgė jos gyvenimą: kiekvieną žodį, darbą, mintis ir širdies motyvus. Viskas buvo

atskleista: jos tarnystė, jos auka mokyklai, meilė miesto gyventojams, jos atsisakymas dalyvauti nederamose veiklose ir diskusijose, persekiojimas dėl meilės Džeilinui, jos noras patarnauti kitiems dirbant restorane, jos pagalba sukilusioms sieloms; laikas, raudant dėl pražuvusiųjų; jos nepalenkiamas tikėjimas ir gyvenimas, laikantis Džeilino nuostatų; jos atskyrimas nuo visuomeninės veiklos dėl uolumo Džeilinui, jos atsisakymas nedalyvauti miesto gyventojų apkalbose – sąrašas buvo nepaprastai ilgas.

Geraširdė apstulbo nuo visų išvardintų būdų, kaip ji padarė įtaką kitiems. Daugelį darbų ji atliko, norėdama pašlovinti Džeiliną, nieko iš anksto neplanuodamas. Ji tiesiog stengėsi gyventi pagal tai, ko ją mokino iš senųjų raštų.

Deja, keli Geraširdės darbai sudegė – jai tai atnešė didelį sielvartą ir sąžinės graužatį, nes ji neišnaudojo suteiktų galimybių ir padarė klaidų. Vis dėlto tik nedidelė dalis jos gyvenimo buvo prarasta.

Geraširdės atlygis

Aptarus Geraširdės paskutinius žodžius ir mintis, karalius pažvelgė į arčiausiai sėdintį valdytoją ir paklausė: „Kiek sielų Geraširdė patraukė į mano karalystę?“

Valdytojas atsakė: „Mano viešpatie, 5 183. Daugiau nei šeštadalį visų bendruomenės gyventojų.“

Geraširdė nustebo: „Iš kur jų tiek daug?“

Džeilinas atsakė: „Prisimink senuosius raštus, kuriuose pažadėjau ‘padauginti sėklą, kurią pasėjai, ir padauginti tavo teismo vaisių.’¹² Geraširdė, mano karalystė veikia pagal daugėjimo principą.“

Tuomet karalius smulkiau paaiškino, kaip jos paklusnumo pastangos paveikė minias, nors ji ir nebuvo bendruomenės lyderė. Jos tarnystės poveikis nuvilnijo, duodamas stulbinamų rezultatų. Džeilinas dar pridūrė: „Kaip parašyta, ‘[geranoriškas žmogus] sėja visur; jis duoda vargingiesiems, jo teisingumo, gerumo, maloningumo ir geraširdiškumo darbai tęsis ir išliks per amžius!’¹³ Kol vyras ar moteris

nestoja prieš šią Teismo krasę, tol nesuvokia, kad jam ar jai paskirtas gyvenimas veikia pagal sėjos principą. Dėl to daugelis nevertino mažų dalykų, bet dažniausiai būtent tie nereikšmingai atrodantys dalykai atneša didžiausią derlių karalystėje. Raktas – tavo paklusnumas, nepaisant aplinkybių.“

Tuomet Džeilinas tarė: „Geraširde, ar matai laisvą sostą šalia manęs, tau iš kairės?“

Ji atsakė: „Taip, viešpatie.“

„Tu sėdėsi šiame soste, ir drauge su manimi valdysi per visas savo dienas.“

Geraširdė visiškai suglumo: „Viešpatie, aš neverta valdyti. Aš nebuvau restorano savininkė – juk yra labiau už mane apdovanotų. Kaip galiu valdyti su tavimi tokioje didingoje karalystėje? Ką manai apie Savanaudį, kuris buvo puikus lyderis mūsų bendruomenėje? Gal galėtum duoti man darbą, kad tarnaučiau tau ar tavo žmonėms?“

Džeilinas atsakė: „Savanaudis stovi Didžiosios salės gale ir bus kraštovaizdžio architektas miesto dalyse, kurios vadinamos lygumomis. Jis taip pat tarnaus kitiems kraštovaizdžio architektams, paskirtiems kraštinių teritorijų miestuose. Tačiau tu būsi valdytoja, nes parodei meilę man ir mano žmonėms. Tavo ištvėrmė, ištikimybė ir nuolankumas suteikia šią garbę. Argi nepameni mano žodžių senuosiuose raštuose? Nes kiekvienas, kuris save aukština, bus pažemintas (pastatytas į žemesnę poziciją už tuos, kurie yra pagerbti arba apdovanoti), o kiekvienas, kuris save žemina (apie save galvoja kukliai ir atitinkamai elgiasi), bus išaukštintas (gaus aukštesnį postą).¹⁴ Tu ne tik valdysi su manimi, bet taip pat gyvensi šlovinguose namuose ant Didžiosios jūros kranto, netoli mano namų Karališkajame centre. Žinau, kaip tau patinka jūra ir jos bangų ošimas, todėl išpildžiau šį tavo troškimą. Aš išpildau visų ištikimų savo tarnų troškimus.“

Geraširdė buvo sužavėta.

O karalius tęsė toliau: „Tu valdysi dešimt šio miesto rajonų. Be tavęs, dar yra vienuolika kitų valdytojų, prižiūrinčių 120 Afabelės rajonų. Tu dirbsi su manimi bei kitais dvidešimt septyniais mūsų miesto

valdytojais, kurie sėdi šiuose sostuose. Kiti valdytojai valdys tokias sritis kaip švietimas, gamyba, pramogos, menai ir kita. Mano tėvas ir aš bei dvidešimt septyni valdytojai planuojame, prognozuojame ir prižiūrime gyvenimą Afabelėje. Tu būsi viena iš mano patikimų patarėjų ir tarpininkė tarp gyventojų ir manęs.“

„Tu ne tik valdysi su manimi šį miestą, bet, kaip ir kiti dvidešimt septyni valdytojai, vadovausi miestams kraštinėse teritorijose. Duosiu tau valdžią dvidešimčiai miestų Bengilos žemyne. Būsi šio žemyno ministrė pirmininkė. Visi ten gyvenantys ir vadovaujantys atsiskaitys tau, o tu atsiskaitysi tik man.“

Kai Džeilinas ištarė šiuos žodžius Geraširdei, Paprastasis salės gale atsistojo, nepaprastai apsidžiaugęs dėl savo klasės draugės. Visgi jo džiaugsmas buvo persipynęs su apgailestavimu, jog jis pats nepatraukė tūkstančių sielų į karalystę. Jis galėjo būti vienas iš valdytojų, turinčių privilegijų dirbti su Džeilinu. Nors jis buvo dėkingas už priėmimą į Afabelės karalystę, bet apgailestavo, kad iššvaistė jam skirtą trumpą laiką Endelyje, ir tai turės įtakos likusiems 130 jo gyvenimo metų.

Tuomet karalius tarė Vyriausiajam Sargui: „Atnešk man Nugalėtojo karūną ir Valdytojo skeptrą.“

Džeilinas uždėjo karūną ant Geraširdės galvos. „Gerai! – paskelbė karalius. – „Esi patikima tarnaitė. Buvai ištikima mažuose dalykuose, kuriuos tau patikėjau, todėl būsi dešimties rajonų ir dvidešimties miestų valdytoja – toks mano atlygis.“¹⁵

Tada karalius padavė jai skeptrą ir pasakė: „Daugiau nesivadinsi Geraširde, nes duodu tau naują vardą. Dabar vadinsies Brangi Nugalėtoja. Juk visiems Endelio gyventojams sakiau: „Tam, kuris nugali ir vykdo mano valią iki galo, aš suteiksiu valdžią žemėms ir tautoms – jis jas valdys geležiniu skeptru, – taip, kaip aš gavau valdžią iš savo Tėvo.“¹⁶

Džeilinas priėjo prie stalo, ant kurio gulėjo paskutinis vaisius. Jis atnešė jį Brangiai Nugalėtojai ir pasakė: „Mano brangi drauge ir kolege, prašau ragauti šio Gyvybės medžio vaisiaus.“

Atsikandusi jo, Brangi Nugalėtoja, kaip ir visi kiti, valgę šio paties skaniausio maisto, išgyveno galingą apvalymą ir nuskaistinimą. Jos mintis užplūdo dar didesnė meilė, o jos troškimas tarnauti išaugo iki tokio dydžio, kokio ji nežinojo esant. Ji buvo apvalyta nuo bet kokio ankstesnio Endelio skausmo ar slegiančių minčių. Viskas tapo nauja. Ji jautėsi nepaprastai energinga, laiminga ir pilna vilties bei tikėjimo. Ji pažvelgė į Džeiliną ir nusišypsojo – jie abu ėmė džiaugsmingai juoktis. Tai buvo ilgametės partnerystės pradžia.

Džeilinas palydėjo Geraširdę prie savo sosto ir pasakė: „Brangi-nama Nugalėtoja, atsisuk ir pažvelk į savo šeimą.“

Ji atsisuko, miniai griausmingai plojant. Visus susirinkusiuosius apėmė begalinis džiaugsmas. Iš laimės visi šoko – to ši teismo salė dar nematė. Atmosfera buvo pilna šventiško džiūgavimo ir iškilmingumo. Brangios Nugalėtojos veidas spindėjo iš laimės – ją įkvėpė visus apėmusi meilė. Jos karalius, apglėbęs ją ranka, džiaugsmingai paskelbė: „Gera, ištikimoji ir geroji tarnaitė. Įeik į savo viešpaties džiaugsmą!“¹⁷

Taip baigiasi istorija apie didį karalių, jo tarnus ir Afabelės karalystę.

Pamokymo ir perspėjimo žodis

Šiame skyriuje mes žvilgtelėjome į tai, kaip atrodys šventųjų teismas. Kristaus Teismo krasės šlovė bus kur kas didesnė nei tai, kas aprašyta šioje istorijoje. Ši alegorija pavaizduoja daugelį Dievo karalystės tiesų.

Šios istorijos detalės turėtų padėti geriau suvokti tiesą. Kai Jėzus pasakodavo palyginimus, Jis nesileisdavo į detales, o norėdavo aiškiau atskleisti tam tikrą tiesą.

Aš stengiausi rūpestingai atskleisti svarbius šios istorijos aspektus, aktualius amžinajai Kristaus karalystei. Pabaigę skaityti šią knygą, galėsite dar kartą perskaityti alegoriją ir dar geriau pažinti Šventajame Rašte esančius pamokymus, perduotus skyriuose, kuriuose ši alegorija pateikiama.

DAUGUS

*O aš Tavo veidą regėsiu savo teisume,
pabudęs pasisotinsiu Tavo regėjimu.*

Ps 17, 15

Dabar aptarkime teisingo išėjimą. Kaip netikintysis turi laikiną buveinę, vadinamą hadu, ir amžinus namus – ugnies ežerą, taip dvi gyvenamosios vietos skirtos ir mirusiam tikinčiajam. Pirmuosius namus daugelis vadina *dangumi*, bet Biblijoje apie juos kalbama kaip apie *dangiškąją Jeruzalę*. Paskutiniai teisiųjų namai irgi vadinsis Jeruzale, bet jie bus žemėje. Tai – miestas, po Paskutiniojo teismo nusileisiantis iš dangaus. Jis bus vadinamas *Naująja Jeruzale* (žr. Apr 21, 2).

Aukštybių Jeruzalė

„Bet jūs esate prisiartinę prie Siono kalno bei gyvojo Dievo miesto, dangaus Jeruzalės, prie nesuskaitomų tūkstančių angelų ir iškilmingojo sambūrio, prie danguje įrašytųjų pirmagimių Bažnyčios, prie visų Teisėjo Dievo, prie išstobulintų teisiųjų dvasių ir prie Naujosios Sandoros Tarpininko Jėzaus“ <...> (Hbr 12, 22–24).

Dangiškoji Jeruzalė arba „aukštybių Jeruzalė“ (žr. Gal 4, 26) – ją mūsų alegorijoje simbolizuoja Afabelės miestas. Tai – miestas ant kalno, vadinamo Sionu. Ten gyvena Tėvas, Sūnus ir begalybė angelų. Bendras išgelbėtųjų sambūris ir pirmagimių bažnyčia gyvena ten kartu su Senojo Testamento šventaisiais ir tais, kurie mirė Kristuje.

Atkreipkite dėmesį, kad mieste galima sutikti ir „išstobulintųjų teisiųjų *dvasių*“. Kas tie žmonės, nes laiško autorius į sąrašą jau įtraukė tiek Senojo, tiek Naujojo Testamento šventuosius, kurie atėjo pasiimti savo atlygio?

Prisiminkite, kad atgimę per Dievo Dvasią tampame visiškai naujais kūriniais. Mūsų dvasios išstobulinamos, kad būtų panašios į Kristų, ir mes esame Jame. Šioje eilutėje autorius nekalba apie žmogaus sielą ar kūną, tik apie dvasią. Asmeniškai aš tikiu, kad čia kalbama apie čia, žemėje, Jėzui tarnaujančius šventuosius. Pagalvokite! Laiško hebrajams autorius mus ragina: „Todėl visiškai pasitikėdami artinkimės prie malonės sosto <...>“ (Hbr 4, 16). Malonės sostas stovi Dievo mieste viduryje, o šis kvietimas išsakomas mums, gyvenantiems žemėje. Ar gali būti, kad daug tų, kurie vis dar gyvena čia, žemėje, yra gerai pažįstami ir sosto salėje, nes dažnai ten „užeidavo“ meldamiesi? Žmogus yra dvasia, turinti sielą (siela – tai intelekto, valios ir emocijų derinys), kuri dabar gyvena fiziniame kūne. Jėzus sakė, kad vienintelis tikras Dievo garbinimas yra garbinti „dvasioje ir tiesoje“ (Jn 4, 24). Paulius taip pat pabrėžė: „Man gali paliudyti Dievas, *kuriam tarnauju dvasia*, skelbdamas Jo Sūnaus Evangeliją“ (Rom 1, 9). Kadangi mes gimėme iš naujo ir mūsų dvasia buvo sukurta pagal Dievo paveikslą, mes gebame per Jėzaus kraują Šventosios Dvasios teikiama jėga įeiti į Dievo sosto salę, kaskart, kai tik turime prašymą ar trokštame jį garbinti.

Apsilankymai danguje

Dangaus Jeruzalė yra vietoje, kuri vadinama trečiuoju dangumi. Tai – reali vieta, kurią apaštalas Paulius aplankė dar prieš savo mirtį. Jis rašė:

„<...> eisiu prie Viešpaties regėjimų ir apreiškimų. Pažįstu žmogų Kristuje, kuris prieš keturiolika metų – ar kūne, ar be kūno, nežinau, Dievas žino – buvo pagautas ir iškeltas iki trečiojo dangaus. Ir žinau, kad šitas žmogus – ar kūne, ar be kūno, nežinau, Dievas žino

– buvo paimtas į rojų ir girdėjo slėpiningus žodžius, kurių nevalia žmogui ištart“ (2 Kor 12, 1–4).

Biblijos aiškintojai sutaria, kad Paulius kalbėjo apie save. Tiesą sakant, *New Living Translation* Biblijos vertime antroji eilutė užrašyta taip: „Prieš keturiolika metų buvau pagautas į trečiąjį dangų.“ Atkreipkite dėmesį, kad Paulius nesuvokia, ar jis buvo kūne, ar ne. Tai galima paaiškinti tik tuo, kad dangus yra tikra fizinė vieta. Yra daug manančių, kad tai nematoma vieta, kurioje žmonės skraido tarsi vaiduokliai. Ne, tai fizinė vieta su gatvėmis, medžiais, gyvūnais, pastatais ir pan.

Pažįstu keletą žmonių, kurie pabuvojo danguje kaip Paulius, bet leiskite pasidalinti viena mano mėgstamiausių istorijų. 1979 m. spalio mėn. mano draugas pastorius Gregas po savo pirmojo tarnavimo grįžęs namo rado savo žmoną, susigūžusią ant laiptų ir be paliovos raudančią. Jis iškart suprato, kad nutiko kažkas rimto. Netrukus jis sužinojo, kad dešimtmetis jų sūnus Justinas norėjo maudydamasis žiūrėti futbolo varžybas, tad nusinešė į vonios kambarį nedidelį televizorių. Tačiau netyčia jis pastūmė televizorių ir šis įkrito į vonią, o vaikas buvo nutrenktas elektros.

Kai Gregas rado sūnų, jau negalėjo apčiuopti jo pulso, kūnas buvo pamėlęs, vyzdžiai išsiplėtę – tai rodė, kad smegenys jau mirusios. Gregas buvo praėjęs paramedikų ir pirmosios pagalbos kursus, kai dirbo šerifo pavaduotoju Los Andželo apskrities Policijos departamente, ir buvo matęs daug mirčių. Jei su panašia situacija jis būtų susidūręs kaip policijos pareigūnas, jis būtų konstatavęs aukos mirtį ir pakvietęs koronerį.

Bet Gregas buvo tikintis žmogus ir žinojo, kokią jėgą turi malda. Jis ėmė melstis ir gaivinti sūnų. Po kelių minučių atvyko paramedikai, tad Gregas leido darbuotis medicinos ekspertams, o pats toliau meldėsi. Keturiasdešimt penkias minutes medikai gaivino vaiką, bet Justinas vis dar buvo be sąmonės. EKG aparatas visą laiką rodė tiesią liniją. Paramedikai jau nuleido rankas ir laukė, kada pasiduos ir, jų

nuomone, fanatikas tėvas.

Galiausiai Gregas ištare: „Tėve, aš nebeturiu tikėjimo. Manasis nusilpo, bet aš žinau, kad Tavo Žodyje kalbama apie kitą tikėjimą“ (jis turėjo omenyje tikėjimo dovaną, apie kurią rašoma 1 Kor 12, 9).

Gregas pasakojo, kad jis pajuto lyg kas būtų uždėjęs ranką jam ant galvos. Pajuto ir stiprią jėgą bei jo dvasioje sukylančią valdžią, tad savo sūnui sušuko: „Tu nemirsi, bet gyvensi, Jėzaus vardu!“

Ir staiga EKG aparatas pradėjo pypsėti, ekrane rodydamas atsirusį pulsą. Paramedikai pašoko iš džiaugsmo. Kol jie nunešė Justiną laiptais žemyn į greitosios pagalbos automobilį, vaiko veidas atgavo spalvą, jo akys žvelgė normaliai, o kūnas sušilo.

Gregas negalėjo liautis džiaugtis – Jo sūnus buvo gyvas ir sveikas! Jis savo akimis regėjo stebuklą ir galėjo savo draugams papasakoti, ką Dievas padarė. Tik jis nesuvokė, kad kova dėl jo sūnaus gyvybės tik prasidėjo.

Gydytojai pranešė, kad jo sūnus nugrimzdo į komą. Atlikus tyrimus buvo pastebėta pro kateterį besiskverbiantys skysčiai iš inkstų. Paprastai tariant, tai reiškė, kad berniuko kūnas tirpo. Gydytojai Gregui pasakė, kad jei jo sūnus ir išgyvens, jis bus visiškai neįgalus. Vėliau jie pranešė, kad jo socialinis amžius greičiausiai bus kaip trijų mėnesių kūdikio, o intelekto koeficientas tesieks 0.01.

Tačiau šeima atsisakė pasiduoti ir kelis mėnesius meldėsi. Ir Justinas pabudo iš komos. Kai tai nutiko, tėvas buvo šalia jo ir apipylė sūnų klausimais, į kuriuos iškart gaudavo atsakymus. Vėliau Justinas su pagyrimu baigė mokyklą, Kalifornijos universitetą Los Andzele ir Biblijos koledžą. Gimnazijoje jis buvo klasės seniūnas. Šiandien Justinas yra laimingai vedęs ir turi du vaikus.

„Tėti, aš buvau su Jėzumi“

Praėjus trims dienoms po to, kai Justinas buvo išrašytas iš ligoninės, Gregas pastebėjo, kad jo sūnaus veidas spindi. Jis paklausė: „Jus-

tinai, kas nutiko?“

Justinas atsakė: „Tėti, aš buvau su Jėzumi. Kai televizorius įkrito į vandenį, aš nieko neįėjau. Didžiulis angelas pagriebė mane už dešinėsios rankos ir ištraukė mane iš kūno. Neįtikėtina greičiu skridau per tunelį. Prieš nusileisdami vienoje iš dangaus gatvių, mes skridome šviesos greičiu.“

Justinas savo tėvui papasakojo, kad tos gatvės buvo auksinės, bet kitokios nei įsivaizduojame. Jos buvo nutiestos iš išgryninto iki skaidrumo aukso – jis galėjo kiaurai per jas matyti. Žemėje auksas negali būti tiek išgrynintas, kiek išgryninamas danguje, bet savo gryniausia forma, auksas yra permatomas. Net ir žemėje kartais jis naudojamas gaminant langus, norint suteikti aukso atspalvį (pagalvokite apie senuosius astronautų šalmu stiklus, pilotų kabinos langus kai kuriuose lėktuvuose ar kai kurių pastatų langus).

Justinas pasakojo, kad pirmieji žmonės, su kuriais jis susitiko dangaus gatvėje, buvo mirę giminaičiai. Jis vardijo kiekvieną jų, nors kai kurių niekada nebuvo matęs ir net negirdėjęs kai kurių jų vardų (jam išvardijus, juos atpažino jo mama ir tėtis). Tarp sutiktųjų buvo ir moteris, vardu Filisė. Ji buvo kaimynė, už kurią Justino mama meldėsi, kad ši priimtų Jėzų, likus mėnesiui iki Justino nelaimės. Praėjus dviem mėnesiams po jų pokalbio ta moteris mirė.

Justinas kalbėjosi su tais žmonėmis, kai staiga išgirdo šnarėjimą, ir susirinkusieji aplink jį prasiskyrė. Ten stovėjo Jėzus.

Viešpats surengė Justinui ekskursiją po dangų. Ten buvo daug gatvių ir pastatų – tai išties buvo didelis miestas. Gėlės, žolė ir net akmenys buvo gyvi, ir atrodė, kad viskas gieda šlovės giesmes Jam. Justinui atrodė lyg jie šlovintų Dievą. Jei jis atsistodavo ant žolės ar užmindavo gėlę, tai niekaip nepakenkdavo – jos iš karto atsitiesdavo. Justinas pastebėjo, kad spalvos ten buvo žymiai gyvesnės ir ryškesnės, nei jis kada buvo matęs. Jam taip pat buvo suteikta privilegija pamatyti jo motinos, tėvo, brolio bei sesers būsimus namus.

Tuomet nutiko kai kas netikėto – Jėzus pasakė Justinui, kad jis turi

grįžti į žemę. Justinas nenorėjo palikti dangaus, bet Jėzus atvedė jį į tam tikrą vietą ir atidengė uždangą. Justinas išvydo savo tėvą, kviečiantį jį atgal. Jėzus tarė: „Jis yra tavo tėvas, ir jis turi valdžią tave susigrąžinti.“ Tai papasakojęs Justinas paprašė tėvo daugiau niekada nekviesti jo atgal, jei jis vėl numirtų, – ši Grego papasakota istorijos dalis man pasirodė juokinga. Dangus tikrai yra geresnė vieta nei žemė, tad tiems, kurie ten pabuvojo, labai sunku sugrįžti.

Paulius tai suprato, todėl filipiečių bažnyčiai rašė: „<...> verčiau man mirti ir būti su Kristumi, nes tai daug geriau“ (Fil 1, 23). Ne, ne geriau, bet žymiai žymiai geriau! Paulius patyrė, ką reiškia būti Dievo mieste ir nenorėjo grįžti, bet Karalystės labui pasirinko likti žemėje. Vėliau Justinas pasakojo savo tėvui, kad danguje jis buvo ne dešimtmečio vaiko, bet suaugusio vyro kūne. Daugelis, įskaitant ir Justiną, tiki, kad kai būsime pakeisti, kai įgysime šlovingus kūnus, mes būsime trisdešimt trejų metų amžiaus. Tai logiška, nes Jėzus tokio amžiaus buvo nukryžiuotas, o Šventajame Rašte sakoma: „Mylimieji, mes dabar esame Dievo vaikai, bet dar nepasirodė, kas būsime. Mes žinome, kad kai Jis pasirodys, būsime panašūs į Jį tokį, koks Jis yra“ (1 Jn 3, 2).

Tai tik viena iš daugelio tikrų istorijų, kurias galiu papasakoti. Šventasis Raštas kalba, o tokios istorijos liudija, kad dangus yra realus. Ištikimieji tarnai, palikę šią žemę, įeis į tą miestą.

Dvasios, sielos ir kūno išgelbėjimas

Kaip jau kalbėjome, tą akimirką, kai žmogus priima Jėzų kaip savo Viešpatį, jo dvasia yra perkeičiama ir jis tampa visiškai nauju kūriniu. Jis iškart tampa panašus į Jėzų. Tai patvirtina ir apaštalo Jono teiginys: „koks Jis yra, tokie ir mes esame *šiame pasaulyje*“ (1 Jn 4, 17).

Kaip matote, Jonas išskirtinai kreipiasi į čia, žemėje, likusius tikinčiuosius, o ne į tuos, kurie jau iškeliaivo atsiimti atlygio. Žmogus, kuris iš tikrųjų gimsta iš naujo, čia ir dabar per Šventąją Dvasią yra ištobu-

linamas dvasioje.

Kai dvasia išgelbstima, prasideda mūsų sielos gelbėjimo procesas. Kaip jau anksčiau minėjome, siela – tai mūsų mintys, valia ir emocijos. Mūsų sielą gelbsti arba perkeičia Dievo žodis, kai mes jam paklūstame. Tai patvirtina apaštalas Jokūbas, sakydamas: „<...> *mano mylimi broliai* <...>, atsižadėję bet kokios netyrybės bei piktybių gausos, su romumu priimkite *įdiegtąjį žodį*, kuris gali *išgelbėti jūsų sielas*. Būkite žodžio *vykdytojai*, o ne vien klausytojai, apgaudinėjantys patys save“ (Jok 1, 19. 21–22). Svarbu pastebėti, kad Jokūbas apie sielų išgelbėjimą kalba *broliams*, ne netikintiems. Ir jis pabrėžia, kad svarbu klausyti ir paklusti Dievo žodžiui.

Siela yra vienintelė žmogaus dalis, kurios išgelbėjimo matą nustatyti padedame mes patys. Mes bendradarbiaujame su Dievu, klausydami ir paklūsdami Dievo žodžiui, kuris atitinkamai pagreitina arba, priešingai, sulėtina išgelbėjimo procesą. Mūsų sielos pokyčiai yra gyvybiškai svarbūs ir nulems, ar mes išsaugosime tikėjimą. Tačiau yra dar viena mūsų esybės dalis, kurią reikia išgelbėti, – mūsų kūnas. Atidžiai perskaitykite, ką šiuo klausimu rašo apaštalas Paulius:

„Mes juk žinome, kad mūsų žemiškosios padangtės būstui suirus, mūsų laukia Dievo pastatas, ne rankomis statyti amžinieji namai danguje. Todėl mes dūsaujame, trokšdami ant viršaus apsilvilti savo buveinę iš dangaus, jei turime būti rasti apsirengę, ne nuogi. O kol gyvename šioje padangtėje, dūsaujame prislėgti, norėdami ne nusirengti, bet verčiau apsirengti, kad tai, kas maru, būtų gyvenimo praryta. Dievas mus tam ruošia, suteikdamas Dvasią kaip laidą.

Todėl mes visuomet gerai nusiteikę, nors žinome, kad kolei gyvename kūne, esame svetur, toli nuo Viešpaties. Mes gyvename tikėjimu, ne regėjimu. Vis dėl to esame gerai nusiteikę ir pasiruošę palikti kūno buveinę ir įsikurti pas Viešpatį (2 Kor 5, 1–8 NLT).

Šie žodžiai suteikia mums vilties, o jų skaitymas net apvalo mūsų

sielą. Atkreipkite dėmesį, kad Paulius ne tik pamini, bet yra visiškai tikras dėl fakto, kad mes turėsime amžinuosius kūnus. Kitose vietose jis rašo: „Juk reikia, kad šis gendantis [kūnas] apsiliktų negendamybe, šis marus [kūnas] apsiliktų nemarybe“ (1 Kor 15, 53). Mūsų kūnai niekuo nesiskirs nuo Jėzaus, nes Šventajame Rašte sakoma: „<...> būsimė suaugę ir su prisikėlimo [panašybe]“ (Rom 6, 5) ir „Mylimieji, mes dabar esame Dievo vaikai, bet dar nepasirodėme, kas būsimė. Mes žinome, kad, kai Jis pasirodys, būsimė panašūs Jį“ (1 Jn 3, 2).

Pasikalbėkime apie Jėzaus kūną po Jo prisikėlimo. Kai patirsime savo kūnų išgelbėjimą, mes įgysime visas savybes, kuriomis pasižymėjo Jo fizinis kūnas. Pradėkime prisimindami, kas nutiko tiesiog prie kapo tą rytą, kai Jis prisikėlė. Marija Magdalena pirmoji rado kapą tuščią ir verkė, manydama, kad Viešpaties kūnas buvo pavogtas.

„<...> ji pasisuko ir pamatė stovintį Jėzų, bet nepažino, kad tai Jėzus. O jis tarė jai: „Moterie, ko verki? Ko ieškai?“ Jinai, manydama, kad tai sodininkas, atsakė: „Viešpatie, jei jį išnešei, pasakyk man, kur padėjai. Aš jį pasiimsiu“ (Jn 20, 14–15).

Savo išvaizda Jėzus nesiskyrė nuo paprasto žmogaus. Jis neatrodė kaip ateivis iš kokio fantastinio filmo. Marija Jo nepažino, nes nedrįso net pagalvoti, kad Jis gyvas. Ji matė, kaip žiauriai Jėzus buvo nužudytas, nuneštas ir palaidotas. Tik tuomet, kai Jis kreipėsi į ją asmeniškai, ji patikėjo, kad tai iš tikrųjų buvo Jis. Pradžioje ji palaikė Jį sodininku. Taigi Jo kūnas buvo labai panašus į mūsų kūną.

Jėzaus kūnas nesiskyrė nuo paprasto žmogaus kūno. Bet turime paklausti: „O gal Marija matė Jo dvasią? Ar Jis apskritai turėjo kūną?“ Į šiuos klausimus atsakoma vėlesnėje istorijoje, kai Jėzus, pasirodęs mokiniams, paklausė: „Ko taip išsigandote, kodėl jūsų širdyse gimsta dvejonės? Pasižiūrėkite į mano rankas ir kojas. Juk tai aš pats! Palieskite mane ir įsitikinsite: dvasia juk neturi kūno nei *kauly*, kaip matote mane turint“ (Lk 24, 38–39).

Jėzus turėjo kūną, turėjo kaulus! Tad ir mes juos turėsime. Bet atkreipkite dėmesį – Jėzus nieko nesako apie kraują. Nes Jo kraujas buvo išlietas prie Dievo malonės sosto. Dabar, aš įsitikinęs, Jo venomis teka šlovingas Dievo gyvenimas.

Jėzus galėjo valgyti fizinį maistą. Mes skaitome: „Jiems iš džiaugsmo vis dar netikint ir stebintis, Jėzus paklausė: ‘Ar neturite čia ko nors valgyti?’ Jie jam davė gabalą keptos žuvies [ir korį medaus]. Jis paėmė ir valgė jų akyse“ (Lk 24, 41–43).

Ir mokinių akivaizdoje Jėzus valgė ne tik tą vieną kartą. Aprašyti dar du atvejai: Jis valgė ir žmogaus, kurį sutiko kelyje į Emausą, namuose, ir tuomet, kai pats ant ežero kranto ruošė pusryčius vienuolikai savo mokinių. Todėl galime teigti, kad turėdami amžinuosius kūnus galėsime valgyti ir mes. Turėdamas šlovingą kūną Jėzus galėjo kalbėti, dainuoti, vaikščioti, rankose laikyti daiktus ir daryti kitus dalykus kaip normalus žmogus, bet Jis taip pat galėjo pereiti per sieną ir akimirksniu dingti!

Galite dvejoti: „Jis turėjo kūną, kaulus, bet galėjo pereiti per sieną ir išnykti?“ O taip. Pažvelkite, ką užrašė Jonas: „Tos pirmos savaitės dienos vakarą, durims, kur buvo susirinkę mokiniai, esant užrakinotoms, atėjo Jėzus, atsistojo viduryje <...>“ (Jn 20, 19). Tą kartą susitikęs su savaisiais Jėzus liepė Tomui įkišti pirštus į Jo rankas, paliesti Jo šoną. Taigi ir vėl mes matome, kad Jėzus tikrai turėjo kūną ir kaulus. Kaip nutiko, kad Jis atėjo ir atsistojo tarp jų, kai durys buvo užrakinotos? Jis praėjo pro sieną ir pasirodė – ir lygiai taip pat Jis galėjo pranykti, kaip čia ir rašoma. Po to, kai Jis laužė duoną su vyrais, kuriuos sutiko kelyje į Emausą, skaitome: „Jų akys atsivėrė ir jie pažino Jėzų, bet Jis pranyko jiems iš akių“ (Lk 24, 31).

Mūsų prikelti kūnai irgi turės gebėjimą išnykti ir pasirodyti skirtingose vietose, – tai paaiškina, kaip gebėsime įveikti didelius atstumus naujojoje žemėje ir naujajame danguje. Šis gebėjimas reikalingas, nes Dievo Miestas užims 1 400 kvadratinių mylių plotą, o kur dar atstumai, kuriuos turėsime įveikti, keliaudami į kitas galaktikas. Taip pat

gebėsime sklęsti ore, – prisiminkite, kaip Jėzus pakilo į dangų, po keturiasdešimties dienų bendravimo su mokiniais. Apie tai, kad patekusių į dangų gali vaikščioti, sklęsti ore arba staiga kur nors persikelti, savo tėvui pasakojo ir Justinas (apie tai kalba ir kiti, pabuvoję danguje). Vaikštinėdamas su Jėzumi jis kartais normaliai vaikščiojo, o kartais pakildavo ir nuskrisdavo oru į tam tikras vietas.

Tūkstantmetė Jėzaus karalystė

Svarbu kalbėti apie Dievo miestą ir jo nusileidimą į žemę, bet pirmiausia aptarkime įvykius, kurie nutiks iki tol. Bažnyčios amžiaus pabaigoje bus 7 suspaudimo metai. Apsireikš ir daugelį apgaule suvilios neteisusis, Antikristas. Jis priešinsis viskam, kas yra Dievo ir Jį garbina, ir aukštins save. Jis persekios šventuosius ir kviesdamas maištauti prieš Dievą ves tautas į didžią tamsą. Tada Viešpats ateis pasiimti savo šventųjų. Kai kurie tiki, kad tai nutiks prieš prasidedant septyneriems metams, kiti – kad tai įvyks jau prasidėjus šiam septynerių metų laikotarpiui, o dar kiti mano, kad pačioje šio laikotarpio pabaigoje. Šio klausimo šioje knygoje neaptarinėsiu. Svarbiausia – ar mes būsimė pasiruošę? Paulius Naujajame Testamente rašo apie Bažnyčios „pagamimą“. Vienoje ištraukoje skaitome:

„O pats Viešpats, nuskambėjęs paliepipimui, arkangelo balsui ir Dievo trimitui, nužengs iš dangaus. Tuomet, pirmiausia, prisikels tie, kurie mirė Kristuje, paskui mes, gyvieji, išlikusieji kartu su jais būsimė pagauti debesysna pasitikti Viešpaties ore ir taip visuomet pasiliksimė su Viešpačiu“ (1 Tes 4, 16–17).

Tai nėra Antrasis Kristaus atėjimas, nes Jėzus neateis į žemę, bet susitiks su savo ištikimaisiais debesyse. Antrasis atėjimas įvyks pasibaigus septyneriems išbandymų metams, kai Jėzus sugrįš, jodamas ant balto žirgo ir vesdamas dangaus armijas, daugybę savo šventųjų (žr.

Jud 14).

Prieš Viešpatį ir Jo armiją susirinks Antikristas, netikras pranašas, pasaulio lyderiai ir tautų armijos. Jėzus per vieną kovos dieną nušluos juos savo kardu, o paukščiai danguje maitinsis jų kūnais. Įprasta šią dieną vadinti Armagedonu, nes viskas vyks Megido slėnyje, besidriekiančiame nuo Karmelio kalno pietryčiuose iki Jeruzalės (žr. Apr 16, 16; 19, 11–21).

Bus daugybė žmonių iš viso pasaulio, kurie nei maištavo prieš Viešpatį šiame mūšyje, nei prisiekė ištikimybę Antikristui. Daugelis teologų tiki, kad šie žmonės išgyvens ir gyvens kitame amžiuje, kuris paprastai vadinamas Tūkstantmete Kristaus karalyste. Jie liks savo tautose ir, kaip ir visas pasaulis, priklausys Kristui. Jie turės natūralius kūnus ir toliau pildys žemę savo palikuonimis.

Taigi, iš esmės žemėje po suspaudimo metų gyvens dviejų tipų žmonės: išgyvenusieji Armagedono mūšį ir su Jėzumi sugrįžę šventieji. Šventieji turės šlovingus kūnus, panašius į Karaliaus Jėzaus, ir jie su Juo valdys žemėje. Nesunku suprasti, koks bus ryšys tarp šių dviejų grupių – jis niekuo nesiskirs nuo to, kaip Jėzus bendravo su savo sekėjais po prisikėlimo. Pašlovinti šventieji galės kalbėti, vaikščioti, valgyti ir leisti laiką su gyvenančiais savo natūraliuose kūnuose.

Šventasis Raštas sako, kad šiuo laikotarpiu visame pasaulyje tvyros taika – tiesą sakant, ramybė nusidrieks per visą visatą, – nes šėtonas ir jo kariauna bus tūkstančiui metu sukaustyti. Kadangi visos tautos atsigręš į Dievą, nebus karų, prietarų, neapykantos, gėdos, nusikaltimų, ligų ir t. t. Pranašas Michėjas rašo:

„Ateityje bus taip, kad VIEŠPATIES Namų kalnas stovės tvirtai iškilęs virš kalvų ir bus aukštesnis už kalnus. Tautos plūs jo link, daug tautų ateis ir sakys: „Ateikite, kopkime į VIEŠPATIES kalną, į Jokūbo Dievo Namus, kad jis pamokytų mus savo keliu, kad mes eitume jo takais. Iš Siono ateis mokymas, ir iš Jeruzalės VIEŠPATIES žodis. Jis išspręs daugelio tautų ginčus, išspręs

galingų, nors ir tolimų tautų bylas. Jos perkals savo kalavijus į arklus, o ietis į geneklius. Tauta nebekels kalavijo prieš kitą tautą, nebebus mokomasi kariauti. Tuomet visi sėdės po savo vynmedžiais, po savo figmedžiais, ir nebus kam jų gąsdinti. Tai ištarė Galybių VIEŠPATIES lūpos!“ (Mch 4, 1–4)

Pasaulyje visi klestės ir veiks saugi finansų sistema, nes tautos gyvena pagal Dievo įstatymus. Tai bus nuostabus laikas!

Didysis teismas prie Baltojo sosto

Pasibaigus tūkstančiui metų, šėtonas bus trumpam išleistas iš kalėjimo. Jam bus leista eiti ir apgaulinėti tautas. Tai nepalies šventųjų, turinčių šlovingus kūnus, tik tuos, kurie gyvena savo natūraliuose kūnuose, tuos, kurie išgyveno per Armagedoną arba gimė per Tūkstantmetį.

Maištininkai susiburs draugėn ir, norėdami kariauti, apsups Jeruzalės miestą. Tačiau tuomet Dievas siųs ugnį iš dangaus, kuri juos praris. Velnias bus išmestas į „ugnies ir sieros ežerą“ ir bus kankinamas dieną naktį per amžių amžius. Jis daugiau niekada nebebus paleistas (žr. Apr 20, 7–10).

Prie Baltojo sosto iškart prasidės Didysis teismas. Hadas atiduos savo mirusiųosius iš kiekvienos kartos – pradėdant nuo Adomo ir baigiant paskutiniu juo mūsų. Visi, kurie Senojo Testamento laikais nesudarė sandoros su Jahve arba nepasidavė Jėzaus viešpatavimui vėliau, stos prieš Karalių ir duos apyskaitą, kaip, matėme, nutiko ir Nepriklausomajam, Apgautajam, Bailiajai ir Dvigubam Gyvenimui. Kiekvienas, kurio vardas nebus įrašytas Gyvenimo knygoje, bus įmestas į ugnies ežerą kartu su šėtonu ir jo kariauna.

Naujas dangus ir nauja žemė

Kai esantis dangus ir žemė bus apvalyti ugnimi (žr. 2 Pt 3, 10–13), iškils naujas dangus ir nauja žemė. Apaštalas Jonas rašo: „Aš regėjau naują dangų ir naują žemę, nes pirmasis dangus ir pirmoji žemė išnyko <...>“ (Apr 21, 1).

Tuomet apaštalas Jonas aprašo Naujosios Jeruzalės nusileidimą iš dangaus, kad amžiams įsikurtų žemėje. Šis miestas, vadinamas Avinėlio žmona arba nuotaka, nes taps namais visiems, kuriuos Viešpats atpirko, – nuo Adomo iki tų, kurie gavo šlovę antrojo Kristaus atėjimo metu. Apie šią Naująją Jeruzalę Jonas rašo:

„Ir nunešė mane dvasioje ant didelio ir aukšto kalno, ir parodė man šventąjį miestą, Jeruzalę, nužengiančią iš dangaus nuo Dievo, žėrinčią Dievo šlove. Jos švytėjimas tarsi brangakmenio, tarsi jaspio akmens, tviskančio kaip krištolas. Ji apjuosta dideliu aukštu mūru su dvylika vartų, o ant vartų dvylika angelų <...>. Nuo saulėtekio pusės treji vartai, nuo žiemų treji vartai, nuo pietų treji vartai ir nuo saulėlydžio treji vartai. <...> Kalbantysis su manimi turėjo aukso mastą išmatuoti miestui, jo vartams ir mūrams. Miestas išdėstytas keturkampiu; jo ilgis ir plotis lygūs. Jis išmatavo miestą mastu ir rado dvylika tūkstančių stadijų. Jo ilgis, plotis ir aukštis lygūs. Jis išmatavo jo mūrą ir rado šimtą keturiasdešimt uolekčių žmonių mastu, kurį vartojo ir angelas. Jo mūras sukrautas iš jaspio, o pats miestas iš gryno aukso, panašaus į tyrą stiklą. Miesto mūrų pamatai papuošti visokiais brangakmeniais <...>. Dvylika vartų – dvylika perlų, kiekvieni vartai iš vieno perlo. Ir miesto gatvės – grynas auksas, tarsi vaiskus stiklas“ (Apr 21, 10–21).

Šio miesto vaizdas gniaužia kvapą, tai – stebuklas, kuriam nepriygstą joks žemėje esantis miestas. Jis nepaprastai turtingas ir spindi prabanga. Jame nebus jokio sugedimo, nes jis visiškai tyras.

Jonas rašo toliau:

„Angelas parodė man gyvybės upę, tvaskančią tarsi krištolas, ištekančią nuo Dievo ir Avinėlio sosto. Aikštės viduryje, tarp upės atšakų, auga gyvybės medis, duodantis dvylika derlių, kiekvieną mėnesį vedantis vaisių, o to medžio lapai tinka tautoms gydyti. Niekio prakeiktino nebebus. Mieste stovės Dievo ir Avinėlio sostas, ir jo tarnai garbins jį. Jie regės jo veidą ir jų kaktose bus jo vardas. Nakties nebebus, jiems nereikės nei žiburio, nei saulės šviesos, nes Viešpats Dievas jiems švies, ir jie viešpataus per amžių amžius“
(Apr 22, 1–5).

Rašte aiškiai atveriamą, kad mes matysime Dievo veidą. Ko Mozė troško ir kas jam buvo atsakyta, mes regėsime. Kaip tai nuostabu ir džiugu!

Taip pat atkreipkite dėmesį, kad gyvybės medžio lapai tinka gydyti tautoms. Dėl to kyla įdomių klausimų: kas bus tos tautos, jei šventieji gyvens Mieste? Ką valdys šventieji per amžių amžius? Ar tais laikais bus ir natūraliai gimstančių, ir gyvenančių žmonių? Į šiuos klausimus atsako pranašas Izaijas:

„Štai jau kuriu naują dangų ir naują žemę. O to, kas buvo, niekas nebeatsimins, tai nė į galvą niekam nebeateis. Džiaukitės ir linksminkitės amžinai tuo, ką aš kuriu! Štai aš kuriu Jeruzalę kaip ‘Džiaugsmą’, o jos žmonės – kaip ‘Linksmybė’. Aš džiaugsiusi Jeruzalėje ir linksminsiusi savo tautoje. Nebebus joje girdėti graudaus verksmo nė gailių dejonių“ (Iz 65, 17–19).

Tada Izaijas pradeda kalbėti apie žmones už Naujosios Jeruzalės sienų:

„Nebebus joje naujagimio, kuris gyventų vos kelias dienas, ir senelio, kuris nesulauktų žilo amžiaus. Kas šimto metų mirs, tas bus laikomas jaunu, o kas šimto metų nesulauks, tas bus laikomas pra-

keiktu. Jie statysis namus ir patys juose gyvens, veis vynuogynus ir patys valgys jų vaisių. Statys ne tam, kad kiti gyventų jų namuose, sodins ne tam, kad kiti valgytų vaisius. Kaip ilgaamžis būna medis, taip ilgaamžė bus mano tauta. Mano išrinktieji ilgai naudosis savo rankų darbo vaisiais. Nebeis jų triūsas veltui ir nebegimdys jie vaikų staigiai mirčiai, nes jie drauge su savo palikuonimis yra VIEŠPATIES palaimintųjų giminė. Atsiliepsiu pirmiau negu jie šauksis, išklausysiu dar jiems tebekalbant. Ganysis vilkas drauge su ėriuku, liūtas ės šiaudus kaip jautis, o žaltys mis dulkiams. Nebebus užgavimo nei sunaikinimo visame mano šventajame kalne, – sako VIEŠPATS“ (Iz 65, 20–25).

Daugelis klaidingai taiko šią ištrauką Tūkstantmečiui Kristaus karalystei. Tačiau čia aiškiai kalbama apie laikus, kai *naujasis dangus* ir nauja žemė jau yra sukurti. Šiuo klausimu studijuodami tiek apaštalo Jono, tiek pranašo Izaijo raštus, sužinome, kad yra žmonių, kurie tuo metu gyvena už Dievo miesto sienų. Amžinuoju taikos ir klestėjimo laikotarpiu jie statosi sau namus. Jie negali būti angelai, gyvenantys šventajame mieste, nes šie jau turi paties Jėzaus rankomis jiems paruoštus namus (žr. Jn 14, 2–4).

Atkreipkite dėmesį ir į tai, kad šiems žmonėms gims vaikų. Tai irgi negali apibūdinti šlovingųjų šventųjų, nes Jėzus labai aiškiai pasakė, kad tie, kurių kūnai bus pakeisti šlovingais, negimdys, nes jie nesi-tuoks. Jis sakė: „Prisikėlę nei ves, nei tekės, bet bus kaip Dievo angelai danguje“ (Mt 22, 30). Tai – dar vienas faktas, kurį Justinas patvirtino po savo ekskursijos po dangų.

Šie žmonės apgyvendins naują žemę, praturtindami ją sodiniais, derliumi, apstatydami pastatais. Jos gyventojai netrukdomai dauginsis ir pripildys Žemę, kaip būtų nutikę Adomui ir jo palikuonims, jei jis nebūtų nupuolęs.

Kaip tai paaiškinti logiškai? Viena iš galimybių galėtų būti, kad

prasadėjus Tūkstantmečiui, natūralus žmogaus gyvenimas pailgės, nes bus sunaikintas paskutinis priešas, mirtis (žr. 1 Kor 15, 26). Jėzus bus sunaikinęs mirties praeiksmą – tiek dvasinį, tiek fizinį. Todėl žmonija, tikėtina, galės išgyventi šį tūkstančio metų laikotarpį.

Gali būti, kad likusieji savo natūraliuose kūnuose Tūkstantmečio pabaigoje gaus amžino gyvenimo dovaną, jei jie, trumpam išleidus šėtoną, nepradės maištauti prieš Dievą. Psalmių autorius rašo: „<...> todėl tautos girs Tave per amžių amžius“ (Ps 45, 18). Geriau tai suprasime pažvelgę į šiuos žmones kaip į Adomą ir Ievą iki jų nuopolio. Adomas buvo sukurtas ne mirčiai, o amžinam gyvenimui. Dėl savo neklusnumo jis prarado šią dovaną ir užtraukė mirties ir nykimo praeiksmą visai žmonijai.

Tik šlovingus kūnus turintys Kristaus atpirktieji gyvens Naujojoje Jeruzalėje. Tačiau, skaitant Raštą, galima susidaryti įspūdį, kad turintys natūralius kūnus galės keliauti po miestą, ragauti jo vaisiaus ir garbinti Viešpatį. Tai matome iš Jono raštų:

„Ir išgelbėtos tautos vaikščios jo šviesoje, ir žemės karaliai atsineš į jį savo šlovę ir garbę. Jo vartai nebus uždaromi dieną, – nes tenai nebus nakties, – ir į jį bus atnešta tautų garbė ir šlovė“ (Apr 21, 24–26 KBV).

Pradžioje žmogus nupuolė, nes pasidavė pagundai nusidėti. Bausmė buvo mirtis – tiek fizinė, tiek dvasinė, pasireiškianti amžina mirtimi. Tačiau Nuopolis neatitraukė Dievo nuo pirminio jo *amžino plano* žmogui žemėje. Ar gali Dievas susitaikyti su nesėkme, kad negalėjo įgyvendinti savo pirminio plano dėl žmogaus neklusnumo? Ne, per Kristaus atpirkimą Dievas pavertė žmogaus pralaimėjimą palaiminimu, iš puolusios žmonijos surinkdamas *pašlovintą dangaus tautą*, kuri galiausiai *valdys* žmoniją naujojoje žemėje. Tai padeda mums suprasti Jėzaus žodžius istorijoje apie ištikimą prievaizdą: „Gerai,

stropusis tarne! Kadangi pasirodei patikimas mažuose dalykuose, tu *gauni valdyti dešimt miestų*“ (Lk 19, 17). Ar tai gali būti Tūkstantmečio ir naujosios žemės, amžinosios eros, miestai?

Jei nebūtų Nuopolio, Dievui niekada nereikėtų pašlovintųjų kategorijos, kurie padėtų Jam įgyvendinti savo valdžią žemėje ir visoje visatoje. Jis numatė tai savo amžinąja išmintimi; dėl to Jėzus ir vadina-
mas „Avinėliu, nužudytu nuo pasaulio sutvėrimo“ (Apr 13, 8).

Prasidėjus Tūkstantmečiui ir keliaujant amžinosios naujosios žemės eros link, pirminis Dievo planas – apgyvendinti žemę papras-
tais žmonėmis, kurie gyvens amžinai, – bus įvykdytas. Jėzaus žodžiai – „Teateinie Tavo karalystė, teesie Tavo valia kaip danguje, taip ir žemėje“ (Mt 6, 10) – bus įgyvendinti.

Viskas žemėje bus taip, kaip Justinas matė danguje: gražios naujos spalvos, gyvi augalai ir akmenys, kurie šlovina Dievą, tobula architek-
tūra, gyvas vanduo ir t. t. Iš tiesų tobulas pasaulis! Izaijas savo prana-
šysčių knyga baigia apie tą naujosios žemės erą pasakydamas:

„Kaip naujieji dangūs ir naujoji žemė, kuriuos aš kuriu, gyvuos mano akivaizdoje – tai VIEŠPATIES žodis, – taip gyvuos tavo giminė ir tavo vardas. Kiekvieną jaunatį ir kiekvieną šabą visa žmonija ateis manęs pagarbinti, – sako VIEŠPATS. – Jie išeis pa-
sižiūrėti lavonų tų, kurie maištavo prieš mane; kirminas juose nemirs, jų ugnis niekada nebus užgesinta, jie bus bjaurastis visai žmonijai“ (Iz 66, 22–24).

Mintis gana stipri ir žadinanti, bet amžinajame gyvenime mes galėsime nukeliauti į vietą, iš kurios matysime siaubingą šėtono, jo angelų ir prieš Viešpatį maištavusios žmonijos likimą. Galbūt nuolat prieš kiekvieno kūrinio akis laikyti siaubingas nuodėmės ir maišto pasekmes yra Dievo išmintis. Pagalvokite apie tai: šėtonas ėmė maištauti be gundytojo. Dievo nuolat visai kūrinijai visą amžinybę rodoma ši scena tampa stipria atgrasymo priemone – kad nepultume į tokią siau-
bingą nuodėmę, kokią padarė Liuciferis ir jo angelai.

Kaip jau minėta, pašlovintieji šventieji gyvens Dievo mieste – Naujojoje Jeruzalėje. Jie gaus savo atlygį ir užims amžinosios tarnystės Amžinajam Karaliui postus iki Tūkstantmečio, kai stos prieš Kristaus teismo krasę. Apie tai giliau pakalbėsime kitame skyriuje.

KRISTAUS TEISMO KRASĖ

*Tai kaipgi tu smerki savo brolių? Arba kodėl niekini savo brolių? Juk visi stosime prieš Kristaus teismo krasę. <...>
Taigi kiekvienas iš mūsų duos Dievui apyskaitą už save.*

Rom 14, 10. 12 KBV

„**V**isi stosime prieš Kristaus teismo krasę.“ Apie ką Paulius kalba – apie tikinčiuosius ar apie netikinčius? Nagrinėjant šias Šventojo Rašto eilutes viso Laiško romiečiams kontekste, abejonių nebelieka: jis kalba tikintiesiems. Paulius kalba apie krikščionio teismo ir brolio niekinimo rimtumą, sakydamas, kad tie, kurie taip elgiasi, duos apyskaitą. Taigi ankstesniuose skyriuose jau aptarėme, kad netikintieji stos prieš Dievo teismą, o dabar matome, kad ir visi krikščionys stos prieš Dievo sostą teikti apyskaitos už savo gyvenimą žemėje. Vėliau Paulius tai pabrėžia Laiške korintiečiams, kurį nagrinėjome praeitame skyriuje:

„<...> norėtume verčiau palikti kūną ir būti kartu su Viešpačiu. Todėl mes siekiame, tiek nebūdami, tiek būdami su Juo, Jam patikti. Nes mums visiems reikės stoti prieš Kristaus teismo krasę, kad kiekvienas atsiimtų pagal tai, ką jis, gyvendamas kūne, darė – gera ar bloga. Todėl, pažindami Viešpaties baimę, mes stengiamės įtikinti žmones <...>“ (2 Kor 5, 8–11 KBV).

Vėlgi, akivaizdu, kad Paulius kalba ne apie nusidėjėlius, o apie krikščionis. Jo pasakymas „norėtume verčiau palikti kūną ir būti kartu su Viešpačiu“ nepalieka abejonių dėl to, apie ką kalbama. Nė vienas

netikintis nebus kartu su Viešpačiu, kai paliks kūną. Jis bus iškart perkeltas į hadą, o jo amžini namai yra ugnies ežeras.

Kaip jau anksčiau minėjau, bedieviai stos prieš teismą, vadinamą Didžiuoju Baltojo sosto teismu, kuris įvyks daug vėliau nei tikinčiųjų teismas, apie kurį kalba mūsų minėta eilutė.

Greitai apžvelkime, apie ką kalbėjome ankstesniame skyriuje. Jėzus grįš į šią žemę su dangaus kariuomene, nugalės Antikristą, įmes šėtoną į kalėjimą ir tuomet tūkstančiui metų Jeruzalėje įves savo valdymą. Po to šėtonas bus išleistas iš bedugnės ir jam trumpai bus leista apgauti neti tautas. Ugnis iš dangaus suris jas, ir velnias visai amžinybei bus įmestas į ugnies ežerą. Tuomet bedieviai ir netikintieji bus prikelti iš hado, kad stotų prieš Didįjį Baltojo sosto teismą. Jėzus tai vadina teismo prisikėlimu (žr. Jn 5, 29 KBV). Visi, kurių vardai neįrašyti į Gyvenimo knygą, bus įmesti į ugnies ežerą.

Kita vertus, tikinčiųjų teismas įvyks daug anksčiau už Didįjį Baltojo sosto teismą. Jo laikas Rašte aiškiai nenurodomas. Bet mes žinome, kad jis įvyks tam tikru metu po to, kai Bažnyčia bus pagauta debesyse, ir iki Kristaus tūkstantmetės karalystės pradžios. Taigi šiuos pagrindinius teismus skiria maždaug tūkstantis metų. (Tai vienas iš punktų, kurių Afabelės alegorija neatspindi.)

Atliepiant Laiško romiečiams žodžiams, 2 Kor 5, 10 rašoma: „Nes mums visiems reikės stoti prieš Kristaus *teismo krasę*.“ Tiek Laiške romiečiams, tiek Laiške korintiečiams anglų kalbos žodžiai, reiškiantys *teismo krasę* (*angl. judgement seat*), yra išversti iš graikų kalbos žodžio *bema*, kurį *Strong'o* konkordancija apibrėžia kaip „žingsnį, pakojį, tribūną [pakelta aikštelė], t. y. Teisėjo krėslą [teisungumo rūmus]“.¹ Vienuose komentaruose rašoma: „Teismo krasė Romos imperijoje buvo teisėjo suolas miesto teismo salėje. Paulius piešia šį paveikslą, nurodydamas, kad Kristus atliks teisėjo vaidmenį.“² Remdamiesi visu tuo, apie tikinčiųjų teismą kalbėsime minėdami *Kristaus teismo krasę*.

Kristaus teismo krasė – tai Dievo Teisėjo kėdė. Rašte teigiama,

kad Tėvas pavedė visą teismą Sūnui (žr. Jn 5, 22). Jėzus Kristus yra ne tik mūsų Gelbėtojas. Jis taip pat yra mūsų Teisėjas ir greitai teis savo namiškius. Paprasčiausias būdas apibrėžti originalų žodį, reiškiantį teismą, tai pasakyti, jog tai – po tyrimo priimamas sprendimas *už arba prieš*.

Daugybė žmonių bažnyčiose nesuvokia, kad jie duos apyskaitą už tai, ką jie nuveikė per šį trumpą žemėje jiems skirtą laiką. Daugelis laikosi klaidingos minties, kad jie yra išgelbėti, todėl visiškai nebus teisiami. Išties Jėzaus kraujas nuplauna mūsų nuodėmes, kurios skyrė mus nuo Karalystės; tačiau tai neatleidžia mūsų nuo teismo už tai, kaip mes, kaip tikintieji, elgėmės – gerai ar blogai.

Amžinybę lemiantys sprendimai

Prie Kristaus teismo krasės mums pateiktas nuosprendis arba sprendimai bus *amžini* – jie galios amžinai, niekada nebus persvarstomi ir pakeisti.

Akimirkai sustokite ir pamąstykite apie pirmojo skyriaus diskusiją, kai bandėme protu suvokti amžinybę. Jokūbas sako, kad gyvenimas žemėje yra laikinas – kaip išnykstantis garas (žr. Jok 4, 14). Tai jis sako apie aštuoniasdešimt ar šimtą gyvenimo metų, lygindamas su amžinybe. Jei jis būtų turėjęs tas matematinės žinias, kurias šiandien turime mes, būtų galėjęs tai pavaizduoti tiksliau. Kadangi mokiausi matematikos, anksti mokykloje supratau, kad bet ką dalijant iš begalybės, gauname nulį.

$$80 \text{ metų} \div \text{begalybė (amžinybė)} = 0$$

arba

$$100 \text{ metų} \div \text{begalybė (amžinybė)} = 0$$

Bet koks baigtinis skaičius, padalintas iš arba prilygintas begalybei, yra lygus nuliui. Visiškai nesvarbu, kiek metų gyvensi žemėje. Net jei

nugyventum 150 m., gyvenimas žemėje yra lygus nuliui, palyginus su amžinybe. Vadinasi, viskas, ką mes, tikintieji Jėzumi Kristumi, darome šiuo „nuliniu laikotarpiu“, nulems, kaip mes praleisime amžinybę. Prisiminkite: tai, kur praleisime amžinybę, priklausys nuo to, *kaip* mes reaguojame į Jėzaus kryžių ir Jo gelbstinčią malonę. Bet tai, *kaip* mes gyvensime amžinai Jo karalystėje, bus apibrėžta pagal tai, kaip mes gyvenome kaip tikintieji.

Ar pamenate, kaip mūsų alegorijoje Savanaudis ir kiti, kuriuos jis sutiko Didžiosios salės gale, apgailestavo dėl to, kad iššvaistė savo trumpą laiką Endelyje? Didžiąją savo penkerių metų dalį Endelyje jie gyveno siekdami patenkinti savo troškimus ir turėti naudos sau, o ne visiškai atsidavę Džeilino valiai. Likusį laiką jie gyveno nepanaudodami savo potencialių galimybių, nors kiekvienas turėjo galimybę darbuotis su Džeilinu ir gyventi arti jo, netgi drauge su juo valdyti miestą. Galbūt tuo trumpu laiku, kuris jiems buvo skirtas po mokyklos baigimo, jie mėgavosi, o gal ir ne. Bet kokiu atveju, dabar jų ateitis jau buvo apibrėžta. Kitus 130 metų jų gyvenimo būdas bus tiesiogiai susijęs su tuo, kaip jie gyveno tuos trumpus penkerius metus. 130 metų – labai ilgas laikotarpis. Tik keli žmonės nugyveno tiek metų žemėje. Jei tik Savanaudis ir kiti būtų pagalvoję apie tai, prieš baigiantis jų laikui Endelyje, greičiausiai jie būtų gyvenę kitaip.

Kad ir koks žadinantis pavyzdys yra ši alegorija, jis negali prilygti tam, ką dabar aptariame. Tad išbandykime kitą scenarijų. Įsivaizduokite štai ką: jums duota viena diena, ir tai, kaip praleisite šias dvidešimt keturias valandas, nulems, kaip jūs gyvensite kitus tūkstantį metų. Pabandykite įsivaizduoti tūkstantį metų. Tai siektų senesnius laikus nei susikūrė Jungtinės Amerikos Valstijos, dar prieš Kristupui Kolumbui pakeliant bures, kai jis leidosi į naujojo pasaulio paieškas, net prieš tai, kai normandai įveikė Angliją.

Tūkstantis metų – labai ilgas laiko tarpas. Bet atlygis, kurį gausite – pareigos, kurias užimsite, darbas, kurį atliksite, žmonės, su kuriais dirbsite, rajonas, kuriame gyvensite, namo, kuriame gyvensite, tipas,

vaizdai, kuriuos matysite pro savo namų langą, ir visi kiti dalykai, kuriuos savo gyvenime turėsite tūkstantį metų, – priklausys nuo to, kaip jūs praleisite tą vieną dieną.

Ar manote, kad atiduotumėte viską, ką turite geriausio? Kaip jūs gyventumėte? Ar gyventumėte kitaip, nei gyvenate dabar? Ar pasikeistų jūsų prioritetai? Ar paklusnumas Šeiminkui imtų viršų? Ar rūpestingiau skaitytumėte Jo žodžius ir uoliau siektumėte jiems paklusti? Ar stengtumėtės žmonių gyvenimą pakreipti Karalystės link? Ar kitaip elgtumėtės su žmonėmis? Galimų gyvenimo pokyčių sąrašas – begalinis. Bet ir tai neprilygsta tam, apie ką čia kalbame, nes viena diena padalinta iš 365 000 dienų (tūkstančio metų atitikmuo) tebėra baigtinis skaičius – ne nulis.

Keliaukime toliau. Sakykim, tai, kaip gyvensite tą vieną dieną nulems, kaip praleisite kitus milijoną metų – kiek turėsite turto, kur ir su kokiais žmonėmis dirbsite, kokiam name gyvensite, kokį automobilį vairuosite ir t. t.! Pabandykite įsivaizduoti tokį laiko tarpą. Mes neturime pavyzdžio, kurį galėtume pateikti, nes žmonės žemėje apskritai gyvena tik maždaug šešis tūkstančius metų. Tad tai būtų 150 kartų ilgiau, nei šioje žemėje gyvena žmonija. Vien tai yra sunkiai suvokiama. Bet net ir tai nepalyginama su mūsų aptariamais dalykais, nes viena diena padalinta iš 365 000 000 dienų (milijono metų atitikmuo) vis tiek yra baigtinis skaičius – ne nulis. Jokio skirtumo: ar sakyčiau milijardas ar trilijardas, lygindami jį su viena diena vis tiek gautume baigtinį skaičių.

Taigi nesvarbu, kaip ilgai gyvensite šioje žemėje, mūsų laikas, palyginus su amžinybe, yra nulis. Ar gali būti, kad dėl to apaštalas Paulius primygtinai ragina gyventi taip, kad gautume didžiausią mums skirtą atlygį? Laiške korintiečiams, pasakodamas, kad visi besivaržantys sporte tai daro siekdami laimėti, Paulius mums sako:

„Bėkite taip, kad <...> laimėtumėte. Kiekvienas varžybų dalyvis nuo visko susilaiko; jie taip daro, norėdami gauti vystantį vainiką,

o mes – nevystantį. Todėl aš bėgu neklaidžiodamas ir grumiuosi, ne kaip į orą smūgiuodamas, bet tramdau savo kūną ir darau jį klusnų <...>“ (1 Kor 9, 24–27).

Pasak Pauliaus, mūsų gyvenimo tikslas – gauti amžiną apdovanojimą, kuris niekada nesunyks. Šiame gyvenime mes turime bėgti, kad laimėtume. Norėdami pasiekti pergalę, turime laikytis tvirtos disciplinos, savikontrolės ir gyventi kryptingai judėdami ta linkme.

Aš daug metų aktyviai sportavau. Kai dalyvaudavau JAV teniso asociacijos varžybose, Jaunėlių Davis taurės ir Nacionalinės aukštųjų mokyklų sporto asociacijos I diviziono teniso varžybose, labai daug treniruodavausi. Teniso kortuose praleisdavau po šešias valandas per dieną, kartais atmušdamas šimtus specifinių savo trenerio ir komandos draugų smūgių. Skaičiau knygas, kaip kortuose išlikti psichologiškai tvirtam. Fiziškai treniruodavausi ne tik kortuose, bet ir kilnodamas svorius, bėgiodamas, šokinėdamas per šokdynę, žongliuodamas, kad pagerinčiau rankos ir akių koordinaciją – sąrašas buvo kone begalinis. Buvau toks užsidegęs ir taip kryptingai siekiau tikslo, kad mano mama pagrasino paversianti mano kambarį teniso kortu mūsų rajonui. Laidiausi atokiau nuo bet kokios kitos veiklos ar sporto, kurie galėjo trukdyti man ruoštis. Kodėl taip elgiausi? Nes norėjau laimėti. Norėjau būti čempionas, būti pats geriausias. Norėjau pelnyti apdovanojimus, kurie skirti geriausiems.

Karalystėje viskas kiek kitaip. Čia mes kovojame ne vieni su kitais, bet su savimi, ir mūsų tikslas – patikti Kristui viskuo, ką darome (žr. 2 Kor 5, 9). Atidžiai skaitydami Bibliją, sužinome, kaip Viešpats nori, kad mes bendrautume su žmonėmis, ko turėtume siekti, kam skirti savo laiką, ką patraukti amžinybės link, kaip aukoti Jo karalystei, kaip atleisti vienas kitam ir pan. Giliau tai aptarsime vėliau. Išvada viena – mes turime gyventi taip, kad laimėtume!

Platus apdovanojimų spektras

Skaitydami Šventąjį Raštą sužinome, kad tikintieji gaus labai nevienodą atlygį, jiems bus suteikiamos skirtingos pozicijos. Apdovanojimų spektras bus itin įvairus: nuo galimybės matyti, kaip viskas sudega iki paskutinio siūlelio, iki galimybės valdyti su Kristumi visą amžinybę (žr. 1 Kor 3, 15; Apr 3, 21).

Daugelis krūpteli, išgirdę žodžius *dingo ar sudegė*, kai kalbama apie gyvenimą, – jiems sunku patikėti, kad taip gali nutikti netgi danguje. Tačiau tai labai aiškiai išdėstyta Šventajame Rašte.

Prieš pasidalindamas šiomis eilutėmis, norėčiau kiek paaiškinti, kad gana dažnai Rašte žmogaus gyvenimui apibūdinti pasitelkiama pastato metafora. Šventajame Rašte yra atvejų, kai apie bažnyčią kalbama kaip apie pastatą arba šventyklą. Tiek vienu, tiek kitu atveju, mes laikomi sėkmingais ar nesėkmingais statytojais – pagal tai, kaip mes veikiamo savo, kitų gyvenimą ir apskritai Bažnyčią. Likusioje knygos dalyje aš šią metaforą minėsiu dažnai. Apaštalas Paulius apie tai aiškiai sako:

„<...> jūs – Dievo dirva, Dievo statinys <...> Tegul kiekvienas žiūri, kaip stato. Juk niekas negali dėti kito pamato, kaip tik tą, kuris jau padėtas, kuris yra Jėzus Kristus. Jei kas stato ant šio pamato iš aukso, sidabro, brangakmenių, medžio, šieno ar šiaudų, – kiekvieno darbas išaiškės. Todėl, kad diena jį atskleis, nes tai bus atskleista ugnimi ir ugnis ištirs, koks kieno darbas. Jei kieno statybos darbas išliks, tas gaus užmokestį. O kieno darbas sudegs, tas turės nuostolį, bet jis pats bus išgelbėtas, tačiau kaip per ugnį“ (1 Kor 3, 9–15 KBV).

Mes patys nusprendžiame, kaip statome. Ir kiekvieną gyvenimo statybos akimirką mes turime apsispręsti dėl dviejų pagrindinių dalykų: ar siekti laikinų dalykų, kurie nuramina kūną (tai – medis, šienas ir šiaudai), ar gyventi pagal mūsų iš naujo atgimusios dvasios troški-

mus, vykdant amžiną Dievo žodį (tai įvertinama kaip auksas, sidabras ir brangakmeniai). Kaip mes statome, kaip mes gyvename, nulems, kas iš mūsų liks, kai Dievo artumo ugnis ištirs mūsų darbus.

Bus iširti ne tik mūsų darbai, bet bus atskleistos ir mūsų mintys, motyvai bei ketinimai. Štai kodėl tikinčiajam gyvybiškai svarbu rūpestingai klausytis, rūpintis ir savo širdyje paslėpti Dievo žodį, kuris nuolat „parodo, persijoja, tiria ir vertina mūsų širdies mintis ir ketinimus“ (Hbr 4, 12 AMP). Niekas kitas negali patekti taip giliai į mūsų širdį kaip Dievo žodis.

Jei mes *klausome* žmogiškų paaiškinimų, logikos, psichologijos arba išminties, dažniausiai to net nesuvokdami sieksime laikinų dalykų, kaip kad nutiko Savanaužiui, atėjusiam į Teismo salę. Dėl to Jėzus perspėja:

„Nėra nieko paslėpta, kas nebūtų atskleista, nieko slapta, kas nepasidarytų žinoma ir neišeitų aikštėn. Tad žiūrėkite, kaip klausotės. Kas turi, tam bus duota, o iš neturinčio bus atimta ir tai, ką jis tariasi turįs“ (Lk 8, 17–18).

Jėzus mus perspėja, kad tai, kaip mes *klausomės* arba kuo *rūpinamės*, krenta į mūsų širdis ir formuoja mūsų vidines nuostatas ir tikslus, o tai ir nulemia, kaip statome savo gyvenimą. Mes turime rūpestingai laikytis Dievo žodžio, nes tai yra žibintas mūsų takui. Be jo, mes tikrai nuklysim, kaip ir bet kas nuklystų nuo kelio tamsią naktį. Kurį laiką galime eiti teisinga kryptimi, bet galiausiai nukrypsime nuo kelio. Kai nuklystame, labai greitai galima pradėti statyti iš laikinų dalykų. To nepamatysite, kol Dievo žodžio šviesa neapšvies mūsų gyvenimo. Paulius tai pabrėžia, sakydamas: „Bet visa, kas atskleista, šviesa padaro regima“ (Ef 5, 13).

Kai mes nuklystame, nutinka du dalykai: pirma, ir tai yra geresnioji pusė, mes girdime Žodį (kai jis pamokslaujamas, skaitomas, išsakomas draugo ar lyderio), jis apkaltina mūsų sąžinę. Būtent todėl mums taip svarbu nuolat maitintis Dievo žodžiu. Jei esame išmintingi,

mes greitai atgailausime ir prašysime atleidimo už savo mintis, motyvus ir ketinimus. Tačiau dėl nuolatinių klaidų mūsų sąžinė atbunka, ir išgirsti Dievo žodį bus sunku, o jei mūsų sąžinė surambėja, tai tampa beveik neįmanoma. Dėl to, Šventajame Rašte kalbama apie žmogaus sąžinės tyrumą (žr. Pat 4, 23; 2 Tim 1, 3). Jei mes saugome savo sąžinę ir palaikome ją tyrą, mes lengvai pajaučiame, kaip Gyvasis žodis veikia mūsų širdyse.

Antroji galimybė, kurios mes tikrai nenorėtume, – tai pamatyti savo motyvus, atskleistus priešais Teismo krasę. Jei bus atskleisti netinkami mūsų motyvai ir darbai, prarasime savo potencialų atlygį. Tad turite atsakyti sau į klausimą: ar verta priešintis Dievo žodžio apkaltinimui? Kaskart, kai priešinamės, mūsų širdis vis labiau užkietėja ir yra įtraukiama į vis didesnę apgaulę. Mes patys savo būklės nesuprasime, tad ji bus atverta Dievo šlovės šviesoje priešais Teismo krasę.

Pasiruošimas amžinai ateičiai

Mūsų gyvenimo teisme – nieko neliks nežinomo. Viskas bus atverta ir parodyta. Štai kodėl apaštalas Paulius Teismo krasę vadina „didinga Viešpaties baime“. Tai bus kruopštus mūsų motyvų, ketinimų, minčių, žodžių, veikslių ir t. t. ištyrimas. *The Message* Biblijos vertime Pauliaus žodžiai apie statymą ir teismą 1 Kor 3, 9 ir 12–15 eilutėse skamba išties galingai:

„Arba, kitaip pasakius, jūs esate Dievo namai <...> Ypatingai atsargiai rinkitės statybines medžiagas. Jūsų laukia patikrinimas. Jei naudosite pigias ar žemesnės kokybės medžiagas, tai bus atskleista. Tikrintojai bus kruopštūs ir griežti. Jūs niekaip neprasmuksite. Jei jūsų darbas išters patikrinimą, puiku; jei ne, jūsų pastato dalis bus nugriauta ir statyti teks pradėti iš naujo. Bet jūs nebūsate sunaikinti; jūs šiaip ne taip išgyvensite.“

Nežinau, kaip jūs, bet aš nenoriu tik *šiai ne taip* išgyventi, stojus prieš Kristaus teismo krasę. Juk kalbame apie amžinąjį mūsų likimą.

Galite įsivaizduoti, kiek daug bus nustebusių žmonių? Alegorijoje kiekvieną personažą tai, su kuo jie susidūrė, užklupo netikėtai, tik Gerarširdė buvo pasiruošusi. Kiti į pagrindinę doktriną, apie kurią jie žinojo nuo pat pradžių, rimtai nežiūrėjo.

Aš nuolat matau, kaip išmintingi žmonės šiame pasaulyje ruošiasi savo ateičiai – viskas prasideda nuo sunkaus darbo dar mokykloje, siekiant gerai pasiruošti karjerai. Pradėję karjerą, žmonės siekia nusipirkti namą – nori turėti nuosavybės. Taip pat žmonės sugalvoja, kaip šiek tiek pasitaupyti pinigų ir sukaupti jų senatvei. Kai kurie sukauptus pinigus investuoja, kad jie toliau neštų jam pelną. Taip jie kaupia ateičiai: jie nenori stokoti, ypač sulaukę pensijos. Jei šie žmonės ruošęsi pensijai taip, kaip mes ruošiamės amžinybei, jų lauktų ne tik didelės problemos, jie kitaip, nei daugelis bažnyčioje, labai bijotų ir nerimautų.

Tad leiskite pateikti dar vieną galimą scenarijų. Pamėginkite įsivaizduoti, kad vieną dieną žmogus išeina į pensiją. Tačiau pirmiausia bankrutuoja SODRA – ji nebeturi pinigų, kad jam kiekvieną mėnesį mokėtų. Ir ne tik tai. Bankas, kuriame jis laikė savo pinigus, net tik užveria duris, bet ir pasitraukia iš tos šalies rinkos, – jis praranda visas savo santaupas. Ir dar tą pačią dieną jis pabunda liepsnose – dega jo namas. Jis vienais drabužiais ištrūksta iš namo ir stebi, kaip jo namas sudega iki pamatų – ugnis sunaikina viską, ką jis turėjo.

Šiam žmogui tai būtų labai liūdna diena. Tačiau būtent tokį paveikslą piešia Paulius, kalbėdamas apie tai, kas iš tikrųjų nutiks krikščionims priešais Kristaus teismo krasę. Dar kartą perskaitykime jo žodžius: „O kieno darbas sudegs, tas praras užmokestį; jis pats išsigelbės, bet tartum per ugnį“ (1 Kor 3, 15). Karalystės išmintingieji suvokia, kad mes turime rūpintis ne savo pensijos metais. Mes ruošiamės amžinybei!

Išmintingieji, apie kuriuos kalbu, yra tie, kurie planuoja savo amžinąją ateitį: jie gyvena, turėdami tikslą, ir žino, kad jų amžinąjį likimą

lemia jų gyvenimas žemėje. Jiems tai užtikrins plačiai atvertas duris į Dievo karalystę, jiems nereikės atsargiai išliūkinti, sudegus viskam, ką jie darė. Pažvelkime, ką apie tai sako Petras:

„Todėl, broliai, dar uoliau stenkitės sutvirtinti savąjį pašaukimą ir išrinkimą. Tai darydami, jūs niekada neapsigausite. Šitaip dar plačiau atsivers jums vartai į amžinąją mūsų Viešpaties ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus karalystę“ (2 Pt 1, 10–11).

Plačiai atsivėrus vartams mes išgirsime Šeimininką sakant: „Gerai, šaunusis ir ištikimasis tarne! Kadangi buvai ištikimas mažuose dalykuose, Aš tau pavesiu didelius. Eik į savo šeimininko džiaugsmą!“ (Mt 25, 21).

Neseniai Viešpats davė man regėjimą: mačiau į Dievo miestą įžygiuojančius Karalystės čempionus. Jie ėjo auksinėmis gatvėmis, o minios vyrų ir moterų, stovinčių ant šaligatvių, džiaugsmingai jiems mojavė. Karalius Jėzus sėdėjo aukštai ant pakylės – kad visi miesto gyventojai matytų. Ištikimieji kariai, miniai džiūgaujant, žygiavo laiptais, nešdami Jėzui Jo grobį. Regėjime atrodė, lyg Viešpats tiems kariams saktų: „Puikiai padirbėta.“

Tuomet Viešpats prabilo man į širdį: „Nori būti vienas iš šių karių, atnešančių vaisių, kuriuos jie nuskynė man, ar nori būti tarp tų, kurie juos sveikina pakelėje?“ Aš stipriau nei bet kada apsisprendžiau užtvirtinti savo pašaukimą ir išrinkimą – buvau nepajudinamas, nes žinojau, kad noriu matyti besišypsantį iš pasitenkinimo savo Viešpaties veidą, kai Jis apžvelgs mano gyvenimą, o ne liūdną Jo žvilgsnį, liudijantį, kad man Jo suteiktas potencialas pražuvo.

Taip pat apsisprendžiau paskelbti šią tiesą visiems, kurie mano kar-toje myli Dievą, – kad jie kartu su manimi galėtų įžengti Jo akivaizdon, nešdami Jo vertą grobį ir išvystų šlovingą mūsų Tėvo šypseną. Mūsų tarnavimas čia nulemia, ar bus mums plačiai atvertos durys ten. Štai dėl ko atsirado tolimesni mano knygos skyriai.

Ateiti

Tolimesniuose skyriuose aptarsime pagrindines sritis, kuriose būsimė teisiami ir už kurias gausime apdovanojimą. Nors knygos apimtis neleidžia nagrinėti šio klausimo labai plačiai, visgi paliesime kai kurias svarbesnes problemas. Bus padėtas geras pamatas, ant kurio galėsite toliau statyti, kad jūsų gyvenimas būtų vertas amžinybės. Šiuos Petro žodžius perskaitykite lėtai – leiskite jiems kalbėti apie tai, ką perskaitytė šiame skyriuje. Išvysite svarbiausius žodžius ir teiginius, kurie dar labiau pagyvins tai, ką jau sakėme. Petro žodžiai paruoš mus tam, ką aptarsime kitame skyriuje:

„Viskas, kas pridedama prie Dievui patinkančio gyvenimo, buvo mums stebuklingai suteikta per artimą ir asmeninį pažinimą To, kuris mus pakvietė pas Dievą. <...> Tad nešvaistikite nė minutėlės ir statykite ant jau padėto pamato, papildydami savo pradinį tikėjimą tinkamu charakteriu, dvasiniu supratimu, nuolatiniu susivaldymu, aistringa ištverme, pagarbia nuostaba, šilta draugyste ir dosnia meile, kiekvieną šių sričių pritaikant kitiems ir juos auginant. Kai šios savybės veikia ir auga jūsų gyvenime, po jūsų kojomis neaugs piktžolės ir diena nepraeis be atlygio, jums bręstant mūsų Viešpaties Jėzaus pažinimu <...> Taigi, draugai, patvirtinkite, kad gavote Dievo pakvietimą, kad Jis jus išsirinko. Neatidėliokite, padarykite tai dabar. Darykite tai, ir gyvenime jūs turėsite tvirtą pagrindą po kojomis, puikiai išgrįstas gatves ir atvirą kelią į amžinąją mūsų Valdovo ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus karalystę. Kadangi tai labai daug lemia, noriu minutėlei atkreipti jūsų dėmesį į tiesą, nors ją žinote ir taikote tiek viduje, tiek savo poelgiuose. Tam buvau paskirtas – jus perspėti dažnai primindamas, ir šio paskyrimo laikysiuos, kol gyvas būsiu“ (2 Pt 1, 3. 5–8. 10–13 MSG).

DISKUSIJOS KLAUSIMAI

4 DALIS: 8-10 SKYRIAI

1. Greičiausiai viena stipriausių Afabelės gyventojų teismo akimirkų buvo tuomet, kai jiems buvo suteikti nauji vardai. Prisiminkite, kas ir koks jūs buvote, atėjęs pas Kristų. Kaip Jėzus pakeitė jūsų gyvenimą? Kaip jums atrodo, kokią istoriją papasakotų jūsų pakeistas vardas?
2. Tikintysis dėl savo gyvenimo būdo teisme gali daug netekti. Kodėl, jūsų manymu, dangus vis tiek gali būti jiems džiaugsmo vieta, kur nušluostoma kiekviena ašara?
3. Savais žodžiais paaiškinkite, kas teismo metu išskyrė Geraširdę iš jos bendraamžių. Ko mus moko jos pavyzdys?
4. Ar jus nustebino kuris nors devinto skyriaus biblinis dangaus aprašymas? Kuo?
5. Dešimtame skyriuje teigiama, kad „Jėzaus kraujas nuplauna mūsų nuodėmes, kurios atskyrė mus nuo Dievo karalystės; tačiau vis tiek pateksime į teismą, kur bus įvertinti mūsų, kaip tikinčiųjų, geri ar blogi darbai.“ Kaip pradžioje reagavote į šį teiginį? Ir ką mąstote dabar, baigę nagrinėti šią dalį?

5 DALIS

Dievo Užsakytas Namai

*<...> ir jūs esate drauge statomi kaip
Dievo buveinė dvasioje <...>.*

Ef 2, 22

Pažvelkime į du tikinčiojo teismo aspektus. Pirmuoju vertinamas mūsų įsitraukimas į Dievo karalystės statymą pagal savo pašaukimą ir dovanas. Antrasis – kai vertinama, kaip mes statome savo pačių gyvenimą ir kokį poveikį darome kitiems. Tai, kaip mes statome savo gyvenimą, yra susiję su tuo, kaip mes bendradarbiaujame su Dievo malone, ugdydami panašų charakterį į Kristaus. Tai, be abejonės, yra susiję su mūsų požiūriu į Dievo žodį, kuo tikime jį esant, bei mūsų paklusnumu jam. Mūsų veiksmai ir darbai, žodžiai, mintys ir motyvai – visose bylose bus iširta viskas.

Pirmiausia aptarkime mūsų vaidmens, statant Dievo karalystę, vertinimą, o po to patyrinėsime ir savo asmeninį gyvenimą.

„Ką padarysi dėl manęs?“

Mūsų gebėjimas statyti Karalystę remiasi tik mūsų paklusnumu Šventajai Dvasiai, nes mes patys negalime padaryti nieko, kas turėtų amžiną vertę, nebent tai būtų atliekama per Jėzaus Kristaus malonę. Mums pasakyta: „Jei VIEŠPATS nestato namų, veltui triūsia tie, kurie juos stato“ (Ps 127, 1). Ši eilutė aiškiai rodo, kad galima statyti be Dievo Dvasios, bet toks darbas amžinybės šviesoje bus bevertis, prieš Teismo

krasę jis sudegs. Labai svarbu, kad tai suprastume. Senajame Testamente grupei žmonių, kurie labai stengėsi Jam tarnauti, Dievas sako:

„Dangus yra mano sostas ir žemė – mano pakojis. Kur yra namai, kuriuos jūs man norite statyti, ir kur mano poilsio vieta? Mano ranka visa tai sukūrė, ir taip visa atsirado <...> Aš pažvelgsiu į žmogų, kuris yra vargšas bei turi atgailaujančią dvasią ir dreba prieš mano žodį“ (Iz 66, 1–2 KBV).

Paprastai tariant, Viešpats sako: „Aš esu Dievas. Ar tu tikrai žinai, kas Aš iš tiesų esu? Tad ką, manai, gali dėl manęs padaryti?“ Mintį, kad mes galime sukurti tai, ko reikėtų Dievui, galima prilyginti grupei skruzdėlių, kurios žada žmogui: „Mes tau pastatysime namą.“ Tai kvaila! Savo pačių jėgomis mes negalime nieko padaryti, kad patarnautume ar įtiktume mūsų didingam, nesuvokiamam ir nuostabiam Dievui. Jam mūsų iš tikrųjų nė nereikia.

Kita vertus, Dievas nurodo, kas gali Jam patikti ir būti naudingi: tie, kurie yra nuolankūs, atgailaujantys ir bijo bei paklūsta Dievui. Jiems suteikiama privilegija pastatyti Jam namus. Kokia iš jų nauda tokiam nuostabiam Dievui? „Ne galybe, ne jėga, bet mano Dvasia, – skelbia Galybių VIEŠPATS“ (Zch 4, 6). Tik žmogus, kuris klusniai bendradarbiauja su Šventąja Dvasia, neša vaisių. Tik tada darbininko triūsas nenuveina veltui.

Bendradarbiai

Štai stulbinantis faktas: kad ir koks didingas ir nuostabus būtų Viešpats Dievas, Jis, savo paties sprendimu, apribojo savo veikimą žemėje, dar pačioje pradžioje planetos valdžios vairą atidavęs į žmogaus rankas. Pasirodo, ir Dievas gali būti apribotas.

Tai gali jus stebinti, bet Šventajame Rašte galima rasti tokių pavyzdžių. Pavyzdžiui, Abraomo palikuonys „apribojo Izraelio Šventąjį“ (Ps

78, 41 KBV). Ir Jėzus dvasiniams savo tautos lyderiams sakė: „Tad jūs dėl savojo papročio niekais verčiate ir Dievo žodį [jo valdžią] darote tuščią ir neveiksmingą“ (Mk 7, 13 AMP). Mes atsakingi už bendradarbiavimą su Dievu, kad būtų pasiektas Jo trokštamasis tikslas, kuris iš esmės yra paruošti žmones pagal Jėzaus paveikslą ir panašumą, kuriuose Jis galėtų gyventi visą amžinybę. Dėl to mes esame vadinami bendradarbiais:

„Mes juk esame Dievo bendradarbiai, o jūs – Dievo dirva, Dievo statyba“ (1 Kor 3, 9).

Kone kiekvieną kartą, kai Naujajame Testamente minimas amžinas triūsas, jis prilyginamas darbui laukuose arba ties pastatu. Kodėl laukai? Nes žemė yra laukai, kuriuose šiuo metu auga Dievo karalystė. Visas dangus džiūgauja, matydamas šventuosius, besidarbuojančius prie Karalystės statymo žemėje. Kodėl prilyginama pastato statyboms? Nes Dievas ieško vietos, kur galėtų visam laikui apsigyventi, o mes esame gyvieji akmenys, iš kurių ir statoma Jo gyvenamoji vieta.

Apaštalas Petras rašo: „Ir jūs patys, kaip gyvieji akmenys, statydinkitės į dvasinius namus <...>“ (1 Pt 2, 5). Apaštalas Paulius taip pat sako: „<...> ant kurio darniai auga visas pastatas <...> ant kurio ir jūs esate drauge statomi kaip Dievo buveinė Dvasioje“ (Ef 2, 21–22). Taigi iš esmės žemėje esame dėl to, kad pastatytume šlovingą Dievo šventyklą arba *buveinę Jam*, atveddami kitus į Jo karalystę, padėdami jiems rasti išgelbėjimą, mokydami, teikdami paslaugas ar patarnaudami kitiems... Kiekvienam iš mūsų yra skirta būti skaidriu gyvuoju akmeniui ir išmintingu statytoju, kuris įstato gyvuosius akmenis į tinkamą šlovingo Dievo namo vietą ir apjungia juos draugėn. Tai atspindi tiek asmenines, tiek mums patikėtas Karalystės atsakomybes, už kurias duosime apyskaitą.

Namas pagal užsakymą

Jei būčiau namo pagal užsakymą statytojas, namo statybos planą kurčiau prieš bet kokių statybos darbų pradžią. Reiktų parengti brėžinius, kuriuose būtų nurodyta, kaip namas būtų konstruojamas ir kokios medžiagos bus reikalingos. Tačiau tai dar ne viskas. Kiekvienas statytojas žino, kad viena svarbiausių jo užduočių – laiku sudaryti sutartis su subrangovais. Kalbame apie rėmintojus, betono maišytojus, santechnikus, plytelių klojėjus, elektrikus – sąrašas gan ilgas. Jie yra tie, kurie ir atliks visus namo statybos darbus. Jei laiku jų nesurasime, chaosas neišvengiamas. Pavyzdžiui, jei gipskartonio montuotoją pakviesime prieš elektros instaliacijos darbus, turėsime bėdų.

Jeį subrangovas darbus atlieka netinkamai arba neatlieka laiku, statytojas gali skambinti ir ko nors kito paprašyti baigti darbus. Naujai paskirtas darbuotojas greičiausiai turės perdaryti ankstesnio subrangovo blogai atliktą darbą. Nors subrangovas jam skirtos užduoties gali neatlikti, statytojas padarys viską, kad darbas būtų užbaigtas.

Taip pat pastebėjau, kad statytojas, besirūpinantis *savo paties namo statyba*, daug atidžiau renkasi subrangovus. Jis įsitikina, kad šie naudoja geriausias medžiagas ir turi viską, ko reikia, kad darbas būtų atliktas tinkamai. Darbą jis prižiūrės itin atidžiai. Dievas yra *savo paties namo* statybų vadovas, bet Jo namai – tai miestas, pastatytas iš žmonių!

Labai dažnai žemėje tam tikriems namams suteikiami įvairūs pavadinimai. Pavyzdžiui, oficiali Didžiosios Britanijos karalienės rezidencija pavadinta Bekingemo rūmais. Oficiali Jungtinių Amerikos Valstijų prezidento rezidencija vadinama Baltaisiais rūmais. Kiti pavadinimai nėra taip gerai žinomi. Pavyzdžiui, Aktorės Filis Kalvert namai vadinami Hill House (Namas ant kalno – *vert. pastaba*), aktoriaus ir režisieriaus Čarlzo Ivano Vanso namai vadinami Oak Lodge (Ąžuolo namelis – *vert. pastaba*), rašytojo Čarlzo Dajerio namai vadinami Old Wob (Senųjų namų kvapas – *vert. pastaba*). Sąrašas čia nesibaigia. Tačiau Dievas tai padarė gerokai seniau nei žmogus. Vis

dar statomus savo amžinuosius namus Jis vadina Sionu:

„Mat VIEŠPATS išsirinko Sioną, jis norėjo turėti jį savo Namais.
‘Tai mano poilsio vieta amžinai; čia gyvensiu, nes toks mano noras’“ (Ps 132, 13–14).

Jei esate kada kūrę savo svajonių namus, jums turbūt pažįstamas jaudulys ir laukimas, kada viskas bus baigta. Jūs trokštate ten ilsėtis, nes tai vieta, kurioje viliatės rasti džiaugsmą ir ramybę.

Mes su Liza turėjome privilegiją praėjusio amžiaus dešimtojo dešimtmečio viduryje pasistatyti namą pagal užsakymą. Kai gyvenome Orlande, Floridos valstijoje, kelis apdovanojimus gavusiam užsakomųjų namų statytojui Robertui labai patiko mūsų tarnystė, tad jis pareiškė: „Noriu jums pastatyti namus.“ Tuo metu gyvenome labai mažame name ir pagalvojom, kad šio statytojo kaina mums bus per aukšta. Kai bandėme išsisukti, jis išpyškino: „Padarysiu kaip Dievui.“ Kaip vėliau paaiškėjo, jis nepaėmė nė cento savo atlyginimui už šį namą.

Prieš šį namą, buvome turėję du kitus nuosavus namus. Abu jie buvo statyti kaip kotedžai, tad mes nelabai turėjom balsą, kuriant jų dizainą. Niekada nepamiršiu, kai Robertas, praėjus kelioms dienoms po pirmojo pokalbio, atėjo į mūsų kotedžo tipo namuką, atsisėdo su mumis virtuvėje prie stalo, ištiesė tuščius popieriaus lapus ir entuziastingai tarė: „Nupieškite savo svajonių namą!“

Mes buvome priblokšti. Niekada negalvojome, kad turėsime realią galimybę sukurti savo namus. Mano žmona iškart ėmėsi darbo ir pradėjo piešti. Ji daugybę metų svajojo apie tokią galimybę. Galiausiai į procesą įsitraukiau ir aš. Tai nepaprastai įkvėpė ir azartas vis augo, supratus, kad galime susikurti tokius namus, kokius tik norime. Nebuvo jokių apribojimų.

Tuomet ant popieriaus lapo nupaišytas mūsų namo eskizas keliavo pas architektus ir dizainerius. Po kelių dienų Bobas pasirodė su namo

projektu. Mes nekantriai laukėme darbų pradžios.

Kai Roberto samdyti subrangovai iškasė pamatus ir pradėjo darbus, viso statybų proceso metu mes kasdien eidavome į statybų aikštelę, kartais net dukart per dieną. Mums buvo labai įdomu. Nepaprastai norėjome matyti visus mūsų namo statybos etapus. Laukiant naujų potėpių mūsų name, o galiausiai artėjant įsikraustymo dienai, tie keli mėnesiai virto ištisais metais, o dienos, atrodo, truko savaites. Buvome sužavėti regėdami, kaip svajonė, kurią pakeverzojome ant popieriaus lapo, mūsų akyse virto realybe! Tai tik šiek tiek atspindi Dievo emocijas laukiant, kada galės išvys savo svajonių namą, tik Jis laukia gerokai ilgiau, ne kelis mėnesius. Kada bus baigti Jo namai, Jis laukia nuo pasaulio sukūrimo. Pasakyta: „Viešpats atstatys Sioną“ (Ps 102, 16) ir „Iš Siono, grožio viršūnės, Dievas švyti“ (Ps 50, 2).

Dievas savo namus stato kelis tūkstančius metų. Jis viską suplanavo dar prieš patalpindamas žmogų į žemę. Jis yra visažinis ir žinojo, kad žmogus nupuls, nors tai ir nebuvo Jo plano dalis. Tad remdamasis savo išankstinėmis žiniomis, Jis suplanavo iš atpirktos žmonijos pastatyti Sioną.

Dievas turėjo pradėti nuo pamato ir kertinio akmenų, kuris yra ne kas kitas, o Jėzus, pats Atpirkėjas. Apie Jį Tėvas sako: „Štai ant *Siono* dedu akmenį, išmėgintą akmenį, brangų kartinį akmenį, kaip tvirtą pamatą“ (Iz 28, 16). Kadangi Tėvas viską buvo sumanęs dar prieš Sukūrimą, Jėzus vadinamas „nuo pasaulio sutvėrimo nužudytu Avinėliu“ (Apr 13, 8 KBV). Tai patvirtina ir apaštalas Petras: „O jis buvo numatytas dar prieš pasaulio sutvėrimą“ (1 Pt 1, 20).

Jėzus yra ne tik pamatas ir kertinis akmuo, Jis taip pat yra ir pagrindinis subrangovas. Jėzus įvykdė Jam skirtą užduotį; Jis tobulai ją įgyvendino. Prieš nukryžiuvimą Jis maldoje išsakė Tėvui šiuos žodžius: „Aš pašlovinau tave, *atlikdamas* darbą, kurį buvai man davęs nuveikti“ (Jn 17, 4).

Dievas Tėvas visą savo namų kūrimą pradėjo numatydamas Jėzaus atėjimo laiką (žr. Gal 4, 4). Tuomet Jis „užsakė kitus subrangovus“, ku-

riais tapome mes, jūs ir aš. Tačiau, kaip jau minėjau anksčiau, mums skirta būti ne tik subrangovais, bet ir Jo „namo statybine medžiaga“. Kaip Paulius sako: „mus išrinkdamas jame *prieš pasaulio sutvėrimą*, kad būtume šventi ir nesutepti jo akivaizdoje“ (Ef 1, 4). Čia kalbama apie mus kaip apie „statybinę namo medžiagą“ – mes esame gyvieji akmenys.

Dievas pasirinko mus ir subrangovais, nes skaitome: „Mes esame jo kūrinys, sukurti Kristuje Jėzuje *geriems darbams, kuriuos Dievas iš anksto paskyrė mums atlikti*“ (Ef 2, 10). Atkreipkite dėmesį, kad Jis užduotis paskyrė iš anksto. Niekur Šventajame Rašte nerassite parašyta, kad užduotys mums skirtos nuo pasaulio sutvėrimo, nors tai būtų visiškai įmanoma. Mes tikrai žinome, kad „darbai buvo užbaigti nuo pasaulio sutvėrimo“ (Hbr 4, 3). Tačiau kalbant apie individualiai mums, kaip „subrangovams“, skirtas užduotis, randame parašytą tik vieną dalyką – kad jos buvo mums paskirtos, dar prieš mums gimstant. Dovydas sako: „Tavo akys matė mane dar negimusį. Į tavo knygą buvo įrašytos visos man skirtos dienos, kai nė viena jų dar nebuvo prasidėjusi“ (Ps 139, 16).

Mūsų gyvenimo darbas buvo paskirtas dar prieš mus sukuriant motinos įsčiose. Ši tiesa Dievo žodyje buvo apreiškta pranašui Jeremijui: „Dar prieš sukurdamas įsčiose, aš tave pažinau, *dar prieš tau gimstant, tave pašventinau, pranašu tautoms tave paskyriau*“ (Jer 1, 5). Apaštalas Paulius taip pat rašo: „<...> tas, kuris mane pasirinko dar esantį įsčiose ir pašaukė savo malone <...>“ (Gal 1, 15–16). Šie liudijimai tik patvirtina Dovydo žodžius, kad visi mes dar iki mūsų gimimo buvome atskirti Dievui atlikti konkretų darbą.

Tad štai nuostabioji tiesa: dar iki tau gimstant Dievas parašė apie tave knygą, kurioje buvo surašytos visos mūsų gyvenimo akimirkos, nė vienai jų dar nepraėjus! Tik kyla klausimas: ar mes įvykdysime tai, kas mums buvo numatyta? Saliamonas sako:

„Supratau, kad viskas, ką Dievas daro, pasilieka per amžius. Prie to nieko negalima pridėti ir nuo to nieko negalima atimti. Ir Dievas

tai padarė, kad jo bijotų. Kas yra, yra jau seniai buvę, ir kas bus, jau seniai yra. Ir Dievas suieško, kas pradingę“ (Mok 3, 14–15 AJV).

Šiose eilutėse tiek daug visko sudėta. Pirma, sužinome, kad Dievas turi planą. Niekas negali nieko atimti ar kaip nors sutrukdyti to plano įgyvendinimui, ir žmonija negali nieko prie jo pridėti. Saliamonas sako, kad tai, kas dabar užbaigiama, Dievo mintyse buvo dar iki tol. Tai, kas bus pasiekta ateityje, taip pat iš anksto yra įtraukta į Dievo planą. Tačiau mes turėsime duoti apyskaitą už tai, kas jau yra padaryta! Ar mes vykdome tai, ką Dievas paskyrė mums atlikti? Ar mes visgi tai sugadinome, o gal išvis pamiršome savo užduotį? Gal Jis turėjo paskirti ką nors kitą, kad atliktų tai, kam mes buvome pašaukti Jo didžiajame plane?

Šioje vietoje norėčiau pasakyti kai ką svarbaus. Kiekvienas asmuo turi dievišką pašaukimą savo gyvenimui. Kiekvienas iš mūsų yra svarbi didžiojo Dievo namų plano dalis. Todėl naudinga yra žinoti šią tiesą:

Kalbant apie jūsų pašaukimą, jūs būsite teisiami ne pagal tai, ką padarėte, o pagal tai, kam buvote pašaukti!

Pateiksiu pavyzdį. Priešais teismo krasę Jėzus gali pasakyti ką nors panašaus į tai: „Evangeliste Andersonai, prašau ženkite į priekį ir duokite apyskaitą už visas sielas, kurias pašaukiau tave atvesti pas mane.“

Šis vyras gali stoti priešais Jėzų ir, šiek tiek sutrikęs ir drebėdamas, tarti: „Pone, turėjote omenyje buhalterį Andersoną, taip? Aš turėjau savo firmą, buvau buhalteris – toks buvo mano darbas. Tiesą sakant, įsteigiau daug bažnyčių ir nevyriausybinių organizacijų. Tos tarnystės labai daug sielų patraukė į Dievo karalystę. Ar nesupainiojote manęs su kuo kitu?“

Šeiminkas gali į tai atsakyti: „Ne, dar prieš tau gimstant, Aš pašaukiau tave daryti įtaką ir laimėti man minias Azijoje. Duok apyskaitą – kur tie žmonės? Jei paklusai man, būsi gausiai apdovanotas už

derlių, kurį nuėmėi mano Karalystei. Bet, kadangi nepaklusai man ir darei savo darbus, tavo darbai sudegs.“ Įsivaizduokime dar vieną scenarijų. Jėzus gali tarti: „Buhalterį Džounsai, prašau ženkite žingsnį į priekį ir duokite apyskaitą už tai, ką buvote pašauktas padaryti.“ Pašauktas žmogus gali žengti į priekį taip pat gana pasimetęs ir drebėdamas: „Pone, turite omenyje pastorių Džounsą? Aš buvau bažnyčios, turinčios devynis šimtus narių, pastorius. Tą bažnyčią pastačiau nuo pat pamatų.“

Į tai Šeimnininkas gali atsakyti: „Ne, Aš pašaukiau tave dirbti buhalteriu ir įsteigti stiprią finansų apskaitos firmą, kad padėtum mano bažnyčioms ir tarnystėms veiksmingai įgyvendinti tai, kam jas pašaukiau. Jei būtum uoliai manęs ieškojęs, būčiau tau tai parodęs. Tuomet visi tie amžinybei skirti žmonės ir tarnystės būtų priskirtos tau, ir tau būtų atlyginta už kiekvieną sielą. Bet dabar už tai, ką padarei, negausi nieko, nes tai darei nepakludamas man.“

„Aš paskyriau tave vyriausiuoju tvarkdariu bažnyčioje kitame miesto gale nuo vietos, kurioje įsteigėi pirmąją bažnyčią. Nors tą bažnyčią lankė tik kiek daugiau nei penki šimtai žmonių, jos nariai padarė didelį poveikį bendruomenėje. Jei būtum man paklusęs, visos dvidešimt tūkstančių sielų, prie kurių jie amžiams prisilietė, būtų priskirtos ir tau, nes būtum buvęs gyvybiškai svarbia šio kūno, į kurį tave pašaukiau, dalimi. Bet tavęs ten nebuvo, tad už tas dvidešimt tūkstančių sielų tu negausi jokio atlygio.“

O dabar norėčiau pateikti tikrą pavyzdį. Mūsų tarnystės taryboje yra brangus draugas ir klestinčios bažnyčios pietrytinėje JAV dalyje pastorius. Bažnyčią jis su dvidešimt žmonių pradėjo 1991 m., o dabar jos narių skaičius išaugo iki beveik keturių tūkstančių. Tai viena iš tų bažnyčių, kuriose pamokslauti labai lengva, nes žmonės išalkę. Šioje bažnyčioje buvo išgelbėtos minios, paruošta daugybė mokinių.

Dėl maldų, stiprių pamokslų ir sunkaus darbo bažnyčia augo greitai. Jie pasistatė gražų, didelį pastatą. Po kelerių metų mano draugas pastebėjo, kad pamaldas lanko baltaplaukis visada gerai besirengiantis

vyras. Jis atkreipė dėmesį, kad per kiekvienas pamaldas šio vyro veidu upeliais sruvo ašaros. Pastorius nujautė, kad tai nebuvo džiaugsmo ašaros.

Galiausiai tas vyras priėjo prie vieno iš pastoriaus pavaduotojų ir papasakojo, kad 1981 m. Viešpats labai aiškiai jį paragino šiame mieste pradėti bažnyčią. Po kelių dienų jis susapnavo pastatą, kuriame rinksis bažnyčia, kurios pastoriumi jis turėjo tapti. Sapnas buvo toks ryškus, kad jis paprašė profesionalaus dailininko nupiešti jo susapnuotą pastatą. Šis žmogus prisipažino sumaištavęs ir nepradėjęs bažnyčios. Prąėjus šiek tiek laiko, jis vykdavo patarnauti į kitus miestus, bet galiausiai grįžo į verslo pasaulį.

Tai papasakojęs vyras atsargiai atvertė perlenktą popieriaus lapą – ten buvo 1981 m. dailininko nupieštas jo susapnuotas pastatas. Pažvelgęs į piešinį, pastoriaus pavaduotojas kone apstulbo, mat ten buvo nupieštas pastatas, kurį mano draugas pastatė po daugelio metų ir kuriame jie ir dabar rinkosi. Nuo to laiko mano draugas tarnavo, siekdamas paguosti šį vyrą, bet šis sakė, kad jam sunku su tuo susitaikyti. (Be abejo, Dievas nenori, kad jis gyventų save smerkdamas; Jis nori, kad jis pasimokytų, augtų ir sužinotų, kaip jis gali veiksmingai tarnauti Viešpačiui likusį savo gyvenimą.)

Prieš kelerius metus šia tema kalbėjau vienoje didelėje konferencijoje. Po pamaldų pastorius, kuris atrodė gan sukrėstas ir šiek tiek suirzęs, priėjo prie vieno iš mūsų komandos narių ir paklausė: „Juk jis ne rimtai kalbėjo šįvakar, tiesa?“

Mano komandos narys atsakė: „Žinoma, kad rimtai. Tai – Dievo žodis. O kodėl klausiate? Kas nors negerai?“

Tuomet pastorius, kuriam jau buvo virš penkiasdešimt metų, atsi-
vėrė: „Kai buvau jaunas, sapnavau ryškų sapną apie tai, kad gyvenu ir
tarnauju žmonėms Filipinuose. Sapnas buvo toks tikroviškas, kad aš
patikėjau, jog vieną dieną ten tikrai keliausiu. Tačiau nors esu pasto-
rius jau per trisdešimt metų, į Filipinus taip ir nenukeliauvau.“

Mūsų komandos narys švelniai jo paklausė: „Ir ką dabar darysite?“

Pastorius neatsakė.

Po metų mūsų komandos narys gavo iš šio žmogaus žinią – jis perdavė bažnyčią pavaduotojams ir dabar mėgaujasi gyvenimu Filipinuose. Jis rašė: „Aš pirmą kartą gyvenime jaučiuosi darantis tai, kam ir buvau sukurtas.“

Leiskite pasidalinti dar viena šią tiesą patvirtinančia istorija. Visai neseniai draugas pakvietė mane papietauti drauge su vienu iš „jūrų ruonių“ (JAV karinio jūrų laivyno karininku – *vert. pastaba*). Norėdamas apsaugoti jo tapatybę, nes jis vis dar tarnauja, vadinsiu jį Pauliumi. Dvi valandas išsižiojęs iš nuostabos klausiausi jo liudijimo.

Būdamas 18–20 m., Paulius baigė dvejų metų studijas Biblijos koledže ir atliko praktiką bažnyčioje tarnaudamas jaunimui. Praėjus antrajai jo praktikos vasarai, Paulius buvo apkaltintas seksualiai santykiavęs su viena iš bažnyčios merginų. Paulius sakė: „Džonai, aš su ja tikrai nemiegojau. Ji man net nepatiko. Tačiau vadovybė patikėjo šiuo kaltinimu, jį paviešino, ir aš viską praradau. Mano reputacija buvo suteršta, ir manęs buvo paprašyta pasitraukti iš tarnystės.“ „Tuo metu kaip niekad ieškojau Dievo, – pasakojimą tęsė Paulius. – Vieną dieną meldžiausi ir išgirdau aiškų Dievo balsą: „Aš pašaukiau tave tarnauti ne bažnyčioje, bet kariuomenėje.“

Niekam apie tai neprasitaręs, Paulius prisistatė į verbavimo tarnybą – norėjo tarnauti sausumos, jūrų ar oro pajėgose. Vietų tebuvo jūrų pajėgose.

Pauliui pildant paraišką tarnauti jūrų pajėgose, tarnybos pareigūnas vardijo sritis, kuriose jis galėtų tarnauti. Paulius labai nusivylė, nes nė vienas iš išvardytų variantų nerado atgarsio jo širdyje – jis nebuvo tikras, kad tai atitinka Dievo valią. Trokšdamas, kad naujokas visgi liktų, pareigūnas ėmė siūlyti specialias jūrų laivyno programas. Kai jis ištarė žodį *ruoniai*, mano pašnekovas pasakė žiną, kad ten yra jo vieta, ir pasirašė sutartį.

Priimantysis pareigūnas bandė Paulių atkalbėti, nes nedaug vyrų

ištveria „ruonių“ parengimo programą, mat tai – sudėtingiausia programa pasaulyje! Tačiau Paulių užliejo nepaprastai stiprus, kone euforijos, jausmas, kad jis žengia pirmą žingsnį kelionėje su Dievu. Jis tvirtino turįs užsirašyti būtent į šią tarnybą.

Tačiau buvo ir kelios didelės problemos. Pirma, Paulius nemokėjo plaukti. Jis turėjo melstis ir to išmokti. Antra, (kad būtų dar linksmiau) Pauliaus ausyse buvo įstatyti vamzdeliai, nes vaikystėje jam buvo atlikta ne viena ausų operacija. Dėl to, net ir paaugus, jei į ausis patekdavo net ir nedidelis kiekis vandens, Pauliui tai sukeldavo nežmonišką skausmą, ir dažnai tai baigdavosi stipriu ausų uždegimu. Bet Paulius buvo tvirtai įsitikinęs, kad jei ką nors jis gali pasiekti savo jėgomis, tai nėra tai, į ką Dievas jį pašaukė.

Tad Paulius išmoko plaukti ir karštai meldėsi, kad jo ausys būtų išgydytos. Kiekvieną mokymų vandenyje dieną jis jautė skausmą, bet nepasidavė. Bet vieną dieną, maždaug po keturių mėnesių kasdienės agonijos, Paulius galėjo ne tik plaukti, bet ir gana giliai panerti, ir nejautė jokio skausmo! Jis buvo išgydytas ir pasiruošęs prisijungti prie „ruonių“ komandos.

Per paruošimo programą Paulius ištvėrė didžiulius sunkumus ir pasipriešinimą, bet jam pavyko ją pereiti ir jis buvo paskirtas į tą kietą karo žaizdre nukaltą broliją. „Ruoniuose“ jis tarnauja jau daugiau nei keturiolika metų ir misijose matė ne vieną stebuklingą dieviško įsikimo atvejį, kad net kūnas ėjo pagaugais.

Tą vakarą supratau, kad sėdžiu priešais didį Dievo vyrą, kuris nebuvo pašauktas tarnauti iš už sakyklos. Jis buvo pašauktas pasiekti žmones kariuomenėje ir tarnauti šaliai būtent šioje srityje. Šiandien Paulius yra ne tik „ruonis“, jis yra Jūrų pajėgų „ruonių“ instruktorius. Jis leido Dievui pakoreguoti jo gyvenimo kryptį, kad galėtų pradėti tą gerą darbą, kuris jam buvo numatytas.

Esu girdėjęs ir daug pavyzdžių, kai žmonės, kitaip nei Paulius, prasilenkė su savo likimu. Mačiau, kaip tai atrodo. Per dvidešimt savo tarnystės bažnyčiose visame pasaulyje metų, mačiau vyresniųjų pastorių,

kurie, žinojau, turėjo būti pastorių asistentai, verslininkų, kurie turėjo dirbti dvasininkais pilnu etatu, ir netgi pastorių, kurių pašaukimas, žinojau, darbuotis versle. Mačiau žmonių, kurie buvo ne savo kailyje, darbuodamiesi verslo pasaulyje – jie dirbo kitiems, baimindamiesi, kad jiems nepasiseks vadovauti savo pačių įkurtoms organizacijoms.

Mačiau, kaip žmonės susituokia ne pagal Dievo valią, – taip buvo sutrikdomas jų pašaukimas. Kiti buvo paveikti arba susidėjo su tam tikrais draugais, kurie atitolino juos nuo jų pašaukimo. Mačiau žmonių, suvaržytų pramogų, sporto, geismo pinigams ar valdžiai, ir kitų dalykų. Pavyzdžių – begalė, bet visais atvejais tai trukdydavo tikinčiajam atlikti savo vaidmenį nepaprastajame Dievo plane, statant Jo namą.

Šios mintys sukrečia, bet geroji naujiena yra tai, kad niekas neprivalo nukrypti nuo kelio, kurį Dievas prieš mus nutiesė. Dievas yra mūsų istorijų autorius, ir Jis tikrai gali padėti mums tas istorijas paversti realybe. Dabar turime užduoti klausimą: kaip man sužinoti, kokios srities „subrangovas“ aš esu? Tai panagrinėsime kitame skyriuje. Ten pateiksime ir kelias įžvalgas, padėsiančias grįžti į kelią, nuo jo nukrypus.

DIEVO PAŠAUKTI

Juk Dievo malonės dovanos ir pašaukimas – neatšaukiami.

Rom 11, 29

Daugelį nepaprastai gąsdina mintis, kad žmogus, net pasiduodamas **D**dalykams, kurie atrodo geri ir dievoti, gali nukrypti nuo Dievo plano. Tokia reakcija labai suprantama! Bet prisiminkite – mes esame pašaukti bijoti ne nesėkmės ar bausmės, o Dievo. Viešpaties baimė padeda mums laikytis nurodymų To, apie kurį pasakyta: „Jeigu nuklysi nuo kelio į dešinę ar į kairę, girdėsi jo balsą už nugaros tau sakantį: ‘Štai tikrasis kelias! Juo eikite!’“ (Iz 30, 21). Tad pasvarstykime, kaip mums sužinoti savo, kaip Dievo užsakyto namo statytojų, vietą.

Pirma: Ar karštai ieškojai Dievo?

Jei kas jūsų paklaustų, ar gyvenate pagal tai, kam esate pašaukti, jūs, ko gero, pagalvotumėte: *Norėčiau, bet nežinau, kam esu pašauktas!* Taip nutikti gali dėl dviejų priežasčių. Pirmasis klausimas, į kurį turite patys sau atsakyti – ar karštai ieškojau Dievo? Mums pasakyta, kad Dievas atlygina tiems, kurie tikėdami uoliai Jo ieško (žr. Hbr 11, 6), o ne tiems, kurie Jo ieško kartais, abejodami ir svarstydami. Kai žmogus karštai ieško Dievo, visiškai pasitikėdamas, kad gaus atsakymą, jam bus parodyta, kokį darbą jam skirta šioje žemėje atlikti.

Po to, kai Perdju universiteto brolijoje buvau išgelbėtas, iškart pradėjau ieškoti, ko Dievas trokšta mano gyvenimui. Studijavau inžineriją ir kas antrą semestrą dirbau IBM. Aš ne tik troškau paklusti Dievui, suprasti savo pašaukimą mane įkvėpė ir tai, kas nutiko praėjus vos

keliems mėnesiams po mano išgelbėjimo. Biure su aštuoniais ar dešimt inžinierių šventėme vieno vyro trisdešimt aštuonerių darbo šioje kompanijoje metų sukaktį. Mums kalbantis, tas vyras visiems garsiai pasakė: „Nekenčiau šio darbo visus trisdešimt aštuonerius metus.“ Visi, buvusieji kambaryje, arba jam pritarė, arba prunkštelėjo, išskyrus mane. Aš buvau sukrėstas.

Buvau naujokas tarp patyrusių profesionalų, tad svarsčiau, kodėl niekas nepaprieštaravo. „Kodėl dirbai šį darbą trisdešimt aštuonerius metus, jei jo nekentei?“ – išsprūdo man.

Jis pažvelgė į mane ir pasakė: „Tai darbas.“

Manyje taip pat pradėjo kilti nepasitenkinimas dėl darbo. Mano tėtis buvo inžinierius ir tvirtino, kad tai gera, saugi ir gerai apmokama profesija. Tačiau šis atvejis privertė mane pažvelgti kitaip. Pamačiau: *Nei pinigai, nei saugumas, nei kas nors kita nesulaikys manęs nuo gyvenimo, kuriam gimiau.* Tą akimirką apsisprendžiau sužinoti, kam esu pašauktas ir kokį turiu žengti kitą žingsnį, kad judėčiau pirmyn, šio tikslo link.

Supratau, kad Dievas atskleis jums jūsų gyvenimo pašaukimą, jei Jo ieškosite. Kitaip tariant, Jis jums parodys, kuo viskas baigsis. Jaunam Juozapui buvo parodyta, kad jis bus didis lyderis – net jo tėvas ir broliai jam tarnaus. Visa tai išsipildė, tik po daugelio metų. Mozė žinojo, kad ves Izraelį, mažiausiai prieš keturiasdešimt metų iki tam įvykstant. Dovydui buvo atskleista, kad jis bus karalius, kai jis dar buvo mažas, avis ganantis piemenukas. Tik praėjus nemažai metų jis tapo Izraelio valdovu. Šį sąrašą būtų galima tęsti ir tęsti. Aš planavau gauti inžinieriaus diplomą Perdu universitete, siekti magistro Harvarde ir pakilti karjeros laiptais iki aukščiausio vadovo posto kokioje nors Amerikos korporacijoje. Sukursiu šeimą, kelis kartus per metus atostogausiu ir aukosiu Dievui dešimtąją dalį nuo visko, ką uždirbsiu. Taip planavau tarnauti Jam. Kuo labiau ieškojau Dievo, tuo labiau mane traukė tarnystė. Man nelabai patiko, kaip tai skambėjo, bet buvau pakankamai protingas, kad suprasčiau, jog paklusdamas Dievui, gyvensiu visavertį

gyvenimą ir būsiu patenkintas. Kai pasižadėjau paklusti Jam, nesvarbu, kas vyktų, Dievas pradėjo man rodyti, kam Jis mane pašaukė.

Pačioje XX a. devinto dešimtmečio pradžioje Dievas man buvo atvėręs, kad vieną dieną, jei liksiu klusnus Jam, aš skelbsiu Dievo žodį daugybei tautų. Nereikia nė sakyti, kad mane tai pribloškė. Supratau, kad savo jėgomis to tikrai nepasieksiu. Užaugau nedideliame mieste ir nepažinojau žmonių, tarnaujančių nacionaliniu ar tarptautiniu lygiu.

Kaip ir Juozapo ar Dovydo atveju, Viešpats parodys mums tą galutinį vaizdą, bet ne kiekvieną žingsnį, kaip tai pasiekti. Tai padeda mums išsaugoti tikėjimą ir nesivadovauti savo išvedžiojimais. Turėtume siekti paklusti tam, ką Jis mums sako, ir judėti pirmyn tikslo link. Tačiau dažnai mūsų gyvenimas pasisuka taip, kad, atrodo, mes judame ne į tikslą, bet priešinga kryptimi. Po to, kai sapnavai, kad būsi vadovas, būti parduotam į vergovę dešimčiai metų (kaip Juozapo atveju) – neprimena kelionės svajonės išsipildymo link. Štai kodėl mums sako: „Visa širdimi pasitikėk VIEŠPAČIU ir nesirem k vien savo įžvalga. Pripažink jį visur, kad ir ką darytum, ir jis ištiesins tavo kelius“ (Pat 3, 5–6).

Praėjus keliems mėnesiams, paskutiniame kurse, kai kiti studentai išvyko namo keturioms dienoms švęsti Padėkos dienos, aš likau brolijos namuose. Pasninkavau ir meldžiausi, prašydamas Dievo parodyti man mano gyvenimo kryptį. Po poros mėnesių supratau, kokį kitą žingsnį turiu žengti, tik tai visai neatrodė kaip kelias į tarnystę. Logiška būtų buvę stoti į Biblijos mokyklą, bet Viešpats paragino mane eiti į pokalbį dėl inžinieriaus darbo. Štai kodėl Dievas liepia nesiremti vien savo supratimu!

Susitikau su daug kompanijų, esančių mūsų miestelyje, atstovų, bet beveik iškart žinojau, kad dirbsiu *Rockwell* korporacijoje Dalase, Teksaso valstijoje. Tai atrodė visiškai beprasmiška, nes Dalase nebuvo nė vienos man žinomos Biblijos mokyklos. Sulaukiau trylikos darbo pasiūlymų kituose miestuose (kai kuriuose iš jų buvo Biblijos mokyklos) ir beveik visi siūlė didesnę atlygį nei *Rockwell*. Tačiau aš tiesiog

paklausau.

Atvykęs į Dalasą, nuėjau į bažnyčią, ir Viešpats man parodė, kad turiu čia pasilikti. Būtent šioje bažnyčioje man buvo patarnauta, aš augau, ir tai tapo mano kelio, atvedusio ten, kur dabar esu, pradžia.

Antra: Ar įleidai kur nors šaknis?

Tai iškelia antrąją priežastį, dėl ko daugelis neranda Dievo valios savo gyvenimui. Jie nepasilieka vietinėje bažnyčioje. Dievo žodis sako: „Pasodinti VIEŠPATIES namuose, jie žaliuoja mūsų *Dievo kiemuose*“ (Ps 92, 14).

Tie, kurie pasilieka Dievo namuose, o tai šiame gyvenime yra vietinė bažnyčia, klestės Dievo *kiemuose*. Vienas iš Dievo *kiemų* aspektų yra Kristaus teismo krasė. Taigi mes klestėsime tiek dabar, tiek Teismo dieną, jei įleidome šaknis vietinėje bažnyčioje. Toks yra Dievo sumanymas.

Bažnyčią įsteigė Viešpats, ne žmonės. Jėzus sako: „Aš *pastatysiu* savo Bažnyčią, ir pragaro vartai jos nenugalės“ (Mt 16, 18). Atkreipkite dėmesį į žodį *pastatysiu*. Kaip Jėzus statys savo bažnyčią, fiziškai čia nebūdamas? Atsakymas: per savo kūną, o Jo kūnas esame mes. Ir dar kart primenu, kad būtent dėl to mes ir esame vadinami bendradarbiais (subrangovais). Jis suteikia malonę, gebėjimus, dovanas ir antgamtinę galią. Bet tam, kad galėtų atlikti savo darbą, Jam reikia atsidavusių ir paklusnių indų. Klausimas mums: ar mes kuriame Jo Bažnyčią, bendradarbiaudami su Juo, ar mums svarbesnis mūsų pačių planas?

Jėzus suskirstė visuotinę Bažnyčią į vietines bažnyčias. Tai liudija Apreiškimo knygoje užrašyti Jo žodžiai septynioms vietinėms bažnyčioms: Efezo, Smirnos, Pergamo, Tiatyrų, Sardų, Filadelfijos ir Laodikejos bažnyčioms.

Bažnyčia Šventajame Rašte vadinama Kristaus kūnu. Kaip visuotinė Bažnyčia yra suskirstyta į vietines bažnyčias, taip visas Kristaus kūnas turi daug narių įvairiose vietose.

Tai Viešpats paskiria savo žmones į tam tikras vietas. Apaštalas Paulius mums sako: „Bet dabar Dievas sudėliojo kūne narius ir kiekvieną jų, kaip panorėjo“ (1 Kor 12, 18). Galbūt jus tai nustebins, bet *ne mes renkamės, į kokią bažnyčią eiti, tai Dievas mus nukreipia!*

Pamąstykite apie tai. Daug žmonių bažnyčią renkasi taip, kaip maisto prekių parduotuvėje renkasi produktus, ir neklausia Dievo, kur Jis nori, kad jie būtų. Bet kaip galėsite įvykdyti savo pašaukimą, jei nesate teisingoje Jo kūno vietoje? Kiekviena žmogaus kūno dalis labai tiksliai atlieka tai, ką Dievas jai numatė. Rankai būtų labai sunku, jei ji būtų prijungta prie, pavyzdžiui, kelio girnelės. Taip ir mes, prieš persikeldami į kitą miestą ar ketindami prisijungti prie vietinės bažnyčios turėtume ieškoti, ką Dievas yra mums numatęs.

Kiekvienam iš mūsų yra skirtas vaidmuo vietinėje bažnyčioje:

„Jūs esate Kristaus kūnas, o pavieniui – jo nariai. Dievas kai kuriuos paskyrė Bažnyčioje, pirmiausia...“ (1 Kor 12, 27–28)

Tada Paulius išvardija kelias pagrindines tarnystes vietinėje bažnyčioje. Ir nors jis nepateikia baigtinio sąrašo, iš kitų Šventojo Rašto vietų žinome, kad kiekvienas tikintysis yra Kristaus kūno narys ir vaidina gyvybiškai svarbų vaidmenį, kaip ir kiekvienas mūsų fizinio kūno organas. Jei mes darbuojamės ne mums paskirtame kūne, vietinė bažnyčia suluošinama – kaip tinkamai nefunkcionuotų ir jūsų fizinis kūnas, jei vienas ar keli organai veiktų savo nuožiūra, visiškai neveiktų arba atsiskirtų.

Liūdna, bet nemaža dalis Jėzaus Kristaus tarnystės mūsų miesto bendruomenėse neįvykdoma, nes vietinės bažnyčios yra labai negalios. Kodėl jos suluošintos? Dažnai taip nutinka ne dėl silpno vadovavimo, bet dėl to, kad tikintieji gyvena nepriklausomai. Ar galite įsivaizduoti, kad mano akis – ar mano kojos, ar pėdos, ar bet kuri kita kūno dalis – darytų ką nori? Kai mąstome apie vietinių bažnyčių būklę, nuostabu, ką Dievas padarė Amerikoje.

Kodėl ankstyvoji bažnyčia taip staigiai išaugo? Panagrinėkime:

„Jie išstvermingai laikėsi apaštalų mokslo ir bendravimo, duonos laužymo ir maldų <...> Visi tikintieji laikėsi drauge <...> Jie kasdien rinkdavosi šventykloje, o savo namuose tai vienur, tai kitur laužydavo duoną, džiugia ir tauria širdimi vaišindavosi, garbindami Dievą, ir buvo visos liaudies mylimi. O Viešpats kasdien didindavo jų būrį tais, kurie ėjo į išganymą“ (Apd 2, 42–47 NLT).

Ar matote, kaip tikintieji buvo susisaistę su vietine bažnyčia? Jie kartu giedojo, klausėsi tų pačių pamokslų, turėjo bendrą viziją ir gyveno bendrą gyvenimą. Dėl to bažnyčia sveikai augo. Žmonės tarnavo Viešpačiui vietinėje bažnyčioje ir per ją, o tai paveikė ir jų gyvenimą namuose. Pirmiesiems krikščionims būti vietinės bažnyčios dalimi buvo natūralu, tai buvo jų gyvenimas. Tiesą sakant, vėliau kilo problemų – kai kelios našlės buvo pamirštos, dalinant maistą. Apaštalai surinko vietinį tikinčiųjų kūną ir pasakė, kad negerai yra lyderiams palikti Dievo žodžio tarnystę ir tarnauti prie stalų. Apaštalai nusprendė: „Todėl, broliai, nusižiūrėkite iš savųjų septynis vyrus, turinčius gerą vardą, pilnus Dvasios ir išminties. Mes juos paskirsime tam darbui“ (Apd 6, 3).

Atkreipkite dėmesį, kad lyderiai nepasakė: „Mums reikia kelių savanorių. Gal kas nors sutiktų patarnauti šioms moterims?“ Ne, visi tikintieji buvo pasirengę tarnauti, nes jie buvo vietinės bažnyčios nariai. Asmeniškai aš tikiu, kad kiekvienas narys tikėjosi būti paprašytas patarnauti. Buvo parinkti septyni vyrai...

„Juos pristatė apaštalams, o šie melsdamiesi uždėjo ant jų rankas.

Dievo žodis klestėjo ir mokinių Jeruzalėje greitai daugėjo. Net didelis kunigų būrys pakluso tikėjimui“ (Apd 6, 6–7).

Apaštalai dėjo rankas ant tų septynių vyrų. Šis patepimas nebuvo skirtas įgalinti tarnauti iš už sakyklos, vesti namų grupelę, šlovinti ar vykti į misijas. Jie buvo paskirti tarnauti dalijant maistą bažnyčioje esančioms našlėms. Oho! Atkreipkite dėmesį: kai kiekvienas iš šių vyrų stojo į savo tarnavimo vietą, kad ir kokia nereikšminga ta vieta atrodytų, *Dievo žodis klestėjo* ir mokinių Jeruzalėje greitai *daugėjo*. Tai nuostabu. Pirmuose penkiuose Apaštalų darbų skyriuose net kelis kartus pavartotas žodis pridėti, taip nusakant bažnyčios Jeruzalėje augimą. Štai kelios iš tų vietų:

„<...> ir tą dieną *pridėjo* apie tris tūkstančiai asmenų“ (Apd 2, 41 AJV).

„O Viešpats kasdien *pridėdavo* prie jų būrio tuos, kurie buvo išgarnomi“ (Apd 2, 47 AJV).

„Prie jų *pridėdavo* vis daugiau tikinčių Viešpatį, daugybė vyrų ir moterų“ (Apd 5, 14 AJV).

Iki to laiko tarnystės darbą vietinėje bažnyčioje atlikdavo tik apaštalai, o Petras buvo vienintelis, kurio kalbos buvo užrašytos. Tačiau tam tikru metu tikintieji suvokė, kad visi turi dvi pagrindines atsakomybes: pirma, skelbti ir perduoti Evangeliją kitiems, antra, atlikti tam tikrą vaidmenį vietinėje bažnyčioje.

Atradimas, kad visi tikintieji turėtų pasakoti nepaprastą Jėzaus prisikėlimo istoriją, aprašytas Apd 5, 42–6, 1: „Jie nesiliovė kiekvieną dieną mokyti šventykloje bei namuose ir skelbti gerą naujieną apie Mesiją – Jėzų. Tomis dienomis, mokinių daugėjant <...>.“ Apaštalas Petras niekaip negalėjo paskelbti Evangelijos kiekvienuose namuose, nes tuo metu nebuvo nei radijo, nei televizijos, nei interneto. Žinome tik, kad visi tikintieji pradėjo skelbti Jėzaus Kristaus Evangeliją savo

kaimynams. Atkreipkite dėmesį, kad bažnyčia dabar augo nebe pridedant, bet padauginant. Tai pirmas kartas, kai Apaštalų darbų knygoje randame padauginimo sukeltą augimą.

Tačiau padauginimo varikliukas čia nesustoja. Skaitome, kad kai tikintieji užėmė savo tarnystės vietas bažnyčioje (vyrų, tarnaujančių našlėms, pavyzdys), mokinių skaičius ne šiaip daugėjo, bet *greitai, eksponentiškai* daugėjo!

Noriu papasakoti, kuo skiriasi pridėjimas ir greitas arba eksponentinis augimas. Tarkime, koks nors pastorius kiekvieną mėnesį Viešpačiui laimi 10 000 žmonių. Ar jūs tai laikytumėte nepaprastai sėkminga tarnyste? Tikėtina, kad taip. Bet ar žinote, kiek prireiks laiko, kol jis pasieks visą pasaulį? Atsakymas pribloškiantis – 50 000 metų, jei manysime, kad niekas per tuos metus negimė ir nemirė! Tai aštuoniskart daugiau, nei žmonija apskritai gyvena žemėje. Tai neįmanoma!

Dabar leiskite pateikti greito augimo pavyzdį. Sakykim, laimite Viešpačiui du žmones ir jie prisijungia prie vietinės bažnyčios. O kitą mėnesį kiekvienas iš jų atveda pas Viešpatį dar po du kitus, kurie taip pat prisijungia prie bažnyčios. Dar kitą mėnesį ir tie keturi žmonės padaro taip pat, o dar kitą mėnesį tie aštuoni atveda po du žmones pas Viešpatį ir į bažnyčią. Jei šia kryptimi judama toliau, žinote, kiek laiko prireiks, norint Evangeliją paskelbti visiems Žemės gyventojams? Pakaktų vos trisdešimt trijų mėnesių! Taip, teisingai, prireiktų mažiau nei trejų metų! Tai yra greitas augimas.

Ar dabar suprantate, kad tai, ką skaitome Biblijoje, yra tiesa?

„Tai truko dvejus metus, ir visi Azijos gyventojai, tiek žydai, tiek graikai, išgirdo Viešpaties žodį“ (Apd 19, 10).

Visi gyventojai! Jei Šventajame Rašte sakoma visi, tai reiškia kiekvienas žmogus. Mes kalbame ne apie miestą, bet apie visą regioną. Jie neturėjo satelitų, televizijos, radijo, socialinių tinklų, automobilių ir netgi dviračių. Toks yra eksponentinis augimas.

Kai taip sparčiai daugėja žmonių, reikalingas sveikas tikinčiųjų kūnas. Sveiką kūną sudaro prie vietinės bažnyčios prisijungę tikintieji, kurie toje bažnyčioje ir tarnauja (patarnauja našlėms, palaiko tvarką, padeda rasti laisvą vietą automobilių stovėjimo aikštelėje, sveikina atėjusiuosius, lanko kalinius, tarnauja vaikams ir t. t.). Tie, kurie patarnauja, taip pat ir liudija ten, kur jie dirba ar gyvena, ir patraukia juos supančius žmones į vietinę bažnyčią. Prisiminkite, Jėzus liepia padaryti mokiniais, ne tik atversti, visų tautų žmones. Tuos, kuriems paskelbiame Evangeliją, turime kviesti įsijungti į vietinę bažnyčią, kad ir jie išmokyti visko, ko mokė Jėzus (žr. Mt 28, 20). Norint subręsti Kristuje, reikia viso vietinio kūno ir visų jame esančių dovanų. Nepaprastai svarbu įleisti šaknis vietinėje bažnyčioje. Čia mes klestėsime. Jei pastebėjote, Pilypas buvo vienas iš septynių, paskirtų rūpintis našlėmis. Tačiau vėliau Apaštalų darbų knygoje jis jau vadinamas evangelistu. Jo tarnavimas išsiplėtė ir apėmė daug miestų: „Kitą dieną vėl keliavome ir atvykome į Cezarėją. Ten nuėjome į evangelisto Pilypo, vieno iš Septynių, namus ir pas jį pasilikome“ (Apd 21, 8).

Net jei Pilypas dabar buvo evangelistas ir buvo Viešpaties perkeltas į kitą miestą, jis vis dar buvo žinomas kaip vienas iš septynių našlėms patarnavusių vyrų. Tarnavimas vietinėje bažnyčioje suvaidino lemtingą vaidmenį Pilypui ieškant savo gyvenimo pašaukimo. Todėl aš dažnai žmonėms sakau: „Jūs galite būti pašauktas nuveikti kažką didingo, bet pašaukimas nesubręs, jei jūs nepradėsite tarnauti vietinėje bažnyčioje.“

Pakartokime psalmisto žodžius: „*Pasodinti* VIEŠPATIES Namuose, jie žaliuoja mūsų Dievo kiemuose“ (Ps 92, 14). Pamąstykite apie žodį *pasodinti*. Kad suprastumėte, kaip veikia Karalystė, turite suvokti sėjos ir derliaus dėsnius. Jėzus savo mokiniams sakė: „Jei nesuprasite sėklos, žemės ir derliaus nuėmimo principų, negalėsite suprasti palyginimų“ (žr. Mk 4, 13). Paprastai tariant, visa Dievo karalystė yra panaši į:

„<...> žmogų, kuris beria dirvon sėklą. Ar jis miega, ar keliasi, ar naktį, ar dieną, sėkla dygsta ir auga, jam visiškai nežinant kaip. Žemė savaimė duoda vaisių: pradžioje želmenį, paskui varpą, pagaliau pribrendusį grūdą varpoje. Derliui prinokus, žmogus tuojau imasi pjautuvo, nes pjūtis atėjo“ (Mk 4, 26–29).

Sakykim, rankoje turiu įvairiausių man nežinomų vaismedžių sėklų. Vienintelis būdas sužinoti jų rūšį, jas pasodinti. Kai kiekviena jų pasėta, laikui bėgant aš sužinosiu, kokia jų prigimtis.

Dievas kiekvienam iš mūsų iš anksto yra numatęs pašaukimą ir dovanas jam įgyvendinti: „Mes esame jo kūrinys, sutverti Kristuje Jėzuje geriems darbams, kuriuos Dievas iš anksto paskyrė mums atlikti“ (Ef 2, 10). „Dievo malonės dovanos ir pašaukimas – neatšaukiami“ (Rom 11, 29). Pasak Jėzaus, mano pašaukimas ir dovanos yra sėklos. Jei aš leidžiu šaknis bažnyčioje, aš įgyvendinsiu Dievo man suplanuotą likimą. Jei ne, galiu naudoti savo dovanas kitiems tikslams, nei numatė Kūrėjas. Tad neapsigaukite, vaikydami sėkmės pagal pasaulio standartus. Savo dovanas galite naudoti labai sėkmingai, bet nepaklusdami Šeimnininko planui. Pateiksiu ir pavyzdžių. Pasaulyje yra daug žmonių, turinčių puikius balsus ir galinčių sujaudinti žmones iki ašarų. Dovanos jiems suteiktos, kad jie šlovintų Dievą ir paskatintų kitus pažinti Jo širdį ir troškimus. Tačiau jie niekada neįvykdė savojo pašaukimo, nes nebuvo išgelbėti arba neįleido šaknų bažnyčioje.

Tai tik vienas iš daugelio pavyzdžių apie tuos, kurie taip niekada ir neatėjo pas Jėzų. Tačiau taip pat yra žmonių, kurie pavedė savo širdį Jėzui, bet bažnyčios reguliariai nelanko. Jie neįgyvendina aukščiausiojo Karalystės jiems suteikto pašaukimo, nes neįleido šaknų. Galbūt jie buvo pašaukti paveikti žmones už bažnyčios ribų, ir iš dalies galbūt jie tai ir daro, bet jie galėtų daryti daug didesnę įtaką, jei įleistų šaknis bažnyčioje.

Asmuo gali atpažinti savyje tam tikras dovanas ir stengtis jas tinkamai naudoti, bet jei nežinote, koks tiksliai yra medis – kokios jis

formos, kokie jo lapai, kiek jis stiprus ir t. t., jei jis lieka tik sėkla, taip niekada ir nesužinosite, koks yra tas tikrasis jums Dievo duotas pašaukimas, jei neįsijungsite į bažnyčią. Tai Dievo sumanymas, ne žmogaus.

Kita problema kyla su tikinčiaisiais, kurie keičia bažnyčią, vos iškilus problemoms. Šiandien daug vyrų ir moterų yra pasiruošę palikti bažnyčią, jei mato, kad kažkas joje vyksta ne taip, ypač jei tai susiję su vadovais. Galbūt iš tiesų problema yra tai, kaip vadovybė ir komanda veda bažnyčią, galbūt tai susiję su aukomis ir pinigų panaudojimu... Kartais žmonės išeina, nes jiems nepatinka pastoriaus pamokslai. Arba jis yra neprieinamas, arba per daug familiarus. O gal problemų kyla, nes kam nors trūksta bažnyčios narių dėmesio? Šį sąrašą būtų galima tęsti. Užuot siekė įveikti sunkumus ir išsaugoti viltį, šie žmonės bėga ten, kur, jiems atrodo, konfliktų nėra.

Pripažinkime – Jėzus yra vienintelis tobulas pastorius ir bažnyčios narys. Tad kodėl mes, gyvenantys Vakarų visuomenėje, bėgame nuo sunkumų, užuot priėmę tuos iššūkius ir ieškoję sprendimų? Mes vaikštome iš vienos bažnyčios į kitą, ieškodami vietos, kur būtų tobuli vadovai ir tobuli nariai. Bet atminkite – vieta, į kurią Dievas mus paskiria, yra ir vieta, kurioje velnias nori mus išskaudinti, iš kurios jis nori mus išvilioti. Mūsų priešas nori „išrauti“ vyrus ir moteris iš tos žemės, į kurią Dievas juos pasodina. Jei net ir didžiausio konflikto sukury nesusileisite, jūs sugriausite velnio planus ir įgyvendinsite Dievo valią.

Dar kartą primenu: „Pasodinti VIEŠPATIES Namuose, jie žaliuoja mūsų Dievo kiemuose.“ Kas nutiks augalui, jei kas tris savaites jį persodinsite? Jo šaknų sistema pradės nykti, jis nebežydės ir nežaliuos taip, kaip galėtų. Jei taip jį nuolat persodinsite, jis žus dėl vėl ir vėl patiriamo šoko.

Daugelis vaikšto iš vienos bažnyčios į kitą, bandydami išvystyti savo pašaukimą tarnystei. Jei jie nėra pripažįstami ten, kur Dievas juos pastato, tai lengvai gali būti palaikyta įžeidimu. Jei kas nors daroma jiems nepriimtiniu būdu, jie išsižeidžia ir išeina. Jie kaltina vadovus,

bet nemato savo pačių charakterio trūkumų ir nesupranta, kad per suspaudimus, į kuriuos jie patenka, Dievas juos apvalo. (Tai tinka ne tik kalbant apie tarnystę, bet ir kalbant apie santuoką, darbą ar kitus santykius.) Pažvelkime į Dievo pateiktus pavyzdžius apie augalus ir medžius. Kai vaismedis pasodinamas į žemę, jis susiduria su liūtimis, karšta saule, vėju. Jei jaunas medis galėtų kalbėti, jis turbūt pasakytų: „Prašau, išraukite mane iš čia! Pasodinkite mane ten, kur nėra alinančio karščio ir tokių vėjuotų audrų!“

Jei sodininkas paklausytų medžio, iš tikrųjų jis tik sužalotų augalą. Medžiai išveria karštį ir vėjuotas audras, vis giliau leisdami šaknis. Sunkumai, kuriuos jie patiria, galiausiai padeda jiems sutvirtėti. Dėl jų patiriamų nepalankių sąlygų jie priversti ieškoti kito gyvenimo šaltinio. Ir vieną dieną jie taip sutvirtės, kad net didžiausios audros nepaveiks jų gebėjimo duoti vaisių. Tai žinodami, neturėtume priešintis tiems dalykams, kuriems Dievas leidžia vykti mūsų gyvenime, kad mes sustiprėtume ir galėtume įvykdyti savo pašaukimą.

Trečia: ar jūs apraizgyti?

Aptarsime ir dar vieną, jau paskutinę, priežastį, dėl kurios žmonės nežino arba neįgyvendina savo pašaukimo, tai – pinklės. Bėgant finišo link, sunkumų žmonėms dažnai kyla dėl įvairių apsunkinimų.

Paulius sakė: „Bet aš per daug nebranginu savo gyvybės. Svarbu, kad tik baigčiau savo bėgimą ir įvykdyčiau tarnystę, kurią esu gavęs iš Viešpaties Jėzaus <...>“ (Apd 20, 24). Jis labai gerai žinojo, kokia yra jo gyvenimo misija, ir suvokė, kad ji dar nebaigta. Iš kur jis tai žinojo? Savo misiją žinojo ir Jėzus, ir Petras (žr. Pt 1, 14). Kaip žino ir kiti Dievo ieškantys – jie įleidžia šaknis bažnyčioje ir išveria. Viešpats tai atveria visiems, kurie nelaiko savo gyvenimo svarbesniu už Dievo valią. Čia randame paskutinį svarbų principą: kai savo gyvenimą visiškai pavedame Dievui, Jo trokštamam planui, mes ne tik pamaty-

sime savo pašaukimą, bet ir tinkamai jį įvykdysime.

Pažvelkime į evangelijos pavyzdį. Kartą Jėzus keliavo iš vieno miesto į kitą. Skaitome: „Jiems einant keliu, vienas žmogus jam pasakė: ‘Aš sekisui paskui tave, kur tik tu eitum!’“ (Lk 9, 57). Taip kalba nuoširdus, užsidegęs ir džiugiai nusiteikęs žmogus. Jis nori sekti Jėzumi iki galo. Tačiau Jėzus mato, kas slypi už to entuziazmo, ir eina tiesiai prie tikrųjų motyvų, arba širdies spąstų. Jis matė, kad šiam vyrui savo pašaukimą įvykdyti trukdys tam tikri pančiai, todėl prabilo: „Lapės turi urvus, padangių sparnuočiai – lizdus, o Žmogaus Sūnus neturi kur galvos priglausti“ (Lk 9, 58). Greičiausiai šis vyras mėgo žemišką saugumą, kurį ir buvo susikūręs. Galbūt jis turėjo gerą darbą, nemažai gėrybių savo namuose, pensijos kaupimo planą, numatytą paskutiniuosius gyvenimo dienoms. Jėzus iš anksto nusitaikė būtent į šį žemiško saugumo troškimą, sakydamas, kad Jis neturi kur saugiai padėti savo galvos.

Matau šį vyrą, kaip ir daugelį kitų toje minioje, po truputėlį pradėdantį atsitraukti į minios galą ir galiausiai nepastebimai sprunkantį šalin. Šis vyras turbūt sakytų: „Jėzau, aš būsiu tvarkdarys Tavo susirinkimų metu, grosiu grupėje ar net padėsiu vyresnio amžiaus žmonėms rasti vietą automobiliui, kai jie atvyks į Tavo konferenciją mano mieste.“ Sekimo Jėzumi žavesys iškart prarado savo spindesį, o geri ketinimai patarnauti Jam greitai išblėso. Taigi šis vyras ir daugelis kitų pasitraukia į šalį, vis dar ketindami palaikyti Jėzų, tik nenorėdami priimti visos atsakomybės.

Tuomet Jėzus pažvelgė į kitą, kuris vis dar buvo pasirengęs eiti paskui Jį, ir tarė: „Sek paskui mane.“

„<...> Tas prašė: „Leisk man *pirmiau* pareiti tėvo palaidoti.“ Jis (Jėzus) atsakė: „Palik mirusiems laidoti savo numirėlius, o tu eik ir skelbk Dievo karalystę“ (Lk 9, 59–60).

Oho – stiprus atsakymas! Kai kurie mano, kad Jėzus buvo kiek neįautrus ir šiek tiek per grubus. Tačiau mes turime suprasti to meto kultūrą. Tyrinėtojai pasakoja, kad tais laikais buvo tradicija, jog pirmagimis, kurio pareiga buvo tėvui mirus jį palaidoti, gaudavo dvigubai didesnę palikimo dalį nei kiti sūnūs. Tačiau jei pirmagimis neįvykdavo savo įsipareigojimo palaidoti tėvą, dviguba palikimo dalis atitekdavo antram pagal eilę sūnui.

Šio vyro (minimo Lk 9, 59–60) mintys turbūt sukosi apie pinigus. Greičiausiai jame tūnanti meilė gerovei ilgai būtų sutrukdžiusi sekti paskui Jėzų. Pinigai būtų atitraukę jo dėmesį, arba sprendimai būtų priimami, atsižvelgiant į finansinius dalykus, o ne į Dievo planą.

Esu beveik tikras, kad gavęs tokius nurodymus iš Šeimnininko, šis vyras su keliais kitais po truputėlį pradėjo trauktis atgal. Jo atsakymas galėjo skambėti maždaug taip: „Jėzau, aš tarnausiu konferencijose, kurias organizuosiu mano mieste, dainuosiu chore arba mušiu būgnus. Aš galiu. Mielai to imčiau ir nieko iš Tavęs už šias paslaugas neprašyčiau.“ Sekimo Jėzumi jaudulys išblėso, tai jau nebeatrodė taip patrauklu tiek šiam vyrui, tiek nemažai daliai kitų.

Atkreipkite dėmesį – šis vyras nesakė, kad jis neseks Jėzumi. Jis sakė seksiąs Juo, bet apie tai, kad jis prarado pašaukimą liudija žodžiai „leisk man *pirmiau*“. Prieš patikėdamas savo gyvenimą Jėzui, Jis norėjo būti tikras, kad pasieks tai, ko troško.

Jei norite atrasti Jo planą savo gyvenimui ir jį įvykdyti, niekas negali būti svarbiau už Dievo valią. Mačiau daugybę tikinčiųjų, kurie atitolo, ėmė nepaklusti, nes pirmiausia rūpinosi tuo, kas jiems buvo svarbiau. Taip gaila, kad jie prasilenkė su savo pašaukimu. Jų vieton stoti ir jų vaidmenis atlikti turėjo kažkas kitas. Kaip jie jausis priešais Teismo krasę?

Grįžkime prie mūsų istorijos. Minia mažėjo, atėjo dar vienas užsidedęs savanoris.

„Dar vienas tarė: „Aš seksiu paskui tave, Viešpatie, bet leisk man *pirmiau* atsiveikinti su namiškiais.“ Jėzus tam pasakė: „Nė vienas, kuris prideda ranką prie arklų ir žvalgosi atgal, netinka Dievo karalystei“ (Lk 9, 61–62).

Ir vėl aptinkame žodį *pirmiau*. Akivaizdu, kad šio vyro santykiai su namiškiais buvo labai artimi, o gal namie jo laukė draugai ar mergina. Jis norėjo įgyvendinti savo sprendimą sekti Žmogų iš Galilėjos, bet jo glaudūs santykiai su kitais buvo trukdis tarnauti Jėzui. Tad Jėzus tai iškart ir iškėlė, sakydamas, kad taip mąstantys netinka Karalystės tarnybai. Galiu matyti, kaip šis vyras atsitraukia su kita didele grupe žmonių. Kone girdžiu jį, sakantį: „Jėzau, man gerai sekasi palaikyti ryšius su visuomene ir valdyti žmogiškuosius išteklius. Galiu konsultuoti Tau tarnaujančius ir rasti Tau tikrai gerų darbuotojų. Taip pat galiu užtikrinti, kad vietos konferencijų centras būtų laisvas kitai Tavo konferencijai mūsų mieste. O Tau atvykus, vadovausiu sveikintojų ir tvarkdarių komandai, kuri darbuosis Tavo susirinkime. Aš net padėsiu Tau, jei Tau manęs reikės. Tik pakviesk!“

Labai tikėtina, kad tuo metu Jėzus pamatė, kaip didžiulė entuziastingų pasekėjų minia išsisklaido... Liko maždaug septyniasdešimt. Ko gero, pradžioje buvo tūkstančiai, bet Jis paminėjo tris pagrindines sritis, kuriose žmonės dažnai yra supančioti ir dėl tų pančių neįvykdo savo pašaukimo: saugumas, pinigai ir santykiai. (Žinoma, yra ir kitų sričių, tokių kaip malonumai, ne Dievo dalykų troškimas ir pan., bet mano tarnystės patirtis rodo, kad šios trys minėtos sritys yra pagrindinės.)

Kai skaitote evangelijas, dažnai nepastebime kito labai svarbaus Luko teiginio – taip yra, nes prasideda kitas skyrius. Tačiau noriu priminti, kad Evangelija pagal Luką yra Luko laiškas, parašytas kaip vienas ilgas tekstas. Bažnyčia suskirstė jį skyriais ir eilutėmis, kad būtų lengviau rasti teiginius. Štai ką Lukas sako toliau:

„Paskui Viešpats paskyrė dar kitus septyniasdešimt du mokinius ir išsiuntė juos po du, kad eitų pirma jo į kitus miestus bei vietoves, kur jis pats ketino vykti. Jis sakė jiems: „Pjūtis didelė, o darbininkų maža <...>“ (Lk 10, 1–2).

Šiose eilutėse sudėta labai daug. Pirmiausia pažvelkite į žodį *paskui*. Turime paklausti: „Kada paskui?“ Atsakymas – po to, kai Jėzus pamatė minią išsisklaidant, kai liko tik nedidelis Jo sekėjų likutis. Jie tebestovėjo ten, sakydami: *Aš Juo seksiu, kad ir kiek tai kainuotų. Aš noriu tai daryti ir darysiu!* Jie girdėjo Jėzaus atsakymus į klausimus, susijusius su saugumu, pinigais ir santykiais, ir buvo pasiryžę niekam neleisti sutrukdyti įgyvendinti Dievo pašaukimą.

Tuomet Jėzus *paskyrė* septyniasdešimt naujų komandos narių, kurie, tikėtina, ir buvo vieninteliai likusieji. Žodžiai *paskirtas* ir *išrinktas* Naujajame Testamente vartojami kaip sinonimai. Paskirtas asmuo yra tas, kuris buvo išrinktas, o tas, kuris yra pasirinktas, yra ir paskirtas. Evangelijoje pagal Matą Jėzus du kartus ištaria vieną teiginį: „Nes daug yra pašauktų, bet maža išrinktų“ (Mt 20, 16; 22, 14 KBV).

Daug pašauktųjų. Kiek? Tiesą sakant, pašauktas yra kiekvienas. Visi tikintieji turi pašaukimą savo gyvenimui ir dovanas, skirtas jam įgyvendinti. Tačiau – ir tai jus gali šokiruoti – tik keli yra išrinkti, arba paskirti, tą pašaukimą įgyvendinti. Kodėl tik keli yra paskirti? Nes tik keli atsisakys savo troškimų, saugumo, godumo pinigams, svarbių santykių ir t. t., kad įvykdytų jiems skirtą pašaukimą.

Atkreipkite dėmesį į Jėzaus žodžius: „Pjūtis didelė, o darbininkų maža“ (Mt 9, 37). Ne Dievas kaltas, kad mūsų karta neišgirsta Evangelijos, nes Dievas „trokšta, kad visi žmonės būtų išganyti ir pasiektų tiesos pažinimą“ (1 Tim 2, 4). Tai mes turėsime stoti prieš Jo Teismo krasę ir už tai atsiskaityti. Jei įvykdysime savo pašaukimą, mes nebūsime teisiami. Bet, jei leidžiame pančiams mus apraizgyti ir sustabdyti, tuomet teismas atvers mums akis.

Galite sakyti: „Bet aš – tik vienas tarp daugybės.“ O kas būtų, jei kepenys pasakytų: „Aš visiškai nesvarbus organas, niekas nepastebi

manęs ir mano darbo, tad einu ir gyveniu savaip, ne taip, kam buvau sukurtas“? Be kepenų, kaip žinote, kūnui būtų nekas. O kas, jei taip pasakytų plaučiai arba kojos, pėdos ar kuri kita kūno dalis? Kaip svarbus yra kiekvienas kūno organas, taip svarbus ir kiekvienas bažnyčios narys.

Štai vienas stebinantis faktas. Jėzus sako, kad tik keli išpildys savo pašaukimą kaip „subrangovai“, statantys Dievo užsąkytą namą. Kiekvienas tikintysis yra pašauktas statyti, bet tik keli šį pašaukimą įgyvendins. Tai reiškia, kad didžioji dauguma stovėsiančių tikinčiųjų teisme patirs nuostolių ir negaus šlovingojo atlygio.

Žinau, tai nekokios naujienos. Tačiau štai ir gera žinia: jūs galite pradėti dabar. Galite atsiklaupiti ir melstis, prašydami Dievo atleisti už viską, kam leidote atitraukti jus nuo Jo valios, kas trukdė jums Jam paklusti, ir tuomet žingsnis po žingsnio judėti pirmyn. Didis XX amžiaus evangelistas Smitas Vigelsvortas savo tarnystę pradėjo tik sulaukęs penkiasdešimties. Tad ir jums pradėti dar ne vėlu.

Prisiminkite, kad norint tinkamai darbuotis prie Dievo namų statybos, reikia, pirmiausia, ieškoti Dievo ir Juo tikėti; antra, įsijungti į vietinę bažnyčią, kurią Dievas jums parodo, ir pasišvęsti, paklusti šio vietinio kūno vadovybei; ir trečia, nusimesti savo gyvenimo pančius. Kai Dievas parodo jums tuos jus varžančius svorius, paprašykite, kad Jo kalavijas nukirstų visus raiščius, kuriais tie svarsčiai pririšti prie jūsų sielos ar kūno. Jo malonės pakanka jums išlaisvinti.

Visas atlygis¹

Prieš pereidamas prie kito skyriaus, noriu tarti paskutinį žodį. Daug yra tokių, kurie niekada nepradėjo statyti Dievo namo arba netgi atsitraukė. Galbūt jų dėmesį patraukė laikina šlovė: šio pasaulio turtais, įtakos, galios ar malonumų, žmonių pripažinimo troškimas, o visa tai išnyksta. Nesileiskite apkvailinami, atitraukiami ar suklaidinami. Išlikite budrūs. Jums Kristuje yra skirta užduotis. Jūsų darbas turi būti

atliktas iki galo.

Bus tokių, kurių sezoninis ar net viso gyvenimo darbas neišliks. Jie bus išplėsti ir nebebus amžinųjų Dievo namų dalimi. Ar galite tai įsivaizduoti?

Norėdamas padėti jums įsivaizduoti, kokie svarbūs yra šie teiginiai, priminsiu istoriją, kaip mums buvo statomas namas pagal užsakymą. Kadangi į statybų aikštelę eidavau kasdien, subrangovai gana gerai su manimi susipažino. Jie vadino mane „kunigėliu“.

Kasdien, kai įsukdavau į statybų aikštelę, visu garsu kaldavo darbininkų leidžiamas psichodelinis rokas. Pamačius mane, vienas jų greitai bėgdavo prie magnetofono ir jį išjungdavo. Matydamas tokią Dievo reikalams rodomą pagarbą, aš širdyje nusišypsodavau. Tuomet mes trumpai pabendraudavome. Su šiais vyrukais palietėme tikrai įdomių temų, ir turėjau kelias nuostabias galimybes jiems patarnauti.

Kartą, pamenu, subrangovai man pasakojo apie nuostabius namus, kuriuos jiems teko statyti. Jie tiesiog nušvisdavo apie tai pasakodami. Jie buvo nepaprastai patenkinti ir pamaloninti, kad galėjo prisidėti prie tokių šlovingų darbų. Nebuvo jokios gėdos, tik džiaugsmas dėl atlikto darbo, kuris atnešė naudą kitoms šeimoms ir buvo gerai žinomas tuos gražius namus apžiūrinėjantiems žmonėms. Ar galite įsivaizduoti, kaip jautėsi vyrai, statę Baltuosius rūmus Vašingtone? Įsivaizduokite, kad vieno jų vaikas grįžta iš mokyklos namo ir pasakoja, kad tądien mokykloje kalbėjo apie žymiausią Amerikos pastatą. Ir jų sūnus arba dukra entuziastingai praneša, kad kitos ekskursijos metu jie viską ten apžiūrės.

Ar galite įsivaizduoti tą jaudulį, kurį išgyvena tas vyras, pasakodamas apie dalyvavimą statant būtent šį pastatą? Ar įsivaizduojate, ką jis jaučia, lydėdamas savo vaiko klasę į ekskursiją, į Pensilvanijos aveniu 1600? Ar galite įsivaizduoti, kaip jis jautėsi, stebėdamas džiaugsmą ir pasididžiavimą savo vaiko veide, kai jo ar jos klasės draugai suži-

nojo apie tai, kad jo (ar jos) tėtis statė namą, kuriame gyvena JAV prezidentas?

Panašiai yra ir su mumis. Mes triūsiamė ne prie namo, kuris kažkada bus nugriautas ar perstatytas. Mes statome namą, kuris bus visos visatos centras per amžių amžius. O taip! Prisiminkime pranašo Michėjo žodžius: „daug tautų ateis ir sakys: ‘Ateikite, kopkime į VIEŠPATIES kalną, į Jokūbo Dievo *namus*, kad jis pamokytų mus savo kelių, kad mes eitume jo takais.’ Iš *Siono* ateis mokymas <...>“ (Mch 4, 2).

Apie šį namą suksis visi visatos reikalai. Ten bus saugoma visa kūriniją valdanti išmintis ir dėsniai. O štai jums neįtikėtinas faktas: tas namas bus toks pat gražus net ir praėjus dešimt milijardų metų. Žinau vieną didį Evangelijos tarnautoją, kuris buvo ištikimas iki galo. Jis puikiai tarnavo daugiau nei šešiasdešimt metų ir tūkstantmečių sandūroje išėjo atsiimti savo atlygio. Praėjus metams nuo jo išėjimo, aš nuvykau į didelę bažnyčią Vidurio vakarų regione, ir šlovinimo lyderis man pasakojo, kad Dievas jam davė labai ryškų sapną. Jis sapnavo, kad yra danguje ir kalbasi su tuo didžiu tarnautoju. Plačiai šypsodamasis tas tarnautojas šlovinimo lyderiui tarė: „Tai daug geriau, nei aš įsivaizdavau.“

Jie kalbėjosi apie įvairias tiesas ir įvykius, o tada tas tarnautojas pasisuko ir parodė savo darbo Sione dalį. Jo ištikimybės poveikis siekė daug toliau ir plačiau, nei jis galėjo pasvajoti, ir visa tai stovėjo prieš jo akis. Jis galėjo parodyti savo darbą, kaip ir tie subrangovai, pasakoję apie savo indėlių, statant tą nepaprastą namą. Koks didingas amžinasis atlygis!

Tik įsivaizduokite, per visą amžinybę ne tik savo palikuonims, bet ir miriadams tautų ir žmonių, ateisiančių pažiūrėti į šlovinguosius Dievo namus, vadinamus Sionu, galėsite parodyti ir tą dalį, kurią jūs pastatėte šiame pastate. Ar galite įsivaizduoti, kaip visą amžinybę žmonės eina ir apžiūrinėja Dievo namų grožį, ir aptarinėja jūsų indėlių tame darbe?

Tačiau pakalbėkime ir apie kitą pusę: pagalvokite ir apie tai, kad

nėra, kas paliudytų apie jūsų darbą, nes jūs neįveikėte visos trasos. Ar galite įsivaizduoti savo palikuonis arba protėvius, ateinančius apžiūrėti jūsų darbo, bet jūs neturite ką jiems parodyti? Ar įsivaizduojate: pamatyti, ką jūs padarėte, ateina tautos, o jūs neturite ką parodyti, nes jūsų dalis, kurią buvote suplanavę, buvo išplėšta ir pakeista?

The Message Biblijos vertimas taip pateikia Pauliaus žodžius:

„Jei jūsų darbas pereis patikrinimą, gerai; jei ne, jūsų statybų dalis bus išplėšta, ir teks pradėti iš naujo“ (1 Kor 3, 14–15).

Tai išties yra amžinas praradimas. Liūdna, bet tokia yra realybė. Bet, o brangus drauge, nenoriu, kad jums taip nutiktų. Dievas taip pat to nenori. Ir jūs jau dabar galite apsispręsti, kad jums taip nenutiktų. Dievas suteikė jums malonę pastatyti Sioną. Apaštalas Jonas sako:

„Žiūrėkite, kad nepražudytumėte, *ką esate nuveikę*, bet kad gautumėte visą *užmokestį*“ (2 Jn 8).

Viešpats taip sukūrė, kad visi Jo vaikai turėtų galimybę gauti visą atlygį už Jo namų statybą. Jūsų darbas neturi išnykti, pasenti ar būti pakeistas kieno nors kito darbu. Jei tikrai pasitikite Dievo malone ir statote tinkamai, jūsų statiniu žavėsis miriadai žmonių ir angelų per amžių amžius.

DISKUSIJOS KLAUSIMAI

5 DALIS: 11–12 SKYRIAI

1. Dievui nereikia, kad mes ką nors dėl Jo atliktume, bet Jis nori, kad mes su Juo bendradarbiautume. Ką tai mums atskleidžia apie Dievą, Jo karalystę ir mus pačius?
2. Psalmių 139, 16 sakoma, kad Dievas sukūrė knygą, kurioje, dar prieš mums gimstant, surašytos visos mūsų gyvenimo dienos. Kaip sužinoti, ką Dievas ten apie mus užrašė?
3. Paprasta paskirti savo gyvenimą iš pirmo žvilgsnio geriems darbams, bet vis dėlto neįvykdyti savo pašaukimo. Ar yra tokių dalių, kurių atsisakėte, nes kažko išsigandote ar net nusivylėte, ir dabar reikėtų prašyti, kad Dievas juos vėl atnaujintų?
4. Dvyliktame skyriuje aptarėme, kokie trys raktai padeda gyventi pagal Dievo valią: uolus Dievo ieškojimas, buvimas Jo namuose ir išsilaisvinimas iš pančių. Kurie iš jų aktualūs jums asmeniškai? Kaip galite tose srityse keistis?
5. Amžinybėje mums bus atlyginta su kaupu, iš dalies arba išvis ne-
gausime jokio atlygio. Kas jums yra atlygis su kaupu?

6 DALIS

PADAUGINIMAS

Jau pjovėjas uždarbį gauna ir renkasi vaisių amžinajam gyvenimui, kad lygiai džiaugtųsi sėjėjas ir pjovėjas.

Teisingai priežodis sako: 'Vienas pasėja, kitas nuįjauna'.

Jn 4, 36–37

Kas sodina ir kas laisto, sudaro viena, tačiau kiekvienas gaus savąjį užmokestį pagal savo triūsą.

1 Kor 3, 8

Tie, kurie ištikimai tarnavo Karalystėje, statydami Dievo namą, gauna gausų amžiną atlygį. Kiekvienam iš mūsų bus atlyginta už darbą, kurį atlikome. Kiekvienas turime skirtingas atsakomybes, bet mūsų skirtingi pašaukimai pasiekia vieno rezultato – amžinybei laimimos sielos.

Daugelis tiki, kad pirmosiose dangaus vietose stovės ir atlygio sulauks tik tarnautojai, kurie pasiekė milijonus gyvenimų. Tačiau tai ne tiesa. Dievas neatlygina taip kaip žmogus. Jis atlygina už teisų, paklūstant atliktą darbą. Jei Jis atlygintų pagal žmogiškuosius standartus, tuomet tarnystė būtų sutelkta į veiklos pasiekimų demonstravimą. Būtent apie tai kalbėjome pastaruosiuose dviejuose skyriuose. Dievas mus teisia ir mums atlygina, remdamasis tuo, kam buvome pašaukti – tuo, ką pasiekti Jis mus įgalino.

Įgalinti per malonę

56 m. po Kr., apytikriai dešimt metų iki savo bėgimo pabaigos, apaštalas Paulius rašė esąs „mažiausias iš apaštalų“ (1 Kor 15, 9). Tiems, kurie studijavo Bažnyčios istoriją, tai gali pasirodyti keista. Paulius paveikė visą tuo metu žinomą pasaulį ir dėl karalystės padarė daugiau nei kas kitas jo dienomis. Nekyla abejonių, kad jis buvo didžiausias savo laikų apaštalas. Tad kaip jis galėjo taip sakyti? Ar jis neperdėjo? Tai neįmanoma; tu negali meluoti, rašydamas Šventąjį Raštą. Šventoji Dvasia taip sakyti leistų tik tuo atveju, jei jis iš tikrųjų tuo tikėtų. Atsakymą randame tolimesniuose Pauliaus žodžiuose: „Bet *Dievo malone esu, kas esu*, ir jo man suteiktoji malonė neliko bergždžia. *Aš daugiau už juos visus esu įdėjęs triūso, žinoma, ne aš, o su manimi esanti Dievo malonė*“ (1 Kor 15, 10).

Įdomu tai, kad Paulius pripažino pasiekęs daugiau nei kiti apaštalai ir vis dėlto laikė save mažiausiu iš jų. Šio sau prieštaraujancio teiginio paaiškinimą randame jo žodžiuose: „Dievo malone esu, kas esu.“ Paulius sugebėjo atskirti save nuo visko, ką Dievas darė per jį. Jis puikiai suvokė, kad negalėjo niekuo prisidėti prie Dievo pašaukimo jo gyvenimui ir, jei neturėtų jam duotų gebėjimų, negalėtų nieko pasiekti. Visa tai apibendrina vienas žodis – *malonė*. Ir tai yra visų tikinčiųjų varomoji jėga, kai kalbama apie jų pašaukimą.

Pasidalinsiu savo tarnystės patirtimi. Mano parašytos knygos dabar yra išverstos į daugiau nei devyniasdešimt kalbų. Jų tiražai daugiamilijoniniai, o liudijimai apie pakeistus gyvenimus – nesuskaičiuojami.

Žmonės, priėję prie manęs, dažnai klausia, kokia mano sėkmės paslaptis. Viduje juokiuosi ir prisimenu, kaip siaubingai man sekėsi anglų kalba mokykloje ir koks prastas rašytojas buvau iki Dievo malonei pradedant reikštis mano gyvenime. Aš daugybę valandų rašydavau dviejų puslapių rašto darbą anglų kalba, o kol sugalvodavau, ką parašyti pirmoje pastraipoje, turėdavau perversti kone pusę savo užrašų. Tačiau dabar žodžiai tiesiog liejasi. Aš geriau nei kas kitas suvokiu, Kas rašo

šias knygas. Aš tesu pirmasis, kuriam tenka jas perskaityti.

Kartą dalyvavau nacionalinės televizijos pokalbių laidoje, kurioje kalbėjomės apie žinią, kurią kiekviena mano parašyta knyga perduodavo. Tačiau laidos metu vedėjas pradėjo klausinėti daugiau apie mane ir mano pasiekimus, nei apie žinią. Man pasidarė labai nejauku ir aš pradėjau prašyti Šventosios Dvasios patarimo, kaip pakeisti pokalbio kryptį.

Praėjus kelioms akimirkoms mūsų diskusijoje įvyko lūžis, kuris tapo puikia galimybe įterpti žodį, kurį gavau iš Šventosios Dvasios. Pacitavau Saliamoną: „Supratau, kad viskas, ką Dievas daro, pasilieka per amžius. Prie to nieko negalima pridėti, ir nuo to nieko negalima atimti. Ir Dievas tai padarė, kad jo bijotų. Kas yra, yra jau seniai buvę, ir kas bus, jau seniai yra. Ir Dievas suieško, kas pradingę” (Mok 3, 14–15).

Tuomet pasakiau: „Yra nesuskaičiuojama daugybė pastorių ir tarnautojų, darančių tai, kam Dievas juos pašaukė. Kai kurie jų prižiūri tris šimtus narių turinčias bažnyčias kaimo vietovėse. Kiti tarnauja pasiklydusiems besivystančiose šalyse; savo gyvenimą jie „pasėjo“ misijų lauke. Dar kiti darbuojasi savo mieste, aktyviai darbuodamiesi, kad padėtų tiems, kuriuos daugelis laiko nieko vertais. O kiti ištikimai tarnauja Dievui triūsdami savo darbuose. Sąrašas begalinis. Ko gero, dauguma šių žmonių niekada nepateks į šią laidą, bet daugelis stovės priekinėse eilėse danguje, nes jie buvo paklusnūs ir nuoširdžiai tikėdami darė tai, kam buvo pašaukti.“

Kalbėjau toliau: „Dievas mane pašaukė atlikti labai konkretaus darbo, ir jo apimtis palietė daug gyvenimų. Štai dėl ko jūs mane pasikvietėte į šią laidą. Tačiau prie Jo pašaukimo man aš nieko negaliu pridėti. Negaliu savo gebėjimo padidinti, pagerinti ar pasiekti daugiau. Vienintelis dalykas, kurį galiu padaryti, tai viską sugadinti, o to aš bijau!“

To pokalbio atmosfera iškart pakito. Mane kalbinęs vyras, kuris pats tarnavo įvairiose šalyse, užfiksavo, ką sakiau, ir likusią laidos dalį mes kalbėjome apie tarnavimą žmonėms.

Taip yra su visais. Galbūt buvote pašaukta būti žmona ir motina savo vaikams, tarnauti prižiūrint vaikus vietinėje bažnyčioje, ir malda

užtarti savo slaptajame kambarėlyje. Jei tai iki galo ištikimai darysite, už savo paklusnumą būsite gausiai apdovanota. O gal buvote pašauktas kaip bažnyčios atstovas tarnauti kalėjimuose, prisiliesti prie žmonių gyvenimo savo darbo vietoje arba gausiai aukoti tarnystės darbui? Jei ištikimai darbotvėtės iki galo, viską darydami iš širdies, kaip Viešpačiui, jums bus atlyginta lygiai taip pat kaip ir evangelistui, kuris ištikimai liudijo minioms.

Sąrašą galima pratęsti. Aš asmeniškai tikiu, kad pirmosiose dangaus eilėse mes matysime daug motinų, verslininkų, paprastų darbininkų ir kitų, gaunančių patį didžiausią atlygį iš Šeimininko rankų.

Dievo armija žemėje

Jėzaus Kristaus bažnyčia – tai Dievo armija žemėje. Mums visiems yra skirta vieta ir dovanos, kad galėtume užbaigti savo misiją. Prieš daugelį metų Viešpats pažadino mano žmoną ir dvasioje jai parodė didžiulę armiją. Buvo ketvirta valanda ryto, bet ji iškart pažadino mane, kad papasakotų viską, ką tame regėjime matė.

„Džonai, – pasakė ji, – toje kariuomenėje kiekvienas žinojo savo vietą eilėje, poziciją ir atsakomybes. Jie žygiavo tobulai išsirikiavę, bet kiekvienoje eilėje buvo ir tuščių vietų. Ir aš mačiau, kaip į tas tuščias vietas atsistodavo žmonės. Mačiau, kaip tu ir aš stojome į savo tarnybos vietas. Nė vienam nereikėjo dairytis į kitą, kad suprastų, kur reikia žygiuoti. Jie visi ėjo kaip vienas, nes jų akys žvelgė į Šeimininką.“

Tuomet ji pasakė tai, kas ypač atkreipė mano dėmesį: „Niekas netroško kito pozicijos. Visi buvo patenkinti, tarnaudami ten, kur Viešpats jiems paskyrė.“ Ar išgirdote tai? Niekas toje armijoje nepavydėjo kitam jo tarnystės vietas. Visi buvo patenkinti ir laimingi darbavosi savo pozicijoje.

Turėdami tai omenyje, grįžkime prie pavyzdžio apie namą pagal užsakymą. Prisiminkite, kad Šventasis Raštas sako: „Namai statomi išmintimi“ (Pat 24, 3). Yra du išminties tipai: viena jų yra iš aukštybių,

kita – ne.

„Kas tarp jūsų išmintingas ir patyręs? Teparodo savo elgesį *išmintingo* švelnumo darbais. Bet jeigu jūs savo širdyje puoselėjate kartų *pavydą* ir *savanaudiškumą*, tai nesigirkite ir nemeluokite tiesai. Tai nėra *išmintis*, nužengusi iš aukštybių, bet žemiškas, gyvuliškas ir demoniškas gudrumas. Kur pavydas ir savanaudiškumas, ten netvarka bei įvairūs nedori darbai“ (Jok 3, 13–16).

Kad ir ką darytume, kad ir kaip gerai tai atrodytų, jei tai kuriame iš pavydo ar savanaudiškų paskatų, mes statome, skatinami kūniškų, Biblijai priešingų ir demoniškų motyvų, už kuriuos atlygio negausime.

Websterio žodynas pavydą apibrėžia kaip „nepasitenkinimo arba užgaidos jausmą kitų privalumų, sėkmės, nuosavybės ir kt. atžvilgiu“. Jei į Dievo pašaukimą žvelgsime pasaulio akimis, tuomet pavydas neišvengiamas. Buvo pamokslininkų, kurie pavydėjo Pauliui jo gyvenimo užduoties. Jis rašė: „Kai kurie skelbia Kristų iš *pavydo* ir rungtyniaudami, kiti skelbia Kristų gera valia; šitie iš meilės, suprasdami, kad aš pašauktas ginti Evangelijos, o anie skelbia Kristų ne iš gryno nusistatymo, bet iš *savanaudiškumo*“ (Fil 1, 15–17).

Šie tarnautojai nebuvo patenkinti pašaukimu, kurį Dievas skyrė jų gyvenimui, ir troško Pauliaus sėkmės. Šį *pavydą* sukėlė *savanaudiški siekiai* – nekantrus ir stiprus troškimas ką nors pasiekti. Kai tai nukreipta į naudą sau, mes siekiame gero ne kitiems, o sau. Šio motyvo skatinami sukelsime tik netvarką ir nesutarimus, ir tai atvers duris kitoms nedorybėms.

Bet dieviška išmintis uždega tarnauti *Karalystei*, o ne *sau*. Ji stato pagal Pagrindinio planuotojo norus, Jo širdies troškimams skatinant mus nepaliauti darbuotis. Apie šią išmintį skaitome: „Iš aukštybių kilusi išmintis pirmiausia yra tyra, paskui taikinga, maloninga, klusni, pilna gailestingumo ir gerų vaisių, nešališka, nuoširdi“ (Jok 3, 17).

Dievo išmintis visų pirma yra tyra. Kitaip tariant, ji ne dvideidė –

išoriškai atrodanti pamaldi, o viduje susieta su pavydu bei naudos sau siekimu. Ji ištikima Šeimininkui ir Jo duodamas užduotis priima su džiaugsmu. Jos tikslas – ne būti geriausia, bet klusniai vykdyti pašaukimą. Mes džiaugsimės, kad Karalystė plečiasi, nesvarbu, ar tai įvyko per mus, ar per kitus.

Dieviška išmintis visada siekia gero kitiems, ne sau. Ji taiki, ne besiginčijanti, valdinga, kritikuojanti ar dominuojanti. Giliausias jos motyvas – matyti kitus, gyvenančius maldingai ir pagal savo pašaukimą. Yra tokių, kurie myli tarnystę, bet žmones tik pakenčia, ir yra tokių, kurie myli žmones, o savo tarnystę mato kaip galimybę jiems patarnauti. Pastarieji tarnauja, skatinami dieviškos išminties.

Kita dieviškos išminties savybė yra *klusnumas*. Kai esame patenkinti savo pašaukimu, mes paklusime tiesioginei ir Dievo deleguotajai valdžiai. Mes matome visą statomų Dievo namų paveikslą, ir ten vadovauja tik vienas Architektas, Kūrėjas ir Statytojas. Savo valdžią, gebėjimus ir užduotis Jis patikėjo skirtingiems savo Bažnyčios nariams. Priešais Teismo krasę gausų atlygį gaus tie, kurie liko klusnūs tiems, kurie jiems vadovavo. Pastorių pavaduotojai, kurie suskaldė bažnyčias, darbuotojai, kurie išplėtojo savo verslą, dirbdami ir gaudami atlyginimą iš savo darbdavių ir t. t., – visi jie teisme neteks labai daug, net jei maištaudami jie ir pasiekė puikių rezultatų.

Neapsigaukite dėl rezultatų. Mes galime daug pasiekti, net maištaudami prieš Dievo valdžią. Pamąstykite apie Mozę. Viešpats liepė jam kalbėti uolai, ir vanduo stebuklingai pradės bėgti. Jis nepakluso. Iš pykčio Mozė trenkė per uolą. Vanduo išbėgo – jo pakako trims milijonams žmonių dykumoje pagirdyti. Ko gero, žmonės gerdami vienas kitam kalbėjo: „Oho, Dievas tikrai klauso Mozės. Kokia galia!“

Bet jiems atsigėrus, Dievas pasivedė Mozę į šalį ir pasakė, kad jis neįeis į Pažadėtąją žemę, nes nepakluso. Mozė pasiekė puikių, stebuklingų rezultatų, bet ne rezultatai parodo sėkmę, o paklusnumas. Dieviška išmintis yra įsišaknijusi Viešpaties baimėje, kuri Dievą laiko aukščiau visko ir visų. Tie, kurie bijo Dievo, yra visiškai atsidavę Jo

valdžiai.

Grįžkime prie mano žmonos vizijos. Tą rytą ji man pasakojo: „Džonai, visų karių veidai buvo visiškai vienodi.“ Kitaip tariant, tai buvo „beveidžių“ armija. Tai rodo, kad Dievas neturi ypatingos vietos žvaigždėms. Jei tai suprantame, mums lengviau susilaikyti nuo pavyduliavimo kitam dėl vietos bažnyčioje ar maišto prieš vadovybę, siekiant aukštesnės pozicijos. Mes būsime paaukštinti, jei tik išsilaikysime įsitvirtinę.

Skirtingi lygiai

Evangelijose randame du panašius palyginimus, kurių kiekvienas atskleidžia tam tikrą su Teismo krase susijusią tiesą. Tai palyginimai apie talentus ir minas. Pirmiausia aptarsime palyginimą apie talentus. Jame pabrėžiama, kad ne visiems tikintiesiems duodamas tokio pat lygio pašaukimas ir dovanos. Jėzus sako:

„Bus taip, kaip atsitiko vienam žmogui, kuris, iškeliaudamas į svetimą šalį, pasišaukė tarnus ir pavedė jiems savo turtą. Vienam jis davė penkis talentus, kitam du, trečiam vieną – kiekvienam pagal jo gabumus – ir iškeliavo.“ (Mt 25, 14–15)

Vyras, keliaujantis į svetimą šalį, yra Jėzus, o jo tarnai – tai mes. Talentas yra pinigų matas; tačiau čia jie naudojami palyginime, tad talentai čia reiškia kai ką kita.

Viena iš reikšmių, kuri, mano nuomone, yra teisinga, yra, kad talentai reiškia mūsų tarnystės lygmenį ir dovanas. Pavyzdžiui, yra žmonių, kurie tarnaudami pasiekia tautas, kitiems yra skirti miestai, dar kitiems – darbas namų grupėse. Vieni rašytojai pasiekia milijonus skaitytojų, kiti – tūkstančius, dar kiti – šimtus. Vienas administravimo dovaną turintis žmogus gali išauginti tarnystę iki megabažnyčios, kiti gali valdyti vidutinio dydžio, o dar kiti – tik nedideles bendruomenes.

Yra verslininkų ir verslininkių, kurių verslumas įgalina juos išplėtoti kelias, milijoną ar milijardą dolerių pajamų atnešiančias kompanijas, ir tas pajamas jie gali skirti tarnystės darbui.

Grįžkime prie palyginimo. Atkreipkite dėmesį į du čia svarbius dalykus. Pirmiausia, talentai duodami visiems tarnams, o tai mums sako, kad kiekvienas žmogus, esantis Bažnyčioje, savo gyvenimui turi pašaukimą (ir gavo su tuo susijusias dovanas). Antra, pašaukimai ir dovanos kiekvienam tarnui duodami pagal jo ar jos gebėjimus. Tačiau turime prisiminti, kad tuos gebėjimus mums taip pat suteikia Dievas. Viską, kas turi vertę, mes gavome iš Dievo, nes Šventajame Rašte parašyta: „Kas gi tave išskiria iš kitų? Ir ką gi turi, ko nebūtum gavęs?“ (1 Kor 4, 7).

Šiame palyginime žmogus, gavęs pašaukimą ir dovanas, įvertintas penkiais talentais, įdėjęs pastangų padvigubino rezultatą. Žmogus, turėjęs du talentus, taip pat. Asmeniškai aš tikiu, kad tai kalba apie tai, jog jei Dievas mums patiki dovanas, mes turime bendradarbiauti, kad tai atneštų pelną, kurio Jis trokšta.

Tačiau žmogus, turintis vienu talentu įvertintą pašaukimą ir dovanas, galvojo, kad jam patikėti dalykai yra nereikšmingi. Jis savo šeiminką matė kaip neteisingą, nesukalbamą ir griežtą. Galbūt jis net mąstė: *Kodėl man davė mažiau nei kitiems? Kodėl jiems duota daryti įtaką tautai arba miestui? Kodėl jie gavo gebėjimą pamokslauti, giedoti arba rašyti, o aš negavau? Kodėl mano kompanija neišaugo iki tiek, kad galėčiau remti tarnystę tiek, kiek kiti?* Ir taip toliau. Taigi jis savo talentą paslėpė. Jis neįvykdė savo pašaukimo. Suteiktas dovanas jis naudojo sau arba tose srityse, kurios neatnešė pelno Karalystei.

Praėjus daug laiko, šeiminkas sugrįžo ir pakvietė tarnus atsiskaityti. Tie du, kurie padvigubino jiems patikėtus dalykus, sulaukė to paties pagyrimo: „Gerai, šaunusis ir ištikimasis tarne! Kadangi buvai ištikimas mažuose dalykuose, aš tau pavesiu didelius. Eik į savo šeiminko džiaugsmą!“ (Mt 25, 21). Penkis talentus gavęs tarnas nebuvo pagirtas daugiau nei du talentus turėjęs, nes jie abu buvo uolūs ir išti-

kimi. Tai dar kartą patvirtina, kad vienintelis dalykas, kurio reikalauja Dievas – tai būti ištikimam su tuo, ką Jis mums patikėjo.

Tarnas su vienu talentu buvo griežtai pabartas, ir šeimininkas įsakė atimti iš jo tai, kas jam buvo patikėta, ir atiduoti kitam tarnui. Neištikimas tarnas prarado labai daug, o ištikimasis gavo dar daugiau.

Tai girdėdamas, mažčiau apie 1992-uosius metus, kai Dievas man nurodė rašyti. Aš kone pradėjau juoktis, nes netikėjau tuo, ką maldos metu išgirdau savo širdyje. Aš nekenčiau anglų kalbos! Jei kas tuo metu būtų pasakęs, kad aš parašysiu knygą, būčiau juokdamasis išprašęs jį lauk.

Tačiau, praėjus dešimčiai mėnesių, mane aplankė dvi moterys, kurios pasidalijo tuo pačiu pranašišku žodžiu. Jų apsilankymus skyrė dvi savaitės. Ir viena, ir kita sakė: „Džonai, jei nerašysi to, ką Dievas ragina tavo rašyti, Jis tą žinią užrašyti patikės kam nors kitam, o tu būsi teisiamas.“ Aš sudrebėjau ir tikėjimu žengiau šį žingsnį. Jei nebūčiau paklūsęs, kas nors kitas būtų užrašęs Dievo perduodamą žinią, o aš būčiau praradęs man patikėtą talentą.

Mums duotų dalykų padauginimas

Gana plačiai aptarėme, kad prie savo pašaukimo ir dovanų mes negalime nieko pridėti. O dabar nukreipkime savo žvilgsnį į tai, kaip *padauginama* tai, ką turi kiekvienas tikintysis. Palyginimas apie minas yra panašus į palyginimą apie talentus, bet jis ir skiriasi, nes atskleidžia kitą tiesą. Jėzus sako:

„Vienas didžiūnas iškeliavo į tolimą šalį gauti karaliaus sosto, o vėliau turėjo sugrįžti atgal. Jis pasišaukė dešimt tarnų, padalino jiems dešimt minų ir tarė: ‘Verskitės, kol sugrįšiu’“ (Lk 19, 12–13).

Mina, kaip ir talentas, yra piniginis vienetas. Bet šiame palyginime

kiekvienam tarnui duodamas tas pats kiekis – viena mina. Todėl mina atspindi ne pašaukimo lygį ar dovaną, kaip kad talentas. Greičiau mina reiškia Dievo žodžio tiesas, mūsų tikėjimo pamatą, Dievo meilę, kuri buvo išlieta į mūsų širdis, ir sandoros palaiminimus, kuriuos gavo kiekvienas tikintysis. Kiekvienam duota tiek pat, nė vienas nepradedą turėdamas daugiau.

Šiame palyginime kalbama apie tai, ką kiekvienas iš mūsų, tikinčiųjų, turime Kristuje. Šventajame Rašte skaitome: „Tad niekas tenesigiria žmonėmis! Viskas yra jūsų“ (1 Kor 3, 21) ir „Garbė Dievui, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvui, kuris palaimino mus Kristuje visokeriopa dvasine palaima danguje“ (Ef 1, 3). Šie palaiminimai yra mūsų Kristuje, bet tik tikėjimu juos pasiimame ir tik per tikėjimą jie tampa matomi žemėje. O mūsų paklusnumas, maldos ir aukos juos padaugina. Štai kodėl tas didžiūnas, kuris simbolizuoja Jėzų, savo tarnams, kurie simbolizuoja mus) sako: „Verskitės, kol sugrįšiu.“ Mes turime paimti tai, kas mums duota, ir *padauginti* Dievo šlovei.

Panagrinėkite šių tarnų pasiektus rezultatus:

„Gavęs karalystę, jis sugrįžo ir liepė pašaukti tarnus, kuriems buvo davęs pinigų, norėdamas sužinoti, kiek kuris uždirbo. Atėjo pirmasis ir tarė: ‘Valdove, tavo mina man pelnė dešimtį minų.’ Jis atsakė: ‘Gerai, stropusis tarne! Kadangi pasirodei patikimas mažuose dalykuose, tu gauni valdyti dešimt miestų.’ Atėjo antrasis ir pareiškė: ‘Valdove, tavo mina man laimėjo penkias minas.’ Ir šitam jis pasakė: ‘Tu valdyk penkis miestus.’ Atėjo dar vienas ir tarė: ‘Valdove, štai tavo mina, kurią laikiau suvyniotą į skepetą’“ (Lk 19, 15–20).

Didžiūnas griežtai subarė paskutinį tarną, atėmė jo turėtą miną ir atidavė tam, kuris uždirbo dešimt minų. Šeimininkas paaiškino: „Aš sakau jums, kiekvienam, kas turi, bus pridėta, o iš neturincio *bus atimta net ir tai, ką turėjo*“ (26 eil.).

Šiame palyginime Jėzus kreipiasi tik į tris iš dešimties tarnų. Vėlgi

labai svarbus, išskirtinis, šio palyginimo bruožas yra tai, kad visi tarnai pradžioje turėjo tą pačią sumą, tačiau vienas iš jų tą sumą padidino dešimt kartų, kitas penkis kartus, o trečiasis visai nepadidino. Mes pamatysime, kad atlygis skirsis, priklausomai nuo to, kaip veiksmingai tarnai tvarko jiems patikėtus reikalus. Jų sėkmė nulėmė tai, kiek miestų jie valdys.

Tai, kaip mes padauginame mums patikėtus dalykus, tiesiogiai nulems, kiek valdžios bus jums suteikta Tūkstantmetėje karalystėje ir naujajame danguje bei jo žemėje. Ištikimieji valdys su Kristumi, bet ne visi turės tokią pat valdžią. Mūsų uolumas apibrėš, kiek daug valdysime su Juo per visą amžinybę. Pradžioje visi mes pradėdame nuo to paties – kiekvienas turime po vieną miną. Tad ištikima žmona ir motina, kurios uoliai tarnauja bažnyčioje, turi tokias pat galimybes gauti atlygį kaip ir evangelistas, laimintis Kristui šimtus tūkstančių sielų.

Šis palyginimas parodo, kad kiekvienas žmogus turi galimybių padauginti savo miną daug kartų. Mes galime paveikti savo asmeninį gyvenimą ir statyti Dievo karalystę tiek, kiek norime, – renkamės mes. Tiesą sakant, tam tikra prasme mes turime neribotas galimybes. Galite susigūžti nuo šios minties, bet leiskite detaliau tai paaiškinti, pateikiant pavyzdžių. Galiu jų pateikti daug, bet tik keli atvers jūsų širdį šiam dvasiniam principui. Prieš pereidami prie pavyzdžių, pažvelkime į apaštalo Petro žodžius:

„Malonė <...> tegausėja jums su Dievo ir mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus pažinimu. Jo dieviška galybė padovanojo mums visa, kas praverčia gyvenimui ir maldingumui...“ (2 Pt 1, 2–3).

Malonė mūsų gyvenime gali *pagausėti*. Jokūbas rašo: „Bet Jis duoda mums vis daugiau ir daugiau malonės“ (Jok 4, 6 AMP). Tik dėl malonės galime nuveikti ką nors vertinga Karalystei. Šis gebėjimas padaugi-

namas per artimą Dievo pažinimą. Štai kodėl kiekvienas tikintysis turi skirti laiko maldai, Šventojo Rašto ir įkvėptų knygų skaitymui, pateptų pamokslų klausymui, visą tą laiką klausantis Šventosios Dvasios ir laukiant Jos apreiškimo. Kai tai darome, mūsų gyvenime malonės gausėja, o tai suteikia mums gebėjimą daryti dar daugiau.

Suvokiau, kad kuo artimiau pažįstu Dievą ir Jo kelius, tuo veiksmingiau tarnauju. Jei turiu kirvį, kurio ašmenys atšipę, galime užtrukti visą dieną, kol nukirsime medį. Tačiau jei kirvį pagaląsiu, per dieną, sunaudodamas tiek pat energijos, galiu nukirsti ir penkis medžius. Būtent taip nutinka, kai mūsų gyvenime padauginama malonė, – mes tarnaujame veiksmingiau. Prisimenu, kaip prieš dvejus metus liudijau Dalaso, Teksaso valstija, gatvėse gėjų parado metu. Dvi valandas šioms pasiklydusioms sieloms kalbėjau apie Jėzų, o jie žiūrėjo į mane kaip į ateivį. Kai kurie puolė mane vos paminėjus Šventojo Rašto eilutes. Jaučiausi tarsi bandyčiau galva pramušti sieną ar sėti ant asfalto.

Tuomet Viešpats man sušnibždėjo: „Žiūrėk į mane, ir Aš parodysiu, ką turi daryti.“ Kitas trisdešimt minučių Dievas vedė žmones pas mane, o man davė žodžius, ką turiu jiems pasakyti. Dabar žodžiai krito į jų širdis, o trys vyrai atidavė savo gyvenimą Jėzui. Kai aš buvau dėmesingas Šventajai Dvasiai ir klausiausi, ką Ji kalbėjo man į širdį, Viešpats padaugino mano pastangų rezultatus.

Mačiau, kaip tai veikia visose gyvenimo sferose. Vis geriau suvokdamas Dievo žodį, per trumpesnę laiką aš galėjau nuveikti daugiau. Radau tiesos kelią, kuris padėjo man sutaupyti valandas, dienas ir net mėnesius. Maldos tapo galingsnės, Dievo artumas stipresnis, o poveikis kitiems veiksmingesnis. Šventasis Raštas tai žada:

„Viešpaties baimė – išminties pradžia, o Šventojo pažinimas – supratimas. Per mane padaugės tavo dienų, bus pridėta gyvenimo metų“ (Pat 9, 10–11 KBV).

Šiose eilutėse yra du pažadai: daugiau metų, o tai reiškia ilgesnį gyvenimą, ir padauginta dienų. Tai nereiškia daugiau metų, nes tai būtų daugiažodžiavimas. Antrasis pažadas kalba apie gebėjimą per tą patį laiką padaryti daugiau. Kitoje vietoje apie tai kalbama kaip apie dienų pailgėjimą: „Jie prailgins tavo dienas, pridės tau gyvenimo metų ir ramybės“ (Pat 3, 2 KBV). Šių eilučių autorius, kaip ir apaštalas Petras, kurį minėjome anksčiau, kalba apie Dievo žodžio laikymąsi. Atkreipkite dėmesį, kad ne tik suteikiamas ilgas gyvenimas, bet ir prailginamos dienos. Kai mes klausome Dievo ir laikomės Jo žodžio, Viešpats padaugina mūsų laiką.

Padauginimas per davimą

Visi, kurie artimai susipažįsta su Dievu, tampa linksmi ir dosnūs davėjai, nes pats Dievas toks yra. Jis padovanojo pačią didžiausią dovaną – savo vienintelį Sūnų. Nieko vertingesnio už Jėzų Jis neturėjo. Viešpats niekada neduoda nereikšmingos dovanos ar abejodamas. Jis padovanojo Jėzų, kad būtų nuimtas gausėnis derlius, t. y. kad prie Jo šeimos prisijungtų daugybė sūnų ir dukterų, ir šis derlius vis dar imamas.

Duoti pasitikint – tai dar vienas patikrintas būdas dauginti tai, ką turime. Taip mūsų turimi turtai gali būti padauginti tiek, kad amžiams paveiks mūsų gyvenimą, kaip kad įvyko Tėvui atidavus už mus Jėzų. Jėzus pabrėžia: „Neteisingą Mamona padarykite bičiuliu, kad kai jos nebeliks, priimtų jus į amžinąsias padangtes“ (Lk 16, 9). Mūsų pinigai, jei panaudojami tinkamai, gali paveikti mūsų gyvenimą danguje ir Naujojoje Jeruzalėje. „Kaip parašyta, Jis pažėrė, padalino vargdieniams; jo teisumas amžiais išlieka“ (2 Kor 9, 9).

Vargdieniai nėra tik nepasiturintys, bet taip pat ir vargdieniai dvasioje. Žmogus gali turėti daugybę pinigų, bet būti vargšas dvasioje. Vienas iš tokių buvo vyras, vardu Zachiejus. Savo misiją Jėzus nusakė žodžiais: „Viešpaties Dvasia ant manęs, nes jis patėpė mane, kad neš-

čiau gerąją naujieną *vargdieniams*“ (Lk 4, 18). Taigi Jis įeina į miestą, randa labiausiai pasiturintį žmogų ir didžiulės minios akivaizdoje kreipiasi į jį: „Man reikia apsilankyti šiandien tavo namuose“ (Lk 19, 5). Nors Zachiejus ir buvo turtingiausias žmogus mieste, akivaizdu, kad jis buvo didžiausias vargšas. Kitaip tariant, jis labiau nei kas kitas žinojo, kaip stipriai jam reikia Dievo. Jėzus tarnavo daugeliui žmonių, kurie turėjo turtų, bet gerai žinojo, kad jiems reikia Dievo žodžio.

Tarnystės gimsta tam, kad atliktų Jėzaus darbą – skelbtų Dievo žodį ir mokytų varginguosius. Aukodami pinigus Dievo darbui, mes sėjame į vargingųjų gyvenimą, o mūsų darbai išlieka per amžius. Visai nesvarbu, turite daug ar mažai pinigų, jei turite sėklą – o Dievas sako, kad Jis parūpins jums sėklos, – jūsų pastangos statant Karalystę bus padaugintos.

Kaip daugėja jūsų dovanos? Pamažtykite apie obuolio sėklą. Jei ją pasodinsite, galiausiai nuimsite obuolių derlių. Bet daug svarbiau yra tai, kad kiekviename obuolyje bus dar daugiau sėklų. Jei ir šios bus pasodintos, jos duos dar daugiau vaisių. Taip ratas ir sukasi. Lygiai taip yra ir su mūsų pinigais. Pažvelkime į Pauliaus žodžius korintiečiams:

„Argi ne taip: kas šykščiai sėja, tas šykščiai ir pjaus, o kas dosniai sėja, dosniai ir pjaus. Kiekvienas tegul aukoja, kaip yra širdyje nutaręs, ne gailėdamas ar tarsi verčiamas, nes Dievas myli linksmą davėją“ (2 Kor 9, 6–7).

Mūsų derlius bus padaugintas pagal tai, kiek pasėjame. Atkreipkite dėmesį, kad sėja vyksta ne taip, kaip Dievas nusprendžia, o kaip nusprendžiame mes. Jei nusprendžiame dosniai aukoti su meile ir tikėjimu, tuomet tai, ką mes duodame, bus gausiai padauginta: „Tas, kuris *parūpina* sėklos sėjėjui ir duonos valgytojui, *padaugins* jūsų pasėtą sėklą ir subrandins *jūsų teismo vaisius*.“ (2 Kor 9, 10).

Viešpats padaugins jūsų sėklą, panašiai kaip tame pavyzdyje su obuoliu. Jei sėjame tai, ką turime, gausime daugiau sėklų. Procesas tę-

siasi, kol turėsime sėklų pilną sandėlį, ir tai atvers mums dar didesnes galimybes laiminti kitus.

Kai mes duodame, Dievas padės subręsti *mūsų teismo vaisiams* arba juos padaugins. Štai čia prasideda linksmoji dalis. Ši vieta kalba apie tai, kad mūsų amžinojo atlygio derlius padauginamas per gyvenimus, prie kurių prisiliečiame aukodami. Taigi, iš esmės mes dauginame savo minas, kaip ir tie vyrai palyginime.

Bendradarbiavimas su kitais

Duodami kitiems, ypač tiems, kurie mums atsilyginti negali, mes gauname atlygį tiek šiame gyvenime, tiek gausime atlygį Teisme. Mūsų pastangos statant Dievo karalystę padauginamos, kai mes *bendradarbiaujame, skelbiant* Evangeliją. Štai ką Paulius sako Filipų tikintiesiems, finansiškai rėmusiems jo tarnystę:

„Vis dėlto gerai padarėte, bendradarbiaudami su manimi varge. Jūs, filipiečiai, ir patys žinote: kai, pradėjęs skelbti Evangeliją, išvykau į Makedoniją, jokia bažnyčia neužmezgė su manimi davimo ir gavimo santykių, tik jūs vieni. Jūs mano reikalams prisiuntėte aukų tiek vieną, tiek kitą kartą į Tesaloniką“ (Fil 4, 14–16).

Atkreipkite dėmesį – Paulius kalba apie Filipų tikinčiųjų *bendradarbiavimą* su juo. Bendradarbiavimas apibrėžiamas kaip „santykiai tarp žmonių arba grupių, kurie pasižymi abipuse parama ir atsakomybe, siekiant konkretaus tikslo“.² Sveikas, Dievo įkvėptas bendradarbiavimas visada įgalina įsitraukusiuosius padaryti daugiau, nei jie svajojo padarysį patys.

Kaip jau minėjau, Jėzus paskyrė mus eiti į visą pasaulį ir daryti visų tautų žmones *mokiniais*, ne tik rūpintis, kad jie įtikėtų. Tai visiems tikintiesiems skirta užduotis. Tačiau jei visi tikintieji visą laiką darbuotųsi misijose, bandydami įvykdyti šią užduotį, kaip Evangelijos darbas

būtų finansuojamas? (Štai kodėl Dievas kiekvienam duoda skirtingą pašaukimą ir dovanas.) Viešpats niekada negalvojo, kad reikalingus finansus tarnystėms parūpins angelai, ar kad pinigai ims kristi iš dangaus. Jis patikėjo šią užduotį savo Kūnui, suteikdamas privilegiją duoti, o tai sukuria bendradarbiavimo ryšius.

Dievas pašaukė žmones ir paskyrė jiems skirtingas tarnystės dovanas, kad Evangelijos žinia pasiektų daug žmonių. Jis suteikia ypatingas dovanas, gebėjimus ir patepimą, kad Jo tikslai būtų įgyvendinti. Ir šią užduotį – rūpintis finansais – jis davė ne visiems, bet tik kai kuriems bažnyčioje (žr. Ef 4, 11). Kitai Bažnyčios daliai Jis paskyrė ir patikėjo kitas svarbias Jo tikslams užduotis. Čia kalbama apie darbą, gaunamą atlyginimą ar kitaip uždirbamus pinigus bei Evangelijos liudijimą tiems, kuriuos mes galime pasiekti. Tačiau kaip dirbant kitą darbą visu etatu galima pasiekti minias? Atsakymas – bendradarbiaujant su kitais.

Jei turėtumėte gyvenimą keičiantį produktą, bet per mėnesį galėtumėte jo pagaminti tik du vienetus, būtų neįmanoma jo padalinti kiekvienam gyvenančiam jūsų mieste, šalyje ar pasaulyje. Tačiau, jei egzistuočiau kompanija, turinti tiek galimybes, tiek reikalingą įrangą, kad pagamintų tūkstančius šio produkto vienetų per mėnesį, jūs su jais bendradarbiautumėte, kad atliktumėte savo darbą. Taip jūs paliudytumėte ne tik dviem žmonėm per mėnesį (tai būtų asmeninio evangelizavimo ir mokinytės pavyzdys), bet tūkstančiams, kuriuos pasiektų ši kompanija. Jūs būtumėte sėkmingai padauginę savo talentus ir paprasčiausiai bendradarbiaudami pasiektumėte žymiai daugiau.

Ši paprastą bendradarbiavimo principą atspindi ir Pauliaus žodžiai, užrašyti filipiečiams: „Aš netrokštu dovanos, bet noriu, kad jūsų naudai *augtų vaisiai jūsų sąskaiton*“ (Fil 4, 17).

Atkreipkite dėmesį į žodžius „augtų vaisiai jūsų sąskaiton“. Šie tikintys filipiečiai savo pajėgas liudijant ir mokant sielas padaugino, sėdami pinigus į Pauliaus gyvenimą ir tarnystę, taip tapdami jo bendradarbiais. Jie davė tai, kas laikina, ir tai buvo konvertuota į tai, kas amžina, tad jie šio proceso metu gerai uždirbo.

Paulius sako, kad kai taip bendradarbiaujame, augs vaisiai, kurie papildys ir mūsų sąskaitą. Tai danguje esanti jūsų sąskaita. Kai stovėsite prieš Kristaus teismo krėsę, jums bus atlyginta ne tik už tas sielas, kurias tiesiogiai paveikėte dirbdami darbe, sutikote kaimynystėje ar mokykloje ir t. t., bet ir už tūkstančius ar net milijonus kitų, kuriems paliudijote ir kuriuos apmokėte, bendradarbiaudami su kitomis Dievo skirtomis tarnystėmis. Dėl to Šventasis Raštas mus ragina: „Duok dosniai, nes tavo dovanos tau grįš vėliau. Padalink savo dovanas dauge liui“ (Mok 11, 1–2 NLT).

Jeigu reguliariai remiate Dievo paskirtas tarnystes (taip, ir savo vietinę bažnyčią), jūs prisijungiate prie tų, kurie, veikdami per savo programas, pasiekia kitus. Jūs turite dalį visame, ką jie daro, nes jūs esate jų bendradarbiai. Štai džiaugsminga žinia: kuo daugiau investuojate, tuo didesnis atlygis.

Supraskite, Dievas vertina ne pagal tai, kiek duodate, o pagal tai, kiek ištikimai sėjate. Dievas Tėvas nori, kad jūsų širdies dovanos būtų kokybiškos. Ir Jis myli bei laimina tokią širdies nuostatą, ne tik paaukotų pinigų kiekį. Pavyzdžiui, asmuo gali ištikimai kiekvieną mėnesį tarnystei aukoti po trisdešimt dolerių. Galbūt taip elgdamasis davėjas turi kai ko atsisakyti, tai jam kainuoja. Dievas į tokią dovaną žvelgtų ne tik kaip į tam tikrą pinigų sumą, nes pinigai aukojami, nepatenkinant kai kurių duodančiojo poreikių. Ir gali būti kitas žmogus, kuris kas mėnesį aukoja tūkstantį dolerių, bet jo dovana yra dovanojama iš pertekliaus. Tai jam nieko ypatingai nekainuoja. Tiek viena, tiek kita Viešpačiui patinka ir yra brangu, bet Dievo akimis daugiau duoda tas, kuris aukoja trisdešimt dolerių. Šį principą iliustruoja ir pavyzdys apie našlę, paaukėjusią du savo pinigėlius (žr. Mk 12, 41–44).

Taip pat turime turėti omenyje, kad Dievas padaugina mūsų dovanas dar mums gyvenant žemėje. Tai suteikia mums galimybę duoti dar daugiau. Šventajame Rašte teigiama: „Vieni dosniai dalija ir turtėja“ (Pat 11, 24). Pagalvokite apie tai: jūsų investicijų grąža auga ne tik amžinybėje, bet taip pat plečiasi ir šiame pasaulyje – taip jums suteikiama

galimybė pasiekti dar daugiau žmonių. Tai vis atsinaujinantis ir besiplečiantis ratas.

Prieš dvidešimt dvejus metus grupė mano pažįstamų verslininkų susibūrė ir nusprendė tam tikrą dalį savo verslo pelno skirti Evangelijos skelbimui. Pradžioje tai buvo nedidelė suma, bet bėgant metams ji augo. Vyrų liko ištikimi ir toliau aukojo, taip bendradarbiaudami su kitais. Jų aukos tiek išaugo, kad jau per pirmuosius dvylika metų nuo įsipareigojimo jie Evangelijai paaukojo daugiau nei 120 milijonų JAV dolerių. Jie paėmė miną ir padaugino ją Karalystės tikslams. Jų laukia didis atlygis.

Bažnyčioje yra nemažai sėkmingų verslininkų ir verslininkių, tačiau Karalystės darbams jie aukoja tik trupinėlius nuo to, ką uždirba. Nors visuomenės akyse jie yra nepaprastai sėkmingi, kaip šias jų nuostatas įvertins Šeimininkas? Net jei jie uždirbo milijonus, ar jie nebus teisiami kaip tas, kuris paslėpė savo miną? Jie nepadaugino to, kas jiems buvo duota, Karalystės tikslams. Tie, kurie taip gyvena, nėra *amžinybės įkvėpti*.

Neseniai žaidžiau golfą su verslininku, kuris kartkartėmis remia mūsų tarnystę. Po vieno smūgiavimo rato, jis mane parvežė į viešbutį. Mums važiuojant, jis pasakė: „Džonai, man beveik penkiasdešimt. Dirbau nepaprastai sunkiai, kad sukurčiau kompaniją, nešančią dešimtis milijonus dolerių pelno per metus. Viskas einasi gerai, verslas sunki, ir mes su žmona bei vaikais esame visam gyvenimui apsirūpinę. Kodėl kitus dešimt savo gyvenimo metų turėčiau arti, kad mano kompanijos metinis pelnas išaugtų iki trisdešimties ar keturiasdešimties milijonų?“

Suvokiau, kad jis nematė savęs kaip gyvybiškai svarbios dalies Dievo namų statybose. Jis žvelgė į mane, kaip į svarbų vaidmenį atliekantį asmenį Karalystėje, bet nematė savo, kaip verslininko, dalies Karalystės darbe.

Į jo klausimą atsakiau pavyzdžiu ir klausimu: „Tarkime, tau pasakyčiau: ‘Aš sunkiai dirbau ir parašiau septyniolika knygų, nukeliavau

septynis tūkstančius mylių ir pasakiau tūkstantį pamokslų. Veiksmas vyksta, tarnystė plečiasi, aš su žmona ir vaikais apsirūpinome likusiam gyvenimui. Kodėl turėčiau arti, rašydamas daugiau knygų ar sakydamas daugiau pamokslų?..’ Kaip, tavo manymu, į tai sureaguotų Jėzus?“

Jis nusijuokė ir pasakė: „Nenorėčiau būti tavo vietoje, kai su Juo susitiksi.“ „Tu ką tik pats sau atsakei!“ – pasakiau jam. Leidau jam šiek tiek pagalvoti ir kalbėjau toliau: „Dovanos, kurias Jėzus man davė Jo karalystės statymui, yra pamokslavimas ir rašymas. Dovanos, kurias Karalystės statymui Jis suteikė tau, yra gebėjimas uždirbti pinigų ir galimybė remti Karalystę. Taškus susidėk pats. Mano galimybes atlikti tai, ką galiu padaryti dėl Jėzaus, nulemia tavo paklusnumas arba neklusnumas. Kaip ir mano burna galėtų prabilti tik ribotam skaičiui žmonių, jei mano kojos nustotų vaikščioti, ir aš nenueičiau pas tuos, kuriems turiu kalbėti.“ Šis vyras buvo priblokštas.

Po šešių mėnesių paskambinau jam ir paklausiau, kaip jis laikosi. „Džonai, aš kasdien prisimenu tavo prieš šešis mėnesius man ištartus žodžius tarei. Aš labai sunkiai dirbau, kad galėčiau tavo tarnystei paaukoti daugiau“, – atsakė jis. Mane žavi jo nuolankumas. Mes su žmona pažįstame kitą verslininką, kuris įleido šaknis mūsų bažnyčioje ir labai aktyviai patarnaudavo, kur tik jo paprašydavo. Jis žinojo, kad buvo pašauktas ne tarnauti visu etatu, bet dirbti ir tarnauti. Jis išsikėlė tikslą – sau pasilikti 10 proc. savo pajamų, o 90 proc. paaukoti. Jis pasiekė šį tikslą, ir iš tų 10 proc. savo pajamų jis įsigijo labai gerą automobilį ir gyveno didžiuliam name. Jo bendradarbiavimas dėl Karalystės padėjo jo verslui klestėti ir jo 10 proc. padaugėti. Jis pritaikė Jėzaus principą: tiems, kas ištikimi mažame, bus patikėta daugiau.

Dar viena priežastis, dėl ko turėtume bendradarbiauti dėl Karalystės, yra galimybė atsilyginti tarnystėms, per kurias įtikėjome ir kurias patarnavo ir mums. Paulius rašo: „Jei jums pasėjome dvasinių gėrybių, tai argi didelis dalykas būtų pas jus pjauti medžiaginių? Jei kiti turi tiesių į jus, tai mes tuo labiau“ (1 Kor 9, 11–12).

Tai pasireiškia ir šiame pasaulyje. Jei vienas draugas padovanojo

jums dovaną, jūs nerašysite padėkos kitam, tiesa? Jūs dėkosite tam, kuris jus palaimino, ir taip darydamas jūs įtvirtinsite arba stiprinsite santykius. Būtent dėl to Dievas sumanė ir bendradarbiavimą. Jis turėjo tikslą. Nes kuo daugiau žmonių per tarnystę norima paliudyti ar pasiekti, tuo didesnių finansinių resursų tam reikia. Tad jei visi, kuriems patarnavo kuri nors tarnystė, jai paaukotų (net jei jų indėlis tėra lyg du našlės pinigėliai), ši tarnystė galėtų tęsti savo misija ir visos išlaidos būtų padengtos, o nauda ir vaisių dar padaugėtų.

Apaštalas Paulius savo paraginimą filipiečiams baigia, sakydamas:

„O aš esu visko gavęs ir turiu per akis. Aš visiškai aprūpintas per Epafrasitą, gavęs kvapią dovaną, Dievui priimtina ir patinkamą auką. O mano Dievas iš savo turtų gausos Kristuje Jėzuje šlovingai patenkins visas jūsų reikmes“ (Fil 4, 18–19).

Pažadas, kad Dievas patenkins visas reikmes iš savo turtų, yra duodamas tiems, kurie bendradarbiauja su tarnystėmis. Jei aukojate dešimtinę ir bendradarbiaujate su tarnystėmis, tuomet galite tvirtai įsikibti į Dievo pažadus. Jums niekada nieko netrūks.

Padauginimas per maldą

Dar vienas padauginimo būdas yra malda. Kaip ir aukodami tarnystėms finansus, taip ir meldamiesi už žmones, šeimas, bažnyčias, miestus ir tautas, mes galime pakreipti amžinybės gyvenimus tų, kurių niekada nesutiksime, kol nenueisime į dangų. Prie žmonių prisiliesti galime ir meldamiesi už tarnystes. Mūsų tarnystė turi tiek finansinių partnerių, tiek maldos. Maldos partneris – tai žmogus, kuris atsideda kasdienei maldai už mūsų tarnystę, *Messenger International*.

Žmonės dažnai prieina prie manęs ir sako: „Meldžiuosi už jus kiekvieną dieną.“ Visada galiu pasakyti, ar jie tai sako nuoširdžiai, ar tiesiog šiaip. Tiems, kurie nuoširdžiai mus užtaria, aš sakau: „Tai

pats nuostabiausias dalykas, kurį galite dėl mūsų padaryti.“ Ir tai tikrai tiesa! Jei žmonės meldžiasi, mes paliudijame daugiau žmonių, ir poveikis yra didesnis. Malda taip pat padeda Dievui paraginti širdis aukoti Jo darbui – tad jei reiktų rinktis tarp finansinio partnerio ar maldos, pirmiausia rinkčiausi maldos partnerį. Tačiau reikalingi abu.

Padauginimas per patarnavimą

Dar vienas padauginimo būdas – tai įvairūs patarnavimai. Mūsų organizacijoje yra daug pagalbininkų ir komandos narių, ir mes su Liza nuolat jiems primename, kad jų sąskaiton bus įrašytos ir tos sielos, kurias laimi mūsų tarnystė.

Apie tai savo vyrams kalbėjo ir Dovydas, grįždamas iš mūšio. 1 Samuelio knygoje 30 skyriuje skaitome istoriją, kaip Dovydas, persekiodamas amalekiečius bandė atgauti tai, kas buvo iš Izraelio stovyklos pagrobta. Kai Dovydas ir jo vyrai grįžo į stovyklą, kai kurie vyrai, kurie buvo su Dovydu, nenorėjo dalytis grobiu su tais, kurie buvo likę saugoti įrangos. Bet paklauskite, ką sako Dovydas:

„Dalis saugančiojo daiktus bus tokia pat, kaip ir einančio į mūšį. Jie visi lygiai dalinsis.“ Taigi nuo tos dienos iki šiol yra toks įstatas ir įsakas Izraelyje“ (1 Sam 30, 24–25).

Dovydas yra Kristaus įvaizdis. Tad sakinys „Taigi nuo tos dienos iki šiol yra toks įstatas ir įsakas Izraelyje“ man kalba apie tai, kad jis ir šiandien tiek Jėzaus, tiek Jo bažnyčioje yra taikomas. Stovint priešais Teismo krasę, visi, prie kurių prisilietė tarnystė, yra priskiriami ne tik lyderiui, bet ir tiems, kurie ištikimai tarnavo, aukojo ar meldėsi, net jei jie ir nebuvo mūšio lauke.

Požiūrio svarba

Jau minėjome, kad gaunant atlygį už savo tarnavimą, labai svarbus yra mūsų požiūris. Svarbūs ne tik mūsų darbai, bet ir motyvai, kurie skatina mus veikti, ir mūsų požiūris, kuris veikia mūsų motyvus. Dievas sako: „Jei noriai klausysite manęs, valgysite krašto gėrybes“ (Iz 1, 19 KBV).

Pamenu laiką, kai mano santykius su Dievu buvo ištikusi sausra. Atrodė, kad mūsų bažnyčios pamaldos, ypač pastoriaus pamokslai manęs nemaitina. Tikrai neklestėjau.

Dirbau aštuonis tūkstančius narių turinčioje bažnyčioje, atsiskaitydavau tiesiogiai pastoriumi, bet tapau labai kritiškas jo atžvilgiu. Vieną rytą maldoje Dievas man prabilo: „Problema - ne pastorius. Problema yra tavyje.“

Aš buvau priblokštas: „Kas dar per problema manyje?“

Tuomet Viešpats manęs paprašė prisiminti, apie ką kalba Iz 1, 19. Aš pacitavau minėtą eilutę taip, kaip ją tuo metu prisiminiau. Tuomet Jis ir vėl tarė: „Štai čia ir slypi tavo problema. Tu sakai, kad tau neduoda valgyti. Taip ir yra, nes tu nevalgai krašto gėrybių.“ „Aš klausau ir darau viską, ko pastorius manęs paprašo!“ – iškart paprieštaravau aš.

Į tai Viešpats atsakė: „Aš ir nesakiau, kad jei klausysi, valgysi krašto gėrybes. Aš sakiau, jei *noriai* paklusi. – ir pridūrė: „Paklusnumas susijęs su tavo veiksmais, o *noriai* paklusdamas parodai savo požiūrį. O tavo požiūris visiškai netinkamas!“

Viešpats parodė, kaip aš pakludavau ar atrodydavau paklūstantis, bet mintyse kritikuodavau, skųsdavausi ir vertindavau, o tai veikė mano tarnystės motyvus.

Iškart atgailavau ir kitame bažnyčios susirinkime atsivėrė dangus. Viešpats vėl mane maitino. Pastoriumi pamokslaujant aš verkiau, suvokęs, kiek daug dėl neteisingų nuostatų per šiuos mėnesius aš netekau. Netrukus man tapo labai aiškūs Šventosios Dvasios įkvėpti ir Pauliaus išsakyti žodžiai: „Tam jums ir parašiau, kad patirčiau, ar jūs visais at-

žvilgiais esate klusnūs“ (2 Kor 2, 9).

Supratau, kad dėl mūsų pačių Dievas išbando, kaip mes paklusime Jo valiai. Nekalbu apie tai, kad turime toleruoti tai, kuo velnias mus bando pulti ir už ką Jėzus jau sumokėjo kainą, kad būtume nuo to laisvi. Turime pasipriešinti priešui tvirtu tikėjimu, malda ir skelbdami Dievo žodį. Aš kalbu apie mūsų požiūrį į Dievo mums numatytą kelią, kuriuo turime eiti. Apie tai apaštalas Paulius rašo: „Būkite tokio nusistatymo kaip Kristus Jėzus“ (Fil 2, 5). Jėzus išgėrė Jo Tėvo Jam paruoštą taurę, ir Jis tai darė noriai. Dėl to Paulius ir mums liepia „nuolat atnaujinti savo proto dvasią [siekti atnaujinti mąstymą ir dvasines nuostatas]“ (Ef 4, 23 AMP).

Kodėl? Nes nuostatos veikia mūsų motyvus, o priešais Teismo krasę mes gausime atlygį ne tik už savo darbus, bet ir už juos skatinusius motyvus. Dar kartą prisiminkime Pauliaus žodžius:

„Juk mums visiems teks stoti prieš Kristaus teismo krasę, kad kiekvienas atsiimtų, ką jis, gyvendamas kūne, yra daręs – gera ar bloga [priklausomai nuo to, kokie buvo jo motyvai ir tikslai, ką jis pasiekė, veikdamas, skirdamas savo dėmesį ir atsidėdamas tam, kad viskas būtų užbaigta]“ (2 Kor 5, 10 AMP).

Aš nepaprastai sielvartavau, matydamas, kaip kai kurių tarnavusiųjų Dievui širdys apkarto – jų žvilgsnis nukrypo nuo amžinybės. Jie toliau darbavosi, bet jų nuostatos „sunnyko“, ir motyvus suteršė pavydas ir savanaudiškumas. Ir būtent tai, labiau nei kas kita, neleido žmonėms, kurie pradėjo darbą užsidegę, jo tinkamai pabaigti. Todėl mus ir perspėja, jog žiūrėtume, kad „kas nors nenustotų Dievo malonės, kad kokia karti, žalinga šaknis neišleistų daigų ir *daugelis* ja nesusiterštų“ (Hbr 12, 15).

Atkreipkite dėmesį, kad čia sakoma, kad *daugelis* gali susiteršti. Aš ne kartą per trisdešimt savo tarnystės metų mačiau susiteršiančius tikinčiuosius ir tai veria mano širdį. Išplėstiniame Biblijos vertime,

šia eilute esame drąsinami „būti įžvalgūs ir [budėti vienas dėl kito]“. Turime vienas kitam kalbėti žodžius, kurie užkirstų kelią kartėliui išleisti šaknis, nes mes juk nenorime matyti, kaip mūsų mylimieji dėl įsišak-nijusios nuostatos, kuriai nebuvo pasipriešinta, klumpa arba negauna viso jiems skirto atlygio.

Mes su žmona ypatingai nuo to saugojome savo vaikus ir mūsų darbuotojus. Mes esame pašaukti daug keliauti, ir mūsų vaikams mūsų gyvenimo būdas yra dovana. Ir mes nenorime, kad jie šios dovanos netektų. Mes juos drąsinome, saugojome jų nuostatas ir išsaugojome juos tvirtus.

Pamenu, kaip vieną dieną savo keturiems sūnams pasakiau: „Berniukai, jūs gerai žinote, kad nemažai dienų per mėnesį aš keliauju ir nebūnu namuose. Jūsų mama taip pat kelias dienas per mėnesį būna išvykusi. Tai darome, nes Dievas mus tam pašaukė. Taip Jis suteikė mums galimybę laimėti sielas Jo šlovei ir Jo karalystei.“

Kalbėjau toliau: „Į Dievo pašaukimą galite žiūrėti dvejopai. Galite sakyti, kad Dievas atima iš jūsų tėvus, kad jūs negalite gyventi kaip visos normalios šeimos. Arba galite į tai žvelgti kaip į *savo* tarnystę, ne tik jūsų tėvų. Tai ir jūsų tarnystė, nes jūs tarsite „pasėjate“ savo tėvus, t. y. siunčiate juos, kad laimėtų tūkstančius sielų į Dievo karalystę. Jei jūsų nuostata bus tokia, kai stovėsite prieš Teismo krasę jums bus atlyginta už kiekvieną mūsų laimėtą žmogų. Jei galvosite, kad mes iš jūsų esame atimami, negausite jokio atlygio už gyvenimus tų, kuriuos mes paveikėme. Taigi, berniukai, viskas susiveda į vieną žodį – *požiūris*.“

Jie suprato, ką jiems sakiau, ir niekada dėl savo kelionių mes negirdėjome jokių priekaištų. Tiesą sakant, labai dažnai, kai mes su Liza dvejodavome, ar priimti kai kuriuos pasiūlymus, berniukai mus padrąsindavo juos priimti. Su jais mus sieja nuostabūs santykiai. Visi jie myli Dievą ir visi tarnauja su mumis mūsų tarnystėje. Tik Dievui dėkojame už šią nuostabią tikėjimo kelionę. Jau dabar mūsų sūnūs

„daugina savo minas“, nors dar yra labai jauni. Panašiai pasakiau ir mūsų darbuotojams: „Galite darbą šioje vietoje traktuoti tik kaip darbą, bet galiausiai pavargsite, jūsų širdis apkars ir, stovėdami prieš Teismo krasę, jūs negausite atlygio. Arba galite į tai žiūrėti kaip į jums suteiktą privilegiją prisiliesti prie daugybės gyvenimų. Su kiekviena išsiųsta knyga, su kiekvienu atsakytu elektroniniu laišku, su kiekvienu žmogumi, kuriam paliudijate socialiniuose tinkluose, su kiekvienu suorganizuotu susitikimu ir t. t. jūs tampate dalimi to, ką Dievas daro, siekdamas laimėti tuos, kuriuos Jis skyrė laimėti šiai tarnystei. Jūs esate kaip Dovydo vyrai, likę saugoti įrangos.“ Jie suprato ir priėmė šią tiesą, ir jų nuostatos yra puikios. Aš kaip lyderis turiu atsakomybę kalbėti gyvenimo žodžius, kurie padėtų išsaugoti tą teisingas nuostatas, nors iš tiesų už tai, kad išlaikytume teisingas savo širdies nuostatas, esame atsakingas kiekvienas.

Išsaugodami tinkamą požiūrį, galime lengviau „dauginti minas“ ir sėkmingai baigti mums patikėtą darbą. Dievas stato savo užsąkytą namą, ir didžiulė privilegija su Juo bendradarbiauti. Taigi, kad ir kokia nereikšminga atrodytų mūsų dalis, prisiminkite, kad kiekvienas darbas yra gyvybiškai svarbus, ir jūs renkatės, kiek veiksmingai ar neveiksmingai veikssite.

Aš, kaip ir apaštalas Jonas, trokštu, kad jūs neprarastumėte to, „ką esate nuveikę, bet kad gautumėte visą užmokestį“ (2 Jn 8).

ASMENINĖ ĮTAKA

*Bet tu pasekei mano <...> gyvenimo būdu, sumanymais,
tikėjimu, ištverme, meile, kantrybe <...>.*

2 Tim 3, 10

Amžinybėje sulauksime atpildo pagal tai, kokią įtaką padarėme kitiems: mums bus atlyginta arba patirsime nuostolius. Tam turės įtakos ne tik mūsų tarnystės, bet ir mūsų asmeninis gyvenimas bei elgesys su kitais (kas taip pat svarbu).

Kaip mes elgiamės su kitais – statydiname ar griauname jų gyvenimus – lemia mūsų požiūris. Jei žiūrime į žmones iš aukšto, taip su jais ir elgsimės: nevertinsime jų poreikių, kalbėdami žeminsime. Tačiau jei vertiname žmones, iš meilės ir gailestingumo norėsime statyti ir stiprinti jų gyvenimus.

Jei į žmones žiūrime kaip priemonę kažką pasiekti, tuomet juos išnaudosime, siekdami patenkinti savo norus, poreikius ar troškimus. Jei į žmones žiūrime kaip į brangius, vertingus asmenis, sukurtus pagal Dievo panašumą, tuomet juos laiminsime, net kai bus sunku tai padaryti. Taip turėtų elgtis krikščionis.

Savanaudiškos tvirtovės

Aš patikėjau Jėzumi 1979 m., tačiau prieš tai buvau labai ego-centriškas. Šventoji Dvasia turėjo nemažai darbo su mano savanaudiškumu. Tad pirmieji dešimt metų Kristuje buvo stipraus vidinio pasipriešinimo laikas.

Viena iš savanaudiškumo tvirtovių buvo seksualinis potraukis. Man būdavo sunku atsispirti pornografijos pagundai. Iš to buvau išlaisvintas 1985 m. – tik po šešerių metų kovos, ketvirtą pasninko dieną. Kai tapau laisvas, prasidėjo naujas procesas – mano proto atnaujinimas dvasia.

Po kelerių metų suvokiau šio potraukio šaknis. Dievo meilei augant mano širdyje, ėmiau vis labiau suprasti žmonių vertę. Aš suvokiau, kad mano priklausomybė kilo dėl stipraus savanaudiškumo – juk pornografija ar geidulingas žvilgsnis į moterį nužmogina ją, todėl širdyje ėmiau vis labiau bjaurėtis šiuo požiūriu.

Manyje ėmė stiprėti apreiškimas, kad moterys buvo sukurtos pagal Dievo paveikslą ir karūnuotos šlove ir garbe. Nors šią tiesą protu suvokiau seniai, bet mano širdies tai nepalietė. Bėgant laikui, Dievas iš tikrųjų mane pakeitė: kai išvysdavau pornografinius vaizdus miesto reklamose ar TV, ant žurnalų viršelių, manęs tai nebejaudino, o atvirščiai – netgi liūdino. Juk Jėzus praliejo savo brangų kraują už moteris, kurios buvo nužmogintos. Vis labiau tai suvokiant, mano elgesys su moterimis stipriai pasikeitė.

Mane stulbina kai kurių vyrų elgesys su moterimis netgi bažnyčioje. Į jas žiūrima iš aukšto, jos laikomos mažiau vertingomis ir netgi niekinamos. Tai absurdiška. Vyrų ir moterų yra lygiaverčiai Dievo karalystės paveldėtojai, be to, vyrai, būdami tvirtesniais indais (turiu omeny jų tvirtesnius fizinius kūnus, o ne stipresnę sielą ar širdį), turėtų gerbti moteris labiau nei save. Vyrų turėtų gerbti, vertinti, palaikyti, saugoti moteris ir jas padrauginti. Vyrų, jūs esate šeimos galva, o Dievo karalystėje tai reiškia, kad jūs skiriate savo gyvenimą šeimai, patarnaudami jai. Neprimeskite savo kaip viešpaties vaidmens žmonai ir vaikams. Jei laikote save viršesniu už žmoną, tai ją žeidžiate ir griauinate, o ne statydate. Už tai jūs atsiskaitysite teismo dieną.

Pripažinimo siekimas

Dievas man atvėrė dar vieną savanaudiškumo apraišką – ji buvo kur kas apgaulingesnė. Devintojo dešimtmečio viduryje buvau vienas iš keturių šimtų bažnyčios tarnautojų. Mūsų bažnyčioje buvo daugiau kaip aštuoni tūkstančiai narių, o bažnyčių visoje šalyje buvo keli tūkstančiai.

Tuo metu nekenčiau konfrontacijos ir kaip įmanydamas vengdavau konfliktų. Žmonėms būdavau nepaprastai mielas ir mandagus. Pasitaikius bet kokiai progai, jiems sakydavau mielus dalykus, net jei tai nebūdavo tiesa. Aš susikūriau paties mieliausio tarnautojo reputaciją ir mėgavausi tokiais atsiliepimais.

Kartą besimeldžiant Dievas manęs paklausė: „Kurioje 1 Laiško koryntiečiams 13 skyriaus eilutėje Aš pasakiau, kad meilė yra miela?“

Šiek tiek sutrikęs pasakiau: „Jokioje.“

Tuomet Dievas pasakė: „Sūnau, ar žinai, dėl ko tu kalbi kitiems mielus dalykus, nors tai ir netiesa?“

Aš atsakiau: „Na, ne, aš apie tai nepagalvojau.“

Jis prabilo: „Tu bijai, kad jie tave atstums. Tad ką tu myli – juos ar save? Jei tikrai myli žmones, pasakyk jiems tiesą, net jei ji jiems ir nepatiks. Tau labiau turėtų rūpėti, kaip jiems padėti, net jei jie tave dėl to atstumtų.“

Išvydau savo savanaudiškumą, besislepiantį po mandagumo kauke – tai buvo karti tiesa, kurią reikėjo nuryti. Aš naudojausi žmonėmis, kad patenkinčiau savo pripažinimo poreikį. Noras būti priimtam slėpė mano nesaugumą. Man nerūpėjo pagalba kitiems žmonėms – tenorėjau, kad jie mane priimtų.

Daugybė tarnautojų pamokslauja tik „teigiamą“ Dievo žodžio pusę, nes bijo perspėti, pataisyti ar pabarti. Tai ne nuoširdi meilė savo bendruomenei, o noras neįžeisti savo narių, kad šie apsisukę neišeitų iš bažnyčios.

Ką jie myli – save ar kitus? Jei kažkas užrištomis akimis lėktų skardžio link, argi nebandytume jo sustabdyti ir išgelbėti nuo pražū-

ties? Tačiau neramu, ką šie „mylintys tarnautojai“ kalba apie žmones už akių. O su padavėjais, durininkais ir kitais patarnaujančiais žmonėmis jie elgiasi taip, tarsi šie būtų žemiausios klasės atstovai. Kokią įtaką šie tikintieji daro aplinkiniams žmonėms, kurie nesusidūrė su jų viešu tarnavimu? Jie atsiskaitys už tai, kaip elgėsi su kiekvienu sutiktu žmogumi.

Nuo mielo prie grubaus

Gavęs apreiškimą apie savo netinkamą elgesį, ėmiau elgtis priešingai – tapau grubus pamokslininkas. Mano širdyje vis dar nebuvo Dievo meilės – troškau teisingumo, o ne žmonių gerovės amžinybėje. Kartais aš gerokai užsipuldavau bendruomenes. Aš vis dar mąščiau apie save, nors mano savanaudiškumas reiškėsi naujai, atspindėdamas šią Biblijos ištrauką: „<...> pažinimas išpučia, užtat meilė ugdo“ (1 Kor 8, 1).

Man gėda prisiminti ankstyvasias mūsų, kaip keliaujančių pamokslininkų, tarnystės dienas, kai po mano pamokslų kai kuriems pastoriams tekdavo „išsikuopti“. Jei tuomet būčiau buvęs pastorius, tikrai nekviestčiau Džono Bivyrio atvykti patarnauti savo bažnyčiai. Vis dėlto dėkoju tiems lyderiams, kurie įžvelgė mano nuoširdų troškimą tarnauti Dievui ir Jo žmonėms, nors man dar reikėjo stipriai keistis.

Aš jau nebepataikaudavau, kad būčiau priimtas ir išvengčiau atstūmimo. Tačiau kalbėdavau tiesą ir konfrontuodavau, vadovaudamasis vis dar tais pačiais savanaudiškais motyvais, kuriuos Dievas slapta keitė.

Po kelerių metų vienas žinomas pastorius sukritikavo mane keliems labai įtakingiems lyderiams; jo išsakytas pastabas išgirdau trijuose skirtinguose žemynuose. Visų pirma, tuomet labai supykau ir jaučiausi sugniuždytas, bet žinojau, kad pasipiktinimas tik atitolins nuo Dievo. Kita vertus, šio vyro kritika privertė mane labiau nei anksčiau maldauti daugiau Dievo meilės. Iš visos širdies meldžiau didesnio Dievo gailėstingumo. Ir Dievas po truputį mano širdyje subrandino savo meilę Jo brangiems žmonėms.

Šio proceso metu Dievas man apreiškė tai, kas pakeitė mano tarnystę. Šis apreiškimas buvo toks paprastas, kad net atrodė šiek tiek kvailokai: „Šaukštas cukraus padeda nuryti vaistus.“ Juk vaistai nepraranda gydomųjų savybių, jei jie duodami su kuo nors saldžiu. Tiesiog lengviau juos išgerti, ir labai dažnai jie būna netgi skanūs.

Tuomet daugybė lyderių stebėdavosi: „Džonai, mane nustebino, kaip tu sugebėjai visus prajuokinti, tuo pačiu metu mokydamas mus Dievo žodžio. Ši rimta tema nuskambėjo labai gyvai, aktualiai.“ Kai pirmą kartą išgirdau tokius atsiliepimus, supratau, kad iš Dievo malonės aš keičiuosi. Ir už tai esu be galo dėkingas Dievui!

Vienu didžiausiu palaiminimu mano gyvenime tapo anksčiau minėto lyderio kritika – jis pats turbūt to nesitikėjo. Tačiau Dievas kartais panaudos blogus žmonių ketinimus, kad suteiktų tai, ką mums numatė. Jis panaudojo Judo išdavystę, kad Jėzus būtų nukryžiuotas ant kryžiaus. Dievas panaudojo Juozapo brolių piktus sumanymus, kad išsipildytų Jo duoti sapnai Juozapui. Tokių pavyzdžių rastume ir daugiau.

Tikslas – meilė Dievui

Labai svarbus mūsų požiūris į žmones. Į kitus žmones nežiūrėsite iš aukšto, jei jūsų širdis pilna Dievo meilės ir gailėstingumo. Išdidus žmogus kitus kandžiai kritikuoja, murma ar elgiasi grubiai ir pan. Pažvelkite, ko apaštalas Paulius moko Romos tikinčiuosius:

„Taigi kaipgi tu smerki savo brolių?! Arba kodėl niekini savo brolių? Juk visi turėsime stoti prieš Dievo teismą. <...> Taigi kiekvienas iš mūsų duos Dievui apyskaitą už save“ (Rom 14, 10. 12).

Jei tikintieji nesilaiko antrojo didžiausio įsakymo, – mylėti savo artimą, – neišvengiamai įklius į spąstus, apie kuriuos kalba apaštalas Paulius, t. y. pradėsime į kitus žiūrėti iš aukšto. Toks mąstymas ypatinai būdingas tiems, kurie turi bibliinių žinių, bet stokoja Dvasios vaisių.

Šventajame Rašte teigiama, kad Dievas yra meilė. Tačiau meilė nėra Dievas. Ir tai didelis skirtumas. Dievo asmuo, Jo suvereni valia nepriklauso nuo to, kaip mes suprantame meilę. Iš tiesų meilę suprantame tik tuomet, kai susipažįstame su Jėzumi, ir niekaip kitaip – Jis yra meilės esmė.

Taip pat niekur neparrašyta, kad „Dievas turi meilės“. Jis turi galią, turi dovanų, valdžią ir kt., bet Jėzus yra pati meilės esmė. Todėl mes turime būti panašūs į Jėzų, nes atgimę gauname Jo prigimtį. Štai kodėl apaštalas Paulius rašo:

„Jei kalbėčiau žmonių ir angelų kalbomis, bet neturėčiau meilės, aš tebūčiau žvangantis varis ir skambantys cimbolai. Ir jei turėčiau pranašystės dovaną ir pažinčiau visus slėpinius ir visą mokslą, jei turėčiau visą tikėjimą, kad galėčiau kalnus kilnoti, tačiau neturėčiau meilės, aš būčiau niekas. Ir jei išdalinčiau vargšams visa, ką turiu, jeigu atiduočiau savo kūną sudeginti, bet neturėčiau meilės, nieko nelaimėčiau“ (1 Kor 13, 1–3).

Meilė – tai ne mūsų žodžiai ar veiksmai. Juk galime teigti, kad kažkas mums rūpi, bet savo veiksmais to išsižadėti. Paulius teigia, kad galime atlikti gailestingumo darbus (šelpiti vargšus ir aukoti savo kūną), bet be meilės. Tikra meilė kyla iš širdies.

Jei mylime, būsime kitiems kantrūs ir malonūs. Nepavydėsime kitiems sėkmės, trokšime jų pergalės. Mes nesigirsime, nebūsime išdidūs ar pasipūtę. Nereikalaušime, kad viskas būtų pagal mus. Būsime kantrūs, atleisime, kai su mumis neteisingai pasielgs. Nepritarsime neteisrybei; sieksime gailestingumo ir tiesos. Visada tikėsime žmogumi ir tuo, kad viskas išeina į gera. Kitų nekaltinsime, ypač kol neįrodyta jų kaltė, bet ir įrodžius ne smerksime, o lauksime jų atgailos ir atstatymo. Sunkumus pakelsime išvermingai, vilsimės Dievo karalyste ir kitų gerove. Galiausiai mes gyvensime, kad maldingai mokytume kitus, kol jie taps

panašūs į Kristų ir jų gyvenime bus įgyvendinta Jo valia.

Lyderis, padaręs įtaką daugeliui

Prieš kelerius metus vyko mano draugo Džeko Volaso laidotuvės. Jis įkūrė *Detroit World Outreach* tarnystę Detroite, Mičigano valstijoje. Tai įvairių rasių žmonių bažnyčia, kuri per 10 metų išaugo iki 4 000 narių. Kai Džekas keliavo į Zimbabvę pamokslauti evangelizaciniame renginyje, vos išlipus iš lėktuvo jį ištiko širdies smūgis.

Į Džeko laidotuves atvyko tūkstančiai žmonių: tarnysčių vadovai iš visų Amerikos valstijų, bendruomenių vadovai, didelių verslo bendrovių viceprezidentai bei paprasti žmonės – benamiai, vienišos motinos. Visi šie suvargę žmonės lankė jo bažnyčią. Į laidotuves atvyko ir tų, kurie nepažinojo Jėzaus kaip Viešpaties: viešbučių ir restoranų darbuotojai, bendruomenių atstovai, su kuriais jis asmeniškai bendraudavo, todėl padarė jiems didelę įtaką. Manęs nenustebino, kad atėjo daug netikinčių žmonių, – su Džeku dažnai bendraudavome už bažnyčios ribų ir matydavau, kaip jis elgėsi su sutiktais žmonėmis. Kiekvienas jam buvo brangus ir vertas pagarbos. Padavėjams jis palikdavo nemažai arbatpinigių. Kartais man būdavo neįauku nuo tokio jo elgesio, bet Džekas visai kitaip žvelgė į žmones – jis man atvėrė, kokie brangūs ir vertingi šie žmonės yra Dievo akyse. Susitikus su Džeku ne tik pasijusdavai, bet išties būdavai jam pats svarbiausias žmogus.

Laidotuvių pamaldos truko keturias su puse valandos, nes kalbėjo daugelis jo draugų lyderių. Po kokių keturių ar penkių lyderių pasisakymų apie draugystę su Džeku, vienas žymus Dievo tarnas ištare: „O aš maniau, kad būtent aš esu jo geriausias draugas!“ Visi ėmė juoktis.

Kiekvieną iš mūsų Džekas laikė savo artimiausiu draugu. Šis didis tarnas darė įtaką ne tik tautoms per savo evangelizacinius renginius ir televizijos laidas, bet ir tiems, kurie buvo šalia. Jis vienodai brangino tiek didžiulės korporacijos vadovą, tiek tą, kuris gyveno iš pašalpų.

Džekas žinojo, kaip bendrauti su tavimi ir mylėti tave kaip žmogų. Džekas buvo ne tik ištikimas savo pašaukimui ir dovanoms, bet sugėbėjo jas padauginti pagal jam duotus talentus įvairiose srityse.

Valytojas, pasiekęs minias

Kai kurie žmonės, padarę man didžiausią įtaką, yra paprasti – jų niekada nepamatysi už sakyklos. Vienas iš tokių buvo *Rockwell International* buhalteris Maikas, su kuriuo susipažinau po kelerių įtikėjimo Jėzumi metų. Kadangi drauge dirbome, per pertraukėles ir pietus kalbėdavomės apie Dievą. Vėliau mes ne vieną valandą bendraudavome vienas kito namuose ir bažnyčioje. Maiko garbingumas, dorumas ir praktiškai taikoma Šventojo Rašto išmintis man padarė didžiausią poveikį. Mane žavėjo ir tai, kaip jis gerbė, mylėjo ir elgėsi su savo žmona, vaikais ir bet kuriuo žmogumi, sutiktu gyvenimo kelyje.

Galiausiai aš išėjau iš *Rockwello* ir pradėjau dirbti bažnyčioje. Po kiek laiko ir Maikas išėjo iš kompanijos ir įkūrė savo finansų apskaitos kompaniją. Verslas Maikui puikiai sekėsi – daugiau nei dvylikai tūkstančių klientų jis padėjo spręsti finansinius klausimus: kaip tvarkyti finansų apskaitą ir susigrąžinti mokesčius. Kadangi buvo sąžiningas ir doras, šiandien jis turi penkis tūkstančius nuolatinių klientų.

Neseniai paklausiau Maiko, keliems iš savo klientų jis patarnavo Dievo žodžiu. Maikas atsakė, kad tai būtų bene 90 procentų klientų. O tai sudaro per dešimt tūkstančių žmonių.

Aš buvau pritrenktas. Tuomet paklausiau, kiek priėmė Kristų. Jo atsakymas buvo: „Šimtai.“ Ir pridūrė: „Dar praeitą savaitę su vienu vyru iš Kubos meldžiausi atgailos malda ir prašiau Dievo išgydyti nuo vėžio.“

Maikas taip pat padėjo ne vienai bažnyčiai ir tarnystei sutvarkyti buhalteriją. Kai įsikūrė mūsų tarnystė, matydamas mano pašaukimą, jis pradėjo tvarkyti mūsų buhalteriją ir vėliau daugelį metų tai darė nemokamai. Maiko gyvenimas paveikė žmones pačiais įvairiausiai

būdais.

Pamenu, kaip kadaise Maikas pasakojo apie valytoją, kuris paveikė jo gyvenimą labiau nei kas kitas. Kai neseniai jo paklausiau apie šį žmogų, Maikas pravirko.

Tuomet jis tarė: „Džonai, šeši iš mano devynių dėdžių ir tetų savo gyvenimą baigė psichiatrinėje ligoninėje. Mano mama irgi ten mirė. Abu mano seneliai buvo nušauti. Mano šeima buvo sugniuždyta – manęs laukė toks pats likimas.“

„Tačiau dėl skurdo mama išsiuntė mane gyventi į kitą šeimą, kur išgyvenau septynerius metus. Tų namų šeimininkas buvo vietinės popieriaus gamyklos valytojas Čarlis. Jo dorybingumas, pasišventimas Jėzui ir meilė žmonėms sunaikino mano gyvenimo praeiksmą. Kiekvieną savaitę jis vesdavosi mane į bažnyčią ir mokino mane Dievo valios. Dėl jo įtakos tapau tu, kuo šiandien esu. Kartą mano dukra parašė straipsnį apie Čarlį, pavadindama jį 'Didingiausias žmogus, kurio niekada nepažinojau.'“

Greičiausiai niekur kitur neišgirsite apie Čarlį. Tačiau jo įtaka, padaryta Maikui, pasiekė tūkstančius, kuriems šis patarnavo. O per Maiką jis paveikė ir mane. Taigi tie milijonai žmonių, kuriems turėjau garbės patarnauti, buvo taip pat netiesiogiai susiję su Čarliu. Nuostabu, kaip vienas valytojas padaugino savo gautus talentus ir už tai vieną dieną bus gausiai apdovanotas.

Įtaka virsta paveldu

Tai panašu į vieną istoriją, kurią neseniai išgirdau, apie ateistą Maksą Jukesą ir pamaldųjį Džonataną Edvardą.

Maksas Jukesas, ateistas, gyveno kaip bedievis. Jis vedė netikinčią merginą, su kuria susilaukė 11 vaikų. Štai kuo tapo jų provaikaičiai: 310 mirė kaip elgetos, 150 buvo nusikaltėliai, 7 – žmogžudžiai, 100 – alkoholikai ir daugiau nei pusė moterų buvo prostitutės. 540 jo palikuonių valstybei kainavo 1 250 000 dolerių.

Bet, ačiū Viešpačiui, kad lazda turi du galus! Kitaip susiklostė žymaus Amerikos Dievo vyro Džonatano Edvardso likimas. Jis gyveno tuo pačiu metu kaip ir Maksas Jukesas, bet buvo tikintis ir vedė pamaldžią merginą, su kuria susilaukė taip pat 11 vaikų. Laikui bėgant Džonatanas Edwardsas susilaukė 1394 palikuonių, iš kurių 13 tapo koledžų prezidentais, 65 – koledžų profesoriais, 3 – JAV senatoriais, 30 – teisėjais, 100 – teisininkais, 60 – gydytojais, 75 – kariuomenės ir laivyno pareigūnais, 100 – pamokslininkais ir misionieriais, 60 – žymiais rašytojais, vienas JAV viceprezidentu, 80 tapo įvairių sričių valstybės tarnautojais, 295 baigė koledžus, iš kurių dalis tapo valstijų tarnautojais ir užsienio šalių ministrais. Jo palikuonys valstybei nekainavo nė cento¹

Tai dar vienas padaugintų talentų pavyzdys. Šie vyrai – Čarlis, Mai-kas ir Džonatanas Edwardsas – paveikė tiek daug gyvenimų. Jų įtaka sukaupe didį palikimą. Bet ne jų vieša tarnyba paveikė daugelį, o asme-ninis gyvenimas.

Kiekvienam iš mūsų Dievas suteikia šią privilegiją. Visa tai, kaip reaguoji į policijos pareigūną, kaip kalbiesi su pastoriumi, kaip elgiesi su savo vaikais, kaip tvarkai savo finansus ar bendrauji su žmonėmis ir t. t. – veikia mus supančių žmonių gyvenimus. Tu renkiesi – ar statysi juos, ar būsi suklupimo akmuo.

„Taigi kiekvienas iš mūsų duos Dievui apyskaitą už save. Tad liau-
kitės teisti vieni kitus. Verčiau pasiryškite nebeduoti broliui akstino
nupulti ir pasipiktinti. <...> Tad laikykimės to, kas pasitarnauja san-
taikai ir tarpusavio ugdymui“ (Rom 14, 12–13. 19).

Apaštalas Paulius visa tai tiesiogiai sieja su Dievo teismo krase, kur bus apžvelgta, kokią įtaką padarėme žmonėms. Laukiant atlygio, svarbu to nepamiršti, o ne saugoti save.

XX a. gyveno moteris Rebeka Ruter Springer, kuri pabuvojo dan-

guje, prieš jai galutinai iškeliaujant atsiimti savo atlygio. Ji parašė klasika tapusią knygą *Intra Muros*, kurioje pasakoja apie savo vyro brolių, su kuriuo bendravo danguje. Kadangi šis giminaitis artimai bendravo su Šeiminku, štai kokius išmintingus žodžius ištarė:

„Jei dar žemėje suprastume, kad kiekvieną dieną kuriame tai, kas bus amžinybėje, mūsų gyvenimas būtų visiškai kitos! Kiekvienas švelnus žodis, kiekviena geranoriška mintis, kiekvienas nesavanau-diškas darbas taps amžino grožio kolona būsimajame gyvenime.“²

Kitų vedimas pas Jėzų

Svarbiausia įtaka, kurią galime padaryti žmogui, – tai atvesti jį pas Jėzų. Supratę amžinybės principus, įgauname drąsos pažįstamiems žmonėms pasakoti apie išgelbėjimą. Patarlių knygoje skaitome: „<...> kas laimi sielas, tas išmintingas [nes Dievas kaip žmonių žvejys – jis surenka ir priima juos *amžinybei*]“ (Pat 11, 30 AMP).

Kai buvau tik įtikėjęs Kristų, skelbdavau evangeliją kiekvienam sutiktam žmogui. Tačiau vėliau išmokau prašyti Šventosios Dvasios išminties, kur ir ką kalbėti. Juk net Jėzus darė tai, ką matė darant savo Tėvą. Kai vaikštome su Dievu, gyvenimas pats iš mūsų liejasi, mes nedarome kažko per prievartą, dėl kurios žmonės įsiskaudina ir nuo mūsų nusigręžia.

Mus visuomet lydės noras pasakoti žmonėms apie amžinybę, kol patys ten sugrįšime. Tai kyla iš Dievo meilės. Atvedus ką nors pas Kristų, visi angelai ir pats Dievas džiūgauja neapsakomu džiaugsmu. Ir Jėzus kalba apie atlygį: „Jau plovėjas uždarbį gauna ir renkasi vaisių amžinajam gyvenimui“ (Jn 4, 36).

Džiaugiuosi, kad turėjau privilegiją per pirmąjį pasimatymą atvesti pas Viešpatį savo būsimą žmoną. Įtikėjęs Jėzų, aš nusprendžiau nesusitikinėti su jokia mergina, kol Dievas neatves man mano žmonos. Juk Dievas atvedė Ievą pas Adomą, kodėl Jis negalėtų to paties padaryti ir

man?

Prieš tapdamas krikščionimi, draugavau su daugeliu merginų. Ir po atsivertimo susitikinėjau su keliomis krikščionėmis, bet tai man kliudė bendrauti su Dievu. Mums išsiskyrus, mūsų sielos kraujuodavo, palikdamos randus. Supratau, kad tokios draugystės man nesveikos, todėl, prieš eidamas į pasimatymą su mergina, visada meldavausi.

Tuo metu mano būsima žmona buvo vakarėlių liūtė. Vienas vaikinai iš studentų miestelio sakė, kad ji buvo labiausiai pašėlusio mergina universitete. Nežinau, ar tai buvo tiesa, bet dalis tiesos tame tikrai buvo. Prieš pradėdant bendrauti su Liza, pusantrų metų aš neidavau į pasimatymus, nes Viešpats mane įspėdavo to nedaryti. Tačiau Šventoji Dvasia paskatino mane pakviesti Lizą į organizuojamą Biblijos studijų išvyką. Liza sutiko.

Po išvykos, mes su Liza vaikščiojome po studentų miestelį pusę nakties – aš jai skelbiau Evangeliją. Ji pertraukė mane ir pareiškė norą būti išgelbėta. Netrukus abu pajutome, kad Dievas trokšta, jog mes situoktume. Turiu prisipažinti, kad man sandėris buvo naudingas, – šiandien nebūčiau tu, kas esu, jei ne ji. Liza paveikė milijonų žmonių gyvenimus. Ji yra puiki rašytoja ir kovotoja už teisingumą. Liza skaito pranešimus konferencijose visame pasaulyje. O jei nebūčiau jos pakvietęs į Biblijos studijas? Kas būtų buvę, jei baimė, kad ji iš manęs pasišaipys, būtų neleidusi man kalbėti apie Jėzų? Tikiu, kad Dievas būtų atsiuntęs ką nors kitą. Bet aš būčiau netekęs geriausio Dievo pasiūlymo tapti Lizos vyru ir netekčiau amžinybėje dalies jos patarnavimo žmoniems. Ačiū Dievui už Jo dovanas!

Atsiminkite, kad sėkla pasidaugins, nors ji pati atrodo menka. Ne-nuvertinkite Šventosios Dvasios vedimo ir niekada Jos neignoraukite. „Nereikšmingiausi“ dalykai iš Dievo virto pačiais reikšmingiausiais dalykais mano gyvenime, nulėmusiais daugėjimą. Dievas nori, kad tai, ką tu darai, pasidaugintų. Be to, Dievas nori tave už tai apdovanoti.

Paskutinis paraginimas

Kiek daug visa tai kainuoja. Mes negalime neatsakingai žiūrėti į mums patikėtą laiką žemėje. Žmonių likimai amžinybėje priklauso nuo mūsų paklusnumo Dievui. Mūsų išgelbėjimas ir panašumas į Jėzų yra Jo valia. Jis nenori, kad kas nors pasilikytų už durų.

Kai Izraelis ėjo iš Egipto, dykumoje pražuvo visa karta. Nors juos vedė vienas didžiausių visų laikų lyderių, vis dėlto jiems nepasisėkė. Mūsų lyderiai gali būti patys nuostabiausi, bet įvykdyti Vyriausiojo Statytojo planą – tai mūsų visos kartos atsakomybė. Jis paskelbė: „Ir bus paskelbta ši karalystės Evangelija visame pasaulyje paliudyti visoms tautoms. Ir tada ateis galas“ (Mt 24, 14). Neparaskime savo paskyrimo! Dabar yra metas liudyti, nes Jis jau stovi prie durų! Jei to neatliksime, Dievas pakels kitą kartą, kaip atsitiko su Jozue, nes Jis pažadėjo pripildyti savo namus.

Jei padauginsime tai, ką Dievas mums patikėjo, atliksime savo misiją Dievo plane. Nenusimink ir nežiūrėk į savo dalį kaip nereikšmingą. Drašiai žvelk į Naujajame Testamente aprašytą dangaus viziją. Vieni jūsų kartos žmonės pasitiki jumis, kitiems reikia išgirsti apie Jėzų, o dar kiti laukia padrąsinimo ir stiprybės. Jūsų amžinasis likimas taip pat jūsų laukia. Jums pavyks, jei visiškai priklausysite nuo Dievo malonės. Jis ištikimas!

Brangūs karalystės piliečiai, išpildykite savo pašaukimą ir įtvirtinkite savo išrinkimą. Pabaikite bėgimą iki galo. Jūs žvelgsite milijonus metų į šią akimirką ir džiaugsitės, kad tai atlikote. Neįmanoma pasišvęsti Dievo valiai per daug. Tad bėkite taip, kad laimėtumėte!

Tariu jums paskutinį padrąsinimo žodį – tai viena karščiausių apaštalo Pauliaus maldų už visus šventuosius:

„Viešpats tepraturtina jus ir tepripildo meile vienu kitiems ir visiems, kaip ir mes jus mylėjome, kad jūsų širdys būtų tvirtos ir nepeiktino šventumo mūsų Dievo ir Tėvo akyse, kai ateis mūsų Viešpats Jėzus su visais savo šventaisiais“ (1 Tes 3, 12–13).

Šventajame Rašte pateikiama daug ištraukų apie amžinąjį atlygį, bet ne visas jas rasite šioje knygoje. Citatas iš Biblijos, bylojančias apie amžinąjį teismą ir atlygį, rasite paspaudę nuorodą www.DrivenByEternity.com/EternalRewards.

DISKUSIJOS KLAUSIMAI

6 DALIS: 13–14 SKYRIAI

1. Ar jūsų gyvenime yra dalykų (gal net labai įprastų, kasdienių), kurie jums atrodo nesvarbūs ar neįspūdingi? Pažvelkite į tai iš dangaus perspektyvos. Kodėl jūsų ištikimybė tiems, rodos, nereikšmingiems dalykams gali būti reikšminga Dievui?
2. Dauguma iš mūsų mėgstame konkuruoti. Kaip pasikeičia požiūris į Dievo karalystę, kai nustojame konkuruoti?
3. Ar jūsų gyvenime veikia daugėjimo principas? Kaip galėtumėte geriau paskirstyti savo laiką, talentus ir finansus, daugiau dėmesio skirti maldai?
4. Knygos pradžioje aptarėme 1 Jn 4, 17, kur rašoma, kad galime pasitikėdami stovėti prieš Kristaus teismo krasę. Ar, perskaitę pusę knygos, galėtumėte paaiškinti, kodėl taip yra.
5. Kaip šiandien galėtumėte kurti gyvenimą, kuris turės poveikį amžinybei?

PRIEDAS

Kaip būti išgelbėtam

Jeigu lūpomis išpažinsi Viešpatį Jėzų ir širdimi tikėsi, kad Dievas jį prikėlė iš numirusių, būsi išgelbėtas. Nes širdimi priimtas tikėjimas veda į teisumą, o lūpomis išpažintas – į išganymą.

Rom 10, 9–10

Dievas nori, kad tu būtum išgelbėtas amžinai. Jis trokšta, kad tas planas, kurį numatė tavo gyvenimui, išsipildytų. Bet kelionė prasideda tik per Dievo Sūnaus Jėzaus Kristaus teikiamą išgelbėjimą.

Tu gali tapti mylimas Dievo sūnus ar dukra, nes Jis nutiesė tau kelią į savo karalystę per Jėzaus mirtį ir prisikėlimą. Dėl Jėzaus aukos ant kryžiaus tau tapo prieinamas amžinasis gyvenimas. Išgelbėjimas – tai Dievo dovana tau; negali nieko padaryti, kad ją užsitarnautum ar nusipelnytum.

Norėdami priimti šią brangią dovaną, pirmiausia pripažinkime, kad nusidėjome, gyvendami nepriklausomai nuo mūsų Kūrėjo (nes tai – visų mūsų padarytų nuodėmių šaknis). Ši atgaila yra gyvybiškai svarbi, priimant išgelbėjimą. Apaštalas Petras labai aiškiai tai išsakė tą dieną, kai išsigelbėjo penki tūkstančiai žmonių. Apaštalų darbuose skaitome: „Tad atgailaukite ir atsiverskite, kad būtų išdildytos jūsų nuodėmės“ (Apd 3, 19). Šventame Rašte skelbiama, kad kiekvienas iš mūsų gimstame būdami nuodėmės vergai. Ši vergystė įsišaknijo tuomet, kai Adomas nusidėjo, sąmoningai nepaklusdamas. Atgaila – tai pasirinkimas nusigręžti nuo paklusnumo sau arba šėtonui, melo tėvui, ir paklusti savo naujam Šeiminkui, Jėzui Kristui, – Tam, kuris už mus paaukojo savo gyvybę.

Jūs turite Jėzui atiduoti savo gyvenimo valdžios vairą. Kad Jėzus taptų jūsų „Viešpačiu“, reikia atiduodate Jam savo gyvenimo (dvasios, sielos ir kūno), t. y. visko, kas esate ir ką turite, nuosavybės teises. Jo valdžia jūsų gyvenimui tampa absoliuti. Tą akimirką, kai jūs tai padarote, Dievas jus išlaisvina iš tamsos ir suteikia savo Karalystės šviesą ir šlovę. Jūs pereinate iš mirties į gyvenimą – tampate Jo vaiku!

Jei norite būti išgelbėti per Jėzų, melskitės šiais žodžiais:

Dangiškasis Tėve, pripažįstu, kad nusidėjau ir neįvykdžiau Tavo teisumo standartų. Dėl nuodėmės nusipelniau amžinos bausmės. Ačiū Tau, kad atsiuntei Jėzų Kristų, savo viengimį Sūnų, gimusį iš mergelės Marijos, mirti už mane ir prisiimti man skirtą nuosprendį ant kryžiaus. Aš tikiu, kad Jis buvo prikeltas trečią dieną ir dabar sėdi Tavo dešinėje kaip mano Viešpats ir Gelbėtojas. Todėl šiandien atgailauju dėl savo nepaklusnumo Tau ir savo gyvenimą atiduodu į Jėzaus rankas.

Jėzau, aš išpažįstu Tave savo Viešpačiu ir Gelbėtoju. Ateik į mano gyvenimą savo Dvasia ir pakeisk mane, kad būčiau Dievo vaikas. Atsižadu visų tamsos darbų ir nuo šios dienos nebegyvensiu sau. Iš Tavo malonės noriu gyventi Tau, nes Tu paaukėjai save už tai, kad galėčiau gyventi amžinai.

Ačiū Tau, Viešpatie. Mano gyvenimas dabar priklauso Tau. Tu pažadėjai, kad niekada nebūsiu sugėdintas.

Sveiki atvykę į Dievo šeimą! Kviečiu pasidalinti šia džiugia žinia su kitu tikinčiuoju. Kviečiu atrasti ir lankyti vietinę bažnyčią, kurioje studijuojama Biblija. Suraskite tuos, kurie padės augti jūsų naujam tikėjimui. Jei jums reikalinga pagalba, galite drąsiai susisiekti su mumis (žr. www.MessengerInternational.org) – padėsime jums atrasti bažnyčią jūsų mieste.

Jūs ką tik pradėjote pačią nuostabiausią kelionę. Linkime kasdien augti apreiškimu, malone ir draugyste su Dievu!

PASTABOS

1 skyrius

1. Webster's Encyclopedic Unabridged Dictionary of the English Language (New York: Gramercy, 1993), paieškos žodis „eternity”.
2. The American Heritage Dictionary of the English Language, Forth edition (New York: Houghton Mifflin, 2000), paieškos žodis „eternity”. Amžinybė: buvimo amžinu būseną arba savybė; amžinas: esantis už laiko ribų; todėl: egzistavimo už laiko ribų būseną.
3. Merrill F. Unger, The New Unger's Bible Dictionary, ed. R. K. Harrison (Chicago: Moody, 1988), BibleSoft PCStudyBible Version 4.
4. Robert Young, Young's Literal Translation of the Holy Bible (Grand Rapids, MI: Baker, 1986).

3 skyrius

1. Apr 2, 23 AMP
2. Lk 16, 2
3. Hbr 4, 13 AMP
4. Jn 8, 24
5. Apd 4, 12 AMP
6. Jok 2, 10 TLB
7. Ef 2, 8–9 NLT (vardas Dievas buvo pakeistas į vardą Džeilinas, kad atitiktų istoriją)
8. Mok 9, 5–6 NLT
9. Pat 24, 20 NLT
10. Pat 13, 13
11. Mt 22, 13–14
12. Apr 22, 14–15
13. Tit 1, 16 NLT (vardas Dievas buvo pakeistas į vardą Džeilinas, kad atitiktų istoriją)
14. Lk 6, 46 TEV
15. Mt 7, 21–23 TLB (žodis dangus pakeistas į Afabelę, kad atitiktų istoriją)
16. Jok 2, 14, 17–20 NLT (vardas Dievas buvo pakeistas į vardą Džeilinas, kad atitiktų istoriją).

17. Ez 18, 25, 27–28 TLB
18. Ps 50, 16–21 TLB
19. Mt 22, 13
20. Pat 30, 12
21. Mt 24, 12–13 TEV
22. 2 Pt 2, 20–21 TEV (vardas Jėzus Kristus pakeistas į Džeiliną, kad atitiktų istoriją)
23. Ez 18, 24–27 NLT
24. Mt 24, 13
25. Apr 3, 5 NASB
26. Pat 21, 16 NIV
27. Mt 22, 13–14 (įvardis jį buvo pakeistas į ją ir atitinkamus įvardžius, kad atitiktų istoriją)
28. Hbr 10, 26–27, 30–31 NLT (vardas Dievas buvo pakeistas į vardą Džeilinas, kad atitiktų istoriją)
29. Jok 3, 1 NLT (žodis bažnyčia pakeistas į žodį mokykla, vardas Dievas į Džeiliną, kad atitiktų istoriją)
30. Mk 9, 42
31. Lk 12, 45–48 NLT
32. Jud 13 TEV
33. Mt 22, 13–14
34. Apr 16, 5–7 TEV

4 skyrius

1. The American Heritage Dictionary, Third edition (New York: Houghton Mifflin, 1992), paieškos žodis „elementary“.

5 skyrius

1. Movie Reviews: The Matrix. <http://www.pluggedinonline.com/movies/movies/a0000128.cfm>. Prisijungta 2005 m. rugsėjo 5 d.
2. Alexander Roberts and James Donaldson, eds., *The AnteNicene Fathers*. „Polycarp: Letter to the Philippians,“ 10 vols. (Grand Rapids, MI: Wm. Eerdmans Publishing Company, 1985), ch. 1.
3. Alexander Roberts and James Donaldson, eds., *The AnteNicene Fathers*. „Polycarp: Letter to the Philippians,“ 10 vols. (Grand Rapids, MI: Wm. Eerdmans Publishing Company, 1985), ch. 2.
4. Alexander Roberts and James Donaldson, eds., *The AnteNicene*

- Fathers. „Clement of Rome Letter to the Corinthians,” 10 vols. (Grand Rapids, MI: Wm. Eerdmans Publishing Company, 1985), ch. 32.
5. Alexander Roberts and James Donaldson, eds., The AnteNicene Fathers. „Clement of Rome Letter to the Corinthians,” 10 vols. (Grand Rapids, MI: Wm. Eerdmans Publishing Company, 1985), ch. 34.
 6. David W. Bercot, ed., A Dictionary of Early Christian Beliefs (Hendrickson Publishers, Inc., 1998), 586.
 7. Ten pat.
 8. Josh McDowell, Evidence That Demands a Verdict (San Bernardino, CA: Here’s Life Publishers, 1972), 50–52.

6 skyrius

1. Kenneth E. Hagin, I Believe in Visions (Tulsa, OK: Faith Library Publications, 1984), 68–71 (second edition; tenth printing).
2. From the UBS Handbook Series. © 1961–1997. United Bible Societies (Jungtinės Biblijos Draugijės).
3. David W. Bercot, ed. A Dictionary of Early Christian Beliefs (Hendrickson Publishers, Inc., 1998).
4. Ten pat.
5. Ten pat.
6. Ten pat.
7. Ten pat.
8. The American Heritage Dictionary of the English Language, Fourth Edition. Houghton Mifflin Co., 2004 (software edition).

8 skyrius

1. Lk 14, 12–14
2. Mk 12, 43–44 TEV
3. Kol 1, 28 (vardas Kristus buvo pakeistas į Džeiliną, kad atitiktų istoriją)
4. Ez 13, 10–11 NIV
5. 1 Kor 3, 12–15 NLT
6. 1 Tes 2, 19–20 NLT
7. Mt 12, 36–37 TEV
8. Pat 12, 14 TEV

9. Jer 11, 20
10. Jer 17, 10 NLT (vardas Viešpats buvo pakeistas į Džeilinas, kad atitektų istoriją)
11. Šis pokalbis pritaikytas pagal Mt 25, 34–40 TEV
12. 2 Kor 9, 10
13. 2 Kor 9, 9 AMP
14. Lk 14, 11 AMP
15. Lk 19, 17 NLT
16. Apr 2, 26–27 NIV
17. Mt 25, 21

9 skyrius

1. Šioje istorijoje vardai pakeisti.

10 skyrius

1. James Strong, Strong's Exhaustive Concordance of the Bible (Peabody, MA: Hendrickson Publishers, 1988).
2. BibleSoft New Exhaustive Strong's Concordance, (Seattle, WA: BibleSoft, Inc., ver. 4, 1994).

12 skyrius

1. Ši dalis pritaikyta pagal mano knygą *Relentless: The Power You Need to Never Give Up* (Colorado Springs, CO: Waterbrook Press, 2011), 217–219.

13 skyrius

1. Webster's Encyclopedic Unabridged Dictionary of the English Language (New York: Gramercy, 1993), paieškos žodis „envy“.
2. The American Heritage Dictionary of the English Language, Fourth edition. Houghton Mifflin Co., 2004 (software edition).

14 skyrius

1. Leonard Ravenhill, *Sodom Had No Bible* (Minneapolis, MN: Bethany House, 1971), 155.
2. Rebecca Ruter Springer, *My Dream of Heaven: A Nineteenth Century Spiritual Classic: Originally Known As Intra Muros* (Cincinnati, OH: Harrison House), 21.

GĖRIS AR DIEVAS?

Kodėl gėrio be Dievo nepakanka?

Jei tai gerai, tai iš Dievo, taip?

Šiais laikais žodžiai „geras“ ir „Dievas“, atrodo, tapo sinonimais. Mes tikime, kad tai, kas bendrai laikoma geru, atitinka Dievo valių. Dosnumas, nuolankumas ir teisingumas yra gerai. Savanaudiškumas, arogantiškumas ir žiaurumas yra blogai. Skirtumas tarp šių dalykų atrodo gana akivaizdus

Bet ar viskas tuo ir baigiasi? Jei gėris yra toks akivaizdus, kodėl Biblija mus moko, kad mums būtina įžvalga, jog jį atpažintume?

Gėris ar Dievas? nėra dar vienas mokymas, kaip padėti sau. Ši knyga jus paragins daugiau nei tik pakeisti savo elgesį. Ji įgalins jus susijungti su Dievu taip, kad tai pakeis kiekvieną jūsų gyvenimo aspektą.

Papildomą mokymo medžiagą įvairiomis kalbomis rasite šiuo adresu:

CloudLibrary.org

ИСТОРИЯ О БРАКЕ

Брак существовал всегда. Это был завет, связавший вместе одного мужчину и одну женщину. Эта связь сделала их сильнее, благороднее и ярче. Вместе они были лучше, чем по отдельности.

Свадебная церемония стала только началом. Она была воротами к их долгой и счастливой семейной жизни. Каждый выбор и поступок должны были строить жизнь в соответствии с предназначением их союза. Муж и жена вступали в великое неизвестное с тесно переплетенными сердцами, руками и голосами ради выражения любви своего Творца.

Как мы потеряли связь с этой совершенной историей любви? Авторы приглашают нас вновь открыть для себя первоначальный замысел Бога. Замужем или женаты, не замужем или неженаты, или помолвлены, ваша история — часть Его истории.

С этой интерактивной книгой пользуйтесь также:

- молитвами на каждый день;
- вопросами для обсуждения в группах;
- инструментами для создания брака своей мечты;
- пошаговой инструкцией для написания своей истории.

Электронная книга «История о браке», аудио- и видеоуроки доступны на русском языке на:

www.CloudLibrary.org

Messenger International tarnystė skirta padėti tiek asmenims, šeimoms, bažnyčioms, tiek ir tautoms – suprasti ir išgyventi keičiančią Dievo žodžio galią.

Tai supratęs, keičiasi žmonių gyvenimai ir ištisos bendruomenės, kurios galiausiai prisiima atsakomybę už mūsų pasaulį kamuojančias neteisybes.

Cloud Library – tai internetinė erdvė, leidžianti viso pasaulio pastoriams ir lyderiams nemokamai prieiti prie skaitmeninių resursų savo gimtąja kalba.

Daugiau Džono ir Lizos Bivyrių parengtos medžiagos (daugiau nei 80 kalbų) rasite CloudLibrary.org

Elektroninės knygos, vaizdo ir garso mokymai, garso knygos, Biblijos...

**Norite daugiau?
Skenuok čia:**

**CLOUD
LIBRARY**

AFABELĖS GARSO TEATRAS

Afabelė – tai didinga alegorija, parašyta Džono Bivyrio. Ji atveria tikrovę, slypinčią už mūsų žemiškosios kasdienybės, ir aprašo daugelį tiesų, atspindinčių Dievo karalystę. Tikintiesiems be galo svarbu suvokti jų dabartinio gyvenimo poveikį jų amžinybei, nors suprasti, kas ji yra, gali būti sudėtinga.

Kartu su didinguoju karaliumi Džeilinu, tamsiuoju valdovu Dagonu, Geraširde, Nepriklausomuoju ir kitais veikėjais keliaukite į nepaprastą Afabelės žemės ir siaubinguosius Vieništumo plotus. Tai bus iššūkis, nes personažai atspindi jūsų pačių širdžių gelmes.

Afabelės garso teatro serijos prikausto dėmesį ir vaizdžiai perteikia dalį knygos *Amžinybės įkvėpti* žinios.

Ją taip pat galite rasti:
www.CloudLibrary.org

AMŽINYBĖS ĮKVĖPTI

PAPILDOMA STUDIJŲ MEDŽIAGA

Knygos, kurią laikote savo rankose, tekstas yra Džono Bivyrio parengtos Amžinybės įkvėpti papildomų studijų medžiagos sudedamoji dalis. Skaitydami šią knygą ir naudodami papildomą mokymosi medžiagą, kurią prisegame kompaktiniame diske (taip pat ją galite atsisiųsti iš www.CloudLibrary.org), jūs galėsite nagrinėti kiekvieną šio dinamiško ir gyvenimą keičiančio mokymo dalį. Jei skirsite tam laiko, tai pakeis jūsų, kaip krikščionio, gyvenimą ir padės dėl Dievo atlikti daugiau darbų.

Į Amžinybės įkvėpti papildomą studijų medžiagą įeina:

- *Amžinybės įkvėpti knyga*
Tai vienintelė atspausdinta šios studijų medžiagos dalis. Knygą taip pat rasite kompaktiniame diske PDF formatu.
- *Amžinybės įkvėpti kompaktinis diskas*
Prisegtame diske rasite visą medžiagą skaitmeniniu formatu. Kompaktinis diskas neveiks DVD grotuve. Tačiau visus dokumentus galite atsisiųsti ir perskaityti savo planšetėje, kompiuteryje ar išmaniajame telefone.
- *Amžinybės įkvėpti įgarsinta knyga*
Visos knygos Amžinybės įkvėpti dalys įskaitytos rusų kalba MP3 formatu.
- *Amžinybės įkvėpti vaizdo mokymų sesijos*
Visos 6 vaizdo mokymo sesijos MP4 formatu.
- *Afabelės garso drama MP3 formatu*
Garso drama MP3 formatu.
- *Papildoma medžiaga*
Kompaktiniame diske taip pat rasite kitų knygų bei studijų medžiagą, įskaitant el. knygas: *Be konkurencijos*, *Gėris ar Dievas?*, *Santuokos istorija* ir *Šventoji Dvasia*.

VISA ŠI MEDŽIAGA - TAI DOVANA JUMS!

Jūs galite kopijuoti kompaktinį diską, medžiagą, siųsti ją draugams, kopijuoti tekstą į Word dokumentus, siųsti mokymus savo bažnyčiai ir atsisiųsti iš interneto, kad jomis galėtumėte pasinaudoti kiti.

Platinkite šią medžiagą visiems žmonėms, alkstantiems sveiko Dievo žodžio mokymo ir pergalingo gyvenimo Kristuje.

Kita informacija apie Amžinybės įkvėpti studijų medžiagą:

- Failai, esantys kompaktiniame diske, neatsidarys paprastame vaizdo grotuve. Kadangi jie yra skirtingų formatų, t. y. vaizdo, garso ir tekstų failai, juos peržiūrėti ir atsidaryti galima tik kompiuteryje ar kitame skaitmeniniame įrenginyje.
- MP4 vaizdo įrašai gali būti peržiūrėti jūsų planšetėje ar kompiuteryje.
- MP3 garso įrašai gali būti perklausomi jūsų garso įrenginyje, išmaniajame telefone arba kompiuteryje.
- PDF skaitmeniniai dokumentai gali būti rodomi jūsų planšetėje ar kompiuteryje. Juos galima skaityti, spausdinti ar kopijuoti!
- Papildomos medžiagos įvairiomis kalbomis rasite:

CloudLibrary.org

AMŽINYBĖS ĮKVĖPTI

DVD MEDŽIAGA

MESSENGER
INTERNATIONAL
MessengerInternational.org

Peržiūrėkite ir atsisiųskite
papildomą medžiagą

[CloudLibrary.org](https://www.cloudlibrary.org)

Naudoti tik
kompiuteryje

JOHN BEVERE

Šią ir kitą Džono ir Lizos Bivyrių medžiagą galite nemokamai
atsisiųsti iš Messenger International interneto svetainės

[CloudLibrary.org](https://www.cloudlibrary.org)

Papildomą medžiagą daugeliu kalbų galite peržiūrėti
ir atsisiųsti iš Youtube.com, Youku.com ir kitų interneto svetainių

Kaip atrodys jūsų amžinybė?

Kas nutiktų, jei suprastumėte, kad dalyvaujate eksperimente, kuriame kitos 24 valandos nulems jūsų gyvenimo kokybę? Viskas, pradėdant nuo jūsų dirbamo darbo ir baigiant rajonu ar namu, kuriame gyvensite, priklausys nuo to, kaip praleisite tą vienintelę dieną. Kaip jūs išnaudotumėte tas 24 valandas? Ar tą dieną darytumėte ką nors tikslingai ar tiesiog leistumėte įvykiams plaukti sava vaga ir tikėtumėtės geriausio?

Gal ši mintis jums pasirodys kiek pritempta, bet taip neturėtume galvoti. Sprendimai, kuriuos priimate šiandien, iš tiesų paveiks jūsų likimą amžiams.

Knygoje *Amžinybės įkvėpti* bestselerių autorius Džonas Bivyris pasitelkdamas tiek akis atveriančią alegoriją, tiek daugybę Šv. Rašto eilučių, piešia labai gyvą paveikslą apie tai, kaip mūsų gyvenimas Žemėje daro įtaką mūsų amžinajam gyvenimui.

Gyvenimas už mirties užsklandos yra daugiau nei mūsų kelionės pabaiga. Nelaukite, kol bus per vėlu. Stenkitės jau dabar suvokti, ką galite padaryti, kad jūsų gyvenimas būtų vertingas tiek dabar, tiek amžinybėje.

PRIDEDAMA AMŽINYBĖS ĮKVĖPTI DVD MEDŽIAGA

Džonas Bivyris su žmona yra įsteigęs *Messenger International* tarnystę. Tarnautojas ir bestselerių autorius Džonas drąsiai ir ugningai perduoda žinią apie nepajudinamą tiesą. Jo troškimas – padėti vietinėms bažnyčioms ir aprūpinti lyderius reikalingais ištekliais, nežiūrint vietos, kalbos ar finansinės padėties. Iki šiol jo paruošta medžiaga buvo išversta į daugiau nei 90 kalbų, o milijonai egzempliorių išdalinta pastoriams ir lyderiams visame pasaulyje.

MESSENGER
INTERNATIONAL
MessengerInternational.org

Ši knyga yra autoriaus dovana
ir neskirta pardavimui

Norite sužinoti
daugiau?
Skenuokite čia.

